

Giới thiệu Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh

Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh thuộc truyện tình tuổi teen nói về 3 năm trước, cô, một cô bé hiền lành, dịu dàng, nói chung lại là mẫu phụ nữ có vẻ đẹp truyền thống chấp nhận lời tỏ tình của anh, một chàng trai đào hoa, kiêu ngạo, lạnh lùng nhưng si tình, cố theo đuổi một cô gái không thích anh.

Khi đang đắm chìm trong hạnh phúc mơ hồ thì cô bỗng nhận ra rằng mình là vật thể thân không hơn không kém. Để trốn tránh hiện thực, cô lên đường đi du học.

3 năm sau trở về với một con người có ngoại hình khác, tính cách khác và cô muốn mình có một cuộc sống khác - không anh.

Nhưng trớ trêu thay, nơi cô làm việc lại là công ti của anh và tại đây cô lại một lần nữa nghe anh nói anh yêu cô. Liệu rằng tình yêu đó có là thật, liệu cô có còn niềm tin để yêu anh lần nữa? Đọc truyện sẽ rõ nhé, ngoài ra Ác Quỷ, Anh Yêu Em! cũng là tác phẩm hay mà bạn không nên bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trở Về

Sân bay đông nghịt người, cái không khí nóng rát hòa cùng những mùi tàu xe khó chịu khiến người ta muốn nhanh chân rời đi. Thế mà có nhiều người vẫn luyến tiếc ngoái lại với nét mặt vô cùng ngưỡng mộ. Một cô gái có vẻ đẹp kiều diễm vừa bước xuống máy bay. Không chói lóa, rực rỡ nhưng lại vô cùng thu hút. Cô gái mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean đen đơn giản nhưng trông rất thời trang, mái tóc thẳng mượt tự nhiên cùng gương mặt thanh tú. Phải, đó chính là cô, Trịnh Hiểu My, cô đã thực sự trở về.

3 năm trước

- Hiểu My, cậu nghĩ kĩ lại đi được không, tên đó có gì để cậu yêu chứ ?

- Thôi, cậu đừng nói nữa mà, cậu ấy thực ra không giống như cậu nghĩ đâu, chỉ là...

- Cậu thực hết thuốc chữa !

Tú Linh đã tức giận bỏ đi sau khi bắt lực trước cái tính cố chấp của con bạn thân. Bắt lực thật rồi ! Dẫu biết con người ta khi yêu sẽ mù quáng nhưng có thật sự là tới mức thế không ? chẳng lẽ nào nó không biết rằng người nó quan tâm ngày đêm là một tên đào hoa cờ nào hay sao ? Mà như thế thì cũng chẳng hề gì, miễn là người ta thật lòng, còn đây này, tên đó lại chẳng biết yêu thương thật không, chỉ thấy có mỗi Hiểu My là coi trọng hẳn thôi, lúc nào mở miệng cũng " cậu ấy là người mình thích". Hiểu My lại là đứa hiền lành, dễ bị bắt nạt, dễ tin người, chẳng biết rồi nó sẽ ra sao nữa. Thật tức chết mà !

Không phải Hiểu My không hiểu những gì Tú Linh ca đi ca lại, nhưng thật sự không hiểu sao cô không thể làm như Tú Linh nói. Đào hoa thì đã sao chứ ? dù trước kia, cậu ấy đã từ chối cô biết bao nhiêu lần thì sao chứ ? Chẳng phải chính miệng cậu ấy đã nói là thích cô hay sao ? Chỉ cần như vậy là đủ. Ai lại đi lừa dối chuyện tình cảm của người khác bao giờ. Và lại lừa cô thì được gì chứ. Người ta nói sống là phải tin tưởng, tại sao cứ phải hoài nghi rồi tự làm mình đau khổ. Cô tin vào cái gọi là duyên số. Cứ để mọi chuyện tự nhiên, như vậy không tốt sao ?

Tú Linh nói không hề sai, thật ra trong những lần hai đứa đi chơi, vẫn chỉ là do My lựa chọn. Cậu ấy chỉ là người tham gia, một cách vô hồn. Hiểu My vẫn tự an ủi mình rằng có lẽ nơi ấy không làm cậu ấy thích và sau mỗi lần tui thân vô cùng, cô lại tự động viên mình tin vào những gì mình lựa chọn. Ai bảo cô là Hiểu My !

Khi thật ! không thể tin được là mình lại không thể quên được chuyện đó - Hiểu My ngồi trên taxi, tự cốc nhẹ vào đầu mình rồi trách mình ngốc. 3 năm, đã 3 năm rồi, tại sao cô cứ bị ám ảnh, tại sao cứ nghĩ về người đó, nghĩ về cái ánh mắt lạnh lùng đáng ghét ấy. Người ta nói cô sống nội tâm, chẳng sao, người ta trách cô ngốc, cô chẳng thấy gì bất ổn. Nhưng bây giờ sẽ không như thế nữa, lần này trở về sẽ không còn là Hiểu My của ngày xưa nữa. Hiểu My đưa tầm mắt nhìn xa xăm, trên gương mặt trái xoan trắng hồng hiện lên nét không vui và cả một chút lờ đã đủ làm người ta thấy lạnh người.

Taxi dừng lại trước cổng công ti Vũ Minh - công ti một người bạn thân lâu năm của ba mẹ cô. Hai bác rất tốt bụng, nhân hậu, cũng vì mến hai bác mà Hiểu My nhận lời làm việc ở đây. Cũng tốt, trốn tránh hoài không phải là cách hay, dù sao thì về nước cũng là mong ước bấy lâu của cô. Cô không còn sợ gì nữa, vì cô đã thay đổi. Ngược mặt nhìn tòa nhà cao tầng trước mặt, cô hít một hơi thật sâu, nào, Hiểu My, đây sẽ là nơi bắt đầu của mày, fighting !

- Cốc, cốc..

- Vào đi!

- Thưa tổng giám đốc, sắp đến giờ hẹn của anh rồi ạ !

- Hẹn? có hẹn sao? sao tôi không nhớ gì nhỉ, là công ti nào vậy ?

- À không, là nhân viên mới của tổ thiết kế, anh phải ra mặt ạ!

- Thưa kí Đình, có phải tại tôi giao cô nhiều việc quá nên đầu óc lú lẫn rồi không? Tại sao chỉ có một nhân viên mà tôi cũng phải nghênh đón vậy hả? - khuôn mặt anh tuấn của Minh Kỳ bắt đầu nổi nóng

- Tổng giám đốc, xin hãy nghe tôi nói, thực ra thì đây là một nhân viên đặc biệt, đích thân chủ tịch đã yêu cầu anh ra mặt tiếp đón.

Là người ba chọn sao ? như vậy thì thật không thể coi thường rồi. Lúc này Minh Kỳ mới miễn cưỡng xoay ghế về phía đối diện cô thư kí Đinh đang bắt đầu run lên vì sợ. Cô hiểu ý, vội vàng báo cáo

- Thưa tổng giám đốc, cô nhân viên này đã tốt nghiệp loại xuất sắc khoa thiết kế thời trang của một trường nổi tiếng ở Mỹ, mới từ Mỹ trở về, cô ấy tên là Trịnh Hiểu My.

Trịnh Hiểu My ? chẳng lẽ là trùng hợp sao ? Đôi mắt đang nhắm nghiền của Minh Kỳ khi nghe đến cái tên này thì không hiểu sao lại mở to lóe sáng, đôi môi mông khê nhếch lên. Thú vị thật ! Đã lâu lắm rồi anh mới lại được nghe đến cái tên này, cái tên gọi cho anh nhớ về một người con gái chẳng biết có vị trí gì trong lòng anh.

Có lẽ chương I hơi ngắn nhĩ, tuy vậy nhưng các bạn nhớ đọc và nhận xét giúp mình nha. Mk còn nhiều lỗi lăm, viết truyện khá yếu nên mong các bạn chỉnh sửa cho truyện này 1 chút nha. Thank you so much !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Một Duyên Hai Nợ

- Cô Trịnh, mời cô đi lối này !

Hiểu My theo lời của cô thư kí, đi hết tầng này đến tầng khác. Quả là một công ti có tiếng có khác, rất rộng lớn, cách bài trí trong công ti cũng cho thấy đây là một công ti có cách làm việc chuyên nghiệp. Thật không uống công cô tin vào bác Vũ.

Văn phòng tổng giám đốc nằm ở một vị trí rất đẹp, từ cửa sổ nhìn ra có thể trông thấy khung cảnh thiên nhiên, trời nước và cả dòng người nhộn nhịp đang bận rộn, chen chúc ngoài đường. Thật là lí tưởng, nếu có cơ hội, cô cũng muốn có một phòng làm việc như thế này. Theo kinh nghiệm của cô thì chắc hẳn chủ nhân nơi đây là một người dễ gần, thoải mái - Hiểu My vừa vào phòng đã nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh. Chưa kịp quan sát hết thì tiếng cô thư kí vang lên, kéo Hiểu My về hiện thực là cô tới đây không phải để ngắm cảnh, bình thoi.

- Thưa tổng giám đốc, cô Hiểu My đã tới!

Cô vừa nói gì ấy nhĩ? dễ gần, thoải mái? xem ra cô không thể là một chuyên gia tâm lí tốt rồi bởi vì ngay trước mặt cô đây không phải là một tổng giám đốc như trong trí tưởng tượng của cô. Hoàn toàn là khác xa một trời một vực. Chẳng lẽ đây là con trai mà bác Vũ đã từng nhắc đến sao? Xem nào, khách vào tới tận cửa mà vẫn còn ngồi yên vị trên ghế, hơn nữa còn xoay lưng ghế về phía này, quả thật là khiêm nhã và khiến người ta khó chịu. Chắc chắn là một tên dựa vào gia đình mà phách lối, ngang tàng. Mặc dù trong đầu thầm chửi nhưng vì phép lịch sự, Hiểu My vẫn cố gắng nhỏ nhẹ:

- Chào tổng giám đốc, rất hân hạnh, tôi là Trịnh Hiểu My, nhân viên mới của tổ thiết kế!

Thật sự là cô ấy! Phía bên này, khoe môi của Minh Kỳ đã cong lên khi nghe tiếng Hiểu My. Từ từ xoay người về phía đối diện, Minh Kỳ thật sự tò mò phản ứng của người trước mặt mình

- Chào cô Trịnh, tôi là tổng giám đốc ở đây, VŨ MINH KỶ !

Thật tình cờ, cô gái này là người mà 3 năm nay Minh Kỳ mang nợ, là nợ một tiếng xin lỗi.

Là học sinh trong trường, không ai có thể không biết đến cái tên Vũ Minh Kỳ. Cha là tổng giám đốc một công ti thời trang lớn, mẹ là nhà thiết kế nổi tiếng, gia thế tốt cộng với ngoại hình chuẩn, đôi mắt sắc sảo, nụ cười nửa miệng mê người, sự lạnh lùng bất cần đời của Minh Kỳ chẳng hạn mà làm tan nát trái tim biết bao cô gái. Và tất nhiên có Trịnh Hiểu My, một cô nàng một sách, hiền lành đến ngu ngốc. Nhưng Hiểu My khác những cô gái khác, cô không phải dựa dẫm vào những lí do trên đây mà cô thích Minh Kỳ sau cái ngày mà cô cho là định mệnh ấy.

- Các người...xin các người tránh xa tôi ra ! - Trong một góc đường, một cô gái khấn thiết cầu xin, gương mặt trái xoan trắng bệch vì sợ hãi và trong cái đầu toàn những câu vãn, chữ số thì cố tìm cách thoát khỏi những tên lưu manh đang ra sức chọc ghẹo mình.

- Thôi mà cô bé, chỉ là đi chơi thôi mà, em không thể nào giúp anh sao - một tên trong đám cất tiếng khàn khàn và trong câu nói không thể nào vô hại ấy có kèm theo sự đe dọa, mỉa mai, dâm dăng làm người ta rợn người.

- Tôi...tôi....đừng động vào tôi, nếu không...nếu không tôi sẽ la lên đó...

- Ôi, đe dọa, đe dọa kìa, ôi, sợ quá, sợ thật đấy, hahaha....này, thử la xem, biết đâu đấy sẽ có một tên ngu xuẩn nào vào chịu chết thay cho cô em đấy, hahaha....Vừa nói, hắn vừa kéo tay cô bé về phía mình còn cô thì cố bấu víu vào cái cây nhỏ cạnh đó, những giọt nước mắt giờ đã lăn dài trên má.

- Các anh ơi ! chờ chút ! - khi cô đã sắp bị bọn người kia lôi đi thì phía sau vang lên tiếng của một thanh niên làm cô mừng quỳnh lên như người chết đuối vớ được khúc gỗ.

- Cô gái này còn nợ tiền tôi, trốn mấy hôm nay, may quá, gặp được các anh, anh cho tôi mấy phút được không, tôi sợ cô ta lại trốn mất - vừa nói anh ta vừa rút trong túi ra mấy điều thuốc mời bọn lưu manh kia.

- Thôi được, nhưng liệu đấy ranh con, dám giờ trò thì chết!

Anh thanh niên miệng thì dạ dạ, vâng vâng, tay thì kéo cô gái về phía mình, mặt lộ vẻ giận dữ rồi đột nhiên la lên "cảnh sát, cảnh sát". Bọn lưu manh theo phản

xạ nhìn theo hướng tay chỉ, đến khi phát hiện mình bị lừa thì hai kẻ kia đã chạy được một đoạn xa lắm, chúng chỉ còn biết trút hết tức tối vào mấy viên đá bên đường " mẹ kiếp, lần sau để tao bắt gặp thì tụi bay chết chắc!"

Người thanh niên đó chính là Vũ Minh Kỳ, và cô gái kia không ai khác chính là Trịnh Hiểu My.

Mối duyên nợ giữa hai kẻ xa lạ bắt đầu từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đôi Mắt

Là anh thật sao ? Vũ Minh Kỳ ? Trái đất này thật sự nhỏ bé vậy sao ? Tại sao lại là anh ? Tại sao phải là anh cơ chứ ?

Trịnh Hiểu My chân tay bấn loạn, những ngón tay cứng đờ vì kinh ngạc. Dù đã chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chạm mặt không mong muốn nhưng có đánh chết cô cũng không thể ngờ nó lại đến nhanh như vậy, cô chỉ vừa xuống sân bay thôi mà. Trong đầu óc cô giờ đây là tập hợp những suy nghĩ không thống nhất. Lí trí bảo cô rằng "bình tĩnh" nhưng trái tim cô lại không thể làm thế. Máu trong người cô dường như không cần bị thương cũng ào ạt chảy như muốn vỡ tung ra, không khí dường như bao nhiêu cũng không đủ cho sự hô hấp của cô lúc này. Ngột ngạt quá ! Khó chịu quá ! Cô phải làm gì bây giờ, hay là lại chạy trốn? Không được, như thế thì chẳng khác nào là tự bôi xấu bản thân lần nữa. Không được, lòng tự trọng của cô không cho phép cô làm vậy. Là lí do gì cô phải sợ, cô nợ anh ta hay sao? Không phải đã chuẩn bị rồi à? những gì nên nói, những gì phải làm... Và rồi một lúc lâu sau đó, Hiểu My lấy lại được tinh thần trước khi nụ cười của ai đó sâu hơn nữa.

- Thật thất lễ quá, có vẻ như tôi đã bị vẻ đẹp quyến rũ của tổng giám đốc đây mê hoặc rồi ! - Hiểu My cố gắng viện ra một lí do hợp lí nhất cho sự khác thường của mình.

- Là cô Trịnh quá đề cao tôi rồi, làm tôi lại cứ tưởng tôi đã làm gì sai khiến cô Trịnh phật ý. - nụ cười như vẫn còn luyến tiếc trên môi Minh Kỳ, nụ cười đắc thắng !

Sau một vài câu xã giao, Hiểu My nhanh chóng xin cáo từ, là vì cô không thể cầm cự hơn được nữa. Ông trời thật sự là không ủng hộ cô rồi, làm sao lại có thể làm khó cô hết lần này đến lần khác như vậy chứ? Ra khỏi công ti rồi và trông ngực cô vẫn còn đập thình thịch, chẳng lẽ sự trở về lần này là sai sao? Nhưng phóng lao thì phải theo lao, cô không thể như 3 năm trước, hèn nhát trốn tránh....

Sau lần ấy, Hiểu My không thể nào không nghĩ đến Minh Kỳ. Thật ra trước đây, đã có lần cô nghe bạn bè nhắc đến anh, ngưỡng mộ nhưng lúc ấy, cô không quan tâm lắm. Người ta nói anh lạnh lùng, ừ, đúng là thế thật. Nhưng không hiểu sao trong đôi mắt anh, cô lại thấy có gì đó ấm áp nhỉ? hay tại nhờ đèn đường khiến cô không nhìn rõ? Thôi kệ, không quan tâm, bởi vì dù sao thì bây giờ cô cũng đang đứng trước cửa lớp anh, với một bức thư trên tay, là thư tỏ tình! Không hiểu một cô gái nhút nhát như cô thì lấy đâu ra động lực và dũng khí để làm chuyện này, có lẽ là sức mạnh của tình yêu chăng ?

- Minh Kỳ...cái này....- Hiểu My ngượng ngùng chìa bức thư trước mặt Minh Kỳ. Anh nhận lấy, mở ra đọc vài dòng rồi ngay lập tức trả cho cô.

- Có lẽ cô hiểu nhầm gì rồi, chuyện lần trước cô không cần để tâm - Minh Kỳ nói vậy rồi quay lưng đi thẳng, bỏ mặt cô đứng bất động giữa hành lang. Khó khăn lắm cô mới có thể làm thế này, khó khăn lắm....Những ngày sau đó, hiểu My rơi vào trạng thái lơ lửng trên không trung. Thế là hết! chủ động ngỏ lời lại còn bị người ta từ chối không thương tiếc. Ôi, mắt mặt quá, Hiểu My ơi, mày đã nghĩ gì vậy hả, người ta làm sao có thể thích mày cơ chứ, đúng là Hiểu My ngốc mà !

Số phận trêu ngươi, khi vết thương trong lòng Hiểu My sắp lành thì không hiểu sao anh lại nói yêu cô, muốn cô làm bạn gái. Không biết có phải thần kinh của cô có vấn đề hay không mà cô lại gạt đầu đồng ý.

Cô thực sự tin tưởng Minh Kỳ, cô hạnh phúc nghĩ rằng cô yêu anh và được anh yêu. Cái cảm giác ấm áp mỗi lần nắm tay anh, dù chỉ là một cái nắm tay rất nhẹ cũng đủ khiến cô quên hết sự lạnh nhạt, hờ hững của anh. Lần đầu tiên biết yêu, cô chân thành và trong sáng. Con gái khi yêu sẽ yêu hết mình. Ai bảo cô là con gái !

Nhưng cái gì có quá dễ dàng thì sẽ không bền người ta mãi mãi !

- Sao rồi mày ? mọi chuyện không ổn sao ? Nếu như theo kế hoạch thì bây giờ Hoàng Yến đã phải tìm mày rồi chứ, sao lại...

- Mày im cho tao ! Quân sự gì chứ ? Cái gì mà "mày quen lâu dài với một em thì Hoàng Yến thế nào cũng chột dạ". Tao còn chưa xử mày đó. Nếu không phải vì mày và vì tao quá yêu Hoàng Yến thì tao làm sao lại chấp nhận con bé ngu ngốc ấy chứ ?

Hộp cơm trên tay Hiểu My rơi trên nền gạch khô cứng. "Nếu không vì tao quá yêu Hoàng Yến, con bé ngu ngốc" những lời đó thật sự là phát ra từ miệng người cô yêu hay sao? Chân tay cô dường như trở nên thừa thãi, cô đứng bất động, hai tay đang co thành nắm đấm run lên bần bật. Đối diện với cô, Minh Kỳ chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng vô cảm, cứ như là đang thầm cảm ơn ông trời đã cho cô nghe thấy những lời này vậy. Thật sự không có gì muốn nói sao? Tại sao người ta có thể tàn nhẫn với cô như vậy? Thật sự chỉ coi cô là vật thể thân? Hiểu My quay đầu chạy thật nhanh, gió lạnh quét từng đợt vào mặt, như muốn đánh cho cô tỉnh ra nhưng lại không đủ sức, chỉ có thể thổi bay những giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

Cảm giác hi vọng để rồi thất vọng dày vò My từng đêm. Đã hai ngày nay, cô trốn trong tấm chăn dày. Cô không phải là một người cứng rắn để có thể vượt qua chuyện này. Phải, là do cô yếu đuối, cô ngây thơ nên mới bị người ta đem ra làm trò đùa. Minh Kỳ vẫn không hề liên lạc với cô, chẳng lẽ cô không có quyền được nghe một lời giải thích từ anh sao? Mà cũng phải thôi, cô là gì của anh chứ, chỉ là vật thể thân cho người khác mà thôi, cô nghĩ gì, hoàn toàn không đáng để anh quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trốn Chạy

Cánh cửa đóng lại thật nhanh, rõ ràng cô đang cố trốn chạy anh.... như 3 năm về trước. Có mù anh mới không nhận ra khuôn mặt trái xoan thanh tú của cô thay đổi thế nào khi gặp anh. Nhưng cô cố che giấu điều đó. Cô thực sự đã thay đổi nhiều, khả năng diễn xuất chắc chắn là phải hơn trước kia nhiều lắm. Cô trấn tĩnh nhanh thế cơ mà. Thật làm anh hụt hẫng quá. Cứ nghĩ là cô sẽ vụt chạy thật nhanh, hoặc khóc lóc nức nở, không ngờ cô lại phản ứng như thế. Nhưng dù thế nào thì cô vẫn bị anh nhìn thấy vẻ lúng túng ấy rồi, làm sao cô lại có thể qua mắt anh - một tổng giám đốc dày dặc kinh nghiệm thế này chứ. Những ngày về sau chắc hẳn sẽ vui lắm đây. Một nụ cười tinh quái nở trên môi Minh Kỳ, không biết anh đang nghĩ gì, anh thật sự là nguy hiểm mà.

Hiểu My lại một lần nữa rơi vào thế khó xử. Phóng lao thì phải theo lao. Trốn chạy là hèn nhát. 3 năm trước không phải là cô cũng đã trốn hay sao? nhưng kết quả là gì, cô vẫn cứ đau, vết thương dù có bôi bao nhiêu thuốc thì vẫn cứ để lại sẹo. Cho dù bây giờ cô từ chối vào công ti làm việc thì chắc gì cô đã được yên ổn. Chẳng những thế, cô lại tự đem mình đến để người ta được mặc sức cười hả hê hay sao?

Mới 7 giờ mà mặt trời đã lên rất cao, những tia nắng đua nhau ủa vào khung cửa sổ màu trắng của một cô công chúa đang say sưa ngủ. Nhanh sáng vậy sao? Phải rồi, cả đêm qua cô trằn trọc cả đêm, gần hai giờ sáng mới chợp mắt được một chút. Một ngày nắng đẹp thế này với cô lại chẳng mấy hứng thú. Hiểu My uể oải che miệng ngáp dài, vươn hai tay lên cao, làm vài động tác thể dục nhẹ nhàng rồi mới chuẩn bị đến công ti.

Hôm nay, Hiểu My vẫn thật dễ thương nhưng cũng rất lịch sự. Phong cách thời trang của cô giản dị nhưng sang trọng, trang nhã, chiếc áo sơ mi tay lửng, ngang eo áo buộc chiếc nơ cùng màu kèm với chiếc váy bó sát người làm cô đã đẹp nay lại càng xinh hơn. Bước vào công ti, nhiều người không khỏi khen cô có mắt thẩm mỹ.

- Các bạn chú ý, đây là cô Trịnh Hiểu My, nhân viên mới của công ti chúng ta, cô ấy sẽ là nhà thiết kế của tổ 1 các bạn - Cô thư kí Đinh giới thiệu rõ để không ai đắc tội với Hiểu My, mặc dù việc thư kí của tổng giám đốc trực tiếp giới thiệu nhân viên mới là điều chưa bao giờ xảy ra, điều đó đủ biết rằng cô không phải là một người tầm thường.

- Xin chào mọi người, rất vui vì được hợp tác, tôi là Trịnh Hiểu My, 21 tuổi, rất mong được mọi người giúp đỡ - Tiếp lời thư kí Đinh, cô nở một nụ cười thân thiện, ấn tượng ban đầu luôn rất quan trọng mà.

- Ô, 21 tuổi sao? Như vậy là em út của phòng chúng ta rồi. Em út xinh thật! - Vài anh con trai hiếm hoi trong phòng không ngớt lời ca tụng, các chị tuy hơi ganh tị nhưng cũng chẳng khó chịu bao nhiêu. Nhưng có một người từ đầu đến giờ vẫn nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, đó là tổ trưởng - Nguyễn Bảo Lan.

- Chào chị - Hiểu My chủ động làm thân

Đáp lại nụ cười "vô tội" của cô, Bảo Lan ngoảnh mặt đi, không buồn đáp lại câu nào.

- Thôi, em đừng để ý, cô ta lúc nào cũng khó chịu như vậy đấy, rồi em sẽ quen thôi, lại ganh tị ấy mà - mấy nhân viên còn lại thấy vẻ tội nghiệp của cô thì nói vài câu an ủi.

Hiểu My mỉm cười nhưng lòng cô lại thấy hơi bất an, có lẽ mọi việc sẽ còn tệ hơn những gì cô tưởng tượng.

Ngày đầu tiên đi làm, ngoài việc có một ánh mắt cứ nhìn mình chằm chằm thì mọi chuyện với cô không tệ lắm. Điều làm cô hạnh phúc hơn cả là không phải chạm mặt anh, người cô không nhớ nhưng vẫn chưa thể quên.

Nhưng cô thật sự không hề hay biết rằng, ngoài Bảo Lan vẫn còn một người khác nữa luôn dõi theo cô!

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhớ

Cô vẫn đi làm ! cô làm anh đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Vậy mà anh cứ tưởng rằng hôm nay sẽ không còn gặp cô nữa, cô sẽ lại tránh mặt anh, hay nói đúng hơn là chạy trốn khỏi anh. Là cô đã thay đổi hay do trước kia anh đã không hiểu hết con người cô cũng có lúc cứng rắn như thế này ? Nhưng dù là gì đi nữa thì cô cũng đã đi làm, điều đó làm anh thấy vui và tự nhiên hôm nay anh lại rất muốn được đi làm thay vì ở nhà tận hưởng ngày nghỉ vô vị.

Nhưng có thật là anh vui không ? Tại sao anh lại vui ? Cô và anh có là gì của nhau đâu chứ, mà họa chăng có có thì cũng chỉ là anh là kẻ thù của cô thôi, một mối thù có lẽ với anh chẳng là gì nhưng với cô thì là một vết thương nhức nhối. Vậy thì là lí do gì ? chẳng lẽ cảm giác tội lỗi trong anh lại lớn đến thế sao ?

- *Này, sao còn đứng đấy làm gì ? Mày không chạy theo à ?*

- *Sao phải chạy theo ? Mày nghĩ tao điên chắc ? Cũng tốt thôi, bây giờ biết thì sau này khỏi cần tao phải nói, chỉ tiếc là kế hoạch chưa thành công thì mọi chuyện đã chấm dứt.*

Mặc dù nói vậy nhưng anh vẫn đứng sững nhìn theo cái dáng người nhỏ bé của cô chạy về phía cuối của hành lang. Anh định sẽ sớm kết thúc chuyện này nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi, cô đã biết và thế là hết. Với con người yếu đuối và tự trọng cao như cô thì có lẽ anh và cô sẽ không bao giờ nói với nhau được từ nào nữa. Phải, anh chấp nhận lá thư tỏ tình chẳng có tí hoa mỹ nào của cô không phải vì anh thích cô, nhưng vậy thì tại sao bây giờ anh thấy mình như bị kim châm thế này ? Trong vô số những đứa con gái nói thích anh, anh lại chỉ nhìn thấy sự chân thành trong mắt cô. Cô thích anh không phải vì anh là con nhà giàu, càng không phải vì tướng mạo mẽ người của anh. Chỉ đơn giản là bởi một chữ duyên, có nói thế. Cô bé ấy đã nói rằng anh là người giúp cô và cô thích đôi mắt ấm áp của anh. Cái cô bé này, không phải ai cũng thích nó bởi vì nó lạnh lùng sao ? Có lẽ cô là người lập dị thật rồi. Anh luôn giữ khoảng cách với cô, cô bé ấy chắc chắn là biết, bởi vì đã có lần anh thấy cô buồn. Nhưng biết làm sao được, trái tim anh đã thuộc về Hoàng Yến, anh vẫn sẽ yêu cô, nếu như anh gặp Hiểu Mỹ trước thì có lẽ mọi chuyện sẽ có kết cục khác, có hậu hơn.

Hoàng Yến là cô bạn thanh mai trúc mã của anh từ rất lâu rồi. Anh yêu thầm cô đã suốt 5 năm nay và dĩ nhiên cô không hề hay biết để anh phải dùng trăm phương ngàn kế thì vẫn cứ là người chưa thắng cuộc. Cô không biết hay cố tình không muốn biết, anh không rõ, chỉ biết rằng cô ở bên anh vẫn vô tư mặc dù anh đã cố tình bật đèn xanh. Anh vẫn chưa dám nói lời, anh sợ khi cô nói tiếng không, anh sẽ không thể chịu đựng nổi và anh sợ cả tình bạn, tình anh em bây giờ cũng tan như bọt biển, như vậy chẳng phải tội cho anh lắm sao. Và cô, cái cô bé Hiểu Mỹ ngốc nghếch ấy đã thật xui xẻo khi phải trở thành công cụ bắt đắ dĩ cho anh. Là công cụ - nghe thật tàn nhẫn nhưng chính xác là như vậy. Trong kí ức của anh, cô không hiện lên mỗi ngày như hình ảnh Hoàng Yến nhưng lúc nào xuất hiện cũng làm anh khổ tâm, có lẽ vì cô quá hiền lành, để rồi sau đó nhìn anh bằng cặp mắt vô hồn chưa đầy oán giận. Ngày đó là anh sai. Anh chẳng thanh minh bởi anh không có gì để biện minh cho mình. Và anh đã để cô đi trong đau khổ. Anh biết chứ, bởi vì sân bay hôm ấy có anh - một tên con trai tồi tệ trong trái tim cô.

Không biết tại sao từ khi gặp lại cô, anh lại bắt đầu nhớ đến cô nhiều như thế. Có lẽ là do cảm giác tội lỗi trong anh đang lớn dần khi nhận ra cô giận anh nhiều thế nào trong lần gặp lại không biết trước này. Phải làm gì đây ?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em...* *Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Xin Lỗi

Dù gì thì có lẽ anh nên xin lỗi Hiểu Mỹ một tiếng. Anh biết là quá muộn nhưng như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

- Cô Đình, gọi Trịnh Hiểu Mỹ lên gấp thôi !

- Vâng

Cái tên ấy chẳng hiểu lí do gì lại gọi cô lên. Đã gần cả tuần nay cô đi làm, không hề chạm mặt hắn, cứ ngỡ rằng cô sẽ được yên thân. Cô không hi vọng sẽ gặp hắn. Không phải cô sợ, nếu sợ, cô đã không quay về nhưng cô vẫn cảm thấy lòng mình nhói lên mỗi lần bắt gặp đôi mắt của hắn. Cô đã mong hắn sẽ quên đi sự có mặt của cô, như 3 năm về trước.....

Hiểu Mỹ đã đứng trước văn phòng của tổng giám đốc, nhưng cô vẫn chưa bước vào. Cô sẽ đối diện với anh như thế nào đây khi vết thương lòng vẫn còn chưa lành hẳn. Cô không còn yêu anh, cô chắc vậy. Hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh mình, Hiểu Mỹ rút cuộc cũng gõ cửa

- Vào đi

Cô đang hoang bước vào, không hề cúi mặt, thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Hiểu Mỹ, em ngồi đi

- Xin lỗi tổng giám đốc, tôi đang rất bận, có chuyện gì xin anh cứ nói

- Hiểu Mỹ, chẳng lẽ em vẫn còn để bụng chuyện trước kia ? Hay em vẫn yêu tôi ? - Minh Kỳ có chút phật ý buông lời chế giễu nhưng dường như với cô, đó lại là một sự mỉa mai. Xem cô là gì chứ. Anh được lắm, Minh Kỳ, tôi cứ nghĩ anh không còn độc ác như ngày xưa nhưng hóa ra tôi đã lầm, bây giờ thì chẳng cần phải khách sáo nữa.

Hiểu Mỹ vẫn điềm nhiên ngồi xuống ghế, phía bên kia, nụ cười nửa miệng khiến cô khó chịu vẫn càng ngày càng sâu. Lửa giận trong lòng đã bắt đầu bốc khói. Cô vẫn cố gắng nhẹ giọng như là phép lịch sự cuối cùng.

- Có lẽ ông Vũ đây có gì hiểu nhầm. Tôi thật sự là không hề có ý gì. Tôi đến đây là để làm việc, không phải đến đây để hàn huyên những chuyện trước kia. Hơn nữa với tôi bây giờ nó cũng chẳng còn giá trị gì nữa. Nếu như tổng giám đốc vẫn còn muốn nhớ, tôi cũng không ép, nhưng kẻ ngốc nghếch như tôi đây thì thật sự không đủ khả năng ghi nhớ nhiều chuyện như vậy, Tôi xin phép - Hiểu Mỹ nhanh chóng quay lưng rồi đi.

- Hiểu My, em đứng lại đó cho tôi ! - Minh Kỳ tức giận quát lớn. Mỗi lời nói của cô, từ nào cũng sắc nhọn như dao. Chỉ có kẻ thiếu năng mới không biết cô đang ám chỉ anh, đang xiên xỏ anh. Vốn dĩ gọi cô lên đây là để nhẹ nhàng xin lỗi nhưng bây giờ, anh lại không muốn như vậy nữa. Muốn thách thức anh sao, cô được lắm, Trịnh Hiểu My !

Minh Kỳ rời ghế, bước nhanh tới chỗ cô, đối diện với cô, anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, dùng ánh mắt đầy mê hoặc dụ dỗ cô và chỉ năm giây sau, một nụ hôn phớt nhẹ đặt vào đôi môi hồng xinh xắn của cô.

Hiểu My giật mình. Anh ta dám đem mình ra đùa giỡn. Cô dùng hết sức lực đẩy Minh Kỳ ra, không quên tặng cho anh cái tát sau khi đã chắc chắn rằng nó sẽ làm anh đau ê ẩm

- Vũ Minh Kỳ, tôi không phải đã nói rất rõ rồi sao. Đừng nghĩ rằng anh có thể đùa giỡn tôi. Nếu anh thích, tôi sẽ đáp ứng anh thôi nhưng tôi cho anh biết tôi đã không còn là Hiểu My của ngày xưa nữa rồi. Tôi đã không nhắc tới nên anh hãy cứ như trước kia, coi tôi là con cóc, chẳng đáng để anh quan tâm. Nếu được vậy, tôi sẽ mang ơn anh lắm. Còn nữa, cái tên Hiểu My là để anh gọi sao? Đừng ra vẻ thân thiết như vậy. Lúc ở công ty, phiên tổng giám đốc gọi tôi là cô Trịnh. Ra đường có gặp mặt, xin anh cứ coi như không quen biết. - Hiểu My giận dữ giậm từng tiếng, nhìn anh đầy thách thức, đùa giỡn với cô ư ? chuyện đó anh ta sẽ không bao giờ có cơ hội làm lại lần hai.

RẦM ! Cánh cửa phòng đập mạnh. Cô đi rồi mà Minh Kỳ vẫn chưa thể hoàn hồn. Con mèo nhỏ lúc giờ móng vuốt lại dễ thương như vậy sao ? Minh Kỳ lấy tay xoa xoa chỗ vừa bị đánh. Thú vị thật ! Đây là lần đầu tiên anh bị con gái đánh, mà lại vì một nụ hôn, cảm giác thật sự rất mới mẻ. Cái gì mà gọi là cô Trịnh, cái gì mà nếu anh thích, tôi sẽ đáp ứng cho anh, cô dám thách thức anh sao ? Cô thực sự chưa nếm trải hậu quả một khi anh tức giận rồi. Được, nếu vậy thì thử xem, cô có đáp ứng nổi anh hay không đã.

- Trịnh Hiểu My, cô được lắm - Minh Kỳ nở một nụ cười, tuy rất đẹp nhưng lại khiến người ta cảm thấy rùng mình ớn lạnh bởi vì nó mờ đầu cho những chuỗi ngày ác mộng của cô - Trịnh Hiểu My.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thiên Thần Và Ác Quỷ

Một khi con người ta bị đẩy đến bước đường cùng thì thiên thần cũng có thể trở thành ác quỷ !

Cô đã thách thức anh vậy thì sao anh lại không cho cô biết hậu quả. Bây giờ cô ghét anh, muốn trốn tránh anh, vậy thì được, anh sẽ quần lấy cô như sam. Anh thử xem cô làm sao đối phó anh. Anh không tin rằng cô sẽ không để tâm tới anh.

Anh, 25 tuổi, tổng giám đốc tài năng của một công ti thời trang lớn với hệ thống chi nhánh mở rộng trên phạm vi thế giới. Từ trước tới nay, vẫn là có ưu thế là may mắn hơn người khác. Ba mẹ là những người có tiếng trong giới thời trang, bản thân anh lại giỏi giang kiệt xuất, trong sự nghiệp tính tới thời điểm này chưa bao giờ biết đến thất bại. Một chàng trai 25 tuổi, cao 1m8, dáng người vạm vỡ do tập thể hình thường xuyên, khuôn mặt điển trai, tuấn tú, sự nghiệp, danh vọng, tiền tài chẳng thiếu thứ gì. Một con người hoàn hảo như thế thì khỏi nói cũng biết rằng anh là niềm mơ ước của bao nhiêu cô gái. vậy mà hôm nay, có người lại dám ngang nhiên xem thường anh, thử hỏi lòng tự tôn của anh làm sao lại dễ yên như thế. Nhưng phải làm thế nào để cô chú ý tới anh? Haiz... Một cô gái tưởng chừng đơn giản nhưng thật biết cách khiến người ta nhức đầu.

Anh mới ngộ lời với Hoàng Yến chưa lâu và mọi chuyện không như anh mong muốn, anh đã bị từ chối. Lí do cô ấy đưa ra là mình phải lo cho sự nghiệp, bây giờ không tới nếu yêu anh. Sau đó, anh như không còn hứng thú với phụ nữ, không bar, không hẹn hò, không tụ tập ăn chơi. Anh buồn. Phải mất một khoảng thời gian khá dài anh mới bình tâm trở lại. Cứ coi như đây là thất bại đầu đời của anh, cho anh tỉnh ra để biết Hoàng Yến chưa bao giờ thích anh.

Vậy mà thật lạ, khi anh tưởng rằng cuộc đời của mình sẽ trôi qua vô vị như thế thì cô lại trở về. Cô luôn xuất hiện những lúc anh buồn chán nhất. Lẽ nào đây là chữ duyên. Ôi, từ bao giờ anh lại tin vào mấy chuyện này cơ chứ, cái cô gái này, ảnh hưởng tới anh nhiều quá. Nhưng chắc chắn anh không thích cô, anh nghĩ vậy. Cô không phải là mẫu hình lí tưởng của anh. Chỉ là vì cô làm cho cuộc sống của anh thú vị thêm nên anh dành vài chục phút mỗi ngày để nhớ tới cô, chắc chắn thế !

Quay lại chuyện chính, Minh Kỳ của chúng ta giờ đang vận động hết công suất bộ não để bắt cô khuất phục. " giang sơn để đổi bản tính khó dời", anh không tin chỉ sau 3 năm cô có thể thay đổi. Rồi sẽ nhanh thôi, cô sẽ lại bám lấy anh như bao cô gái khác. Cô đã chọc giận cho tính hiếu thắng của anh nổi lên nhưng anh sẽ cho cô biết ai mới là người thua cuộc.

Về phía Hiểu My, sau khi rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, ngay lập tức cô chạy vào phòng vệ sinh, rửa không biết bao nhiêu lần mong xóa sạch dấu vết của nụ hôn vừa nãy. Tim cô vẫn đập nhanh nhưng là vì tức giận chứ chẳng có một chút gì gọi là hồi hộp. Chết tiệt, dám cướp mất nụ hôn đầu đời của cô. Anh ta tưởng anh ta là ai chứ? dám đem cô ra giỡn. Rồi anh ta sẽ phải trả giá cho tất cả những gì đã gây nên cho cô. Khoi mào ngọn lửa giận trong cô, là tự anh ta muốn thế, được, muốn đầu, tôi sẽ đầu với anh tới cùng, Vũ Minh Kỳ !

Chỉ vài giây sau, người ta nghe thấy tiếng hét từ một phòng vệ sinh. Không biết là ai lên con giữa trưa nữa !

Nước đứng là có khả năng hạ hỏa rất tốt. Không lâu sau, Hiểu My mở cửa bước ra, điềm nhiên như chưa xảy ra chuyện gì. Cô trở về phòng làm việc, tiếp tục hoàn thành bản thiết kế còn dang dở. Đợt này cô phụ trách váy cho một người mẫu nổi tiếng - Trần Mai Phương. Cô gái này đã nổi tiếng từ rất sớm, đến bây giờ vẫn có chỗ đứng rất vững chắc trong giới người mẫu. Sự hợp tác giữa cô và công ti Vũ Minh là sự hợp tác song phương, cả hai cùng có lợi, nhưng thật sự mà nói thì trong suy nghĩ của Hiểu My, cô ta sẽ không thể trụ bao lâu nữa. Không phải vì cô ta đã không còn đẹp như xưa mà trái lại ấy chứ, vấn đề là tính tình không ôn hòa lắm, hơi kiêu ngạo, phát ngôn không suy nghĩ, làm nghệ thuật, chẳng phải đó là điều tối kị hay sao chứ ?

Nhưng đó là vấn đề của người ta, cô chỉ là suy nghĩ của bản thân mà thôi. Chuyện cần thiết bây giờ là hoàn thành thật nhanh mẫu váy để Mai Phương thử vào chiều nay. Xong xuôi đâu đấy, Hiểu My kiêu tra chắc chắn lại lần nữa, cô mỉm cười hài lòng. Chiếc váy này cô thật sự tâm đắc. Một chiếc váy màu trắng nổi bật, đơn giản nhưng rất quý phái, giữa eo váy là bông hoa được cố định một bên, viền cam nhạt. Từ chất liệu vải đến màu mã, là có tỉ mỉ lựa chọn, không chỉ hợp với mục đích mặc mà còn phải cân xứng với trang sức, tất cả đều để tôn vinh người mặc nó.

- Anh Kỳ, anh không thể tạm dừng công việc chút hay sao ? là em cố ý đến đây gặp anh vậy mà bây giờ lo người ta vậy sao? - tiếng cô gái vang lên ngọt ngào quá mức nên có chút ẻo lả, rợn người.

- Mai Phuong, thật xin lỗi, anh lúc nào cũng bận mà, đầu chỉ hôm nay đâu, em đến thử mẫu váy mới đúng không ? Anh lập tức cho người đem tới. - kiểu con gái như Mai Phuong, Minh Kỳ đã ngán tới tận cổ, anh hoàn toàn chẳng muốn dính dáng gì tới cô ta, và cách tốt nhất để cắt đuôi là sự xuất hiện của người thứ 3. Minh Kỳ nhanh chóng gọi điện, và thực ra anh vẫn còn lí do khác để gặp như vậy - gặp Hiểu My.

Thấy ý định thất bại, Mai Phuong rời chỗ ngồi, đi về phía ghế tổng giám đốc. Cô vòng tay ôm lấy cổ Minh Kỳ, nũng nịu

- Anh thật là...lúc nào cũng chỉ công việc thôi, anh không muốn chúng ta có không gian riêng sao ? chưa gì đã mong đuổi người ta ra khỏi đây rồi !

- Mai Phuong, em trật tự đi! anh đang làm việc. Nếu em muốn, hôm nào chúng ta đi ăn trưa sẽ nói chuyện sau

- Anh hứa đấy nhé ! được rồi, anh mà thất hứa thì chết với em - nghe lời hứa miễn cưỡng của Minh Kỳ, Mai Phuong mừng quýnh, lúc này mới luyến tiếc buông anh ra.

" Thật là...tôi sao cứ phải là văn phòng tổng giám đốc cơ chứ ? bao nhiêu người như vậy, ngày nào cũng lên phòng tổng giám đốc, muốn cô tôn trọng sao ?"- Hiểu My vừa đi vừa rủa thầm cái người cứ một mực muốn hành hạ cô.

Vào phòng, thấy Mai Phuong đi tới từ chỗ Minh Kỳ, chẳng cần suy nghĩ tốn thời gian Hiểu My cũng đoán chắc được chuyện gì vừa xảy ra. Ai bảo gọi cô lên phá hỏng không khí, Hiểu My cười thầm trong bụng, mỉa mai.

- Hiểu My, sao em không ngồi xuống ? Chờ anh bế sao ?

Dường như đọc được những suy nghĩ ám muội trong đầu Hiểu My, anh lên tiếng kéo cô về thực tại, trong đầu không khỏi chửi thầm " Dám nghĩ bậy bạ, lại còn thể hiện rõ trên mặt, nhóc con, cô tới số rồi"

"Cái tên biến thái đó, nói gì chứ, bế sao ? anh mà có cừa ư ? khách sáo chút đi, nếu không muốn tôi làm anh bẽ mặt" - Hiểu My cũng không vừa, nhưng tiếc thật, cô lại chẳng thể nói to trước mặt anh ta.

Hai người mãi mê đấu khẩu bằng.... mắt mà quên mất có người đang há hốc mồm kinh ngạc.

- A, xin lỗi cô Mai Phuong, đây là mẫu mới của cô.

- Hiểu My, ngồi xuống đã, nói sau - Minh kỳ thấy nèo con không theo lời mình thì bực bội nhưng vẫn cố cười, tay vỗ vỗ vào phần ghế còn trống bên cạnh mình

- Cảm ơn tổng giám đốc tôi..

- Ngồi xuống, nếu không thì cô về phòng viết đơn từ chức đi là vừa - Minh Kỳ không còn kiên nhẫn quát lớn

" Tương tôi muốn làm ở đây sao ? Nếu không phải vì bộ váy chưa xuất hiện trước mọi người thì tôi lại muốn ở đây nghe anh lớn giọng sao ?" - Hiểu My cố kiềm chế ngồi xuống ở góc ghế còn lại, xa anh, nhìn thấy nụ cười đắc thắng trên gương mặt anh tuấn, cô thật chỉ muốn đấm cho anh một quạ.

- Hai người có vẻ thân thiết quá nhỉ ? - Mai Phuong từ nãy giờ quan sát, hai người cứ như là đôi vợ chồng trẻ đang giận nhau khiến cô tức tối không chịu được, dám thể hiện ra trước mặt cô, coi như cô không có mặt, không chịu được nên lên giọng mỉa mai

Như tìm thấy cơ hội vàng, một tia xảo quyệt lóe lên trong đầu Minh Kỳ, anh lập tức ngồi sát lại, vòng tay ôm eo Hiểu My, kéo cô về phía mình, miệng cười toe toét

- Em thật tinh ý, anh và cô ấy đang hẹn hò mà, chỉ là chưa công bố cho mọi người biết thôi. Khi nào đám cưới, nhất định sẽ mời em, được chứ ?

Hiểu My đơ người, miệng há hốc, mắt mờ to, anh ta nói gì? hết lần này đến lần khác lôi cô vào những cuộc đùa giỡn dai dẳng, anh ta thật sự không có vấn đề về thần kinh đấy chứ? Nhìn thấy phía bên kia, Mai Phuong đang can trọng dò xét cô, ném cho cô ánh mắt hình viên đạn, mà không phải là đạn thường, đạn có gắn tên lửa ấy chứ, cô thực muốn nổ tung. Con gái khi ghen nguy hiểm thật, sao cô không hề biết thế nhỉ? Định mở miệng giải thích thì Mai Phuong đã giận dữ bỏ đi, tất nhiên là không quên gửi lại cô nụ cười đầy ẩn ý " cô được lắm, Trịnh Hiểu My, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô lần này", đột nhiên, Hiểu My thấy cơ thể mình run lên, ghê thật.!

- Anh Kỳ, em sẽ từ từ xem mẫu , gặp lại anh sau, chào cô Hiểu My

- Được, em cứ từ từ

Sau khi chắc chắn rằng cửa phòng đã được đóng lại, tức là người không muốn nhìn thấy đã đi, Minh Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ta thật sự làm cho người ta thấy sợ, cứ mỗi lần phải bắt đầu đi ngồi trước mặt cô ta là anh lại thấy khó chịu. Nếu không phải vì cô ta đang là người mẫu ảnh đại diện cho công ti và cũng có một chút ảnh hưởng trong giới thời trang thì anh đã sớm cho cô ta đi tàu bay giấy rồi, còn có cơ hội ngồi đây đòi hỏi anh làm này làm nọ sao?

- Anh còn không mau buông tay ! - Hiểu My đã hết kiên nhẫn, lòng tức giận không thể bẻ gãy cái tay đang đặt trên eo mình

Minh Kỳ sức nhớ ra, từ nãy tới giờ anh vẫn còn ôm Hiểu My chặt cứng. Anh ngượng ngùng đỏ mặt, vội vã buông tay ra. Cô ngay lập tức đẩy anh ngã ngửa ra ghế, vùng chạy qua phía đối diện.

RẦM !

- Chết tiệt, anh được lắm, Vũ Minh Kỳ, dám đem tôi ra đùa giỡn. Không phải lần trước tôi đã nói rất rõ với anh rồi sao, chẳng lẽ anh bị điếc, hay thiếu năng? Nói cho anh biết, tôi sẽ không nhìn anh nữa đâu, nếu không vì nể tình hai bác thì tôi nghĩ bây giờ gương mặt tuấn tú của anh đã không còn nguyên vẹn nữa đâu. Anh nghe kĩ đó, tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn dám giờ trò đó ra thì tôi không biết mình sẽ làm gì đâu. Còn nữa, tôi cấm anh gọi tôi là Hiểu My - Hiểu My tức giận đập mạnh tay xuống bàn.

Từ nãy tới giờ, mặc cho Hiểu My chửi mắng, Minh Kỳ vẫn yên lặng quan sát từng sắc thái biểu cảm trên gương mặt nhỏ nhắn của cô. Anh không hề tức giận. À không, là

có tức. Làm sao lại không cho được, cô dám quát và mắng thẳng vào mặt anh như thế cơ mà. Nhưng sự tức giận của anh đã nhanh chóng bị điệu bộ của cô làm cô hạ xuống. Lần đầu tiên anh thấy cô hung dữ như thế, với anh. Lần trước tuy đã được biết qua nhưng thật sự không thú vị như thế này. Trước mặt anh, cô đang cố xóa đi hình ảnh thiên thần dễ thương ngày nào, thay vào đó là một con mèo giờ móng vuốt đe dọa người ta. Nhưng biết làm sao được, trong tâm thức của anh lúc này, cô thật sự rất đáng yêu. Cố mắng anh ư? cứ việc, nhưng mèo thì mãi mãi sẽ là mèo. Anh thực sự thích thú với con người mới này của cô.

Nói ra được hết, Hiểu My cảm thấy hả hê đôi chút nhưng cô hận là vẫn không thể đánh anh. Cô định đi ra ngoài thì bỗng nghe anh lầm nhảm gì đó. Và rồi, 5 giây sau, có một cô gái đồ mặt tía tai đi ra từ phòng tổng giám đốc, nếu không phải là người trong cuộc mà trông thấy cảnh tượng này, chắc hẳn sẽ không thể tránh khỏi những suy diễn mờ ám. Cô bối rối thế cơ mà!

Nhưng sự thật là.....

Trước khi Hiểu My đi, chẳng biết là do vô tình hay cố ý mà Minh Kỳ để lọt vào tai cô câu nói mà tưởng như anh chỉ đang nói với mình

- Không ngờ eo cô lại nhỏ thế, cảm giác lúc ôm không thích chút nào, có lẽ phải bồi bổ cho cô nhiều rồi !

Hiểu My nghe xong lập tức đỏ mặt, Tên biến thái này, nãy giờ chăm chú nghe cô nói, không đáp trả một lời, hoàn toàn không phải vì thấy sai mà là đang bận.....Á, Rốt cuộc thì cái đầu ngốc nghếch của cô cũng nhận ra những ám muội trong câu nói của anh. và thế là như chúng ta đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Rắc Rối

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hiểu My, chỉ ngay hôm sau thôi, Mai Phuong đã hung hăng bước vào phòng thiết kế.

Vứt chiếc váy xuống trước mặt Hiểu My, Mai Phuong nhìn cô bằng cặp mắt đầy sát khí

- Cô Trịnh Hiểu My, tôi không nghĩ là khả năng của cô lại có hạn thế này!

- Xin lỗi nhưng tôi có thể biết nó có vấn đề chỗ nào khiến cô Mai Phuong phải đem tức giận tới tận đây? - nhìn chiếc váy mình tâm đắc bị người ta khinh rẻ, Hiểu My không tránh khỏi buồn bực trong lòng, thế nhưng cô vẫn kiên nhẫn, nhẹ nhàng

- Còn phải hỏi sao? cô xem tôi là ai? nhà quê lên tỉnh sao? không biết tôi sẽ mất nó vào dịp gì à? Một chiếc váy đơn giản rẻ mạt thế này, cô bảo tôi phải diện nó trước bao nhiêu người, cô thực sự là đã tốt nghiệp loại xuất sắc? tôi nghĩ nó chỉ là tấm bằng mua bằng tiền thôi - mỗi câu nói cô ta thốt ra đều có tính sát thương cao, các nhân viên trong phòng này giờ chứng kiến đều thương thay cho Hiểu My, xem ra lần này cô chết chắc rồi, gây chuyện với Mai Phuong, cô khó có thể làm việc lâu dài ở đây

Nhưng đó là với những người yếu đuối. Còn với Hiểu My, nhìn bộ dạng kênh kieu, thiếu hiểu biết của cô ta Hiểu My chắc rằng cô ta đang muốn mượn việc công trả thù riêng. Dùng cách cũ mềm này làm khó cô? đâu dễ như vậy chứ. Cô ta đã quá coi thường Hiểu My này rồi. Nở nụ cười nửa miệng, Hiểu My cúi xuống nhặt chiếc váy, đưa tay phui bụi, sau khi đã đặt gọn gàng lên bàn, cô tiến tới gần, nhìn thẳng vào khuôn mặt tức tối của Mai Phuong.

- Cô Mai Phuong, khi một nhà thiết kế đã may một trang phục nào đó thì chắc chắn người ta đã có chủ ý riêng cho mẫu của mình. Tôi không dư thời gian để làm những chuyện tâm phào đầu. Cô nói nó rẻ mạt? lẽ nào cô Mai Phuong làm người mẫu lâu như vậy rồi mà không thể phân biệt vải loại tốt với loại thường hay sao? Huống hồ gì, tôi đã nghiên cứu rất kỹ mọi chi tiết. Quần áo nếu nói càng lố loẹt, rườm rà càng hợp thời trang thì tôi nghĩ mình không thể hợp tác với cô Mai Phuong được nữa. Còn về chuyện tấm bằng, nếu nói tôi dùng tiền mua thì có thể nào tôi cũng có thể nghĩ ngờ tư cách người mẫu của cô Mai Phuong đây!

- Cô...

Giận quá mất khôn, thấy mọi người xung quanh che miệng cười nhạo mình, mặt Mai Phuong bắt đầu đỏ gay lên. Cô giơ tay lên cao, tính giáng cho kẻ hỗn láo trước mặt mình một bạt tai thì...

- Dừng tay! - Là tiếng của tổ trưởng Bảo Lan

- Cô Mai Phuong, xin tự giới thiệu, tôi là Bảo Lan, tổ trưởng ở đây, mẫu áo này tôi đã thông qua, tôi thấy nó không có vấn đề gì hết, không biết vì lý do gì khiến cô tức giận đến nỗi phải ra tay đánh nhân viên của tôi thế này?

Tiếng xì xào bàn tán ngày càng lớn. Nếu cứ tiếp tục đôi co cũng chẳng được lợi gì, Mai Phuong đành rút lui trong hậm hực

- Các người giỏi lắm, để rồi xem, mọi chuyện không dừng lại ở đây đâu!

Chỉ tới lúc này đám đông mới tản ra, ai làm việc nấy. Chị Bảo Lan cũng quay đi, trong khi Hiểu My ứ ớ chưa kịp nói lời cảm ơn.

Nói về chị Bảo Lan, thật sự ấn tượng trong cô về chị không mấy sáng sủa. Chị lạnh lùng, ít nói, chưa bao giờ thấy chị cười. Thế nhưng qua mỗi ngày, nhận xét về chị của cô lại thay đổi. Đôi khi người ta cố che giấu con người thật của mình bằng vẻ ngoài khác biệt. Cứ xem hôm nay là rõ, Bảo Lan là người duy nhất giúp cô trong số đồng nghiệp người đứng đó xem kịch.

Sân thượng rộng rãi thoáng mát luôn là lựa chọn hàng đầu cho những người đang trong tình trạng bế tắc, như cô lúc này. Vị trí này, cô chỉ mới phát hiện ra thôi và cô thật sự thích thú. Không gian bao la, gió lồng lộng ngay cả trong những ngày nắng nóng. Chỉ có đến đây cô mới thấy lòng mình bình yên lại. Ai cũng cần có một khoảng lặng trong lòng, dù chỉ là vài giây. Cô ước gì lúc nào mình cũng thanh thản được như bây giờ, chỉ có một việc là dõi mắt nhìn theo dòng người tấp nập quên thời gian hoặc hòa cùng những đám mây lững lờ trôi, chỉ thế thôi. Cô ngửa mặt lên trời, ngăn cho những giọt nước mắt rơi xuống. Lòng cô rối bời, bức bối và khó chịu. Cô đã làm gì, rốt cuộc cô đã sai gì mà người ta đối xử với cô như thế. Hôm nay, chỉ thiếu nước là cô bị đánh thật mạnh vào mặt thôi. Nhưng người ta vứt thiết kế của cô xuống sân, chà đạp lên những nỗ lực, cố gắng của cô, xúc phạm khả năng của cô thì xem ra việc bị ăn một cái tát còn dễ chịu hơn nhiều.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- Sau khi la cảm thấy thế nào?

Hiếu My giật mình quay lại, là Bảo Lan, hóa ra đây không phải là lãnh thổ của riêng cô. Đáp lại cái nhìn kinh ngạc của cô, Bảo Lan chỉ cười

- Thế nào, không phải lúc này mạnh miệng lắm sao? - Bảo Lan nhìn băng quơ về một góc nào đó của bầu trời rộng lớn, không nhìn cô nhưng tiếng nói thì vẫn nghe rất rõ

Hiếu My chợt giật mình, thật là ngại quá, lại để người khác nhìn thấy bộ dạng khó coi này. Cô chẳng biết phải trả lời sao với câu hỏi này của chị, chỉ mỉm cười cho qua chuyện.

- Lúc này em được lắm. Loại người như cô ta cứ phải như vậy mới được.

Hiếu My bất ngờ trước câu nói này của chị. Vậy mà cô cứ lo sẽ bị trách phạt. Thế nhưng, lần đầu tiên thấy chị cười, không phải là nét mặt nhăn nhó, nghiêm túc như mọi ngày khiến cô có chút không quen, miệng chỉ có thể phát ra những âm thanh ậm ừ nghe không rõ.

- Em rất giống một người.....là....em gái chị.

Lần này thì Hiếu My thật sự há hốc mồm. Nhưng chưa kịp mở miệng tò mò thì Bảo Lan đã kể tiếp

- Vì nó mà chị theo nghề này, nó đã mất cách đây 10 năm, là tai nạn giao thông, em có nụ cười rất giống nó, cả tính cách nữa...- giọng chị nghẹn đi, Hiếu My như nghe rõ từng tiếng nấc mắc nghẹn trong cổ họng chị, cô chỉ im lặng lắng nghe.

Hai người cứ lặng yên như thế, rất lâu, đủ để cái lạnh thấm vào hai trái tim đang bắt ổn. Mối dây thân tình giữa họ bây giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nhưng Mai Phuong lại vốn không phải là người có thể nói chuyện bằng lời.

9 h sáng hôm sau, tại công ti Vũ Minh

- Cô Mai Phuong, xin cô thông cảm cho, tổng giám đốc hiện giờ không muốn ai làm phiền, cô Mai Phuong.

Mặc cho thư kí Đình tái mặt chạy theo sau, Mai Phuong hung hăng xông vào văn phòng tổng giám đốc.

Minh Kỳ chú tâm vào đồng tài liệu gối ngang trên bàn, mắt vẫn không hề để tâm đến người vừa vào phòng và tay thì liên tục ghi chép. Lúc anh nghiêm túc làm việc, không ai được làm phiền, nhìn anh lúc này thật khiến cho người ta ngưỡng mộ và chỉ ao ước mình được một lần nằm trong danh sách yêu đương của anh.

- Anh Kỳ, anh nhất định phải đòi lại công bằng cho em - vút túi xách xuống ghế, Mai Phuong chẳng thèm quan tâm người đối diện có biết đến sự hiện diện của mình hay không.

Minh Kỳ đã quá quen với cái kiểu ăn nói ngang tàng của Mai Phuong, anh vẫn không rời mắt khỏi công việc, chỉ hỏi qua loa như một phương thức xã giao

- Chuyện gì ?

- Em muốn anh đuổi việc Trịnh Hiếu My

Nghe đến đây, tay cầm bút của Minh Kỳ chợt khựng lại vài giây. Đôi mày khẽ chau lại. Đan các ngón tay vào nhau, đặt hẳn lên bàn, đỡ lấy cằm, Minh Kỳ ngược mặt, nhìn thẳng vào người vừa phát ra những tiếng khó nghe. Đôi mắt anh không chút biểu cảm, khuôn mặt lạnh như băng khiến cho Mai Phuong có chút e dè, sợ sệt, chân tự động lùi một bước và khẩu ngữ thì không còn hung hăng như trước thế nhưng vẫn cố trấn tĩnh lập lại lần nữa yêu cầu của mình.

Minh Kỳ giả vờ như không nghe rõ, chớp mắt nhìn Mai Phuong

- Em vừa nói gì ? - hàm ý sau câu ấy chắc chắn là "cô đang làm nhầm cái gì thế hả ? rút khỏi đây trước khi tôi nổi nóng"

- Em muốn anh đuổi việc Trịnh Hiếu My

- Lí do ?

- Cô ta dám si nhục em, trước mặt bao nhiêu người

Hahaha...sự thích thú trong lòng Minh Kỳ bộc phát thành những tràng cười không thể kiềm nén, Mai Phuong chỉ còn biết tức giận chờ cho đến khi anh cười thỏa thích.

- Có gì vui sao ? - Mai Phuong phật ý ra mặt

- Xin lỗi, xin lỗi, anh không cố ý, chỉ là anh tò mò không hiểu cô Hiếu My đó làm sao lại có thể làm em bận tâm đến mức này

- Anh quá xem thường cô ta rồi, cô ta thực sự không hiền lành như anh nghĩ.....

Sau một hồi lâu bị tra tấn bởi những lời trách móc của Mai Phuong thì rốt cuộc anh cũng biết toàn bộ sự việc diễn ra tại phòng thiết kế. Tại sao anh lại không biết chuyện này ? Cô Hiểu My đó mới chỉ vào làm việc không bao lâu thì đã gây ra chuyện ? coi thường anh ? Dám làm trái lệnh anh, không phải đã dặn rất kĩ là phải chịu trách nhiệm với cô Mai Phuong này sao ? Nét mặt Minh Kỳ ngày càng trở nên khó coi, bây giờ mà Hiểu My ở đây, anh chắc chắn sẽ trừng phạt cô thật nặng - Minh Kỳ tức tối rửa rắm trong bụng

Nhìn sắc mặt Minh Kỳ không vui, lòng Mai Phuong bỗng trở nên vui lạ kì. Không vui được sao ? xem ra kế hoạch của cô đã sắp thành công. Hiểu My đó là ai, có cửa đâu với Mai Phuong này hay sao ?

- Không được - lời nói Minh Kỳ vừa vang lên thì đã như sét đánh ngang tai, một lời đã có thể kéo Mai Phuong từ thiên đàng xuống địa ngục

- Tại sao ?

- Mai Phuong, em biết đấy, Hiểu My không phải là người tầm thường, cô ấy là người đích thân ba anh lựa chọn, sao anh có thể nói đuổi là đuổi, hơn nữa chuyện này không hẳn là lỗi của cô ấy, chiếc váy ấy là do anh chấp nhận, vô cớ em lại tìm cách bắt lỗi, lại còn sỉ nhục trước, em bảo anh làm sao bênh vực em

- Anh nói vậy thì có ý nói em sai sao ? Trước mặt bao nhiêu nhân viên công ti, cô ta nhạo báng em, như thế thì em còn mặt mũi nào làm người mẫu đại diện ở đây nữa. Nếu anh đã nói vậy, em nghĩ chúng ta nên chấm dứt hợp đồng ở đây. - Mai Phuong dùng chiêu bài cuối cùng, mặc dù chỉ là đe dọa nhưng hi vọng cách này có thể làm Minh Kỳ động lòng

Và mọi chuyện đã theo chiều hướng như cô mong muốn, để không làm to chuyện, Minh Kỳ hứa sẽ bắt Hiểu My nhượng nhượng trước cô.

*****

- Anh nói gì ? tôi không đồng ý - chỉ vừa nghe Minh Kỳ nói được nửa câu, Hiểu My đã giãy nảy phản kháng

- Cô rồi cái gì thế hả ? tôi bảo cô đi chết sao ?

- Anh làm như thế thì tôi thấy chết sướng hơn đó

- Im lặng đi ! có tin tôi dùng băng keo dán miệng cô lại không hả ? cô nên nhớ đây là công ti và cô là nhân viên của tôi, tôi không nghĩ cô ngu ngốc tới mức cứ cãi lại sếp nhem nhem như thế - Minh Kỳ không hài lòng chút nào khi thấy Hiểu My cứ một mực muốn chống đối mình

- Anh.....

- Thôi, vào chuyện chính, cô nhất định phải xin lỗi Mai Phuong

- Xin lỗi Mai Phuong ? không bao giờ, anh mơ đi, tôi rút cuộc là vì sao phải xin lỗi cô ta ?

- Tôi không quan tâm cô đúng hay sai nhưng cô nên biết Mai Phuong là người mẫu đại diện cho chúng ta, không nên vì chuyện nhỏ mà làm rối tung lên, không hay ho chút nào. Cô cứ coi như là nhượng bộ cô ta một lần, như vậy không phải là được rồi sao ?

Những lời Minh Kỳ nói, không có câu nào là cô không hiểu, cô cũng chẳng phải là người ngang ngược tới mức không biết phải trái, cho nên dù hậm hực trong lòng, Hiểu My vẫn cố nuốt giận vào trong, hạ mình đi gặp Mai Phuong

Quán cà phê Mylove, 7h tối...

Hiểu My ngồi im lìm trong một góc quán, thỉnh thoảng lại ngược nhìn đồng hồ. Khi thật, tại sao người vẫn chưa thấy đâu ? Cô chắc chắn là không nhầm địa chỉ mà. Quán cà phê Mylove, 4h chiều, cô đã ghi lại cẩn thận như thế rồi mà. Lòng Hiểu My bắt đầu không yên. Cho cô leo cây tới mấy tiếng đồng hồ, thật quá đáng. Nhắm ngum cà phê đắng ngắt, Hiểu My khẽ nhăn mặt. Đây đã là li thứ 5 từ chiều tới giờ. Thật ra trước đây Hiểu My không bao giờ uống cà phê nhưng không phải cô đã nói rồi sao, mọi chuyện đều có thể thay đổi. khi người ta đã sống mà không có niềm tin vào bất cứ cái gì thì thứ đắng như cà phê hay ngọt như sinh tố cũng không còn cảm nhận được. Huống hồ gì, với cô bây giờ, cà phê là thứ duy nhất giúp cô tỉnh táo để không quay ra cắn bắt cứ ai chọc giận cô.

Nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ treo tường, xoa xoa vào cái bụng đang kiến nghị vì chưa ăn gì từ trưa tới giờ, Hiểu My thờ dãi. Với tay lấy chiếc túi xách, cô chuẩn bị đứng dậy ra về thì có tiếng chuông điện thoại

- Alo - Hiểu My mặt mày nhấc máy mà chẳng thèm nhìn xem ai gọi cho mình

- Sao rồi ?

Chẳng cần suy nghĩ tốn calo, Hiểu My cũng nhanh chóng nhận ra rằng ai đang gọi cho cô. Còn ai vào đây nữa, không phải là tổng giám đốc yêu quý mà này giờ cô chửi rủa hay sao?

- Chẳng sao cả

- Cô sao thế hả ? Cái tính tình bướng bỉnh của cô lại làm hỏng chuyện rồi phải không - Bên kia màn hình, giọng Minh Kỳ bắt đầu nổi nóng

- Cô ta không chịu tới gặp tôi - giọng Hiểu My yếu xìu, cô chẳng còn hơi để mà gắt gỏng

- Cô đang ở đâu ?

- Mylove

- Cô vẫn còn ở đó ? cô là con cóc sao hả ? ăn gì chưa ? cô ở yên đó cho tôi

Những tiếng tút...tút vang lên khô khan, đầu dây bên kia đã cúp máy rất vội vàng. Hiểu My nhìn màn hình điện thoại tối đen, ngao ngán thở dài. Bỏ điện thoại vào túi xách, cô cố lê đôi bàn chân mệt mỏi ra khỏi quán. Thực sự lúc này cô chỉ muốn ngủ một giấc thật dài. Ô, nhưng sao thế này, trời mưa ! Ôi cái số cô, lại không đem theo dù. Thời tiết thật đáng giận, thay đổi thất thường thế này thì người bất cẩn như cô có bị ướt cũng chẳng lạ gì.

Hiểu My chạy trong mưa, mong tìm được đường ra bến xe buýt thật nhanh. Những lúc thế này mới thấy có người thân thật hạnh phúc. Cô bỗng tủi thân kinh khủng. Biết bao nhiêu chuyện từ ngày cô về nước. Giá lúc này có mẹ nấu cho bát cháo, có ba che mưa cho hay bất cứ ai ôm cô thật chặt mà nói "đừng khóc" thì tốt biết mấy. Mí mắt Hiểu My nặng dần, nặng dần cho tới khi những hạt mưa làm tầm nhìn của cô nhòa đi hẳn....

Khi Minh Kỳ tới nơi thì Hiểu My đã đi tự lúc nào. Người quản lý nói đúng là có một cô gái ngồi chờ bạn rất lâu nhưng đã đi khỏi trước khi anh đến. Minh Kỳ bực bội, vò đầu bứt tóc. Không hiểu cô ta đi đâu ? Bất lực bước ra từ cửa tiệm, anh có chút lo lắng. Lúc này nghe qua điện thoại, giọng cô có vẻ không tốt lắm, hình như chưa ăn gì thì phải. Uống công anh hấp tấp ra ngoài khi mới vừa cúp máy, trời thì lại đang mưa thế này. Haiz...anh lại chẳng biết nhà cô ở đâu, gọi điện thì tổng đài bảo không liên lạc được, nếu không thì lúc này cô đã chết chắc với anh rồi. Dồn hết lửa giận trong lòng vào những con số vô tội trên màn hình, Minh Kỳ gọi cho Mai Phuong, vừa nghe tiếng alo anh đã quát lớn "sáng mai tới công ti gặp anh" rồi tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Khi Hiểu My tỉnh dậy thì mặt trời đã lên quá đỉnh đầu.

Lấy hai tay xoa xoa thái dương, đôi mày thanh tú khẽ nheo lại, đau quá. Đầu cô bây giờ cứ như là bị ai đó dùng búa đập vào, đau không chịu được, cả người ê ẩm, nhức nhối cứ như vừa từ trận mạc phượng xa trở về. Cô gắng chống hai tay, đỡ cơ thể ngồi dậy, lười biếng nhìn xung quanh, lúc này Hiểu My mới giật mình khi nhận ra đây không phải là phòng mình. Một căn phòng đơn giản, màu chủ đạo là màu trắng với vài vật dụng trang trí đơn giản nhưng không khí trong phòng lại rất ấm áp. Đào mắt nhìn xung quanh, Hiểu My dừng lại trước một tờ Notebook xinh xắn dán trên mặt đèn ngủ "Chị là Bảo Lan, yên tâm nghỉ ngơi nhé, chị sẽ xin phép cho em nghỉ việc hôm nay". Không chán chừ, Hiểu My nhấn số gọi cho Bảo Lan.

- Alo, em thế nào rồi ?- Bên kia nhanh chóng có người bắt máy

- Dạ, em không sao, nhưng chị ơi, sao em lại ở đây, em....

- Yên tâm ở đó đi, thôi bây giờ chị phải làm việc, lúc về chị sẽ nói em nghe ha.

Nói đơn giản vậy thôi rồi Bảo Lan gác máy. Hiểu My cũng không cố gắng hỏi thêm vì cô biết giờ này đang là giờ cao điểm, gọi nhiều cũng chỉ làm phiền người ta. Cô cố gắng lục lại kí ức, tìm kiếm những chuyện xảy ra đêm qua nhưng cuối cùng, đáp án vẫn chỉ dừng lại ở thước phim cô đi trong mưa.

Hiểu My nghỉ việc làm lòng Minh Kỳ như lửa đốt. Rốt cuộc là bị sao mà không thể đi làm chứ ? Dù anh có thông minh tới đâu thì cũng không tài nào tưởng tượng ra chuyện gì xảy ra với cô. Thật tức chết mà ! Minh Kỳ không thể nào tập trung vào công việc, bộ não cứ như chỉ chứa đầy một dữ liệu duy nhất : Hiểu My, Trịnh Hiểu My

Chần chừ đứng trước cửa phòng, Mai Phuong vẫn chưa dám bước vào. Tối qua, nghe điện thoại của anh, cô thật sự hoảng hốt. Giọng anh cứ như là ngay lập tức muốn bóp chết cô. Không thể giả vờ vô tội, ngày thơ không biết lí do bị giận mới thực sự là khó khăn bởi vì cô vẫn cố tìm ra lí do thuyết phục nhất cho sự vắng mặt của mình. Thử kí định nói rằng tâm tình tổng giám đốc hôm nay không tốt cho lắm, thế này thì thực nguy hiểm. Hít một hơi dài, Mai Phuong nhẹ nhàng gõ cửa, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Cánh cửa phòng đóng lại, bên kia bàn làm việc, Minh Kỳ xoay lưng lại với Mai Phuong thế nhưng vẫn biết đến sự có mặt của cô trong căn phòng. Không khí thật sự ngọt ngào. Nín thở, Mai Phuong chờ đợi con thịnh nộ từ ai kia.

- Em coi thường anh ? - Giọng nói khàn khàn của Minh Kỳ phá tan bầu không khí yên tĩnh

- Em...không hiểu anh nói gì.....em .....sao lại coi thường anh ?

Minh Kỳ xoay ghế, nhìn chằm chằm vào Mai Phuong. gương mặt tuấn tú của anh như được bao phủ bởi lớp sương mỏng, lạnh ngắt khiến người ta rùng mình. Mai Phuong cúi mặt không dám nhìn thẳng vào anh vì sợ anh phát hiện ra nét bối rối của mình. Bầu không khí lại bỗng chốc trở nên ngọt ngào. Cái im lặng bao trùm đủ để nhấn chìm người ta. Minh Kỳ chau mày, chăm chú dán đôi mắt như chìm vào Mai Phuong còn cô thì lo lắng không biết làm thế nào để chấm dứt chuyện này.

- Anh...có thể nào đừng im lặng như thế này được không ? Dù sao thì em cũng nên biết anh giận em vì chuyện gì, đúng không ? Mai Phuong khó khăn lắm mới dám mở lời bởi vì hai chân cô lúc này đã sắp ngã quỵ vì run

- Em ngồi xuống đi đã

Mai Phuong lúc này mới như người chết đuối vớ được khúc củi khô, nhoeo miệng cười trừ, rụt rè ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Minh Kỳ.

- Không phải rõ ràng hôm qua em đã đồng ý là sẽ nhận lời xin lỗi của Hiểu My sao ? Còn đồng ý đến quán cà phê Mylove ?

- À, thì ra là chuyện đó....cái đó...em....em.....nhưng chẳng lẽ vì chuyện nhỏ nhặt thế mà anh nổi cáu với em ? Mai Phuong từ bị động đã nhanh chóng lật ngược tình hình, quay sang trách tội Minh Kỳ

Nét mặt Minh Kỳ trước sau vẫn không hề thay đổi, không bối rối, không băn khoăn, anh lạnh lùng

- Em đang lạc đề.

- Em không hề lạc đề, vì em lỡ hẹn với Hiểu My mà anh dùng giọng tức giận này nói với em, thật làm em nghi ngờ liệu em và cô ta, ai quan trọng hơn với anh.

- Hiểu My - Minh Kỳ nói mà không hề mất giây nào suy nghĩ.

Gương mặt Mai Phuong bỗng chốc tối sầm lại. Sự ganh ghét, đố kỵ vụt lên đến đỉnh điểm. Câu trả lời quá đúng trọng tâm và nhanh chóng của Minh Kỳ làm cho lòng tự trọng của cô bị tổn thương ghê gớm. Mà quan trọng hơn, người đánh bại cô trong trò chơi tình yêu này lại là một con bé mới chỉ vào công ti này mấy tháng. Nếu như là một cô người mẫu chân dài nào đó cướp anh từ tay cô, có lẽ cô sẽ không thấy nhục nhã thế này. Sự hiểu thắng trong lòng Mai Phuong có cơ hội bộc phát. Giận dữ đẩy lùi chiếc ghế đang ngồi, Mai Phuong nhìn anh bằng đôi mắt oán hận.

- Anh đã nói vậy thì... Vũ Minh Kỳ, tôi không muốn tiếp tục làm người mẫu cho cái công ti này nữa.

- Mai Phuong, anh khuyên em nên nghĩ cho kĩ, đừng vì chuyện riêng mà làm hỏng tương lai sự nghiệp. Anh không phải vì chuyện này mà ép em bỏ việc.

- Anh không phải là quên chứ. Lần trước em đã nói rất rõ, một là em, hai là cô ta, ý anh đã chọn, em không thể làm khác.

Mai Phuong cương quyết như vậy rồi ngoe ngoắt quay lưng đi thẳng, khoe môi hơi nhếch lên, đắc ý.

Cô không phải không biết tự ý chấm dứt hợp đồng thì sẽ phải bồi thường, hơn nữa số tiền không phải là nhỏ, và với tính cách như Minh Kỳ, chắc chắn sẽ không van nài cô. Haiz...cái lạnh lùng của anh ta lại làm cô thêm mê muội. Nhưng lần này thì khác, tình thế sẽ không diễn ra theo chiều hướng không thuận lợi như vậy. Mai Phuong nổi tiếng từ khi còn rất trẻ, kinh nghiệm thương trường cho cô biết rằng kết thúc trận đấu này, người đắc ý nhất định sẽ là cô.

Sở dĩ như vậy là vì trong đầu Mai Phuong đã sớm nghĩ tới buổi tiệc sắp tới đây. Đây là buổi tiệc mà khắp giới thời trang mong chờ. Và dĩ nhiên, một ông chủ có tiếng như Minh Kỳ ắt hẳn phải tham gia. Mà như thế thì sao chứ....(Độc giả: ngây thơ: sao là sao?) Trời ơi chán quá, nói một buổi trời mà vẫn không nắm bắt được vấn đề à ??? Thì rõ ràng thôi, Minh Kỳ đi, tất nhiên không thể xuất hiện một mình, mà từ trước tới nay, không phải Mai Phuong và Minh Kỳ là hai cái tên được nhắc đến nhiều nhất trên khắp các mặt báo hay sao? Theo nguyên tắc cộng sinh, cả hai cùng có lợi, lần này Minh Kỳ sẽ phải hạ mình, cô chắc rằng anh sẽ không muốn chuyện tình cảm của mình lại tiếp tục bị soi mói, chưa kể đến những tin đồn thất thiệt về sự vắng mặt của cô cũng ít nhiều ảnh hưởng đến tên tuổi công ti.

Thế nhưng, có một chuyện, Mai Phuong đã hoàn toàn sai lầm.

Quá thật, đúng như cô nghĩ, buổi tiệc thật sự có ảnh hưởng rất lớn. Mọi lần trước, với tư cách là người mẫu đại diện, Mai Phuong và Minh Kỳ luôn xuất hiện cùng nhau trong các buổi tiệc, đến nỗi báo chí không thể nào không khai thác đề tài nóng hổi này. Do đó có thể nói hai người là cặp tình nhân - trong mắt mọi người.

Tiếc thật, không phải lúc nào mọi chuyện cũng xảy ra như ý người ta mong muốn, so về mức độ tính toán thiệt hơn, Mai Phuong hẳn là phải thua xa Minh Kỳ. Bởi vì lúc cô vô đầu bứt tóc tìm ra cách này thì Minh Kỳ đã không mất 1 phút để tìm ra cách đối phó. Người mẫu trong công ti không ít, tuy nhiên tìm được người xứng đáng được đứng cạnh anh, dù là danh nghĩa cũng không thể dễ người ta tùy tiện đồn bừa. Anh là ai cơ chứ. Và dĩ nhiên, để Mai Phuong tưởng bở, kiêu ngạo bước ra khỏi văn phòng cũng là một trong những dự tính của anh. Phải anh đã có người thay thế cho Mai Phuong, cùng anh chịu đựng những tin đồn tình ái mới. Dĩ nhiên, anh chắc chắn cô sẽ nhảy dựng lên khi nghe anh nói nhưng không sao, anh chưa bao giờ biết đánh vần chữ thất bại.

Nặng nề mở mắt, nhìn đồng hồ đã là 4 h chiều, Hiểu My miễn cưỡng xuống giường

Con sốt đêm qua quả thật làm nàng đau đớn. Cũng không phải là chuyện gì to tát, chỉ là do dạo gần đây, công việc bận bịu, hôm qua lại không ăn gì, lại còn dầm mưa nên mới ra cơ sự thế này. nếu không có Bảo Lan, Hiểu My thật sự không dám tưởng tượng tiếp chuyện gì sẽ xảy ra với mình.

Thả mình vào hương hoa thoang thoảng của hoa hồng trong khu vườn nhỏ xinh, Hiểu My mới thấy đầu óc mình nhẹ hẫ đi. Không khí thanh bình, đôi lúc còn ngửi thấy đầu đó mùi của những trái cây, của cỏ, thật là lí tưởng. Không ngờ chị Bảo Lan lại có được căn nhà dễ thương thế này, Hiểu My không khỏi tự ngưỡng mộ. Từ ngày về nước, hình như đây là lần đầu tiên cô được nghỉ ngơi. Cảm giác thật dễ chịu. Lướt nhẹ trên những cánh hoa mỏng như nhung, Hiểu My vui vẻ hát vài câu hát quen thuộc.

- Em đã dậy rồi hả ? - Tiếng chị bảo Lan vang lên cắt đứt những mộng tưởng trong lòng

Nhìn chị Bảo Lan tay xách đầy đồ ăn, Hiểu My bỗng có cảm giác rất lạ, rất ấm áp, làm cô nhớ tới mẹ. Cô nở nụ cười thay cho lời chào, phụ chị đem đồ ăn vào nhà.

Lúc hai chị em chén xong xuôi bữa cơm thì trời cũng đã tối, không còn thấy gì nữa.

Hóa ra hôm qua, chị Bảo Lan biết cô đi gặp Mai Phuong nên cố tình gọi hỏi thăm tình hình, không ngờ người lạ bắt máy, nói cô bị ngắt giữa đường, vậy là vội vàng chạy tới. Nhắc tới chuyện này, Bảo Lan không khỏi bất bình thay cho cô.

- Cái cô Mai Phuong ấy thật không coi ai ra gì, chị nghĩ em cũng không cần hạ mình nữa đâu.

- Vâng, chị nói đúng, cứ coi như cô ta đã chấp nhận lời xin lỗi của em.

Trò chuyện một lúc lâu, hai chị em cuối cùng cũng chịu ôm nhau ngủ. Trên trời, sao đã rất nhiều rồi. Ngủ đi thôi, ngày mai sẽ là một ngày tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hẹn Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

- KHÔNG BAO GIỜ

Mọi chuyện xảy ra theo đúng dự tính của Minh Kỳ. Chỉ vừa nghe anh nói yêu cầu của mình, Hiểu My chỉ thiếu nước đập cho anh một trận vì dám phát ngôn bừa bãi.

Trái với nét căng thẳng, giận dữ của Hiểu My, Minh Kỳ lại tỉnh bơ như không hiểu lí do vì sao cô giận dữ, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Nhìn thấy điệu bộ khinh thường bất ổn của anh, Hiểu My thật sự chỉ muốn mình mọc thêm đôi cánh hay ít ra là chỉ số IQ đột nhiên cao lên để cô biết làm sao mình có thể rời khỏi đây một cách an toàn. Tuy trong lòng vô cùng bất an nhưng Hiểu My vẫn cố gắng tỏ ra cứng cỏi.

- Tôi nói cho anh biết, tôi KHÔNG BAO GIỜ đồng ý yêu cầu của anh - Hiểu my gần từng tiếng một.

Minh Kỳ bị cô làm cho bất ngờ, cau có bịt tai lại. Nheo đôi mắt nham hiểm, anh không hề có ý định buông tha cô.

- Cô hét gì thế hả, tôi không bị lãng tai mà.

- Phải, anh không bị lãng tai nhưng đầu óc thì không tốt lắm, tôi nói từ nãy tới giờ, tại sao anh vẫn cố tình không hiểu hả ?

- Tôi hiểu, tôi hiểu, cô Trịnh à, nhưng cô làm ơn nói cho tôi biết ai là người gây ra chuyện này vậy hả ?

Lời Minh Kỳ nói làm Hiểu My cứng họng, không nói được lời nào. Phải, anh ta nói đúng, rắc rối này là do cô gây ra, có lẽ nào...cô bây giờ phải...Hiểu My trầm tư suy nghĩ, nét mặt nghiêm túc cực kì, làm cho người đối diện không khỏi nín cười trong bụng. Thấy kế hoạch đã sắp đi đến thành công, anh tiếp tục dùng chiêu dụ dỗ.

- Thế nào, đã suy nghĩ ra chưa ?

Sự chen ngang của Minh Kỳ làm Hiểu My bức bối không thôi. Khiêu khích, chọc giận cô đấy à. Hừ, Hiểu My khề trùng mắt liếc anh một cái nhưng khi vừa bắt gặp tia nhìn của anh thì lập tức cúi đầu như con cún nhỏ đang ăn vụng bị chủ nhà phát hiện, lúc này đang cụp tai che giấu tội lỗi, anh mà biết cô đang chửi thầm, mắng trộm anh thì có mà.....

Trên bàn làm việc, sắc mặt Minh Kỳ không ngừng thay đổi. Nhìn thấy đáng vẻ muốn đánh nhưng lại không thể làm gì của Hiểu My, anh thật sự rất vui. Cái cô bé này, rốt cuộc vẫn không thể che giấu hết được nét con nít trong mình. Cô vừa kín đáo dứ dứ nắm đấm về phía anh, cô tưởng anh không để ý. Lúc bị bắt gặp, lập tức bình thân tròn tội, như chưa làm gì. Dễ thương thật. Khóe môi anh cong lên, một nụ cười thật sự.

- Ông Vũ, hay là thế này đi, ông có thể chọn ai đó khác mà, đừng không, công ti chúng ta không phải là có rất nhiều người mẫu xinh đẹp hay sao ? Tôi thấy....Hiểu My chợt im bặt khi nhìn thấy đôi mắt đáng sợ của Minh Kỳ, ý tưởng này không tốt sao ? sao anh ta lại phải tức giận như thế ? rõ ràng như thế với cô là...mãi mãi hơn kia mà - Hiểu My sau đó không khỏi thót tim và cuối cùng là hoàn hồn, tự kiểm điểm lại tính đứng đắn trong kế sách vừa nêu ra của mình.

Minh Kỳ nghe chưa xong câu nói đã không thấy lọt tai chút nào, cái gì mà "ông Vũ", cô ta, thực sự là muốn coi anh là người dưng ??? Đột nhiên trong lòng đang vui vẻ bỗng chốc thấy khó chịu, cách xưng hô của cô, thật khiến người ta phật ý (Haiz...ông nói gà, bà nói vịt, như thế này thì....chắc không thể nào có thần giao cách cảm được đâu nhì ?)

- Phải, đúng là công ti chúng ta có rất nhiều người mẫu, nhưng trong số họ, tôi thấy không có ai có nghĩa vụ dọn tàn cuộc do cô Trịnh gây ra - lời nói của Minh Kỳ rõ ràng là kèm theo sự mỉa mai nhưng lại không có cách nào cô có thể phản bác, luận điểm, luận cứ thật quá rõ ràng

- Như vậy, tôi...

- Không nhưng nhị gì cả, tôi không dư thời gian tiếp đãi nhân viên lâu thế này.

Vậy là, sau một chiến gay go, nảy lửa, gần một tiếng đồng hồ tranh cãi, uy hiếp, đe dọa, van xin, nài nỉ, dụ dỗ, cuối cùng Hiểu My vẫn phải đau khổ bước ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, mặt mày ủ rũ, nặng nề. Thật mất hết hình tượng mà !

Lúc cánh cửa đóng lại, có một người không hiểu vì lí do gì cứ tùm tùm cười hoài.

Lúc cánh cửa đóng lại, có một người không hiểu vì lí do gì cứ than ngắn thở dài.

7 h tối thứ 7,....

Dù không phục, dù không hề hứng thú, Hiểu My vẫn phải ngoan ngoãn rời nhà trong một chiếc váy dạ tiệc lộng lẫy.

Chiếc xe hạng sang của Minh Kỳ đã đợi sẵn ở trước cửa nhà Hiểu My. Cũng nhờ cách này mà anh mới có thể quan minh chính đại biết được địa chỉ nhà. Biết thế, sớm đã có quy định khai rõ địa chỉ nhà trong đơn xin việc, chứ không phải là cái địa chỉ chung chung, có đọc cũng chẳng biết đường nào mà lần.

Minh Kỳ đợi lâu, sốt ruột nhìn qua gương chiếu hậu, bất giác mắt chợt mở to, chăm chú nhìn về hướng cô gái đang tiến về phía mình.

Đêm nay, Hiểu My mặc bộ váy do chính cô thiết kế, cắt may. Anh đã được nhìn thấy nó, cũng từng đánh giá rất cao nhưng hôm nay, khi nhìn thấy nó được mặc trên người của cô, quả thật là vẫn có đôi chút ngạc nhiên. Đáng cô rất chuẩn, nếu không quen biết, anh hẳn sẽ nghĩ cô là một người mẫu chưa được "khai quật" (hả ? hả ? hả ? Khai quật sao ???)Chiếc váy vừa vặn với thân người, hở cổ, hở vai để lộ đôi vai trần trắng mịn. Ngang eo có vài chi tiết mà anh chưa nhìn rõ lắm nhưng thật sự là chiếc eo của cô rất nhỏ nhắn, khiến người ta có cảm giác.... muốn được ôm. Máu chảy rần rần trong huyết quản, Minh Kỳ thấy hơi mất bình tĩnh, anh cũng không hiểu tại sao anh lại có cảm giác kì cục thế này.

- Ông Vũ, ông Vũ, ông không sao chứ ? - Hiểu My ngồi bên, tay hươ hươ trước mặt Minh Kỳ khi thấy anh mãi không chịu khởi động xe.

Mãi suy nghĩ, Minh Kỳ hoàn toàn không biết Hiểu My đã ngồi vào xe từ lúc nào, ngay lập tức, anh lại khôi phục nét lạnh lùng thường ngày, chỉ trừng mắt nhìn qua cô đe dọa trước khi chạy xe đi " còn gọi tôi là ông Vũ thì biết tay tôi, tôi già thế à ?"

Chiếc xe bon bon trên con đường , Hiểu My ngồi im lặng, dựa người vào thành xe, đôi mắt lơ đãng ngược ra ngoài cửa kính, nhìn những ngôi sao trên trời. Cô đâu biết rằng, phía ghế lái, có ai đó thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang bên cạnh, cười cười và trong lòng thì dâng lên một cảm xúc khó tả. Âm áp ? Vui vẻ ? Hạnh phúc ? haizzz...ai mà biết được, chỉ biết là rất muốn được như thế này, mãi mãi.....

Muốn biết được đêm nay, buổi tiệc có diễn ra suôn sẻ hay không thì mọi người chờ đến chương tiếp theo nhé .

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Xe dừng lại ở một khách sạn cực kì sang trọng. Hai bên lối đi, các nhân viên, âu phục chỉnh tề đã đứng sẵn để nghênh đón khách.

Minh Kỳ bước xuống xe, nhanh chóng mở cửa xe giúp Hiểu My, đỡ tay cô bước ra, thật...có cần giả vờ ga lăng thế này không? Hiểu My tự giễu cợt anh trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn phối hợp cùng anh thật ân ý.

Nhiều ánh mắt trong sảnh đường dồn về phía đôi nam nữ mới bước vào.

Xi xào, bàn tán...

Minh Kỳ đã quá quen cũng như sớm đã biết sẽ thế này nên chẳng có gì bất mãn, bình thản, tự nhiên như chẳng nghe thấy gì. Hiểu My lại khác, lần đầu xuất hiện ở nơi thế này, lại nhận thấy có quá nhiều ánh mắt dò xét mình thì không khỏi mất tự nhiên, tay tự động bám chặt vào Minh Kỳ, tìm sự bảo vệ. Anh không nói gì, chỉ nhìn cô, mỉm cười ôn nhu và dịu dàng.

Cũng không thể trách ai, đây là lần đầu tiên người ta thấy Minh Kỳ xuất hiện mà theo cạnh không phải là Mai Phương. Tin đồn tình ái của họ, rốt cuộc là như thế nào? Các cô gái, nửa nhìn Hiểu My đồ kị, nửa vui sướng hân hoan khi nghĩ tới viễn cảnh Minh Kỳ và Mai Phương chia tay.

Không có giai nhân kẻ bên như mọi lần, hẳn Minh Kỳ sẽ không được yên ổn.

Và chỉ vài phút sau, xung quanh Minh Kỳ có không biết bao nhiêu người đẹp vây quanh.

Hiểu My chán ghét nhìn mọi chuyện diễn ra, một giây thương thay cho những con thiêu thân ngây dại, cứ thích đâm đầu vào một kẻ chỉ tốt ở bề ngoài, giây sau lại tự thấy mình không ngoan khi bây giờ không liên quan gì tới anh ta nữa. Minh Kỳ bận tiếp rượu, vui chơi, có chẳng thèm đứng đây ngăn chân cho người ta thêm ghét, cầm li rượu vang đỏ trên tay, cô bước nhanh về một chỗ trống, đến khi tai không còn bị tra tấn bởi những câu ngọt hơn đường, đại loại như " Anh Kỳ, bao lâu rồi không gặp anh, nhớ anh quá à" hay " Anh Kỳ, hôm nào anh đi ăn với em nhé" . Anh anh em em, nghe thật rộn cả người !!!

Vì bữa tiệc vẫn chưa chính thức bắt đầu cho nên lúc này các nhân vật tai to mắt lớn vẫn chưa xuất hiện hết, nghi lễ cũng chưa được tiến hành, Hiểu My thực sự là vô công rồi nghề, chỉ biết đứng một chỗ, tự mình đánh giá một vài người, đồ ăn, và đặc biệt là mấy li rượu cô vừa uống. Tuy cô đã được biết đến với tư cách là một nhà thiết kế nổi tiếng, có được một số thành tựu nhưng so với những tên tuổi hôm nay, cô thật chẳng đáng được nhắc đến. Hiểu My ngậm ngùi lắc đầu, tay lại nâng li rượu, nhấp vài ngụm.

- Ô, không biết danh tính vị cô nương xinh đẹp đang đứng một mình ở đây là gì ? - Một giọng nói khàn khàn bên tai khiến Hiểu My giật mình.

- À, xin chào, tôi là Trịnh Hiểu My, nhân viên của công ti Minh Vũ, Không biết ông là... ? Hiểu My cười thân thiện

- Tôi là Lí Kiết Tường, tổng giám đốc công ti Tường Thiên, rất hân hạnh - Nói rồi vị khách lạ chìa tay ra tỏ ý muốn bắt tay

Hiểu My theo phép lịch sự thường ngày, đáp lại lời chào hỏi. Nhưng thật không ngờ, đôi tay lúc vừa chạm tới lại có cảm giác bị nắm chặt khiến cô hơi đau, khẽ nhăn mặt. Người họ Lí kia dường như không có ý định buông tay cô, khiến Hiểu My hơi lúng túng, mặt tươi cười nhưng tay thì đang ra sức rút ra. Hai đôi mắt đối diện với nhau, mỗi người lại đang theo đuổi những suy nghĩ riêng.

Hiểu My " tên này có phải biến thái không vậy ? nhưng dù sao cũng không nên đắc tội, tránh gặp thêm rắc rối, dám làm gì tôi thì anh chết chắc"

Kiết Tường " quả là một cô nương xinh đẹp, đáng tiếc lại là nhân viên của Vũ Minh Kỳ"

Vì mãi nhìn những nét đẹp hoàn hảo trên gương mặt cô mà Lí Kiết Tường có chút lơ đãng, ngán ngor, lúc lâu sau mới tỉnh mộng, buông tay cô ra.

- Hình như tôi chưa bao giờ gặp cô ở những bữa tiệc thế này ? Lí Kiết Tường vội chuyển đề tài để chữa ngượng

- À vâng, đây là lần đầu tôi tham dự tiệc như thế này.

- Công ti Vũ Minh ? chẳng lẽ cô là người giành giải đặc biệt trong đợt lần trước.

- Thật ngại quá, không ngờ ông Lí cũng biết chuyện này, tôi chỉ là may mắn hơn người khác chút thôi

- Cô Hiểu My thật có tài, lại khách sáo, công ti Vũ Minh có nhân viên như cô, thật đáng ngưỡng mộ - miệng nói, mắt nhìn, mũi tham lam ngửi mùi hương hoa hồng dịu nhẹ tỏa ra từ cô, Lí Kiết Tường không khỏi mê mụ bởi vẻ đẹp trong sáng của cô.

- Đang nói đến tôi sao ? - Tiếng của Minh Kỳ đột ngột chen vào

Bạn tiếp đãi mấy cô nàng rắc rối, đến khi quay lại thì phát hiện Hiểu My - cái cô gái đi cùng anh lúc đầu đã biến mất, Minh Kỳ lập tức tách khỏi đám đông, chạy đi tìm cô, đến khi nhìn ra lại thấy cô không ở một mình mà đang cùng nam nhân khác nói chuyện, hơn nữa đó lại là Lí Kiết Tường, trong lòng Minh Kỳ bỗng có chút giận dữ, chỉ muốn nhanh chóng tóm lấy cô mà phạt cho một trận vì dám rời khỏi anh.

Một tay cầm li rượu, tay kia đút túi quần, nét mặt lạnh lùng, khiêu khích, rõ ràng là không tốt.

Chậm rãi tiến tới chỗ hai người, Minh Kỳ nhìn thẳng vào Kiệt Tường, nở nụ cười nửa miệng đáng ghét, đưa li rượu vang lên, khẽ nhắm một chút rồi đưa ra trước mặt, lắc qua lắc lại.

- Li Kiệt Tường, rất vui được gặp lại anh - Minh Kỳ tuy nói chuyện với Kiệt Tường nhưng mắt thì vẫn dán chặt vào li rượu, trong mắt hiện lên tia chán ghét, khinh thường.

- Tôi cũng thấy vậy đấy, Vũ Minh Kỳ - Kiệt Tường cũng chẳng chịu thua, khiêu khích nhìn anh

Chứng kiến cảnh này khiến Hiểu My hơi khó hiểu, rốt cuộc mối quan hệ của hai người bọn họ là gì? Có vẻ rất căng thẳng thì phải. Một đôi mắt của Minh Kỳ cũng đủ sức làm cho người yếu tim ngất xỉu, giờ lại thêm họ Li này, thật là...trái đất không thể bình yên mà!

Còn chưa phân tích tình hình xong thì Hiểu My đã bị Minh Kỳ lôi đi như chủ nhân đang kéo thú cưng vậy, (so sánh kiểu gì vậy hả???? - nhưng mà sự thật là thế mà!!!) bỏ lại Li Kiệt Tường một mình tức tối.

- Này, này, thả tôi ra

- Có im đi không thì bảo - miệng nói chân đi, Minh Kỳ chỉ có đủ thời gian quay lại lườm cô một cái.

Hiểu My dù có cân đối, khỏe mạnh đến đâu thì so với đôi bàn tay to lớn của Minh Kỳ vẫn chỉ là châu chấu đá xe. biết vậy nên cô đành cam chịu, để anh ta kéo tới một chỗ khác, mặc cho nhiều ánh mắt tò mò khác dồn về phía hai người. Đương nhiên họ không thể biết anh đang làm cô đau, chỉ nghĩ đơn giản rằng "ôi, họ thân mật như thế kia à, lại còn thể hiện tình cảm trước đám đông cơ đấy, trước kia Mai Phương không được như thế đâu nha" - thật hết nói nổi!!!

Đến khi được giải phòng thì cổ tay Hiểu My đã đỏ ửng.

Xoa xoa tay, Hiểu My trừng mắt nhìn Minh Kỳ.

- Vũ Minh Kỳ, anh thật quá đáng.

Lúc này Minh Kỳ mới xoay người lại nhìn cô, lúc này dịu dàng bao nhiêu thì bây giờ bá đạo bấy nhiêu.

- Ai cho cô tự ý đi nơi khác thế hả?

- Chứ chẳng lẽ anh nói chuyện với người đẹp, tôi phải đứng cạnh anh sao? - Hiểu My vênh mặt phản bác

Lời nói chẳng thể bắt bẻ, Minh Kỳ chỉ còn cách nheo mắt nhìn cô.

- Cô đi với tôi.

Thế là một lần nữa, Trịnh cô nương phải theo Minh Kỳ đi khắp nơi chào hỏi, miệng lúc nào cũng phải mở rộng, cười tươi, trong người quả thật bức bối vì không thể thích ứng nổi.

Nhưng đó thì có là gì, điều làm Hiểu My khó chịu hơn cả chính là việc, Minh Kỳ lúc nào cũng để tay trên eo cô lúc nói chuyện!

Lúc này, Hiểu My mới đau đớn nhận ra một điều: đi dự tiệc quả là một quyết định sai lầm nhất trong đời cô!

Nói chuyện với những người nổi tiếng, báo chí, giới truyền thông soi mói, chú ý....tất cả mọi thứ làm cô ghê tởm.

Buổi tiệc lớn thế này, chắc chắn phải có tiết mục khiêu vũ. Dĩ nhiên, để không phải là đối tượng săn đuổi của các cô nàng, từ lúc âm thanh du dương của bản nhạc đầu tiên vang lên, Minh Kỳ đã kéo Hiểu My vào trung tâm sân khấu, mặc cho cô ra sức kháng cự.

Cặp trai tài gái sắc này nhanh chóng là điểm nhắm cho các phóng viên. Dưới ánh đèn mờ, Minh Kỳ choàng tay qua eo Hiểu My, kéo cô lại sát phía anh. Cô đương nhiên không chịu, anh càng kéo, cô càng đẩy. Không còn kiên nhẫn đôi co, Minh Kỳ dùng lực, kéo mạnh một cái, chỉ một tay đã đem cô dán chặt vào lồng ngực rộng lớn.

Hiểu My giật mình, chỉ kịp á lên một tiếng.

- Anh có mau thả ra không hả? Như thế này thì làm sao khiêu vũ?

- Như vậy không phải gần gũi hơn sao? - Minh Kỳ cúi người, thì thầm bên tai cô

Khoảng cách này thực sự là quá mờ ám nha. Ở cự li như thế, anh còn cúi sát mặt vào tai cô, hơi nóng phả ra lúc nói chuyện làm Hiểu My bất giác thấy nhón nhột, vai khẽ run lên. Cảm nhận được con mèo nhỏ có phản ứng, Minh Kỳ thích thú cười thầm trong bụng, lúc này mới an phận nói lỏng vòng tay.

- Á, cô làm gì thế hả - Chớp thời cơ, Hiểu My không nương tay, nhấn tâm dấm vào chân anh, điệu nhảy lập tức gián đoạn.

- Tôi đã cảnh cáo anh rồi. A.....

Không để Hiểu My kịp lên mặt quá lâu, Minh Kỳ đã vòng tay ôm cô, lần này còn chặt hơn cả lúc trước.

Cái ôm bất ngờ này làm Hiểu My thấy choáng váng. Là do ai kia hay là do rượu nhỉ?

Nhắc tới rượu mới nhớ, từ đầu buổi tiệc tới giờ, không biết Hiểu My đã uống mấy li rượu. Tuy rượu vang không mạnh lắm nhưng với cô, rượu nào cũng là rượu, uống vào nhất định sẽ không ổn. Biết thế nhưng lại không thể nào không uống, đó mới là vấn đề. Lúc theo Minh Kỳ đi tới chỗ các nhân vật có tiếng, cô bị ép uống quá nhiều, mặc dù Minh Kỳ đã giúp cô vài li nhưng với người chưa từng uống rượu như cô thì thật sự là rắc rối. Lúc này, đầu óc Hiểu My có chút không tỉnh táo, cả người cứ lâng lâng như đang ở trên mây, lại thấy có chút nóng nực nữa chứ.

Có lẽ vì đã say, mặt Hiểu My thoáng chút ửng hồng, hai mắt mơ màng, đôi môi anh đào chúm chím đỏ lên vì lúc cô ghét anh nhưng không thể làm gì đã bặm môi ai oán.

Không hiểu sao lúc này, anh lại có cảm giác rất lạ, ham muốn mãnh liệt được hôn cô. Minh Kỳ cúi thấp người, thấp hơn chút nữa, thấp hơn....

Minh Kỳ thật sự dở khóc dở cười. Phải, chỉ có cụm từ này mới thực sự chính xác lúc này thôi.

Lúc đôi môi anh sắp chạm vào môi cô thì Hiểu My đã ngã gục vào lòng anh. Âm mưu thất bại!
The
End

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hẹn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Dù đã rất say nhưng Hiểu My vẫn mơ hồ nhận ra mình đã rời khỏi buổi tiệc.

Chiếc xe thể thao đời mới bon bon trên đường. Tài xế chăm chú lái xe nhưng thỉnh thoảng lại không nén nổi tò mò, lén lút nhìn về băng ghế sau. Vũ Minh Kỳ, ông chủ đáng kính của anh, người nổi tiếng lạnh lùng lại đang lo lắng cho một cô gái, mức độ tình cảm hẳn là không đơn giản.

Nhưng thực ra về mặt nhân nhó của Minh Kỳ lúc này hoàn toàn không phải là lo lắng. KHỔ SỞ, đây mới chính là tình thế của anh lúc này. Không khổ sở được sao khi người đang ở trong lòng anh đây hết dụi vào ngực anh lại lăm bầm câu gì mà có nghe cũng chẳng hiểu. Lần đầu tiên Vũ Minh Kỳ anh phải chịu đựng thế này, chắc chắn là không tài nào vui nổi, nét mặt cau có khó coi là điều đương nhiên thôi. Ấy thế mà tên tài xế không biết tình hình chính trị quốc gia cứ chốc chốc lại liếc trộm rồi cười trộm làm anh thẹn quá hóa giận, gắt lên "Anh có muốn ngày mai ở nhà với vợ con không hả ?". Ngay lập tức, tài xế Kim có bị đánh chết cũng không dám rời mắt khỏi đoạn đường trước mặt, lòng không ngừng ca thán "giả mà có vợ con thì tốt biết mấy, ít nhất cũng không phải ngậm ngùi nhìn cảnh người ta âu yếm thế này".

Nhàn rồi không có chuyện gì làm, Minh Kỳ dán mắt vào khuôn mặt say ngủ của Hiểu My. Da trắng, môi hồng, hàng mi đen cong vút, mái tóc mềm buông xõa che hờ đôi mắt mơ màng vì rượu. Minh Kỳ tự nhiên lại thấy nóng. Quái lạ, trong xe rõ ràng là có bật điều hòa mà. Mắt anh không tự chủ lại nhìn dọc theo sống mũi, xuống môi, cằm, xuống cổ, xuống.....Minh Kỳ lắc lắc đầu, cố xua đi cái suy nghĩ đen tối của mình. Chỉ uống có vài li rượu thôi, so với tư lượng của anh tính ra không thấm vào đâu, thế mà giờ này, Minh Kỳ lại thấy đầu óc hơi choáng váng, anh say rồi. Đôi tay không chờ thần kinh ra lệnh, tự nhiên đặt lên đôi môi hồng của Hiểu My, rồi lại còn tham lam xoa xoa hai má.....

Cũng may là tài xế Kim đã dừng xe lại, nếu không thật không biết sự tham lam của anh tới đâu mới là điểm dừng.

Ôm ngang người Hiểu My, Minh Kỳ chẳng mất chút sức lực nào cũng có thể hộ tống cô lên nhà an toàn.

Cơ mà nhà cô là căn nào nhỉ. Chung cư thế này thì nhà nào mới là...nhà cô.

Minh Kỳ tay ôm Hiểu My, não không ngừng hoạt động để tìm địa chỉ mèo con vì thực ra, anh có bao giờ được vào nhà cô đâu.

Con say qua đi, Hiểu My từ từ hé mắt. Ô, sao mình nhẹ bẫng thế này nhỉ. Là bay đó. Woa, cảm giác được bay lên cao như chim thật thích thú. Đây chắc chắn là mơ rồi, một giấc mơ hạnh phúc. Nếu đã là mơ thì tội gì mà không...ngủ tiếp tục mơ nhỉ. Hiểu My vẫn chưa hẳn là tỉnh táo, cứ tưởng mình đang cuộn tròn trong chăn, mơ giấc mơ ngọt ngào nên chỉ vừa mở mắt, chưa kịp định thần hoàn cảnh thực tế thì đã dụi vào lòng Minh Kỳ, say sưa mơ giấc mộng hoa.

Nhìn phản ứng của cô, Minh Kỳ thực dở khóc dở cười. Có thể nào có người như thế sao ?

- Này, này, Trịnh Hiểu My ! Ví hai tay đang bế cô nên Minh Kỳ chỉ có thể gọi cô bằng lời.

Người trên tay vẫn không thấy có phản ứng gì, ngược lại còn an tâm ngủ ngon, môi nở nụ cười mê hoặc. Minh Kỳ phút chốc thấy khó chịu trong người, cúi người, chạm nhẹ vào môi cô.

- Ừm...um.. - Nhận ra mình bị cướp mất không khí, Hiểu My tỉnh cả ngủ, mở to mắt nhìn gương mặt đang phóng đại trước mắt.

- Á aaaaaa - Bịch - Hai âm thanh vang lên cùng một lúc báo hiệu chuyện chẳng lành đã xảy ra.

Đang chú ý vào nụ hôn, bất ngờ có người hét lớn làm Minh Kỳ giật mình, đã thế người trên tay lại cựa quậy khiến anh không thể giữ thăng bằng, con mèo trong lòng đành phải chịu thiệt vậy.

Xoa xoa cái mông tội nghiệp, Hiểu My nhăn nhó nhìn thủ phạm, đôi mắt hừng hực lửa giận.

- Nhìn gì hả ? Có phải chưa tỉnh ngủ không ? Minh Kỳ vừa nói vừa vỗ vỗ vào má Hiểu My.

Bị làm phiền lúc đang ngủ là điều tối kị cực kì với Hiểu My vì lúc này cô sẽ rất khó chịu. Đây đôi tay đang chọc ghẹo trên mặt mình, dụi dụi mắt, Hiểu My ném cho anh cái nhìn lạnh buốt

- Sao anh lại ở đây ? Đây là nhà tôi mà ? Không phải sao ?

- Đúng, đây là nhà cô, nhưng thưa cô Trịnh Hiểu My, tôi là người vừa vác cô lên đây đấy, không phải lúc này nên nói cảm ơn thay cho thái độ bất mãn này sao ?

Lúc này, Hiểu My mới bắt đầu mơ hồ nhớ ra một vài chuyện, là cô say, đầu óc quay cuồng, ai đó đem cô lên xe, ôm cô suốt quãng đường dài....à, còn có cả....AAAAAAAAA. Hiểu My theo phản xạ la to, tay chỉ vào mặt Minh Kỳ, tay kia giờ lên che chắn phần cổ đang lộ ra yếu kiêu, chân lùi về sau hai bước.

- Anh...anh..... vừa mới.... hôn tôi - Hiểu My nuốt nước bọt mới có thể phát ra được hết câu nói đó, tuy nhiên cường độ của chữ "hôn" vẫn không thể nào rõ ràng được.

Mình Kỳ nén không được, bật cười thành tiếng. Nhưng chỉ giây sau là nét mặt anh lại trở về trạng thái ban đầu : mĩa mai, khiêu khích.

Mình kỳ chậm rãi bước từng bước về phía Hiểu My. Cô sợ hãi lùi ra sau, đến khi lưng chạm vào bức tường phía sau mới ngó ra mình không còn đường thoát. Lập tức, cô chỉnh lại tư thế, sẵn sàng đánh trả nếu anh ta làm gì cô hay ít ra cô cũng có thể chạy thật nhanh.

- Cô vẫn còn mơ đấy à ? - Trong giọng nói của Minh Kỳ rõ ràng là ẩn chứa sự giễu cợt.

Hiểu My bỗng thấy mặt mình đỏ lên. Thẹn quá hóa giận, cô ra sức xua đuổi anh " Đi, đi khỏi nhà tôi, nhanh lên, tôi muốn vào nhà".

Mình Kỳ vừa đi khỏi, Hiểu My đã vội vã chạy vào nhà.

Rầm

Đóng sập cửa lại, Hiểu My ngồi xuống đất, tay ôm chặt ngực, hơi thở không ổn định. Tại sao cô lại có thể căng thẳng như thế. Chỉ là sắp đưa nhân viên về hộ khi trời đã tối thôi mà, phải, chắc chắn là như vậy, chắc chắn là như vậy. Hiểu My miệng thì không ngừng lẩm bẩm để trấn tĩnh bản thân nhưng cô biết rất rõ, tim mình đang rất đau. Mỗi ngày được nhìn thấy khuôn mặt anh là mỗi ngày cô thấy mình yếu đuối hơn. Cái vỏ bọc bấy lâu nay cô tạo nên, cứ đứng trước mặt anh là dường như nó lại không thể phát huy tác dụng. Nước mắt lăn dài trên má, Hiểu My tự trách mắng bản thân mình khờ dại. Cô khóc, khóc cho đến khi trí óc mệt mỏi và ngủ thiếp đi.

Từ lúc lên xe tới giờ, Minh Kỳ thật sự rất lạ.

Ngồi thần thờ, lâu lâu lại đưa tay lên sờ sờ môi và cười điên dại, không câu gấu, không nhăn nhó như bình thường. Tài xế Kim lắc đầu chán nản , có phải là lúc này bé cô kia nặng quá, đi đứng không cẩn thận nên đâm phải bức tường nào hay không ????

Nụ cười kì lạ ấy theo Minh Kỳ vào tận phòng ngủ.

Anh chẳng phải trước giờ đã hôn không biết bao nhiêu nữ rồi hay sao ? Cũng không phải đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một cô gái, hà có gì anh lại như thế này ? Minh Kỳ vò vò mái tóc còn ướt, lắc lắc đầu mong làm rơi rớt những ý nghĩ điên cuồng đang diễn ra trong đầu nhưng không thể. Bấy giờ, bộ não của anh chỉ chứa duy nhất hình ảnh của Hiểu My, đôi môi mềm quyến rũ và cái ngọt ngào trong lúc anh chạm nhẹ vào môi cô. Phải, tính ra, không biết đây là lần thứ bao nhiêu anh hôn nhưng lần này khác, đó là một nụ hôn vụng trộm, một nụ hôn bắt đầu từ phía anh. Anh chưa bao giờ chủ động hôn bất cứ cô gái nào, thật không ngờ lần này lại mê muội như vậy. Lúc cô nằm trong vòng tay anh, một cảm giác mãnh liệt dâng trào. Anh muốn ôm cô như thế, muốn che chở, muốn bảo vệ cô. Lúc chạm vào môi cô, anh như bị kích thích. Rất nhẹ nhàng, không hề mãnh liệt như bao lần nhưng lại làm anh say, làm anh quên mất rằng anh không hề yêu cô. Yêu cô ? Phải, anh không hề yêu cô, lúc trước cũng thế và bây giờ cũng vậy. Anh chỉ yêu có mình Hoàng Yến. Cô chỉ là.....là....Minh Kỳ nheo mày suy nghĩ nhưng nhất thời không thể xác định được câu trả lời. Cô rốt cuộc là gì trong anh ? Một câu hỏi không có câu trả lời. Thôi, bỏ đi, Minh Kỳ lại tự cho mình lối thoát, lại nhớ về điệu bộ lúc nãy của Hiểu My, anh nhắm mắt, ngủ thôi, ngày mai sẽ rất vui, anh chắc thế.

Màn đêm yên tĩnh, bầu trời ngoài cửa sổ tựa như một dải lụa màu đen lộng lẫy, mềm mại mà cao quý.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hôm nay thời tiết thật dễ chịu nha, trời cao trong xanh, mây trắng lơ lửng nửa muốn bay đi, nửa lại như ngập ngừng.

Mình Kỳ thức dậy sớm hơn mọi ngày, vươn tay thoải mái, trong người đầy nhiệt huyết tuổi trẻ. Hôm nay tự nhiên lại dậy sớm thế này, à, thì tại tối qua ngủ rất ngon, không phải suy nghĩ tới công việc, tâm trạng lại còn rất dễ chịu nữa. Hôm nay sẽ đi làm sớm hơn, tranh thủ giải quyết mọi sổ công việc, và còn.....Không biết cô bé Hiểu My đó đã dậy chưa nhỉ ? Hôm qua uống nhiều rượu như thế, lại còn vì tự ái, vì không muốn liên quan tới anh mà một mực từ chối sự giúp đỡ của anh, không để anh uống giúp. Đã thế thì cứ đợi đấy, hôm nay đi làm muộn hay nghỉ làm thì xem anh sẽ xử lí cô thế nào, con mèo nhỏ cứng đầu ả.

Hất...xi.

Con mèo nhỏ đang co ro trên sàn nhà lạnh ngắt.

Tối qua ngủ quên ở cửa, lại không đắp chăn, sáng nay tỉnh dậy, thấy trong người mất hết sức lực.

Che miệng ngáp dài, nhìn đồng hồ thì đã 7h30, mấy giờ phải đi làm ấy nhỉ ? Xem nào, 7h30, 8h.....aaaaaaaaa, rốt cuộc thì Hiểu My cũng đã tỉnh táo, chẳng có thời gian ăn sáng, đánh răng, rửa mặt qua loa (qua loa sao???), chọn bộ quần áo đơn giản nhất trong tủ quần áo toàn những bộ đơn giản, Hiểu My rốt cuộc cũng có thể an toàn ra khỏi nhà.

Đường đã đỡ kẹt xe, Hiểu My lại luôn mồm hỏi thúc bác tài xế hiền lành nên may mắn, cuối cùng cô đã đến công ti.

Đưa đồng hồ lên cao, 7h58, Hiểu My thở phào nhẹ nhõm, vẫn còn 2 phút nữa, không lo bị trừ lương, hi

- Em may đấy.

Hiểu My quay đầu lại thì đã thấy chị Bảo Lan đứng đó tự lúc nào.

- Chị này.....sao lúc nào chị cũng xuất hiện bất ngờ thế hả ? Lo người khác không bị yếu tim sao ?

- Con nhỏ này - Bảo Lan mắng yêu thế rồi giơ tay cốc một cái nhẹ vào trán cô, đi vào phòng làm việc. Nhìn theo dáng chị khuất sau cánh cửa, tay chạm vào chỗ vừa bị cốc, Hiểu My mỉm cười, chỉ có chị Bảo Lan là lúc nào cũng xem cô như con nít, bên chị lúc nào Hiểu My cũng thấy thật ấm áp, như là một gia đình thứ hai vậy.

Từ sảnh đường vào phòng làm việc chỉ có vài chục mét thôi mà sao hôm nay cứ xa xa thế nào ấy.

Lúc bước vào công ti tới giờ, Trịnh Hiểu My cứ thấy là lạ, tất cả nhân viên đều nhìn cô với ánh mắt cực kì không bình thường. Xỉ xào, bàn tán, có người còn chụm lại, che miệng nhìn cô, nói nhỏ với nhau gì đó. Thôi, tốt nhất là cứ nhanh chân chuẩn khởi chốn thị phi này đã, tính sau. Nghĩ là làm, Hiểu My nhanh chóng vọt vào thang máy. Phía sau là những lời xì xầm

Nhân viên A : Ôi dào, nhìn thế mà cáo già, chỉ mới vào công ti chưa tới một năm đã tìm cách dụ dỗ tổng giám đốc

Nhân viên B : Thì sao chứ, người ta thông minh, hiền lành, xinh đẹp, được tổng giám đốc yêu mến là chuyện bình thường, cô ghen tị sao ?

Nhân viên A : Tội mà thèm ghen tị ?

Bla bla bla....

Nhân viên nữ trong công ti lập tức chia thành hai phe, một cho rằng Hiểu My là người dụ dỗ tổng giám đốc đáng kính, một cho rằng vị tổng giám đốc đào hoa là con sói gian manh đã lợi dụng cô thôn nữ hiền lành Trịnh Hiểu My. hai phe bắt đầu tranh chiến quyết liệt hơn đề bảo vệ cho thần tượng của mình, thật chẳng biết ai sẽ thắng nữa. Haizzzzz.....

Nhưng dù là ai thắng đi chăng nữa thì bây giờ thang máy cũng đã bắt đầu chạy lên tòa nhà cao nhất, nơi tọa lạc của Vũ Minh Kỳ.

Cầm tờ báo đã sớm bị vò nát, Hiểu My hùng hổ xông vào văn phòng Minh Kỳ, chẳng cần thư kí Đình báo cáo.

Bên trong văn phòng, Vũ Minh Kỳ đang nhâm nhi tách trà buổi sáng, tâm trạng thư thái, một vài điệu nhạc vang lên làm cho bao khó chịu dần vơi đi, cách này quả thật là rất tốt cho sức khỏe. Đã lâu lắm rồi, thư kí Đình mới lại thấy ông chủ mình yêu đời như thế, dĩ nhiên cũng sẽ thoải mái hơn, không phải khép nép, dè chừng như mọi ngày.

Rầm

Tiếng động làm Minh Kỳ lười biếng mở mắt. Nhìn thấy Hiểu My, anh chẳng tỏ thái độ bất mãn gì khi thấy cô tự ý xông vào phòng mình, ngược lại chỉ nhìn cô rồi sau đó.....nhắm mắt tiếp.

- Vũ Minh Kỳ, anh đã đọc báo sáng nay chưa hả ? - Hiểu My vút tờ báo xuống bàn, trước mặt Minh Kỳ. Thấy anh vẫn bình tĩnh ngồi thưởng thức nghệ thuật, chẳng để ý gì đến mình, cô bực tức đá vào chân anh.

- Ái ! - Minh Kỳ lúc này mới chịu mở mắt nhìn cô, trong mắt như hiện rõ dòng chữ " Cô điên đấy à ?"

Hiểu My chẳng thèm quan tâm anh đang vui vẻ hay khó chịu, tiếp tục giải quyết mớ rắc rối đang quay vòng xung quanh mình

- Anh đừng nhìn tôi, nhìn tờ báo này đi, có ích hơn đấy.

Minh Kỳ sớm đã biết chuyện khiến cô nổi cáu thế nhưng vẫn như vô tội, ngây thơ không biết gì, chồm người về phía trước, cầm tờ báo lên đọc

" VŨ MINH KỲ VÀ TRỊNH HIỂU MY - ĐÔI TÌNH NHÂN TỎA SÁNG TRONG ĐÊM DẠ TIỆC THỜI TRANG TỐI QUA"

Khóe môi Vũ Minh Kỳ khẽ nhếch lên. Hay thật. Đan xen với những nội dung trong báo còn có cả hình ảnh thân mật của cô và anh lúc anh ôm eo cô, chúc rượu, cả lúc hai người khiêu vũ nữa.

Thả tờ báo về chỗ cũ, Minh Kỳ gả người ra ghế salon, nhìn cô thích thú.

- Sao vậy, cô Trịnh thấy ảnh không đẹp sao ?

Hiểu My nghe câu này xong, nửa mặt đen lại. Anh ta.....Anh ta.....hình như chẳng có phản ứng gì gọi là lo lắng, hoàn toàn trái ngược lại với cô.

- Anh....đã sớm biết có chuyện này ? - Hiểu My nghi ngờ hỏi Minh Vũ.

Thấy cái vẻ mặt ngây thơ tội nghiệp của Hiểu My, Minh Kỳ không thể nào nhịn cười. Dừng tách trà trên tay, điềm tĩnh đặt cẩn thận xuống bàn, Minh Kỳ bước về phía cô, đặt hai tay lên vai và ấn cô ngồi xuống ghế.

- Tôi thấy anh phóng viên này chụp ảnh đẹp đấy chứ. Nội dung thì chưa đọc kĩ lắm nhưng mấy câu đầu thì nghe có vẻ ngọt ngào mà - Anh cố tình trêu chọc cô.

- Vũ Minh Kỳ, anh nghiêm túc có được không ? - Hiểu My đã dần mất hết kiên nhẫn

- Thì không phải tôi đang nghiêm túc sao? những gì tôi vừa nói là những nhận xét rất thật của tôi. Không ngờ cô lại ấn ảnh như thế. Không tôi, không tôi - Minh Kỳ tay cầm tờ báo, miệng không ngừng xuýt xoa, hết khen tay nghề chụp ảnh lại chuyển sang tự khen mình, khen Hiểu My

Cô gái này giờ an phận trên ghế salon chờ nghe giải thích rồi cuộc cũng không thể chịu được, bước về phía Minh Kỳ, cô đưa đôi bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ áo anh.

- Anh, rốt cuộc có ý gì ?

Dáng vẻ hung hăng này của cô không may lại là con gió thổi bùng lên ngọn lửa lưu manh tiềm ẩn trong Minh Kỳ. Cô càng thế này, anh lại càng muốn đùa giỡn cô. Liếc mắt nhìn xuống phần cổ áo bị túm chặt, Minh Kỳ cười nhẹ, không đẩy tay cô ra, cứ vậy để cho khoảng cách giữa hai người trở nên gần hơn, mờ ám hơn.

Đôi mắt Minh Kỳ trong một phút lơ là của chủ nhân đã tự ý di chuyển xuống phía dưới.

Từ ngày Hiểu My đi làm, hầu như cô chủ yếu vẫn là thích mặc áo sơ mi nhí ? Hôm nay cũng vậy. Cổ áo không rộng lắm, rất kín đáo, lịch sự thế nhưng ở cự li thế này thì....Mặt anh bỗng thoáng chút đỏ.

Thấy Minh Kỳ không nói gì mình mà lại nhìn chú tâm vào vị trí nào đó, hiểu My hơi khó xử, cứ nghĩ sẽ đe dọa được anh, không ngờ tên biến thái này lại không có chút phản ứng nào, có phải bị cô túm cổ áo chặt quá, không thở được, não thiếu ô xi rồi hay không ? Hiểu My theo hướng nhìn của mắt anh, di chuyển, là vị trí này phải không nhí ? Ồ, có gì đâu mà nhìn chứ ? Ồ ? Ồ ? Ồ ? anh ta....anh ta dám....

Cuối cùng thì ánh mắt không bình thường của anh cũng đã nhắc cho Hiểu My nhớ rằng, cô đang tạo cơ hội cho sói no mắt, đây gọi là gì nhí ? Không phải là dâng mồi lên tận miệng cho mèo hay sao ?

Cuồng lên, hiểu My vội vã buông tay, đẩy anh ra xa và tự động lùi lại sau mấy bước, ngồi vào ghế salong.

Chỉnh chỉnh lại cổ áo, nhìn thấy khuôn mặt cô ửng hồng vì thẹn, Minh Kỳ tự nhiên lại thấy.....khó thở, tự nhiên lại muốn.....như hôm qua ấy.

- Tôi thật sự rất nghiêm túc, anh định thế nào ?

- Thế nào là thế nào ? Cô không thấy tôi cũng đang rất nghiêm túc à ?

- Chuyện tờ báo...ờ...tôi hay anh sẽ đi gặp người ta, yêu cầu đính chính ?

- "Đính chính", việc gì phải đính chính ? - Giọng Minh Kỳ bỗng chốc hơi trầm xuống khó chịu.

- Chứ chẳng lẽ anh định để thế này à ?

- Thế này thì đã sao chứ, tôi không lo thì cô lo làm gì, bị gán ghép với cô, tôi còn chưa thấy mất mặt, cô lo gì ?

- Anh.....Chính vì không muốn bị mất mặt nên anh hãy sớm giải quyết chuyện này, nếu không phải tại anh, tôi đã không dính vào mấy chuyện tình ái lằng nhằng này, anh tưởng tôi thích thú khi tên tôi đứng cùng một chỗ với tên anh sao ? Anh thì có gì mà mất mặt, người thiệt thòi là tôi cơ mà - Bị chạm vào lòng tự ái, Hiểu My chẳng thêm nhường nhịn, mỗi tiếng đáp lại đều khiến người ta tự thấy xấu hổ mà rút lui.

- Cô....ở đâu ra cái kiểu nhân viên cái sếp nhem nhem thế hả ? Mà thôi, được rồi, muốn giả quyết chứ gì ? Cô đi mà giải quyết, tôi không rảnh ! - Minh Kỳ buông lời phũ phàng như thế rồi tiếp tục ngả người ra salong, chân phải gác lên đùi trái, nhịp nhịp theo điệu nhạc, mắt nhắm lại như đang ngủ nhưng khóe môi lại nhếch lên cười.

MỘT NỤ CƯỜI ĐÁNG GHÉT !!!!!!!

Choang.....

Tiếng li rơi vỡ trên nền lam các vị khách đang say sưa trò chuyện giật mình, quay lại theo quán tính, hướng về chiếc bàn có hai cô gái ăn mặt rất thời trang, đáng người chuẩn không cần chỉnh nhưng nét mặt thì đáng đáng sát khí.

- Tên khốn kiếp đó, dám chơi tôi ! - một cô gái vò nát tờ báo mới ra buổi sáng, giọng nói oang oang chói tai khác hẳn với ngoại hình ưa nhìn.

- Mai Phuong, bình tĩnh đã nào, đừng gây chú ý như thế chứ - Cô bạn đi cùng có vẻ khôn ngoan hơn, ái ngại khi bị mọi người trong quán nhìn với vẻ kì lạ như nhìn thiên thạch từ vũ trụ bay xuống, nhờ giọng khuyên ngăn cô bạn có tên Mai Phuong, người đang sắp bốc cháy vì lửa giận ngàn ngút phun trào.

"Hóa ra là Mai Phuong, đó không phải là người mẫu sao ? Cư xử thiếu văn hóa thế nhí ?", đầu đó có tiếng xì xào

Nhưng có vẻ như cô người mẫu tiếng tăm ngất trời lại chẳng mấy để ý những gì người ta đang nói, đôi mắt sắc bén như dao vẫn đang trừng trừng vào bức ảnh đôi nam nữ đang thân mật trên tờ báo văn hóa.

- Tên Vũ Minh Kỳ và con nhóc Trịnh Hiểu My đó, tôi sẽ không để yên chuyện này .Mai Phuong vùng vằng rời khỏi quán cà phê, phía sau cô còn có một đám mây đen đang ngày càng nặng hạt.

Bảo tố bắt đầu nổi lên rồi đây, nếu muốn biết tiểu thư Trịnh của chúng ta sẽ bị con nhóc Mai Phuong trả thù thế nào thì hãy chờ đến chương 15 nhé !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Thánh hiền có dạy, trong cơn nguy nan nhất định sẽ có lối thoát nhỏ (cái này ai bảo thánh hiền nói thế hả? - Ta bảo đấy, thì sao hả? - thì thôi vậy, ừ xìu, "tên tác giả này, hung hăng quá đi mất")

Thế nhưng sao bây giờ, Hiểu My lại chẳng thấy một tia hi vọng nào quanh cô thế này.

Ngồi thần thờ trong quán cà phê, nhẩn nhai lại xóa không biết bao nhiêu lần một tin nhắn. Cuối cùng cô quyết định sẽ không nhắn tin mà gọi trực tiếp

- Alo, nghe này - Bên kia đầu dây nhanh chóng có tín hiệu phản hồi, giọng nói trong veo của một cô gái vang lên

- Tú Linh, tớ, Hiểu My đây, rảnh không, ra Mylove chút nhé?

Bên kia, Tú Linh không đáp, chỉ khúc khích cười, Hiểu My đợi mãi, sốt ruột

- Này, cậu sao thế hả, ăn nhầm gì à?

- Này, ăn nói cho cẩn thận đấy, rảnh, nhưng không ra - Tú Linh giả vờ giận dỗi

- Thôi mà, cho tôi xin, nhanh lên đấy nhé, trễ quá là nghỉ chơi đấy

Gác máy, Hiểu My khẽ thở dài. Đá trong li cà phê đã tan gần hết. Nhấp một ngụm, Hiểu My khẽ nhắm mắt. Đáng thế nhỉ. Trước kia, cô không bao giờ uống cà phê, đặc biệt là cà phê đen. Vị đắng của nó làm cô thấy sợ. Lúc nào cô cũng chọn cho mình thứ nước ngọt dễ uống, có thể là một li sinh tố dưa hấu hoặc thỉnh thoảng cũng phá lệ với một li capuchino. Có lẽ cái gì tốt quá cũng không tốt, vị ngọt của sinh tố đánh lừa cảm giác của người ta, đôi lúc cà phê đắng cũng không hẳn là tệ, ít nhất thì nó cũng chẳng bao giờ làm cho cô mê muội.

- Làm gì ngăn người ra thế cô nương?

Mãi suy tư, Hiểu My không để ý rằng Tú Linh đã đến. Tóc đuôi ngựa vênh cao, áo pull rộng và quần Jean ôm sát người, Tú Linh lúc nào cũng thế, trẻ trung, dễ thương và có đôi lúc cô thấy con bạn mình còn trẻ con lắm.

- Nhanh nhí?

- Ồ, thế thì để tớ ra ngoài, lát nữa vào nhé! - Tú Linh giả vờ nghiêm túc, tay cầm túi xách, chuẩn bị đứng dậy

Nghe Tú Linh đùa, Hiểu My bật cười. Từ trước đến nay, những lúc cô buồn, tuyệt vọng hay đau khổ nhất, vẫn chỉ là Tú Linh mới là người bạn thật sự luôn bên cô.

- Thôi, không đùa nữa, tớ có chuyện này cần cậu giúp

- Biết rồi, lại tờ báo chứ gì?

- Cậu biết rồi à?

- Ừ, không biết mới lạ đấy, biết ngay mà, chỉ khi nào có chuyện mới chịu gọi cho tớ thôi, con nhỏ xấu tính - Tú Linh nói vậy rồi lườm Hiểu My

- Thôi mà, tại tớ bận quá, lần này, tớ thật sự gặp nguy rồi, chỉ có cậu mới giúp tớ được thôi. Mà khoan, uống gì?

Tú Linh gọi một li nước cam, không quên thắc mắc lí do tại sao cô công chúa Hiểu My lại thay đổi khẩu vị, cô chỉ cười cười.

Anh phục vụ đẹp trai nhanh chóng mang nước ra.

Uống một hơi lấy giọng, Tú Linh rót cuộc cũng vào chuyện chính

- Thế tên ấy nói sao?

- Tên ấy? À, là Vũ Minh Kỳ hả? Tên ấy bảo "cô thích thì tự đi mà giải quyết" - Hiểu My hấn giọng, lặp lại nguyên văn câu nói của Minh Kỳ

Phụt

Suýt chút nữa thì nước cam bắn tung tóe vào người Hiểu My

- Thôi xong

- Xong gì hả, cậu, thôi cái điệu vòng vo ấy đi, sốt ruột quá đi mất.

- Này nhé, tớ nói với cậu này, chuyện này theo tớ, cứ để nó tự lắng xuống thì hơn.....

- Không được - Hiểu My chưa nghe hết câu đã bất bình gân cổ lên phản đối, nhưng nhìn thấy nét mặt giận dỗi kiểu "Không nghe thì gọi tớ ra đây làm gì" của Tú Linh lại nhanh chóng dịu giọng xuống - Tớ làm sao để như thế được

- Hừm, cậu thật tình, chẳng biết gì cả, nếu Vũ Minh Kỳ hợp tác thì chuyện này may ra, còn đằng này, tên ấy không hiểu vì sao lại nói như thế, một mình cậu, làm được gì hả, có mà càng chối càng làm người ta tin chuyện này là sự thật ấy chứ.

- Thế chẳng lẽ cậu không có cách gì thật à? - Giọng Hiểu My càng ngày càng lộ rõ vẻ thất vọng

- Tớ chịu thôi - Kinh nghiệm mấy năm nay làm thư kí giám đốc, đã xử lí không biết bao nhiêu scandal tình ái của giám đốc, thế nhưng lần này cô nhất thời vẫn chưa thể tìm ra biện pháp khả thi.

Không khí nặng nề, u uất quá.

- Không được, tớ không muốn thế này đâu - Hiểu My khóc không ra nước mắt

Tú Linh nhìn con bạn rên la, cũng ảo não xót thương vô hạn

- Thôi được rồi, cứ theo ý cậu, chỉ cần tớ chăm chỉ làm việc, chứng tỏ thực lực, tránh xa anh ta một chút thì chắc sẽ không sao, đúng không? - Hiểu My hớn hờ với sáng kiến mà cô cho là vĩ đại

Hơ hơ, Tú Linh chỉ biết cười khỏ với cô bạn đáng thương của mình, cách đó thì...mà thôi, cứ để nó chết trong hi vọng cũng tốt hơn là kéo nó từ thiên đàng xuống địa ngục lúc này. Khó thân, tại sao cuộc đời nó cứ phải dính với tên Minh Kỳ ấy chứ? Haizzzzz

Bàn công việc quan trọng xong xuôi (mà nói trắng ra là không có kết quả gì khả quan), Tú Linh phải vội cáo từ để còn làm tròn nghĩa vụ với tổ quốc, í lộn, với công ti.

Vậy là chỉ còn một mình Hiểu My ở lại, nhâm nhi li cà phê thứ hai. Ngồi một mình, lại thấy có chút cô đơn, những lúc thế này, thật sự là rất dễ nghĩ quẩn. Bởi vì lúc này, trong đầu Hiểu My chỉ toàn nghĩ cách làm sao để mình chết một cách an toàn (chết " an toàn" ư ???) hay chí ít cũng biết làm thế nào mới đâm tên Minh Kỳ chết tiệt ấy một nhát mà không phải ngồi tù! (hơ hơ, chị này....)

Chủ quán mở bài " cry on my shoulder", bài hát mà cô thích nhất.

" But if you wanna cry

Cry on my shoulder...."

Ước gì bây giờ được khóc thì hay biết mấy, giả như có ai đó ở đây, đưa vai ra cho cô và nói, cứ khóc đi, khóc trên vai tôi thì hay biết mấy. Hiểu My nhắm mắt lại, để cho trí óc lười biếng nghỉ ngơi, không suy nghĩ. Những điệu nhạc nhẹ nhàng cứ như thể khê lên vào trái tim thổn thức, xoa dịu, chờ che....

- Ô, đây không phải là Trịnh Hiểu My, cô nhân tình mới của Minh Kỳ sao?

Giọng nói chua ngoa làm đôi mày Hiểu My khê chau lại. Chẳng cần mở mắt, cô cũng biết ai đang đứng trước mặt mình và chẳng cần phải suy nghĩ tốn thời gian, cô cũng biết, mình đã không còn có thể yên bình mà nhâm nhi cà phê.

Mở mắt, nhìn vào người đối diện, thờ dài, Hiểu My cầm túi xách, chẳng nói câu nào, định đi ra, trên mặt viết rõ ra dòng chữ" tôi đây chẳng muốn nhiều lời, hạng người như cô, không đáng để tôi mở miệng"

Mai Phuong không phải là thiếu năng để không biết rằng Hiểu My đang công khai tỏ vẻ khinh thường mình. Cái vẻ bất cần ấy thật đáng ghét! con nhò ấy là ai mà lại dám xem thường Mai Phuong này cơ chứ. Lập tức, Mai Phuong đứng dậy, chắn trước mặt Hiểu My.

- Này, cô cầm đây à ? hay là bị điếc? Không nghe thấy tôi đang nói chuyện với cô à?

Hiểu My nhăn mặt, nghiêng đầu, tay ngoáy ngoáy vào tai, chán ghét nhìn Mai Phuong

- Thôi, tôi không sao cả, cảm ơn cô Mai Phuong đã quan tâm chiều cổ, tôi đi được chưa? - Hỏi cho có chuyện vậy thôi chứ trong lúc Mai Phuong đang vận dụng hết công suất của bộ não để phân tích hết câu nói và thái độ của cô thì Hiểu My đã đi gần tới cửa

Mai Phuong tức đến điên người, vội vã đuổi theo để " trị cho con nhò láo toét ấy một trận"

Và quả thật là có trị, nhưng mà là.....

- Đứng lại đó cho tôi - giọng Mai Phuong gất lên

Chát

Hiểu My vừa quay lại, còn chưa định hình xem người gọi cách mình bao xa thì khuôn mặt thanh tú đã phải lãnh trọn một cái tát giáng trời của Mai Phuong

Cảm giác lúc này : Đau quá !

Má cô in vết một bàn tay, là bàn tay của Mai Phuong....Người đi đường nhìn cô, có người ái ngại thay cho cô, một cô gái xinh đẹp thế này lại bị đánh giữa đường, có kẻ còn cho rằng : bị đánh ắt hẳn là có lí do, lại là do Mai Phuong, thần tượng của họ đánh nữa chứ; người khác lại xì xào : lại đánh ghen đây mà, cô Mai Phuong ấy thật thiếu văn hóa.....

Nhưng dù là bênh vực hay lên án cô thì bây giờ Hiểu My cũng không còn tâm trạng nghe lời thiên hạ nữa.

Lòng tự trọng bị tổn thương kinh khủng khiến cho những giọt nước mắt đang sắp chực trào lại bị chủ nhân của nó ép chảy ngược về tim. Hiểu My nhìn chằm chằm mai Phuong, khinh miệt có, căm hận có. Cái nhìn đầy uy lực ấy khiến cho Mai Phuong vô thức lùi ra sau một bước, chẳng biết vì áy náy hay sợ hãi mà giọng nói có chút lúng túng

- Cô...tại cô...coi thường tôi. Nếu không...tôi...tôi đã không làm thế.

Mặt Hiểu My không một chút biểu cảm, trong lòng lại thấy nhói ở nơi nào đó. Nhưng đôi khi cái đau không phải là do những vết thương trên cơ thể. Từ trước tới giờ, cô chẳng làm gì để người ta phải coi thường cô cả, thế mà giờ đây, ngay lúc này, biết bao ánh mắt đang nhìn cô, họ chỉ trò cô, cứ như cô là một đứa con gái hư hỏng. Đau quá ! cô vừa bị người ta tát. Cái tát lúc chỉ có hai người cũng là điều sỉ nhục, thế mà giờ, nó lại diễn ra giữa bàn dân thiên hạ. Thật trớ trêu !

Phải mất một lúc sau, Hiểu My mới bình tĩnh trở lại.

Chỉnh lại trang phục, tay phải nhẹ vào má phải, Hiểu My nở nụ cười nửa miệng, bước tới gần Mai Phuong

- Như vậy là được rồi chứ gì? Hi vọng từ nay, chuyện này sẽ chấm dứt tại đây. Tôi....là ngàn lần mong muốn mình không bao giờ phải đối diện với người cao quý như cô Mai Phuong đây một lần nào nữa. Cái tát này, tôi sẽ không bao giờ quên, chắc chắn là như vậy. Nhưng cô yên tâm, tôi sẽ không vô văn hóa tới mức đánh cô giữa đường để làm trò cười cho thiên hạ. Nếu như cô đã đánh xong, tôi xin phép.....

Hiếu My quay lưng dõng đi, cao ngạo, để lại sau lưng một nụ cười méo xệch.

Cô ta.....Những gì cô ta nói....là đang uy hiếp.....là đang chửi xéo mình.....AAAAAAAAAAAA TRỊNH HIẾU MY, CÔ.....ĐỪNG LẠI ĐÓ.....

Thật tiếc là Hiếu My đã bước vào taxi, không có điểm phúc nhìn thấy khuôn mặt đen sầm lại vì tức tối của Mai Phuong !

.....Là trị, nhưng mà là Mai Phuong tự trị mình, tự làm mình mất mặt.....

Về đến công ti, việc đầu tiên Hiếu My làm là chạy vọt lên sân thượng.

Sân thượng lộng gió. Gió ơi, sao gió không cuốn ta bay đi cho rồi!!!!

Hiếu My nhắm nghiền mắt lại. Những đợt gió quất mạnh làm vết đỏ trên mặt nhức nhối. Bây giờ mới thấy cô mai Phuong đó ra tay nhấn tâm thật, đau quá. Cô chau mày, những giọt nước mắt cứ nghĩ đã được nuốt vào trong thể mà bây giờ lại cứ chảy ra, mặc cho chủ nhân của nó luôn miệng bảo rằng "Đừng khóc, đừng khóc mà, nấn nì mày đây, Trịnh Hiếu My, không được khóc".

- Em cứ khóc đi, đừng tự làm khổ mình . - Chị Bảo Lan đứng bên cạnh tự lúc nào, nhìn cô an ủi

Hiếu My ngược đôi mắt đã đỏ hoe lên nhìn chị, nước mắt làm chị mờ nhạt, chỉ có đôi mắt dịu dàng là hiện lên rõ ràng, ấm áp.

Có khi nào cô nên nghe lời chị, có khi nào, cô được khóc một chút không nhỉ? Bây giờ mà bảo cô nín nhịn, Hiếu My thật sự thấy khó quá. Và thế là cô tự cho mình khóc. Chỉ hôm nay thôi, một lúc thôi, cô chỉ cho phép mình yếu đuối trước mặt chị thôi. Một lần thôi chị nhé, hãy cứ để cho em được khóc, chị cần chị cho em mượn vai chị chút thôi.

Cô dựa đầu vào lòng chị Bảo Lan, khóc tức tưởi, như chưa bao giờ cô được khóc. Thành thạo lại nói thật khẽ " cô ta đánh em, ai cũng ghét em"

Bảo Lan nhìn cô như vậy, trong lòng vừa phần uất, xót xa, lại vừa thấy tội nghiệp. Chị vòng tay, vỗ về con mèo nhỏ đang nấc lên từng đợt.

Chỉ đến khi, nước mắt được vắt cạn kiệt, Hiếu My mới thấy tâm trạng bình yên hơn.

Hai chị em lại ngồi lặng lẽ, mỗi người có một tâm trạng riêng. Dù không ai nói câu gì, chị Bảo Lan vẫn biết cô vì sao mà khóc, và Hiếu My cũng rất rõ ràng, người bên cạnh cô đây đang lo cho cô nhiều lắm.

Những lúc thế này, một khoảng không gian riêng chính là liều thuốc bổ. Biết thế, Bảo Lan để cho cô có thời gian một mình.

Về tới văn phòng, Bảo Lan ngay lập tức lấy điện thoại ra, nhấn số

- Alo - là giọng nam

- Là chị đây, lại có chuyện gì thế hả? - Bảo Lan khó chịu

- Bà chị già này, chẳng đầu đuôi gì hết, là sao hả ?

- Hiếu My nó khóc đấy, không phải tại em à?

- Ô, hay nhỉ, bênh người ngoài, chưa chi đã nổi nóng với em trai, em có làm gì đâu ?

- Liệu hồn em đấy !

Nói xong câu hăm dọa, Bảo Lan cúp máy, lại ngồi ngây ra, suy nghĩ. Bên kia, vẫn có người nào đấy, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, mắt chữ O, mồm chữ A, không ngừng lăm bầm " chá hiểu mớ tê gì ", lát sau lại dăm chiêu (vì đã bắt đầu hiểu ra ấy mà), nét mặt phớt lờ ra tia nhăm nhăm.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lần này, rõ ràng là trời hại cô mà !!!!

Chuyện cũ chưa giải quyết xong, chuyện mới lại ùn ùn kéo tới.

- Hiếu My, không hay rồi - Vừa thấy Hiếu My ló dạng, Bảo Lan đã kéo cô .

Cái chữ không hay ấy làm cô thiếu chút nữa là ngã ngửa ra bất tỉnh. Chỉ trong vòng chưa đầy 24 tiếng đồng hồ thôi, thế mà sao.... Dán mắt vào màn hình máy tính, Hiếu My chẳng còn biết trời đất là gì. Ai đó, ai đó làm ơn véo cho cô một cái và nói tỉnh dậy thôi, làm ơn đi mà !

" KHI SIÊU MẪU CHỈ LÀ CÁI DANH"

Cái nhan đề ấy sẽ chẳng có gì là kinh khủng nếu như phía dưới không có ánh cô. Áo sơ mi trắng, quần jean, tóc thả tự nhiên, mắt tròn, môi đỏ.....quả thật là cô sao ???

Thế là xong. Chỉ hôm qua thôi, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, tự an ủi bản thân rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn để có thể ngủ ngon thì hôm nay thôi, tên tuổi của cô lại một lần nữa xuất hiện trên các mặt báo. Làm ơn đi, cô không cần nổi tiếng, thật mà !

Bức ảnh được đăng, ắt hẳn là do một antifan nào đó của mai Phuong chụp rồi. Bởi vì nó chớp ngay thời điểm, Mai Phuong vung tay đánh cô. Thật là có năng khiếu nghệ thuật. Nhưng mà ai quan tâm chứ, rõ ràng là cái ước mơ bình dị có một cuộc sống bình yên của cô đã không cánh mà bay, xa lắm.....

Reng....

- Alo !!!

- Cô Trịnh, tổng giám đốc muốn gặp cô, ngay bây giờ.

Hiếu My uể oải bước vào thang máy, không khỏi than thầm số mình thật là bất hạnh.

- Trịnh Hiếu My, không ngờ cô lại có khả năng này, hôm trước còn dửng dưng giận dữ, nhất quyết đòi tôi đính chính chuyện tin đồn, thế mà hôm nay đã tự làm mình nổi tiếng, lẽ nào, cô phải công khai chuyện cô thật sự thích tôi nhanh như vậy sao ? - Lời nói của Minh Kỳ, không câu nào là không có ý mỉa mai.

- Tôi.... - thật sự bây giờ, Hiếu My cũng không biết phải phản bác câu nói của anh thế nào mặc dù cô biết đó là một câu nói không có ý tốt nào cả.

- Tôi ?.....thế nào ? -Minh Kỳ nghiêng đầu, chống cằm, thích thú ngồi nhìn Hiếu My bối rối.

Mai Phuong mới sáng sớm đã phải vác mặt đến công ti quản lí.

- Mai Phuong, có phải là đầu óc cô có vấn đề không hả? Chuyện bị Tổng giám đốc công ti Vũ Minh bỏ rơi công khai còn chưa đủ mất mặt hay sao, lại còn tự đánh vào mặt mình.

" Không thể có chuyện một siêu mẫu lại đi đánh người giữa đường. Mọi người đang rất bất bình. Tình yêu là vô tội. Tôi thật sự thấy cảm thông cho Vũ Minh Kỳ và Trịnh Hiếu My khi phải đối mặt với chuyện thế này. Mai Phuong thật không xứng đáng là siêu mẫu khi để lòng ghen tuông mù quáng che mờ nhận thức, hướng hồ gì, Minh Kỳ chưa bao giờ công khai có tình cảm với cô, trong khi Hiếu My lại khác".

" Ôi, tội nghiệp chị Hiếu My quá"

" Khi người ta điên lên vì tình yêu thì chuyện gì cũng có thể làm được, hahaha"

- Đây, tôi không hề đọc sót hay dư chữ nào. Mai Phuong, cô thực sự là đang giết tôi mà.

- Quản lí à, anh bình tĩnh chút đi, chuyện.....

- Nếu là cô, cô có thể bình tĩnh không hả - quản lí găm lên như ăn cá bị mắc phải xương.

Mai Phuong còn phải đứng đấy rất lâu, nghe không biết bao nhiêu lời giáo huấn. Chẳng biết cô tiếp thu được gì, chỉ có một câu là cô nghe rất rõ : " Cô phải xin lỗi Hiếu My, phải nhờ cô ấy giúp để vụ này không rùm ben lên". Chờ tôi xin, hạ mình xin lỗi cô ta ư ? KHÔNG BAO GIỜ !

Nhưng dù có mạnh miệng thế nào thì bây giờ Mai Phuong vẫn phải che kín mặt mà tới Mylove.

Cô sẽ chẳng bao giờ chịu hạ mình nếu như không phải cùng một lúc có không biết bao nhiêu cuộc điện thoại cùng một nội dung " Cô Mai Phuong, thật xin lỗi quá, đề nghị hợp tác ở show diễn thời trang sắp tới, công ti chúng tôi cần có thời gian xem xét lại vì có một số trục trặc, có gì sẽ liên lạc với cô sau nhé".

Phải cân nhắc lâu lắm, Hiếu My mới quyết định đến Mylove.

Không phải là kiêu ngạo hay bất mãn gì mà thực sự cô vẫn không muốn gặp mai Phuong lúc này. Từ lúc chạm mặt cô ta tới nay, Hiếu My gần như ngày nào cũng gặp chuyện, mà lại chẳng có chuyện nào tốt đẹp. Sự việc mới xảy ra, ít nhiều cũng nhắc cô cảnh giác rằng, Mai Phuong quả thật không phải là người hiền lành như ấn tượng ban đầu. Lí do hôm nay cô ta chủ động gọi cho cô, ít nhiều cô cũng đoán ra. Không thể tránh mặt thì cách tốt nhất là một lần nói chuyện nghiêm túc. Còn dám động thủ, cô ta sẽ không yên với cô như lần trước.

Lúc Hiếu My đến thì Mai Phuong đã uống gần hết cốc nước cam.

Không phải Hiếu My đến muộn, cô hoàn toàn đúng giờ. Chẳng qua là có người thích đến sớm thôi.

- Ngồi đi - nét mặt Mai Phuong đã chỉ rõ rằng, cô ta nhất định là không ổn,

Hiếu My kéo ghế, tự nhiên ngồi xuống. Gương mặt cô bình thản, không một sắc thái biểu cảm.

- Tôi không có nhiều thời gian, có chuyện gì cô cứ nói nhanh cho.

- Tôi....chuyện hôm trước, cô không có ý định làm lớn chuyện chứ - Mai Phuong cúi gằm mặt, phải khó khăn lắm, câu nói mới được phát ra khỏi cổ họng.

Hiếu My cười nhạt.

- Tôi không hề có ý định làm lớn chuyện, chỉ cần từ nay về sau, cô không làm khó dễ cho tôi, tôi nhất định không chọc giận cô.

Cuộc trò chuyện kết thúc ngắn gọn như thế. Hiểu My biết mình nên nhanh rời khỏi, trước khi thái độ kèn kiệu của Mai Phuong làm cô nổi cáu mà nói ra những câu khó nghe hơn.

Một mình bước đi trên con đường rộng lớn, Hiểu My lại có cơ hội suy nghĩ miên man. Chẳng hiểu vì sao, cô lúc nào cũng gặp phải nhiều chuyện không vui, bao nhiêu rắc rối cứ ủa đến. Biết bao giờ, chuyện này mới chìm vào quên lãng. Ở công ti, biết bao giờ, người ta mới thôi to nhỏ sau lưng cô, rằng cô đang dựa vào tổng giám đốc mà thăng tiến. Mặc dù bề ngoài tỏ ra vô tâm, không để ý những gì người ta nói, nhưng thật ra cô đang khổ tâm vô cùng. Vô bọc mạnh mẽ ấy đã bên cô gần bốn năm...kể từ ngày ấy. Cô không có ý định tháo nó ra, bởi vì, cô và anh ta....vẫn còn đang phải đối diện với nhau hằng ngày. Đến khi nào, trái tim cô thật sự lạnh sèo thì lúc ấy, có thể chỉ tới lúc ấy, cô mới được là cô.....

KẾT.....

Tiếng phanh xe thắng gấp làm Hiểu My giật mình. Quay đầu nhìn lại thì đã thấy đầu xe cách chân mình vài chục cm. Anh tài xế khó tính thò đầu ra khỏi cửa, khó chịu cần nhân " Muốn chết à ? đi đứng....". Anh ta còn nói thêm vài câu gì nữa nhưng Hiểu My không nghe rõ, cô chỉ cúi đầu xin lỗi.

Chiếc xe màu đen sang trọng ấy sau khi la lối xong thì cũng chịu rời đi. Nhưng được một lúc, đột nhiên lại lùi lại, về phía cô. Hiểu My có chút giật mình, hoảng hốt. Không phải vì họ bị mình làm cho sợ hãi nên không can tâm đi như thế, nhất định muốn làm khó mình chứ?

Cửa xe mở ra, một thanh niên cao to, đẹp trai bước xuống. Hiểu My há hốc mồm ,

Là LÍ KIẾT TƯỜNG, phải không ?

Nói về Lí Kiết Tường, từ sau lần gặp cô, anh ta ngày đêm mong nhớ, không biết làm thế nào mới có thể gặp cô lần hai. Những tin tức trên báo chí về tình cảm giữa cô và Minh Kỳ làm Kiết Tường tức tối. Làm sao một cô gái xinh đẹp như thế lại có thể được ưu ái cho tên Minh Kỳ ấy chứ. Anh ta quả thật là không can tâm, có đánh chết cũng không can tâm. Chuyện con gái, Kiết Tường anh chưa bao giờ thêm để tâm. Gia thế giàu có, ngoại hình bánh bao, con gái xếp hàng theo anh không đếm hết, trước giờ anh chưa bao giờ biết đánh vần chữ yêu. Thế mà cô Hiểu My ấy lại làm anh thích thú. Gương mặt thanh tú, dáng người thon thả, đôi môi đỏ, hai má hơi ửng hồng tự nhiên, mái tóc suông dài, tất cả đều là tự nhiên, không phải qua dao kéo như bao cô khác. Nhưng điều khiến anh một mực muốn cô một lòng bên anh là Hiểu My không giống như những cô gái anh từng qua lại. Cô bất cần, lạnh lùng nhưng không kiêu ngạo. Giữa lúc bao nhiêu cô gái vây lấy anh thì cô lại không thèm coi anh ra gì, một mực muốn tránh né anh. Điều đó, không may lại làm anh hứng thú. Sở thích chinh phục trời dậy. Cô muốn đây anh, anh sẽ càng săn tới. Hơn nữa, Hiểu My đó lại là người mà Minh Kỳ quan tâm. Anh chắc chắn tên đó đang có ý với Hiểu My mà không hề hay biết. Cô gái ấy thì lại không muốn dính dáng gì tới hần. Càng hay, anh sẽ làm cho Hiểu My nguyện ý bên bên, cho tên Minh Kỳ ấy tức đến chết. Hần ta nên biết, cảm giác lúc gặp thất bại, không dễ chịu chút nào !

Một bông hoa bở công anh lang thang trong gió, nhất định Lí đại thiếu gia anh sẽ bắt được nó !

- Này, này, anh không sao chứ ? _ Hiểu My hươ hươ tay trước mặt Kiết Tường.

- À vâng, thật ngại quá, chào cô, không biết cô còn nhớ tôi không, tôi là Lí Kiết Tường - Kiết Tường nhanh chóng lấy lại được phong độ.

- À vâng, tôi nhớ - Hiểu My cũng chia tay, đáp lại cái bắt tay của anh, nhưng nhớ tới chuyện lần trước, cô chỉ chạm nhẹ tay rồi nhanh chóng rút về.

Kiết Tường thích thú nhìn cô cười. Cô gái này, thật sự càng ngày càng làm anh thú vị.

- Tôi có thể mời cô Hiểu My dùng bữa được không ?

- Xin lỗi, tôi đã ra ngoài khá lâu, xin lỗi ông chuyện lúc này, com trưa để hôm khác tôi sẽ mời ông Lí,coi như để chuộc tội, bây giờ, tôi xin phép đi trước, công ti tôi còn khá nhiều chuyện tôi chưa làm xong, đành có lỗi với ông Lí rồi - Hiểu My khéo léo chối từ.

Biết không thể thay đổi quyết định của cô, Kiết Tường nhanh chóng nghĩ ra cách khác, một mực muốn đưa cô về công ti, với lí do, "Tiền đường thôi mà, cô dùng khách sáo".

Hiểu My không thể không đồng ý, miễn cưỡng lên xe.

Công ti Vũ Minh...

Tâm trạng tốt khiến người ta có thêm nhiều động lực. Đồng tài liệu to đùng trên bàn, cứ nghĩ phải làm hai ngày mới xong nhưng Minh Kỳ lại hoàn thành trước kế hoạch.

Vườn người một cái, Minh Kỳ vui vẻ có nhã ý muốn ngắm nhìn thành phố.

Nắng thật là đẹp ! đã lâu lắm rồi, anh không có cảm giác thoải mái thế này. À, không biết cô Hiểu My đó sao rồi ? Đang dồn toàn lực tra tấn một tờ giấy vẽ có hình anh chăng ? Không được, cô ta mà dám làm thế một lần nữa, anh sẽ cho cô ta biết tay. Lần trước, bị anh bắt gặp, cứ luôn miệng nói đó không phải là anh, còn biện minh rằng ba chữ VMK trên đầu bức ảnh là chữ viết tắt của....cái gì ấy nhỉ? Lúc ấy anh giận quá, chẳng thêm để ý cô ta nói cái gì, nhưng mà anh biết chắc đó là tên anh, chỉ là do lí do biện hộ của cô quá hợp lí, nhất thời anh không biết bắt bẻ sao, nhưng cứ chờ xem, cô ta mà dám làm thế nữa à, anh sẽ cho cô ta đi tàu bay giấy, đến lúc chóng mặt thì thôi, cho chừa cái tội dám phản kháng anh >.<

Xe dừng lại trước cổng công ti Vũ Minh.

Hiểu My bước xuống xe, không cho Kiết Tường có cơ hội tỏ vẻ ga lăng, Kiết Tường chỉ còn biết lắc đầu rồi cũng theo cô xuống.

- Cảm ơn anh, cáo từ. - Hiểu My nói ngắn gọn qua loa rồi xoay người chuẩn bị đi.

- Khoan đã, cô Hiểu My - Kiết Tường vội vàng đuổi theo.

Thừa lúc Hiểu My còn đang ngơ ngác, không biết chuyện gì, Kiệt Tường đã cúi người xuống, hôn nhẹ lên má cô.

Hiểu My đứng người.

- Chào cô - Kiệt Tường quay trở vào xe trước lúc Hiểu My kịp định thần lại.

Ồ ? Kiểu " chào" ...gì thế cơ chứ ?

Thật không may, " nụ hôn chào tạm biệt" đầy ẩn ý này không được Hiểu My phát hiện mà lại nằm gọn trong tầm mắt của một người đang đứng ngắm cảnh ở tầng cao.

Nụ cười vụt tắt. gương mặt sa sầm lại. Hai tay dứt vào túi quần. Mắt nhìn xa xăm, vô định. Rốt cuộc, sẽ là bão cấp mấy đây ???

Vậy thôi nha, muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra với Kiệt Tường và Hiểu My thì đợi đến chương sau nhé. BYE !!!

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

- Thư kí Đình, gọi Trịnh Hiểu My lên gấp thôi - Cuộc gọi bất ngờ đến từ một người có vẻ là đang không vui khiến mặt mày thư kí Đình tái mét.

Cơm trưa chưa được ăn, chuyện không vui thì chất cao như núi, giờ lại không biết có chuyện gì mà phải lên phòng tổng giám đốc, hôm nay chắc chắn không phải là ngày tốt. Sáng sớm ra, không biết cô bước qua cửa bằng chân gì nữa.

- Xin lỗi, thưa tổng giám đốc, anh cho gọi tôi ? - Giọng Hiểu My nhỏ nhẹ, nếu không phải có người tâm trạng đang không vui thì chắc chắn không khí sẽ không âm ỉ như thế này.

- Nghi việc, đi làm chuyện riêng, tôi không biết cô Trịnh lại là người có tác phong làm việc như thế đấy - giọng Minh Kỳ mỉa mai, anh vẫn yên vị trên ghế, hướng mắt về phía ngoài tầm kính, nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn không hề có ý định đối diện trực tiếp với cô.

- Xin lỗi, nhưng tôi không hiểu lắm, tác phong làm việc của tôi ?

- Hừ - Minh Kỳ cười lạnh một tiếng - Tôi không trả lương cho cô để cô lãng phí thời gian của công ti, ra ngoài hẹn hò.

- Thưa tổng giám đốc, anh có thể nói rõ hơn được không ? Hiểu My bắt đầu mất hết kiên nhẫn, cô chẳng biết anh ta mỉa mai cô chuyện gì.

- Được thôi, cô nói cho tôi biết, hôm nay thời gian cô làm việc là bao lâu ?

- À, chuyện đó, xin lỗi tổng giám đốc, thật sự là lúc trưa tôi có việc phải ra ngoài, nhưng tôi....

- Thôi được rồi - Minh Kỳ không thèm nghe cô nói hết câu, đã ngắt lời, đứng dậy đi về phía bàn làm việc, anh với tay lấy ra một xấp tài liệu, vút xuống bàn trước mặt cô, khuôn mặt không chút cảm xúc, hoàn toàn là lạnh như băng - Cô cứ theo đó mà làm việc, hết hôm nay nộp cho tôi - Nói xong lại xoay người ra hướng khác như có ý đuổi cô đi ngay lập tức, không muốn nhiều lời.

Hiểu My có chút phật ý, bất mãn lên tiếng.

- Nhưng công việc thiết kế của tôi, không thể làm trong một vài tiếng đồng hồ hay là vì bắt ép, hướng hò gì, bây giờ đã sắp hết giờ làm, có thể...

- Cô không muốn làm ? Nếu thế thì tốt nhất không nên bỏ việc ra ngoài lúc đang giờ làm việc. Tổ thiết kế của cô, ngày hôm nay, không phải đã phải thay cô làm rất nhiều việc hay sao ? Tôi nghĩ cô nên có chút ăn năn với họ mới phải chứ. Thôi được rồi, nếu như hôm nay không hoàn thành xong công việc, lương tháng này của nhân viên tổ thiết kế số 1 giảm một nửa.

- Anh....anh thật quá đáng ! - Hiểu My chỉ tay vào mặt Minh Kỳ, giọng nói tuy mạnh mẽ nhưng lại vô cùng bất lực.

Vậy là dù biết mình bị xử ép, Hiểu My vẫn phải cắn răng, nhắm mắt mà đi ra. Lần này, anh ta không biết bị sao, lên cơn giữa ngày. Vì các nhân viên trong tổ thiết kế, cô không thể làm gì phản kháng hay viết đơn nghỉ việc. Cô không thể dè dặt với mình mà người khác liên lụy. Mà cũng cứ coi như đây là tăng ca, thay cho buổi chiều nay, cô không làm việc, như thế đến lúc nhận lương mới không thấy áy náy.

5 h chiều

- Hiểu My, về thôi.

- Vâng, anh chị cứ đi trước, em còn phải làm việc bù cho lúc chiều đi chơi, hi.

- Này, sao thế hả, tổng giám đốc phạt em hả ?

- Vàng, đừng thế đấy ạ, không ngờ anh ta lại biết em trốn làm, xui xẻo quá.

- Này, thôi đi, cứ mở miệng ra là nói trốn làm, người trong phòng mình biết em đi đâu thì không nói, người ngoài nghe không hiểu lại rắc rối đấy ! - Một chị tốt bụng nhắc nhở.

- Ô, em quên mất, cảm ơn chị, thôi chị về đi, kéo muộn.

Mọi người ra về hết, trong phòng lại chỉ còn một mình Hiểu My. Cái bụng từ nãy giờ đã sôi lên ục ục, phản đối quyết liệt chính sách hà khắc của chủ nhân nhưng có phải cô muốn thế đâu cơ chứ. tại có người ác độc ở đây thôi. Bụng yêu quý ơi, ráng chút nữa nhé, xong vụ này, nhất định mình phải ăn một bữa thật hoành tráng. Hiểu My xoa bụng, uống một hơi nước để xoa dịu cơn đói đang cồn cào. Nhìn đồng đồng công việc trước mặt, cô không nén nổi, khẽ thở dài rồi lại dán mắt vào đồng hồ màu, tô tô, vẽ vẽ.

Ngoài cửa sổ, một đôi mắt nhìn chăm chú vào cô gái đang hí hoáy làm việc, gương mặt cau có cuối cùng cũng dần ra, một chút.

Đột nhiên thấy lòng đau, ở một nơi nào đó không xác định....

Minh Kỳ quay người, lại trở về văn phòng, sợ cô sẽ phát hiện ra, Vũ Minh Kỳ, rốt cuộc, mầy đang nghĩ gì vậy ?

Vận dụng hết công suất bộ não, rốt cuộc Hiểu My cũng hoàn thành công việc. Nói tới thành công này, không thể quên công của cái bánh mì chị Bảo Lan tiếp tế. Hì, có chị thật là tốt. Ngắm nghía bức vẽ lần cuối cùng, Hiểu My thở phào nhẹ nhõm, thu dọn đồ đạc một chút, cô mới lên phòng Minh Kỳ.

Bây giờ đã là 8 h tối, trong công ti đã không còn ai, dù đèn điện vẫn sáng choang nhưng cái vắng vẻ lúc này vẫn khiến Hiểu My hơi sợ. Cô bước nhanh về phía văn phòng.

Người nào đó đang dán mắt vào tập văn bản dày cộm.

- Tôi đã làm xong, anh xem đi. - Hiểu My rụt rè lên tiếng rồi chia bản thiết kế ra trước mặt Minh Kỳ

- Được rồi - Minh Kỳ tuy nói chuyện nhưng lại chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn cô lấy một lần

- Vậy....tôi về được chưa ?

- Chưa

- Anh còn muốn tôi làm gì nữa ?

- Vẫn còn công việc chưa hoàn tất, cô làm tiếp đi - Giọng Minh Kỳ lạnh nhạt.

- Tôi...tôi chưa bao giờ làm mấy việc này, tôi....

- Chỉ là kiểm tra văn bản với văn bản gốc, có gì mà không làm được, cô tốt nghiệp tiểu học chưa vậy hả ? - Minh Kỳ bực bội, trừng mắt lên nhìn cô.

Cái trừng mắt không hợp lúc hợp thời của Minh Kỳ chọc cho máu phản kháng trong người Hiểu My chảy nhanh hơn, cô chẳng quan tâm anh ta bực mình vì chuyện gì nhưng thế này thì thật quá đáng.

- Tôi, việc gì tôi phải làm công việc này ?

- Nếu cô có nhiều tiền tới mức có thể thay tôi trả lương cho nhân viên tổ thiết kế của cô thì cứ việc - Minh Kỳ ngẩng mặt lên nhìn cô, thách thức.

- Anh....anh....thật quá đáng. Anh có ý làm khó tôi. - Giọng Hiểu My nghẹn đi, nước đã bắt đầu ngân ngấn quanh khóe mắt.

- Chẳng có gì quá đáng cả, tôi đã nói là sẽ làm, nếu cô không tin, cứ thử xem. - Minh Kỳ buông bút, đan các ngón tay vào nhau, chống cằm, nhìn chăm chăm cô.

Hiểu My không hề có ý định né tránh ánh mắt ấy mặc dù nó làm cô thấy sợ. Cô đối diện với anh, nghiêm túc, một lần nghiêm túc thật sự.

- Anh, tại sao lại cứ muốn gây vò với tôi như thế, anh đang lợi dụng công việc để hành hạ tôi, đúng không ?

- Đúng thế. - Minh Kỳ trả lời mà không cần suy nghĩ. Câu trả lời nhanh như vận tốc ánh sáng ấy khiến Hiểu My chột họng lại. Thế mà cô cứ nghĩ, dù anh ta có thật sự như vậy cũng sẽ một mực chối, anh ta, anh ta rốt cuộc là đang nghĩ gì.....Ông trời ơi, làm ơn nói cho cô biết, cô làm sao mới trốn thoát khỏi người này.....

- Tại sao ? - Câu hỏi ngập ngừng nơi cổ họng cuối cùng cũng thoát ra, không sợ hãi.

- Trịnh Hiểu My, tôi nói cho cô biết, dù bây giờ cô có thay đổi như thế nào thì cô mãi mãi sẽ không chạy thoát khỏi tôi đâu. Cô vẫn chưa thể quên tôi, đúng không. Tôi sẽ làm cho cô, mãi mãi, mãi mãi không thể quên tôi. - Anh đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi. Bước đến chỗ cô, anh cố tình đứng thật gần, đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn cằm xinh xắn.

- Tránh xa tôi ra - Hiểu My kinh sợ hất tay anh ra khỏi mình, lùi lại. - Anh thật là độc ác, Vũ Minh Kỳ, tại sao anh lại tàn nhẫn như thế. Tôi đã quên anh, quên anh thật sự. Cho nên, vì thế, đừng bao giờ chạm vào tôi. Tôi sẽ không bao giờ tỏ ra quen biết anh.....

- Em dám coi như không quen biết tôi ! - Minh Kỳ giận dữ, ánh mắt long lên đáng sợ, anh nâng cằm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào anh, ngữ khí anh lạnh lùng, bá đạo.

- Bỏ tôi ra ! - Hiểu My đau đớn cố thoát khỏi tay anh - Sai lầm của tôi chính là đã từng yêu anh, đã từng ngốc nghếch để anh đem ra đùa giỡn. Tôi đã ra đi để anh không phải tốn công giải thích, không phải sao ? Anh...anh là ai....anh...là gì mà cứ làm cuộc đời tôi đau khổ - Lúc Hiểu My nói hết câu này thì cũng là lúc hai hàng lệ trào ra khỏi khóe mắt, giọng cô nghẹn đi, bất lực.

Nhìn thấy Hiểu My khóc, Minh Kỳ đột nhiên lại không biết làm gì. Anh thấy chân tay mình thật thừa thãi. Ngay cả việc bước tới một bước nữa thôi, lấy tay lau đi giọt nước mắt của cô, anh cũng không có dũng khí để làm. Bao nhiêu bực tức lúc chiều giờ cứ như theo dòng nước mắt kia rơi xuống, lẫn vào nền gạch lạnh lẽo.

- Tôi....

Minh Kỳ chưa kịp nói hết câu, Hiểu My đã chạy ra khỏi cửa, nước mắt cứ thế tuôn trào, không cách nào kiềm hãm.

Một người quay bước, một người đau.

Hướng mắt ra khung cửa sổ, nơi màn đêm đen kịt đang bao trùm, nuốt trọn lấy mọi vật, Minh Kỳ lặng im, thâm trầm suy nghĩ. " Anh là ai, anh là gì, mà cứ làm cho cuộc đời tôi đau khổ". Câu nói phát ra trong những tiếng nấc nghẹn ngào của Hiểu My khiến lòng anh bất ổn. Phải, rốt cuộc cô và anh có là gì của nhau đâu, trước kia cũng thế và bây giờ lại không có gì thay đổi. Vậy thì lí do gì anh lại thấy khó chịu thế này. Anh có phải...điên rồi không ? Phải, anh đang điên lên đây, tại sao căn phòng này lại nhỏ như thế chứ, chỉ có bao nhiêu không khí thế này, anh làm sao thở đủ. Rốt cuộc thì tại sao anh lại đau thế này, rốt cuộc tại sao anh phải như thế này. Bực bội vô cớ khi bắt gặp cô đi với Lí Kiệt Tường, tìm cách trừng phạt cô mặc dù biết cô chẳng làm gì sai. Anh rốt cuộc là bị sao ? Không lẽ nào...anh....yêu cô ?

Không, không thể nào, không bao giờ có chuyện đó.

Minh Kỳ yêu Hoàng Yến. Mãi mãi. Chỉ một mình Hoàng Yến.

Minh Kỳ chỉ yêu một mình Hoàng Yến. Mãi mãi là Hoàng Yến

Trong căn phòng rộng lớn, Minh Kỳ không ngừng lặp đi lặp lại câu nói ấy, như đang cố tìm ra lối thoát cho mình.

Nhưng...tại sao, bây giờ, trong anh lại không có một hình ảnh nào của Hoàng Yến ???

Mỗi một tế bào trí nhớ, cả ở trong tim anh, hình ảnh ngự trị duy nhất, tại sao....lại chỉ có Hiểu My ???

Nụ cười tự nhiên nhất vô tình bị anh bắt gặp, cái biau môi trộm lúc khiêu khích anh, nét mặt ngẩng cao kiêu ngạo không muốn khuất phục, giọt nước mắt lúc rời khỏi phòng, đau khổ.....Tại sao ? Tại sao lại như thế ?

Rầm

Minh Kỳ vung tay hất tung mọi giấy tờ trên bàn làm việc. Đấm mạnh một cái xuống bàn. AAAAAAAAAAAAA

Nhưng dù có hét lớn thế nào, có đấm mạnh tay cỡ nào thì những nút thắt trong anh cũng không thể nào được gỡ ra.

" *Mình Kỳ...mình rất thích đôi mắt cậu. Nó....nó rất ám áp.....Mình thật sự rất thích cậu.....thật đấy.....*" - một cô bé con cúi gầm mặt vì thẹn nhưng mỗi câu nói phát ra đều khiến cho người ta tin nó, bởi vì nó rất thật.

Tôi đã tin em, tin mà chẳng cần nhìn vào mắt em, cô bé ạ !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Tên Minh Kỳ ấy, tại sao, tại sao anh ta lại có thể nhẫn tâm như vậy ?

Hiểu My ngồi co ro trong một góc nhà. Gió lạnh ủa vào. Tê tái !

Ba năm về trước, anh ta là nguyên nhân khiến cô ra đi, trong đau đớn. Ba năm sau trở về, tại sao cô lại phải đối diện với anh ta lần nữa. Ông trời quả thật là trêu ngươi, đùa giỡn cô hết lần này đến lần khác.

Trong đêm tối, Hiểu My khóc một mình. Cô không hề bật đèn. Những lúc thế này, cô sẽ không bật đèn. Ánh sáng làm cô thấy sợ hãi. Cô không muốn ai thấy và chính cô cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt yếu đuối của mình mà lí do lại vì Minh Kỳ, một người không và sẽ chẳng bao giờ yêu cô. Nhưng ước gì lí trí và con tim là một thể thống nhất thì hay biết mấy. Chỉ cần muốn quên thì sẽ quên được. Nếu quên được thì chắc chắn cô sẽ không khổ sở thế này.

Quẹt ngang những giọt nước mắt, Hiểu My hít một hơi dài, lao đảo chống vào tường đứng dậy. Cô nhất định không được khóc, không được rơi một giọt nước mắt nào nữa vì anh ta. Chính vì lúc trước, cô quá hiền lành nên mới để anh ta đùa giỡn, không phải sao? Lần này không thể nữa, nhất định là sẽ không thể nữa, nhất định, nhất định là như vậy....

- Tổng giám đốc, tổng giám đốc.....

- A, là cô sao ?

Tiếng gọi của thư kí Đình làm Minh Kỳ thức giấc. Đêm qua, anh không hề về nhà. Giấc ngủ chập chờn nên sáng nay thức dậy, thấy trong người ỉu oải vô cùng. Lấy hai tay xoa xoa đôi mắt mỏi mệt, Minh Kỳ làm vệ sinh vệ sinh cá nhân, chỉnh sửa lại quần áo rồi ngồi ngay vào bàn làm việc. Anh chẳng còn bận tâm là mình phải về nhà thay quần áo mới, cứ như thế dán mắt vào tập tài liệu dở dang từ đêm qua.

- Anh muốn dùng gì buổi sáng không ạ ? - Giọng thư kí Đình lo lắng khi nhìn thấy vẻ mặt phờ phạc của ông giám đốc.

- Không cần đâu, cô cứ làm việc của mình đi.....à, mà này, cô Hiểu My...à, cô ấy...có đi làm không ?

- Dạ vâng, cô ấy đi làm sớm nhất đấy ạ !, hôm nay tâm trạng có vẻ rất vui, chắc là....Thư kí Đình đang thao thao bất tuyệt chọt khựng lại vì phát hiện ra, "hình như mình nói hơi nhiều thì phải"

- Sao vậy ? chắc là gì ?

Thư kí Đình có chút ngạc nhiên." Không biết từ bao giờ, tổng giám đốc lại có hứng thú nghe những chuyện như thế này. Không phải là anh ấy và Hiểu My....là thật rồi. Nhưng mà không đúng, Hiểu My một mực chối cãi, phủ nhận lúc báo đưa tin, thân thiết như thế, lẽ nào cô ấy lừa mình. Thật kì lạ, rồi cuộc...."

- Này, thư kí Đình.

- À vâng, à, cũng không có gì đâu ạ, tôi, tôi xin phép tổng giám đốc, tôi ra ngoài làm việc.

Nói xong, Đình tiểu thư lập tức phóng ra ngoài, lỡ nói gì không đúng thì ngày vào quan tài của cô chắc sẽ sớm hơn dự kiến nhiều lắm. Tính mạng là trên hết.

" Tâm trạng vui sao ?"

Cả ngày, Minh Kỳ như ở trên mây. Câu nói của thư kí Đình ám ảnh anh từ sáng tới trưa, rồi cả buổi chiều, khiến anh không thể nào tập trung vào công việc.

Cô ta...có thể vui trong khi cả đêm qua, anh suốt đêm không ngủ !

Cô ta...có thể vui trong khi sáng hôm nay, trái tim anh vẫn còn nhức nhối vì giọt nước mắt của ai đó !

Cô ta...có thể vui khi tối qua, anh hung hăng nói rằng sẽ không bao giờ để cô ta chạy thoát !

Chết tiệt !

Minh Kỳ dấm mạnh xuống bàn, gương mặt lạnh như băng.

Cô ta dám làm như thế....

" Tôi sẽ không bao giờ tỏ ra quen biết anh....." Lẽ nào, cô ta dám làm như thế.?

Dám phớt lờ đi những gì tôi nói, Trịnh Hiểu My, em to gan quá đấy !

Nếu thế, tôi sẽ bắt em mãi mãi phải ở cạnh bên tôi, mãi mãi.....

- Alo, tôi là Trịnh Hiểu My, xin hỏi, ai đầu dây dây ạ ?

- Chào cô Hiểu My, tôi là Lí Kiệt Tường, có thể cho tôi vinh dự mời cô dùng bữa được không, bây giờ đã sắp tan sở rồi, được chứ ?

- À, vâng, ngài Lí ạ, xin lỗi, nhưng bây giờ tôi...

- Cô Hiểu My, có đúng khách sáo như vậy có được không, lần trước cô đã từ chối một lần rồi, không thể nào hôm nay lại thế chứ. Tôi có chuyện muốn nói với cô, rất quan trọng, nếu như cô từ chối, tôi sẽ đến công ti đón cô vậy.

- À, không, không cần, ngài cứ nói địa chỉ, tôi sẽ đến, nhưng chuyện đó thật sự là rất quan trọng sao ạ ?

- Đúng vậy, rất quan trọng.

- Vậy được, tôi sẽ đến.

Gác máy, Lí Kiệt Tường nhìn xa xăm, môi nở nụ cười đẹp tựa ác ma. Lần này, hắn sẽ dùng chiêu đánh nhanh, thắng nhanh, nếu như không được nữa, lúc đó mới tính sau.

Nhưng hắn không tin, trên đời này có thể tồn tại một cô gái như thế. Hiểu My đó, chắc chắn là không thể ngoại lệ. Tiền tài, danh vọng, ngoại hình....anh đều có cả, và nhất là, anh đang thật sự chú ý đến cô, thật sự. Đây là một vinh dự. Không phải anh đã nói rồi sao, anh, từ trước tới nay, chưa biết đánh vần chữ yêu, lại càng không bao giờ có khái niệm theo đuổi một ai đó.

Lí Kiệt Tường nhàn nhã uống cạn li rượu vang, thỉnh thoảng lại thích thú nhìn sâu vào chiếc li trong suốt, ngắm nhìn gương mặt như thiên thần của Hiểu My trong đó. Lại cười. Từ bao giờ, anh lại hay cười như thế chứ? Lại còn cười một mình. Thật kì lạ, thật thú vị. Cô gái ấy, rồi cuộc là có bỏ bùa không mà lại khiến anh mê muội như thế này cơ chứ ?

Trịnh Hiểu My, em bỏ bùa anh rồi có phải không ? Như vậy thì em có biết hậu quả sẽ như thế nào không hà ?

Ở tầng cao nhất của một tòa nhà cao cấp, một nụ cười khiến người ta ngẩn ngơ cứ ngày một sâu dần.

Hôm nay, dù phải làm cách nào, anh cũng phải làm cho cô gái đó tự nguyện bên anh trọn đời. Phải rồi, bao nhiêu hoa hồng thì đủ nhỉ ? Phải dùng nhẫn kim cương hay gì đây ? À, mà nhầm, anh và cô, mới chỉ có vài ba lần gặp gỡ, ngay lập tức cầu hôn thì có lẽ hơi thất lễ. Ít nhất cũng nên đề sổ lần gặp mặt tăng lên chút đã chứ nhỉ. Cô nên biết đến giá trị cao ngất trời của anh, phải không ? - Kiệt Tường tự vỗ nhẹ vào trán mình rồi lại đứng thần người ra, cười ngây dại. Nếu bây giờ có một cô nhân viên nào vô tình đi qua mà nhìn thấy nụ cười này thì có lẽ sẽ ngắt đi vì hạnh phúc mất thôi.

5h chiều, các nhân viên đã ra về gần hết.

Hiếu My dọn dẹp xấp giấy và bút vẽ trên bàn, cho vào một ngăn kéo rồi với tay lấy áo khoác, chuẩn bị đến chỗ hẹn.

- A - Hiếu My giật mình suýt té khi vừa bước ra cửa cô đã bị Minh Kỳ dọa cho điếng người.

Anh đứng đấy, người dong dong cao, hai tay xò túi quần, ngả người tựa vào thành cửa, đầu hơi cúi xuống. Tư thế hơi tùy tiện không giống ngày thường nhưng lúc này, sức hấp dẫn nam tính của anh lại có sức thu hút mạnh hơn mọi ngày.

- Cô định đi đâu à ?

Hiếu My không thèm trả lời anh, định cứ thế mà đi. Lúc sắp bước qua, lại bị chặn bởi một cánh tay của ai đó. Anh ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt cô làm Hiếu My lại đột nhiên nhớ tới chuyện không hay tới qua, tự giác lùi ra sau.

- Cô không nghe tôi hỏi ? Có phải bị điếc rồi không ?

- Tôi có nghe, nhưng thưa tổng giám đốc, bây giờ là 5h chiều, như thường lệ, tôi chuẩn bị về nhà. Bây giờ, tôi có thể đi được chưa ?

- Có thật là về nhà không ?

- Anh muốn quản tôi ? - Hiếu My đáp lại câu hỏi ngang ngược của anh bằng một ánh mắt phản kháng, cổ nghiêng người tránh không đụng vào người anh, bước ra cửa.

- Đứng lại đó !

Minh Kỳ cũng đứng thẳng người dậy, sải từng bước dài, chỉ bằng mấy bước đã đuổi kịp cô.

- Trình Hiếu My, có nghe không hả? Tôi bảo, cô đứng lại đó cho tôi ! - Giọng Minh Kỳ gắt lên

- Bây giờ, cô đi với tôi.

- Đi đâu ? Mà không được, tôi có hẹn, không thể đi với anh.

- Cô dám từ chối tôi ! - Minh Kỳ gằn từng chữ - Đi gặp đối tác mới của công ti, cô nhất định phải đi.

- Nhưng tôi có hẹn, với lại, không phải chuyện này, anh phải đi với thư kí Đinh mới phải sao ? Tôi còn chưa dùng cơm trưa, anh có quyền gì bắt ép tôi. Nếu anh còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ kiện anh tội bóc lột sức lao động.- Hiếu My vẫn tiếp tục nghenh mặt lên, tự tìm cách bảo vệ chính mình.

Nhưng...hình như tên này chẳng bao giờ biết đến cái gì gọi là bị kiện....Cô nói cả buổi trời, lí luận hoàn toàn rất chặt chẽ nhưng có vẻ như...không có chút tác dụng gì với người như anh ta.

- Hủy hẹn đi! - Minh Kỳ uy quyền ra lệnh

- Tôi không thích, không muốn, tôi...

Lời còn chưa kịp nói xong, Hiếu My đã phải dừng lại, há hốc mồm khi phát hiện ra, điện thoại trong túi xách mình đã yên vị trên tay ai đó từ lúc nào.

Bụt oi !, có khi nào бут hiện ra ngay lúc này không, hiện ra để biến cho tên này dùng tay lại ngay lập tức, bởi vì lúc này anh ta đã tự ý bấm điện thoại của cô, như là của mình.

- Alo, Hiếu My, có chuyện gì?

- Không phải Hiếu My, cô ấy có việc, không đến chỗ hẹn được, tôi nói cho anh biết để khỏi mất công chờ, cúp máy đây.

Tút...tút...tút....

(O_O) ==> Hết nói nổi

Ai đó làm ơn nói cho cô biết đi, chuyện gì đã xảy ra?

- VŨ MINH KỲ, ANH MAU TRẢ ĐIỆN THOẠI CHO TÔI !

ÁAAAAAAAAA

Ở một căn phòng trên một tòa nhà cao tầng nọ, một chàng thanh niên trẻ, đẹp trai vút chiếc điện thoại đời mới nhất xuống sàn mà không hề thương tiếc.

- VŨ MINH KỲ, tôi nhất định không để anh tự đắc lâu đâu.

Minh Kỳ ngồi trong xe, lâu lâu lại đưa mắt liếc nhìn người bên cạnh. Khóe môi cong lên, đắc ý.

Hiếu My ngồi cạnh bên ghế lái, chán ghét đưa mắt nhìn ra những tòa nhà cao tầng hai bên đường, có đánh chết, cô cũng không muốn quay mặt qua bên trái đâu. Hết thờ dài

rồi lại vịn vẹo mấy ngón tay vô tội, Hiểu My ngồi tự ki một mình. Chỉ cần thoát khỏi con người đáng sợ này, cô nguyện sẽ ăn chay, tích đức.

Minh Kỳ lại chẳng thèm để tâm đến chuyện này, bình thường thì thế nào anh cũng cho nhân viên này một trận vì dám làm trái ý tổng giám đốc, nhẹ thì trừ nửa tháng lương, nặng thì đuổi việc, nhưng hôm nay thì không, cô là một nhân viên đặc biệt, và còn nữa, tâm trạng hôm nay của anh đang vui nhá.

Minh Kỳ phấn khởi trong lòng, bật một bản nhạc thật sôi động, thình thoảng lại liếc qua Hiểu My một lần, mỉm cười vui vẻ trong khi cô đang tức đến muốn nổ tung. Mặt đỏ bừng lên giận dữ, hai má phụng phịu, đưa hai tay lên bịt chặt hai tai, mặt cúi gằm, lăm bắm câu gì đó, anh không nghe rõ nhưng chắc chắn nhân vật chính trong đó là anh, cuộc đời anh trong câu nói của cô chắc chẳng có gì tốt đẹp. Nhưng anh chẳng thèm để ý cho nhanh già, cứ để cho cô tức tối một lúc, lại khiến anh thấy thích. Dù muốn dù không, cô cũng đang phải ngồi trong xe anh, không phải sao? Cứ để vậy đi, bây giờ mà còn nói thêm câu nào, anh sợ cô ấy sẽ tông cửa xe lao xuống mất.

Hiểu My vô tình không hề hay biết rằng, những hành động của mình lại nằm gọn trong đôi mắt sâu ám áp của một người khác. Và trong khoảnh khắc ấy, cái cách biểu hiện sự tức giận của cô lại trở thành những cử chỉ đáng yêu vô cùng với ai đó.....

Xe dừng lại trước một nhà ăn sang trọng, theo phong cách châu Âu.

- Đồi tác đâu? - Hiểu My đưa mắt nhìn Minh Kỳ, dò xét

- Không có. Tôi lừa cô đấy. - Minh Kỳ thản nhiên như chẳng có gì, kéo ghế ra cho cô rồi bước qua phía đối diện, ngồi xuống.

Nhìn vẻ mặt của anh lúc này, Hiểu My chỉ muốn đấm cho một cái. Những người có lỗi hay phạm tội mà đều bình thản như không thể này thì các nhân viên cảnh sát chắc sẽ mất ăn mất ngủ. Không phải trong tình huống như thế này, anh ta sẽ phải có một lý do giải thích sao cho hợp lý sao? Hay chí ít cũng phải là một lời xin lỗi thành khẩn mới phải đạo chứ. Cảm giác bị lừa, bị coi như con ngốc khiến Hiểu My không thể đủ kiên nhẫn để ngồi cùng một bàn với anh. Cô không nói không rằng, xoay người bỏ đi mà chẳng thèm ngồi xuống chiếc ghế đã được kéo ra sẵn.

Không thể đoán trước phản ứng của cô lại như thế, Minh Kỳ hơi ngẩn người nhưng phút sau đã đuổi theo cô. Chỉ chốc lát đã nắm được tay cô, kéo lại.

- Này, không phải là chưa ăn gì sao? Nhanh vào ăn với tôi?

- Bỏ tay tôi ra, tôi không ăn, có chết cũng không ăn, mau bỏ tay ra - Hiểu My không ngừng đánh tới tấp vào người Minh Kỳ

Những cái đánh không lực của cô so với cơ thể cường tráng của anh thì chỉ như châu chấu đá xe, Minh Kỳ cứ để mặc cho cô đánh, nhất định không bỏ tay cô ra.

Vì Minh Kỳ có chút xúc động nên anh hơi dùng lực ở tay. Cổ tay Hiểu My đau nhói. Cả trong tim cũng rất đau. Anh ta lại lừa cô, lại xem cô như thứ đồ chơi rẻ tiền, thích thì đem ra, chọc chọc vài cái vào người rồi sau đó sẽ vứt xó. Anh ta lại làm như thế, lại làm như thế...Hiểu My dùng chút sức lực cuối cùng, ra sức vùng vẫy.

- Đau....a.....Thả tôi ra, thả tôi ra - Hơi thở của cô yếu ớt hẳn, nước mắt tự nhiên chảy ra làm giọng cô nghẹn đi

A, Lúc này Minh Kỳ mới nhận ra, này giờ, là anh làm cô đau, vội vã buông tay.

Hiểu My ôm lấy cổ tay mình, nước mắt giàn dụa cúi gằm mặt xuống đường, định chạy đi trước khi bị anh bắt gặp.....cô đang khóc.

....Cô đang khóc.....là vì anh ư?

Anh lại làm cho cô khóc nữa sao?

Hiểu My vừa quay người đã bị một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy, cô ngã vào lòng anh.

- Dừng đi ! Xin em đấy, dừng đi !

Trong đêm tối, Hiểu My không thể nào nhìn thấy rõ khuôn mặt anh, mà mặt cô cũng đang áp sát vào lồng ngực anh, chỉ cách một lớp áo sơ mi, cô có thể nghe rõ từng nhịp đập của con tim anh. Giọng nói ấy.....rất dịu dàng....anh....đang nói chuyện với cô sao? Chưa bao giờ, chưa bao giờ như thế. Sự thay đổi đột ngột ấy làm Hiểu My cứng người trong vài giây, nhưng sau đó, như gạt mình khi nghĩ rằng" Không, không thể nào để tiếp tục bị lừa", cô lại ra sức gầy gựa, cố đẩy anh ra. Nhưng dường như càng đẩy thì cô lại càng bị anh ôm chặt hơn.

Minh Kỳ siết chặt tay, không hiểu sao, nhưng lúc này, anh không muốn để cô chạy khỏi anh....như ba năm trước.....

- Dừng đi, em dừng đi, Hiểu My, em dừng đi, được không? - Giọng Minh Kỳ nhẹ nhàng, có cả một chút yếu đuối vô hình xen vào từng câu chữ.

- Thả tôi ra, buông tôi ra, Vũ Minh Kỳ, anh mau buông tôi ra !

- Không, không buông, Hiểu My, anh yêu em, đừng chạy khỏi anh, được không?

Anh yêu em???

Anh ta vừa nói " Anh yêu em" với mình???

....Anh yêu em.....

.....Anh yêu em....

- *Trịnh Hiểu My, được, tôi đồng ý, từ bây giờ cậu sẽ là bạn gái tôi - Cậu bé nói câu ấy, không hề do dự, chần chừ, đôi mắt nhìn về một góc nào đó trên bầu trời xanh thẳm .*

- *Thật chứ? Minh Kỳ, cậu nói thật chứ? - Cô bé cười thật tươi, nét mặt hạnh phúc như vừa có được thứ gì quan trọng lắm*

- *Ừ.*

- *Vậy tức là cậu thích mình, đúng không? - Cô bé vẫn háo hức theo sau cậu bé, trông chờ một câu trả lời.*

Cậu bé nhìn cô, ải ngại, miễn cưỡng không muốn trả lời, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng chịu mở miệng, chỉ nói lí nhí, nhưng lại làm cho cô bé đi bên cạnh vui vẻ đến gần người " Ủ, cứ coi là tôi thích cậu đi"

A, Minh Kỳ, cậu ấy, cậu ấy nói thích mình, a, Gấu bông à, em không biết được đâu, Minh Kỳ, chính miệng cậu ấy nói thích chị đấy !

Một giấc mơ hạnh phúc, Gấu bông à, hôm nay thật sự là một ngày đặc biệt, đúng không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em...* *Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

....Anh yêu em...

Khi thật !

Câu nói rất thật tâm của Minh Kỳ lọt vào tai Hiểu My lại trở thành ngòi nổ cho những uất nghẹn bấy lâu.

Một con người đang cứng đờ vì kinh ngạc, vì không biết ứng phó sao, lại ngay lập tức vùng vằng, dùng hết sức lực đẩy mạnh anh ra.

- Vũ Minh Kỳ, anh không nên dùng chiêu cũ rích này với tôi nữa, tôi...bây giờ không phải là Trịnh Hiểu My của ngày xưa, dễ dàng bị anh lừa gạt. Hừ, anh nói yêu tôi, haha, thật tức cười. Anh cũng có lúc yêu tôi sao ? - Hiểu My gạt đi những giọt nước mắt trên khóe mắt, cười lạnh một tiếng. Giọng nói của cô ngập tràn sự phẫn nộ, tức giận và cả sự khinh bỉ.

Vũ Minh Kỳ nghe cô nói, tim thấy nhói lên. Từ bao giờ, hình ảnh anh trong cô lại tồi tệ đến thế ? Anh gượng cười, tiến đến gần cô, nhưng anh càng lại gần, cô lại như sợ hãi lùi xa.

- Hiểu My, em hãy tin anh, một lần nữa. Hãy cho anh cơ hội.....

- Haha, cơ hội, cơ hội sao ? Tôi cũng xin anh, thật lòng xin anh, anh cũng hãy cho tôi cơ hội được sống một cuộc sống bình yên, như lúc chưa quen biết anh. Tôi, đã không bao giờ có thể tin lời anh nói, mãi mãi, không bao giờ có thể.....Anh nói xem, nếu lần này tin anh, liệu đến bao giờ tôi lại bị bỏ rơi ? 1 ngày, 1 tuần, 1 tháng, 2....

- Trịnh Hiểu My ! tại sao em lại như thế ? Hãy tin anh, anh yêu em - Minh Kỳ gào lên, bắt lực trước sự cố chấp của cô.

- Tôi HẬN anh, hận anh.....

Trong đêm tối, cô gái trốn chạy hiện thực. Nước mắt đã ướt nhòa hai mi mắt. Cô cứ chạy, chạy mãi, để mặc gió chạm lên từng nỗi đau...như trước kia.....

Chàng trai đứng lặng người, nhìn theo dáng người nhỏ bé cứ dần xa mình, lòng trống vắng vô hạn. Cô không hề quay đầu lại nhìn anh. Anh biết chắc chắn rằng giờ này cô đang khóc, nhiều lắm, nhưng chẳng bao giờ cô để cho anh nhìn thấy nó. Cô hận anh, cô đã nói rất rõ rằng cô hận anh. Anh đáng bị như thế. Tại sao chân anh lại chôn một chỗ nơi đây. Giống như trước kia....lần này, anh vẫn không thể đuổi theo cô, dù lòng rất muốn.....Anh phải làm sao? Trịnh Hiểu My, anh phải làm sao thì em mới có thể tha thứ cho anh ? Làm ơn, hãy nói cho anh !

Vũ Minh Kỳ đứng đấy, tay dấm mạnh vào tường không biết bao nhiêu lần. Nước mắt....chảy ngược vào tim.....

- Cô ơi ! cho con thêm rượu - Một cô gái nhỏ bé giữa bao nhiêu vô chai rượu, thế nhưng miệng vẫn không ngừng hối thúc cô bán hàng tiếp tục mang rượu ra.

- Cô gái à, cháu uống nhiều rồi, nên về đi thôi hơn . - một bác gái tuổi trung niên tốt bụng nhắc nhở

- Cháu á, hi, cháu...không say, không say, cháu phải uống...uống nữa.....cô mau mang thêm rượu cho cháu. À, cô sợ cháu không có tiền chứ gì, đây.....cô lấy hết đi...lấy hết đi.....mang rượu ra cho cháu.....- Trịnh Hiểu My cố mở đôi mắt sưng húp của mình, gượng cười như còn tỉnh táo, vung tay múa chân, nhất định đòi uống rượu.

Cô bán hàng lắc đầu, thờ dãi, " Thật tội nghiệp"

Uống đến khi không còn uống được nữa, quán đã gần đóng cửa, Hiểu My mới lao đảo đứng dậy.

Chân loạn xoạng tìm đường, mắt sắp mở không ra, cô khó nhọc lê bước, thật sự cũng không thể biết mình nên đi hướng nào.

Minh Kỳ sau một hồi đâm đá bức tường, cuối cùng cũng nhớ ra, cô ấy chạy đi một mình, vội vàng theo hướng chạy mà tìm người.

Vừa lái xe, vừa đảo mắt hai bên đường tìm kiếm, anh vẫn không thấy cô gái đấy ở đâu, lòng bắt đầu nóng như lửa đốt.

Hiếu My ? Em ở đâu?

Mình Kỳ bất an, tức tối đập tay vào vô lăng xe.

Bây giờ là 10 h đêm, một cô gái chân bước liến xiển, lúc nào cũng có thể ngã, đi một mình trên đường, lại có vẻ như vừa uống rượu.

- Cô em, đi đâu thế ? Giọng nói khàn khàn từ một kẻ lạ khiến Hiếu My ngẩng mặt lên.

To con, trên tay hình như có xem hình gì đấy, quần áo lòi thối, bụi bặm, nét mặt hung hãn, đáng sợ.

- Ai cho phép anh gọi tôi là cô em, hừ, tránh xa ra, tôi muốn đi. - Hiếu My nửa mơ nửa tỉnh, đe dọa người đứng trước mặt mình

- Hay đấy, rất có cá tính, nào, anh đưa em đi nhé ? Tên ấy vừa nói vừa kéo tay cô, muốn đưa cô đi.

Giọng nói ấy làm Hiếu My muốn nôn. Cô vung tay, đánh chát một cái vào mặt anh ta, lớn giọng :

- Không nghe thấy à, tôi bảo anh tránh xa tôi ra, trước khi tôi đánh anh cái nữa, mau cút đi cho tôi.

- Con nhỏ này, chán sống rồi, dám đánh tao, mày tới số rồi - Tên to con kia vừa nói vừa vung tay lên, định đánh cô.

- Dừng tay lại ! - Một chàng thanh niên hốt hải chạy tới, mặt đỏ bừng quát khí.

Nghe tiếng la, Hiếu My gắng gượng, mở đôi mắt lim dim, nhìn người đang chạy về phía mình....

" Chạy đi !"

Chàng trai hét lên như thế rồi kéo tay cô gái chạy đi. Đôi tay ấm áp và rộng lớn, bao bọc lấy đôi tay thon nhỏ của cô. Anh chẳng quay lại nhìn cô lấy một lần nhưng tay thì vẫn luôn cầm chặt tay cô, miệng không ngừng trấn an cô gái phía sau đang khóc nức lên vì sợ " Không sao, cố lên một chút nữa, không sao nữa rồi, một chút nữa thôi"

Cô gái thôi khóc, mỉm cười an lành, chạy theo dáng người to cao trước mặt.

- Anh không thấy đánh phụ nữ là một hành vi hèn hạ lắm à ? Hơn nữa lại là một cô gái yếu đuối như thế này ! - Vũ Minh Kỳ đứng chắn trước mặt cô, gương mặt lạnh như băng, ngữ khí mạnh mẽ, đối diện với tên côn đồ.

Mới lúc này còn hung hăng ra oai, hần thuộc dạng to con nhưng thật ra, kinh nghiệm đấm đá chưa nhiều, chỉ có thể đem ra dọa mấy cô gái chân yếu tay mềm. So với người như Minh Kỳ, hần chẳng đại gì tự tìm đường chết. Biết thân biết phận, hần nén giận, lùi thui quay đi.

- Này, sao thế hả ? Muốn đánh tôi cơ mà ? Này, quay lại đi, anh phải đánh tôi đã, anh còn chưa đánh cơ mà, này. - Cô gái sau lưng dường như chẳng biết rằng mình vừa được người ta cứu từ chỗ chết. Thấy tên kia bỏ đi, cô liền gọi với theo, chân tay ngoe nguẩy, thách thức.

Thật là, có bị đánh cũng chẳng ai thương mà !

Minh Kỳ dờ khóc dờ cười, xoay người lại đối diện với cô. Cô gái này, thật là, làm anh lo gần chết. lại còn dám ở đây lớn giọng, nếu anh không tìm được cô đúng lúc thì thật không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Hai mắt lim dim, má đỏ lên, người yếu như cọng bún. Lúc nào cô say cũng sẽ như thế này sao ? Chẳng khác gì lần trước.

Minh Kỳ thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười vui vẻ. Anh cúi người, đặt hai tay lên vai cô, nhẹ nhàng :

- Hiếu My à, về thôi.

- Tránh ra ! - Hiếu My dùng chút sức lực cuối cùng đẩy anh ra

- Hiếu My à ! về thôi. - Minh Kỳ vẫn nhần nại

" Không sao chứ" - Chàng trai dựa vào tường, thờ dõc nhưng giọng nói vẫn vô cùng trầm ấm, dịu dàng

- À, mình không sao, cảm ơn cậu, cậu tên gì, mình có thể biết được không ? Mình là Trịnh Hiếu My.

Trịnh Hiếu My ? cái tên rất hay. Giọng nói rất trong, nụ cười rất thân thiện. Lần đầu tiên, Minh Kỳ không dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người khác, nhất là với một người không quen biết. Khẽ quay mặt qua phía cô, anh mỉm cười rất nhẹ, đôi mắt đẹp như sao khẽ nheo lại.

- Tôi là Vũ Minh Kỳ.

Vũ Minh Kỳ ! Vũ Minh Kỳ ! nhất định phải nhớ thật kĩ cái tên này, nhất định không được quên.

Cô bé nhắc đi nhắc lại cái tên ấy, cố gắng cật kĩ vào một góc nào đó trong bộ não, và cả..... trong tim nữa.

Phía bên kia, có ai đó đang nhìn cô ngẩn người. Thật là.....ngốc quá !

- Tránh xa tôi ra, tôi không cần anh giúp, mau tránh xa tôi ra - Kí ức ủa về khiến tim Hiểu My đau nhói, cô xua đuổi Minh Kỳ, chân lùi lại, muốn chạy đi.

- Hiểu My, em sao thế ? - Nhìn thấy phản ứng đột ngột không báo trước của Hiểu My, anh có chút bất ngờ, lo lắng

- Tôi nói anh tránh xa tôi ra, đừng giúp tôi, đừng giúp tôi, bởi vì....anh ta....anh ta cũng đã làm như thế - Hiểu My khó nhọc lắm mới có thể thốt nên lời, nước mắt tuôn ra, mặt mồi.

Minh Kỳ đứng chết lặng. Cô vừa nhớ tới ngày đó, ngày anh giúp cô. Anh đau lòng nhìn cô, rất muốn ôm cô vào lòng nhưng không thể được. Chỉ cần anh tiến tới một bước nữa thôi, cô sẽ lập tức bỏ chạy.

- Anh ta.....anh ta đã giúp tôi.....tại sao lại giúp tôi.....tại sao lại để tôi nhìn thấy nụ cười ấy, ánh mắt ấy ? Tại sao ? Tại sao ? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy ? - Hiểu My ngã quỵ xuống đất, người không còn một chút sức lực nào, yếu ớt

Minh Kỳ nhìn Hiểu My, lòng đau như bị ai đó dùng dao cứa vào tim. Người làm cô ấy đau như thế..... lại chính là anh.

Nếu như thời gian quay trở lại, ngay khoảnh khắc ấy, anh sẽ không bao giờ đem cô ra lợi dụng.

Nếu thời gian quay trở lại, ngay khoảnh khắc ấy, anh có khi nào.....sẽ không cười như thế trước mặt cô.

Nếu như cứ lạnh lùng như mọi khi trước mặt cô, liệu rằng hôm nay cô có thể không như thế này không ?

Nếu ngày ấy, anh không yếu lòng bởi nụ cười rạng rỡ như nắng của cô, thì hôm nay, nước mắt cô đã không rơi nhiều như thế !

Có phải anh đã sai ?

Ngồi xuống bên cạnh cô bé đang sắp không trụ nổi, chỉ chút nữa thôi là sẽ ngã ngay, Minh Kỳ xót xa ôm cô vào lòng.

Hiểu My không hề phản kháng, bây giờ, cô không biết anh là ai, cô rất cần một đôi vai, cho cô khóc.

Anh cứ ôm cô như vậy, rất lâu, cho tới khi nước mắt làm ướt một mảng áo sơ mi, đến khi cảm nhận được con mèo nhỏ đang bắt đầu run lên vì lạnh, anh đứng dậy, bế theo cô.

A, cảm giác chệnh choáng khi bị anh ôm dậy khiến Hiểu My hơi bất ngờ. Trí óc mơ hồ được thức tỉnh, cô cựa quậy, một mực tuột xuống khỏi vòng tay anh.

Minh Kỳ có chút không vui, cúi người, đặt cô xuống đất, Minh Kỳ nhìn cô, đôi mày nhăn lại cau có, nhưng giọng nói thì vẫn rất ôn nhu.

- Em lại muốn gì thế hả ?

- Anh, tôi không cần anh bế, tôi sẽ tự đi về nhà, tôi đi đây, á....thả tôi xuống, anh làm gì thế hả ?

Minh Kỳ chẳng thèm mất thời gian đứng nghe cô từ chối mình, anh đổi tư thế, ôm ngang eo, cõng cô đi.

Tư thế này....thật sự là khiến Hiểu My choáng váng, đang say rượu, lại không thể ôm cổ Minh Kỳ, cô chói với, chỉ muốn ngã ngửa ra sau, đầu óc Hiểu My quay cuồng.

- Ôm chặt vào - Minh Kỳ lạnh lùng ra lệnh.

- Không cần, tôi.....

Cái tên chết tiệt ấy tự nhiên lại nghiêng người qua, người trên lưng lập tức mất thăng bằng, hoảng sợ ôm chặt cổ anh.

Trong gió, một mùi thơm của cô, rất dịu nhẹ, vài sợi tóc bay bay, Minh Kỳ có thể cảm nhận được người sau lưng đang mất tự nhiên như thế nào, nhưng anh lại đang rất vui.

Gió vi vu thổi nhẹ.....Trăng nhẹ in hai cái bóng dáng chặt vào nhau trên đường.

Minh Kỳ hài lòng, lòng cam đoan con mèo trên vai sẽ chẳng thể làm gì, ngoan ngoãn để anh đưa về nhà.

AAAAAAAAAAAAA

- Trịnh Hiểu My, em làm gì thế hả ?

- Anh mau thả tôi xuống, tôi muốn tự đi !

- Em mà còn nói nhiều nữa thì anh sẽ đánh vào mông em đấy, có tin không hả ?

Và quả nhiên, lời đe dọa không biết xấu hổ này đã có tác dụng với Hiểu My !

Sức nặng do gượng ép ít phút sau cũng không còn, Hiểu My mệt mỏi dựa vào người Minh Kỳ, anh ta, không phải là nên có trách nhiệm trong chuyện này sao, làm một chỗ ngủ tạm thời cho cô thì có gì quá đáng chứ, cô còn chưa bắt anh ta chết cơ mà. Chỉ nhắm mắt một chút thôi, một chút thôi.....

- Vũ Minh Kỳ.....tên xấu xa.....sao anh lại có thể nói yêu tôi chứ ? sao có thể.....yêu tôi ?

Những lời nói vô thức trong con mê của Hiểu My lọt vào tai Minh Kỳ không sót chữ nào. Cô đang khóc. Cô đang đau. Và anh cũng đang rất đau.....Chân Minh Kỳ khựng lại, anh quay đầu ngược nhìn cô gái đang dựa đầu vào vai anh, lòng xót xa vô hạn. Cả trong lúc không tỉnh táo, tên của anh vẫn làm cô đau.....

- Anh cũng không biết lí do tại sao mình lại yêu em nữa.....anh điên thật rồi ! - Minh Kỳ thờ dài, tay ôm cô chặt hơn như thể sợ rằng, chỉ cần anh nói lỏng một chút, cô sẽ rời khỏi anh.

Minh Kỳ tăng tốc, chỉ ít phút sau đã để cô vào xe an toàn. Con mèo nhỏ này, không biết đã ngủ từ bao giờ nữa. Haizzzz

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ngôi biệt thự sang trọng đã hiện ra trước mắt. Bấy giờ đã hơn 11 giờ đêm, trời đã quá tối, lại rất lạnh nữa, Minh Kỳ không thấy an tâm để cô một mình nên đã đưa luôn Hiểu My về nhà mình.

Đậu xe cẩn thận vào trong gara, Minh Kỳ nghiêng người tháo dây an toàn, một tay bế cô vào nhà.

Ông quản gia già và chị giúp việc vẫn chưa ngủ, họ vẫn thức để đợi, lúc thấy Minh Kỳ bế Hiểu My đi vào, lòng không tránh khỏi bồn khoăn. Đây là lần đầu tiên, một cô gái bước vào nhà này, lại còn trong tình trạng không tỉnh táo như thế này nữa chứ. Không phải cậu chủ ghét nhất những cô gái buông thả hay sao ?

- Chị à, giúp tôi thay quần áo cho cô gái này nhé !

- Vâng, cậu chủ yên tâm.

Đứng trước gương trong phòng tắm, Minh Kỳ xuýt xoa thương tiếc cho đôi vai vững chắc cả mình. Cái con mèo ấy, không ngờ lại dùng chiêu hiểm ác như vậy. Dám cắn anh. Vết răng không làm anh chảy máu nhưng đã để lại vết đỏ. Cũng may, cô ấy không cắn vào cổ hay lên mặt anh, nếu không thì.....ngày mai, công ti chắc phải tự lo làm việc mà không có sự điều hành của tổng giám đốc mất !

Lúc Minh Kỳ tắm xong thì chị giúp việc cũng đã hoàn thành công việc được giao.

Mái tóc vừa tắm xong chưa kịp lau nên còn ướt, vài sợi tóc rũ xuống trước trán. Thân hình vạm vỡ chỉ được che phần dưới bằng một tấm khăn, Minh Kỳ lúc này thật sự quyến rũ. Cũng may, Hiểu My đã ngủ say, không còn biết trời trăng mây gió gì, nếu không đã độn thổ vì ngượng. Sao anh, lại có thể ăn mặt tùy tiện như thế cơ chứ ?

Nhì cô gái trên giường, máu trong người Minh Kỳ nóng lên. Vì không có phụ nữ nào tới nhà anh, trong nhà lại không có em gái hay chị gái nên quần áo thay cho cô không có. Anh chỉ có thể cho cô mượn cái áo sơ mi của mình.

Chiếc áo sơ mi trắng, dài không tới đầu gối, tư thế ngủ của cô lúc này lại làm cho mép áo hơi cong lên. Tư thế gì kì cục thế không biết ! Hai chân gác lên chiếc gối dài, nằm nghiêng qua một bên, tay lại còn ôm khư khư một chiếc gối khác. Thật là trẻ con !

Minh Kỳ nhẹ nhàng bước lại gần giường, đặt mình xuống cạnh cô. Cẩn thận lấy chiếc gối trong tay cô ra, anh kéo cô sát lại mình, đôi vòng tay rộng lớn đặt lên eo, giữa hai người lúc này dường như là không còn khoảng cách. Đặt một nụ hôn thật nhẹ lên trán cô, gạt những sợi tóc lòa xòa trước mặt, Minh Kỳ thì thầm : " ngủ ngon, mèo nhỏ".

Trắng thanh, gió mát, lòng bình yên.

Được ôm cô ngủ thế này thật là dễ chịu.

Rèm cửa không hề được đóng lại. Một thứ ánh sáng dịu nhẹ hắt vào khung cửa sổ.

Mọi thứ nếu cứ như thế này mãi thì tốt biết bao !

Nào, ngủ thôi, ngày mai, sẽ không như hôm nay nữa. Ngày mai, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Chăn ấm, nệm êm, được thoải mái ngủ thật là thích.

Sáng sớm, mặc dù không hẳn là mùa đông nhưng sương nhiều hơn khiến Hiểu My giật mình vì lạnh.

Siết chặt tay, ôm vật trước mặt chặt hơn một chút, Hiểu My lại co mình ngủ tiếp.

Đầu dụi dụi vào lồng ngực, mũi thỉnh thoảng cọ qua cọ lại, tay vô thức siết chặt, Hiểu My, em có biết em đang giết anh không ?

Cử động của Hiểu My làm cho Minh Kỳ - người đang say giấc mộng đẹp nhanh chóng bị đánh thức.

Minh Kỳ thật sự là dở khóc dở cười. Sao cô gái này có thể như vậy cô chứ ? Cứ vô tình mà như cố ý khơi dậy những ý nghĩ đen tối trong lòng anh. Anh....thật tức chết mà. Nếu anh mà là một thằng đàn ông lưu manh hay háo sắc thì cô gái này, chắc chắn sẽ không có cơ hội hành hạ anh khổ sở thế này.

Nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng, Minh Kỳ cố rút tay khỏi người cô mà không làm cô thức giấc. Nhìn cô như thế này, chắc chắn là đang mơ mộng đẹp. Mỗi cứ chốc chốc lại mím

cười rất an lành.....vui thế sao? Minh Kỳ ngăn người nhìn cô một chút. Bây giờ mới để ý, cô thật sự rất đẹp. Da trắng, môi đỏ, lông mày cong vút. Nhìn cô....thế nào nhỉ....thánh thiện ?

Oa.....

Hiệu My nghiêng người, vươn tay, che miệng ngáp dài lười biếng. Mi mắt nặng trĩu chậm chậm mở ra, mớ màng lưới liếm liếm đôi môi anh đào, tay hất tung mái tóc vốn đã không còn trật tự. Minh Kỳ nhìn cứ chỉ lúc tỉnh dậy của cô, không tránh khỏi thần thờ.

- ÁAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Một tiếng hét thất thanh vang lên.

Minh Kỳ nhăn nhó đưa tay che lấy tai, mắt nhắm nghiền chịu trận.

- Anh.....anh.....sao lại...ở trong phòng tôi ?- Hiệu My nuốt nước bọt, cổ họng khô khan, người lập tức lui vào góc giường.

- Tôi ? Em hỏi tôi sao lại ở đây?- Minh Kỳ nheo mắt nhìn cô

- Đúng vậy, anh, tôi hỏi anh tại sao lại ở phòng tôi ?

- Phòng em ? nhìn kĩ lại xem ? - Anh đưa mắt nhìn một lượt căn phòng mình, rồi lại quay sang nhìn Hiệu My

Hiệu My ngơ ngác nhìn xung quanh. Tường sơn màu xanh trong khi bình thường là màu trắng, giường to hơn, rộng hơn, nệm êm hơn, không có bất kì một con thú bông nào.....

- Anh....anh đã làm gì phòng của tôi ? Hiệu My phẫn uất chỉ tay vào mặt Minh Kỳ

Hà ? cô ấy vừa nói gì cơ ? anh đã làm gì phòng tôi ? Không phải chứ ? Cô bé này, không phải là vẫn còn đang mơ đấy chứ ?

Minh Kỳ thiếu chút nữa là ngã ngửa ra sàn nhà bất tỉnh.

- Cô Trịnh à, đây là phòng tôi, nhà tôi, là của Vũ Minh Kỳ tôi đấy ạ ? - Minh Kỳ nén cười, nghiêm túc nói rõ từng chữ cho cô nghe.

Phòng tôi, nhà tôi, Vũ Minh Kỳ ?

ÁAAAAAAAAA

Tiếng hét thứ hai vang lên. Những chú chim bé nhỏ tội nghiệp ngoài cửa sổ vội vàng đập cánh bay đi trước khi bị dọa chết.

Cái tên Vũ Minh Kỳ làm cho bộ não của Hiệu My bùng tỉnh. Lúc này cô mới nhận ra, anh....anh ta...đang không mặc áo !

Chết tiệt !

Quần áo cô đang mặc bây giờ....không phải là của ngày hôm qua và lại càng không phải là của cô !

Hiệu My theo quán tính túm chặt cổ áo, tay kéo nguyên tấm chăn phủ kín xung quanh người, đỏ mặt quay đi

- Anh....anh mau mặc áo vào đi !

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng như cà chua của Hiệu My, Minh Kỳ chẳng khó khăn gì để có thể nhận ra, cô vì chuyện gì mà ngượng ngùng. Anh mỉm cười vui vẻ, quay người đi về phía phòng tắm " đồ ngốc, phía trong khăn tắm không phải là có quần lửng sao"

Trịnh Hiệu My, rốt cuộc mày đang làm gì thế hả? Hiệu My ngồi tự kỉ một mình trong chăn, miệng không ngừng lẩm bảm trách móc mình có vấn đề về thần kinh, tay cộc liên tục vào đầu, đánh chết cô đi càng tốt, thật mất mặt, không thể nào, không thể nào như thế được, mình...không phải là đã làm chuyện gì bậy bạ rồi đấy chứ....quần áo.....Aaaaaaa, không thể thế được.....

- Tỉnh chưa hả ? tỉnh rồi thì làm ơn dậy thay quần áo rồi xuống ăn sáng. Không định mặc quần áo của tôi mãi chứ ?

Hiệu My nhắm một mắt, chậm rãi lộ mặt ra khỏi chăn thì đã thấy Minh Kỳ đứng dựa cửa, tay khoanh vòng trước ngực, quần áo chỉnh tề, tóc tai đàng hoàng, khóe môi nhếch lên khiêu khích.

- Tội qua....chúng ta.....ý tôi là...à...ý tôi là...chúng ta....à.....

- Chúng ta ? - Minh Kỳ nheo mắt dò xét

- À...ừ...chúng ta...tôi và anh...à - Hiệu My lấp bấp cả buổi vẫn không thể nói hết câu

Minh Kỳ thiếu kiên nhẫn bỏ đi " Cô thật lảm chuyện, dậy rồi thì chuẩn bị ăn sáng đi"

- Đêm qua, chúng ta không xảy ra chuyện gì chứ ? - Thấy Minh Kỳ sắp ra tới cửa, Hiệu My thu hết can đảm, vọt ra cái câu mà từ nãy giờ mắc nghẹn trong cổ họng, nói xong câu đó, thấy Minh kỳ đứng yên bất động tại chỗ, cô mới thấy mình thật ngu ngốc, lại đi phát ra câu nói kì cục như thế " Trịnh Hiệu My, không phải mày thông minh lắm sao? Có chuyện gì, sáng nay, anh ta đã để yên cho mày à "

Minh Kỳ nghe xong câu này, đứng chôn chân một chỗ, mặt sầm lại " Cái cô gái này...đầu óc...có bị sao không chứ, coi anh là Sở Khanh chắc ". Anh đứng ở đó hồi lâu, không nói gì, căn phòng im lặng đến đáng sợ. Lát sau, Minh Kỳ mới chịu xoay người bước nhanh về phía Hiệu My, đôi mắt lóe sáng, lộ ra vài tia gian xảo.

Minh Kỳ chậm rãi bước tới giường, ngồi xuống phần nệm trống bên cạnh cô, lấy tay kéo cái chăn đang phủ một nửa khuôn mặt, nụ cười cứ ngày càng sâu.

Vuốt nhẹ lên khuôn mặt trái xoan, tay Minh Kỳ dừng lại ở đôi môi anh đào nhỏ nhắn. Hiểu My vùng vẫy, nhưng anh nhất định không chịu bỏ tay.

- Em nhắc chuyện này anh mới nhớ, không phải em nên chịu trách nhiệm với anh sao, cô bé ?

- Trách nhiệm...chịu trách nhiệm.....chịu.....chịu..... - Cái từ trách nhiệm nặng nề ấy làm Hiểu My luống cuống, không có thời gian chú ý tới khuôn mặt đắc thắng đến nham hiểm của Minh Kỳ. Lời nói không dùng biện pháp tu từ, giọng điệu không hề có chứa ẩn ý mà sao giờ này cô thấy khó tiếp thu nó quá.

- Em định phủ nhận chuyện tối qua ? - Minh Kỳ gần từng chữ, giọng thấp xuống, vẻ không vui nhưng đôi mắt như chim ưng lại nhất quyết không chịu buông tha cho người đối diện một giây nào.

- À, không, ý tôi là.....trách nhiệm.....tôi đã làm gì anh ?

Đôi mày của Minh Kỳ nheo lại, khó chịu. Hiểu My lập tức quay mặt đi, muốn trốn tránh ánh mắt giết người ấy liền bị ngăn cản.

- Em hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra ?

- Tôi....tôi...tôi không nhớ, tôi....

- Vậy có cần làm lại lần hai không ? - Minh Kỳ nguy hiểm hỏi, gương mặt cứ ngày càng dí sát về phía cô.

- KHÔNG,.....à, ý tôi là anh làm ơn, coi như chuyện này chưa xảy ra được không ? Tôi...thật sự là không cố ý mà.....nếu như tôi không say thì nhất định sẽ không có chuyện này, với lại.....không phải trong chuyện này....tôi....tôi mới là người thiệt thòi sao? - Nói xong câu này, Hiểu My thật sự không muốn mở mắt, thật xấu hổ, thật mất mặt...

- Em chịu thiệt ? Em thì thiệt thòi gì cơ chứ, người mất mát là tôi mới phải đấy, thưa cô ?

- Sao lại có thể như thế được ? - Hiểu My rướn cổ lên cãi, vô tình nhận ra, khoảng cách bây giờ thật không ổn, lập tức thụt đầu xuống, nhỏ giọng dụ dỗ - Không phải, chuyện này.....chỉ có con gái mới thiệt thòi sao ?

- Em cần tôi, như vậy em thiệt gì chứ hả ?

"cần ?" anh ta nói là cần, còn mình, này giờ mình đang nói.....A, điên mất, hóa ra, anh ta này giờ là bắt mình chịu trách nhiệm chuyện này. Hiểu My ơi là Hiểu My, này thật là.....hết thuốc chữa. Tự đứng lại lo lắng không đầu, làm này giờ mất hết hình tượng, phải cúi đầu trước anh ta. Hừ, tên Minh Kỳ chết tiệt ấy.....

Ngay lập tức, Hiểu My biến mình từ thụ động thành chủ động, vứt chăn qua một bên, Hiểu My hùng hổ bước xuống giường trước con mắt kinh ngạc của Minh Kỳ. Đứng được ở một chỗ an toàn, tức là cách giường một đoạn nhất định, Hiểu My ngênh mặt lên chỉ trích:

- Phải, tôi cần anh đấy, nhưng tôi chẳng việc gì phải chịu trách nhiệm với anh cả. Cần anh thì đã sao chứ ? Hừ.

Nói xong câu ấy, Hiểu My thần nhiên đi về phía nhà tắm.

Phía sau lưng, có một người gương mặt khó coi, nửa thích thú, nửa giận dữ.

" Cô gái này, lại dám lớn tiếng với anh như thế. Trịnh Hiểu My, em chết chắc rồi !"

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

- Ăn đi ! - Minh Kỳ miệng thì nói tay thì gấp, chỉ trong mấy phút mà chén Hiểu My đã đầy vun thức ăn.

- Coi tôi là heo à ? với lại tôi có tay, tự biết gấp, không cần ! - Hiểu My lườm Minh Kỳ một cái, vẻ mặt bất cần.

Minh Kỳ im lặng, không thèm tranh cãi lại với cô, nhưng chỉ cần ai đó dám gấp thức ăn trong chén bỏ ra ngoài, anh sẽ bỏ lại vào chén người đó, không phải một mà là hai miếng.

Hiểu My sau vài lần ương bướng, cuối cùng cũng nuốt nước mắt chịu thua để bảo vệ hòa bình thế giới.

Một bàn ăn, điểm tâm buổi sáng, cho hai người, thế mà cứ như ở một nhà hàng sang trọng, cho cả chục người. Hiểu My hoàn toàn choáng ngợp. Thịt hầm, trứng trắng, cà phê thơm lừng, cháo hạt sen.....còn vài món nữa mà cô không biết phải gọi tên thế nào. Nhưng quả thật, hình như là không thiếu sơn hào hải vị gì cả. Đây là bữa sáng ư ? Hiểu My mím môi, đầu óc mơ tưởng đến cái lúc mình chiến đấu với tô mì gói hay một cái bánh mì qua loa cho hết ngày, không ngừng nuốt nuốt bọt than khổ. Nếu như là bình thường, có lẽ cô sẽ sung sướng lắm, nhưng hôm nay thì khác, cô đang ngồi cạnh một con quỷ dữ, tâm trạng đầu mà ăn uống cơ chứ.

Li cà phê thơm quá.....uống cái nè xong sẽ tỉnh táo cả ngày.....Hiểu My đưa cốc cà phê lên miệng, nhưng chưa uống một ngụm nào đã bị cướp mất, là của cô, của cô mà.

Hiểu My không phục, ai oán nhìn Minh Kỳ.

- Nhìn gì chứ, cà phê của tôi ? - Minh Kỳ nói không thấy ngượng, cứ như việc mình làm chẳng có gì sai trái.

Thật là trẻ con ! đồ con nít ! Đã thế, tôi cũng chẳng cần, không có cà phê của anh, Hiểu My tôi đây cũng không chết khát.

- Chị ba, chị cho tôi một li nước cam nhé !

- O - Hiểu My ngẩng người. Anh ta.....không phải đang lo cho mình chứ ? không, anh ta, có mà.....- Hiểu My lắc lắc đầu, xua đi những ý nghĩ mới chỉ vừa nhen nhóm trong đầu.

Hiểu My chính vì còn để bụng chuyện hôm qua, cả nỗi hận lúc sáng, gộp lại đã đủ no, nên chỉ nhắm nháp bánh mì với trứng trắng là đã định đứng dậy, bao nhiêu đồ ăn trong chén, cô cũng không thèm để tâm đến.

- Ngồi xuống, ăn hết đi ! - Giọng nói bá đạo của Minh Kỳ vang lên sau lưng

- Nhưng tôi không muốn ăn nữa ! - Hiểu My khỏ sở

- Tôi không giàu tới mức nấu thức ăn ra rồi đem đồ trong khi chưa ăn miếng nào đâu . - Minh Kỳ vẫn bình thản ngồi ăn, cũng chẳng thèm nó lên khuôn mặt nhăn nhó của cô.

- Nhưng cái đó là anh bỏ vào mà, anh thích thì tự đi mà xử lí - Hiểu My kiên quyết không chịu nghe lời, cô không phải là người thích lãng phí nhưng tại vì là Minh Kỳ nên nhất định không chịu nhường.

Nhưng vừa bước lên trước thì bàn tay đã bị bàn tay khác nắm lấy.

Hiểu My nhìn theo cánh tay mình, rồi ánh mắt sững sờ dừng lại trước một bàn tay rộng lớn. ....là Minh Kỳ, hần đang nắm tay cô. Mặt vẫn cúi xuống, ăn bình thường, nhưng tay lại nắm rất chặt lấy tay cô....., rất chặt, chặt đến nỗi, cô không biết phải phản ứng ra sao.

Những người trong nhà dù không muốn nhiều chuyện nhưng lại không nén nổi tò mò, thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn.

Thật ngại quá !

- Này, Minh Kỳ, anh bỏ tay ra đi, kì quá ! - Hiểu My nhận thấy mình đang là tâm điểm chú ý, lập tức thấy không được tự nhiên, cúi mặt xuống thì thảm vào tai Minh Kỳ.

Đột nhiên, ai đó giật mạnh tay, thuận thế, Hiểu My ngã nhào vào lòng anh.

Ôi, ông chủ mình không ngờ mọi ngày lạnh lùng thế mà hôm nay lãng mạn quá, ước gì.....- mấy cô gái giúp việc trong nhà không ngừng mơ mộng. Nhìn cảnh một đôi trai gái ôm nhau lãng mạn, bao nhiêu sợ hãi vì ông chủ khó tính dần vơi đi. Ai bảo ông chủ của họ chỉ biết làm việc và nghiêm túc chứ ?

- Vũ Minh Kỳ, anh điên à, mau thả tôi ra ! -Ngồi trong lòng Minh Kỳ, Hiểu My cuống quýt, dùng mọi sức lực thoát khỏi anh.

- Yên lặng đi ! Không thấy như thế này rất dễ chịu à ?

- Dễ chịu cái.....đầu anh ấy. Tôi không đùa đâu, anh mà còn như thế, tôi sẽ đá vào chân anh đấy !- Hiểu My cắn răng dọa nạt

- Chỉ cần em hứa với tôi, từ nay không gặp tên Lí Kiệt Tường ấy nữa, tôi sẽ thả em ra, thế nào hả ?

- Cái gì ? - Hiểu My la lớn, nhưng sau đó, nhận ra mọi người trong nhà đang nhìn mình với ánh mắt khác thường, cô lập tức hạ giọng - Vũ Minh Kỳ, anh nghĩ anh là ai mà quản lí tôi cơ chứ, tôi không thích, không muốn.!!!!!!!

Nghe xong câu ấy, Minh Kỳ lập tức không vui, anh nhìn thẳng vào mắt cô, khóe môi nhếch lên đắc ý.

- Được, nếu em muốn, hôm nay chúng ta không cần đi làm, cứ ôm ấp nhau thế này, thế thích hơn chứ gì ? -Nói rồi anh lại siết tay chặt hơn như để chứng minh cho lời nói của mình

- Anh.....- Hiểu My chỉ còn biết cắn phần nhìn anh

Tình thế nguy nan, một sợi tóc không thể giữ được sức nặng ngàn cân, Hiểu My đành nhắm mắt xuôi tay vì không muốn mọi người lúc đi qua, lúc đi lại đều len lén nhìn cô, mà vòng tay của Minh Kỳ lại nhất định không chịu rời lỏng

- Được, tôi đồng ý, đồng ý là được chứ gì ?

- Tôi lại cứ mong em sẽ không chịu đấy - Minh Kỳ lúc này mới miễn cưỡng buông cô ra. Câu anh vừa nói hoàn toàn là chính xác, anh đang có ý định giam cô bên mình cả ngày hôm nay, chỉ cần cô kiên quyết lắc đầu, âm mưu của anh sẽ toàn thắng. Chính vì thế mới nói, mức độ thông minh của cô có thể rất cao nhưng so về thủ đoạn, cô chắc chắn chẳng có tí gì. Dù là nói không hay nói có thì ở bên cạnh anh, cô nhất định sẽ là người thua thiệt. Một con sói chắc chắn sẽ không để mình phải gặm cỏ già, chắc chắn.

Rót cuộc thì Hiểu My cũng có thể an toàn rời khỏi nhà Minh Kỳ. Thật hủ hốn.

Tên ấy...hắn biến thái, nguy hiểm, phản động....mà thôi, bỏ đi, tính mạng đã an toàn, không nên nhớ tới nữa, hổng hết tâm tình vui vẻ buổi sáng.

Hiểu My ngồi trên taxi, đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài. Bây giờ là giờ công sở, đường xá đông đúc, chật chội. Người ta, ai nấy đều lo cho công việc của mình, hối hả, vội vã.....Thành phố bắt đầu về đông thật rồi ày nhì ? Nắng bớt rực rỡ, gió đã bắt đầu thổi mạnh hơn, lạnh..

Ngày ấy, cái ngày cô đi ấy, hình như cũng là một ngày mùa đông thì phải. Hôm ấy không mưa, chắc chắn là không mưa. Cô đã rất muốn hôm ấy trời mưa, bởi vì đường ra sân bay xa quá, có mưa, ít ra cũng có lí do để cho mình khóc lần cuối cùng. Nhưng hôm ấy đã không mưa, không hề giống như trong tiểu thuyết. Cả trong những bộ phim

truyền hình suốt suốt nữa. Không phải lúc nào nhân vật chính buồn đều có mưa hay sao ? Thế mà hôm ấy lại không mưa. À, mà cũng phải thôi, cô không phải là nhân vật chính.....cô chỉ là một nhân vật phụ, một vai diễn không thành công bởi vì cuối cùng cô chẳng nhận được gì cả.....ngoài nỗi đau nhói lên, ngoài những giọt nước mắt, ngoài sự tổn thương.....

" Anh yêu em"

Hình như đêm qua, anh ta nói như vậy thì phải ? Lúc anh ta nói câu này, cô vẫn chưa say, nhất định không thể nào nhầm lẫn được. Nhưng câu nói ấy không làm cô thấy hạnh phúc....nó làm tim cô rí máu, như bây giờ đây....Hình như mùa đông năm nay lạnh hơn thì phải? Đã kéo áo rất kĩ mà vẫn thấy lạnh. Một tiếng thở dài.....Bác tài xế liếc qua gương, nhìn thấy cô gái phía sau u buồn nhưng cũng không hỏi gì, chỉ thăm thưng cảm hộ cô. Nhìn mặt cô gái ấy rất hiền lành, chắc chắn mọi chuyện với cô bé ấy sẽ ổn.

Hiếu My sợ khi nghe ai đó nói yêu mình.....Rất sợ.....sợ cái cảm giác phải ngồi một mình trong căn phòng tối om...sợ phải khóc một mình lúc nghe thấy chính miệng người ta nói rằng mình không là gì trong trái tim họ cả.....sợ phải đối diện với sự cô đơn.....sợ bị bỏ rơi.....một lần nữa. Cô không hề mạnh mẽ, không mạnh mẽ như cô vẫn tưởng.....Hiếu My, mấy nhất định phải cứng rắn hơn, nhất định không được để người ta đùa cợt lần nữa.....Ngoài khung cửa kính nhỏ hẹp của chiếc xe taxi, gió vẫn miệt mài rít lên từng đợt, dòng người vẫn nhộn nhịp chạy đua với thời gian. Trong xe, một cô gái co nấp đăm, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại một từ duy nhất " Fighting".Hiếu My, fighting nào.

Xe dừng lại trước cổng công ti. Một buổi sáng u ám !

Minh Kỳ vẫn chưa tới công ti, lúc cô rời đi, anh ta còn bận chải chuốt.

Hít một hơi dài, Hiếu My mỉm cười bước vào công ti.

Một đồng công việc chưa hoàn thành xong, nhất định hôm nay phải xử lí hết. Cho nên, vừa đặt túi xách xuống bàn, Hiếu My đã xắn tay áo lên, chăm chỉ tô vẽ. Trong phòng, vẫn chưa ai đến. Không phải là họ đi làm trễ, là tại cô tự dựng đến sớm thôi.

- Sớm nhỉ ? - câu hỏi chẳng có từ ngữ biểu cảm nào nhưng không cần ngần ngại lên, Hiếu My vẫn biết người vừa đến là chị Bảo Lan.

- Tại nhớ chị đấy ! -Hiếu My cũng giả vờ nghiêm túc trêu chọc chị

Bảo Lan đã quá quen với Hiếu My, chẳng bao giờ buồn trước mặt người khác, mỗi lúc nào cũng nở nụ cười, chỉ khi nào quá mệt mỏi, chán nản thì mới trốn ra chỗ nào đó khóc một mình.

Nhìn nụ cười méo mó của Hiếu My, Bảo Lan biết lòng cô đang ngổn ngang những muộn phiền nào đó.

Nhưng cô không hỏi, bởi có hỏi, Hiếu My cũng sẽ lắc đầu nguầy nguậy mà chối phăng đi. Hiếu My lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng lo sẽ làm người khác buồn nỗi buồn của mình, thà mình chịu đau chứ không muốn làm ai đau. Hiếu My.....rất giống em gái Bảo Mai của cô.....

Thì thôi vậy, hãy cứ để gió đông cuốn đi mọi muộn phiền, được không ?

9 h sáng, Mai Phuong vừa đến công ti của Lí Kiệt Tường.

Cũng phải nói tới chuyện này một chút, nhờ vụ việc rùm ben lặn trước, Mai Phuong bây giờ đã không còn làm việc với công ti của Minh Kỳ nữa. Mọi chuyện diễn ra êm đẹp, hai bên không phải bồi thường thiệt hại. Nếu tính ra, Mai Phuong là người phải chịu trách nhiệm, nhưng vì Minh Kỳ nghĩ tới thời gian trước nên đã không làm lớn chuyện, hơn nữa, thoát khỏi cô ta cũng là ước muốn của anh.

Hôm nay, Mai Phuong đến đây để kí hợp đồng mới với công ti thời trang của Kiệt Tường. Dù không nổi tiếng như Vũ Minh nhưng đây cũng là công ti lớn thứ hai.

Nói đến Kiệt Tường, đã hai ngày nay, anh không tài nào tập trung vào công việc được.

Lí do duy nhất lại là Minh Kỳ, kẻ thù không đội trời chung từ trước tới nay của anh.

Tên Vũ Minh Kỳ ấy, dám chơi anh, dám phá vỡ kế hoạch của anh.

Mấy lần trước là chuyện công việc, lần này lại là vì Trịnh Hiếu My, người con gái làm anh điên đảo. Lòng tự tôn của một thằng đàn ông không cho phép anh bỏ qua cho Minh Kỳ dễ dàng như thế. Anh sẽ phải làm cho tên ấy mất mặt, nếu không, ngọn lửa giận này anh nuốt không trôi.

Càng nghĩ càng giận, càng giận thì lại càng không thể ngồi yên, Kiệt Tường nhắc điện thoại, bấm chọn số điện thoại quen thuộc tới mức anh như thuộc mọi con số.

- Alo - một giọng nói trong trẻo vang lên làm mọi bức bối của Kiệt Tường từ nãy giờ như hóa hơi vào không khí, cơ mặt lập tức giãn ra, thoải mái.

- À, tôi là Lí Kiệt Tường.

- Vâng, tôi cũng đang định gọi cho ông Lí. Chuyện lần trước....thật ngại quá, rất xin lỗi ông Lí, tôi.....

- Em đừng gọi tôi là ông Lí mãi như thế được không hả, nghe già lắm. Còn chuyện kia, không cần giải thích đâu, tôi hiểu mà !

Cốc..... cốc - Đầu dây bên kia, Hiếu My nghe thấy có tiếng gõ cửa, rồi nghe tiếng Kiệt Tường trả lời, đoán chắc anh đang bận, cô cũng không muốn dài dòng

- A, hình như....anh đang bận, vậy để lúc nào gặp anh sau nhé, xin phép !

- Khoan đã, Hiếu My, em không định chuộc lỗi với tôi sao ?

"Hiếu My ?" Trên ghế sofa, một đôi mắt chợt long lên

- Vậy trưa nay, anh rảnh chứ, chuyện lần trước anh định nói, hôm nay thế nào ạ ?

- Được, được, tôi rất rảnh, vậy tôi sẽ đến công ty đón em, chỗ hẹn lần trước, được chứ ? - Giọng Kiệt Tường lập tức khản khản.

- Thôi, không cần phiền thế đâu ạ, tôi sẽ đến đúng giờ.

Trong điện thoại chỉ còn những tiếng tút...tút khô khan kéo dài, thế mà Kiệt Tường vẫn ngẩn ngơ, đầu óc lên mây. Là anh đang vui đấy ư ? Anh điên thật rồi, lại vui vì sắp được ăn trưa với một cô gái trong khi có biết bao nhiêu mỹ nữ ao ước được ngồi kề anh, chỉ là kẻ anh thôi nhè.

- Khụ khụ - tiếng ho cố ý kéo Kiệt Tường về với hiện thực, rằng anh đang đánh mất hình tượng nghiêm trang của một vị tổng giám đốc, thay vào đó là một thằng ngốc đang hạnh phúc vì được ban ơn.

Kiệt Tường nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, rời ghế, bước về phía Mai Phương. Dáng người to cao, nam tính, mạnh mẽ, so với Minh Kỳ, phải nói là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Bản tính háo sắc của Mai Phương lại trỗi dậy mạnh mẽ, cô suýt quên rằng mình đến đây để làm gì, ngồi ngẩn ngơ theo từng bước sải dài của Kiệt Tường. Cho đến khi anh ngồi xuống ghế, tâm hồn cô đã theo gió bay tới tận phương nào !

Vốn là định lúc đến đây sẽ làm cho anh ta thất điên bát đảo, thế mà giờ thì.....

- Cô Mai Phương, cô không sao chứ ? Kiệt Tường giả vờ hắng giọng như lo lắng, nhưng thật ra trong lòng đang mỉm cười thầm " Lại sắp xuất hiện một con cáo già nai"

Mai Phương tỉnh cả mơ, ngọt ngào lên tiếng

- À, chào anh, tôi là Mai Phương, hôm nay tôi.....

- Tôi biết rồi, bây giờ cô cứ đợi ở đây, lát nữa tôi phải đi ra ngoài, nên bây giờ tôi phải giải quyết một số chuyện, phó tổng giám đốc của công ty chúng tôi sẽ đích thân tiếp đón cô Mai Phương chu đáo, xin cô thứ lỗi ! - Kiệt Tường nói xong, lạnh lùng rời đi, để mặc Mai Phương một mình ú ớ, không biết phải nói gì.

" Lại là Hiếu My, con nhỏ đó, là ai mà dám hơn cô kia chứ "

Lửa giận bốc cao làm Mai Phương thấy trong người mình như có lửa đốt, nóng đến đỏ cả mặt. Cô cảm túi xách đứng dậy, nhất định phải làm cho Hiếu My, Minh Kỳ và cả Kiệt Tường ấy biết rõ, cái gì Mai Phương này đã muốn, nhất định không để mất dễ dàng.

Lúc này, không cần phân biệt là vô tình hay cố ý, Mai Phương đã nghe được cuộc nói chuyện của Kiệt Tường với Hiếu My. Trong đầu cô lúc này đang nảy ra một ý tưởng thú vị. Mời Mai Phương nhếch lên, nguy hiểm. Nếu như có ai đó vô tình nhìn thấy nụ cười này, hẳn sẽ không thể nào ngủ ngon.

Hôm nay, Minh Kỳ đến công ty muộn hơn ngày thường. Lí do gì ư ? Cũng chẳng biết nữa, chỉ là anh dành nhiều thời gian hơn cho mái tóc của mình. Hì, thật tức cười, thế mà có ai đó lại dám bêu mũi chê anh, chẳng thêm đôi mắt gì đến anh mặc dù anh có tình đi ngang qua vài lần. Cô ta chắc chắn là không phải con gái.....bởi vì cô ấy là một thiên sứ !

Minh Kỳ ơi là Minh Kỳ, từ bao giờ mày có dư thời gian thế chứ. Lại dành không biết bao nhiêu tiếng đồng hồ để nghĩ về duy nhất một người con gái mà không phải là nghĩ xem làm sao mới làm cho công ty có nhiều lợi nhuận. Có gái ấy lại là người từng bị mày bỏ rơi, và giờ này đang hận mày, tới tận xương tủy. Mày điên rồi, điên thật rồi !

Minh Kỳ ngả người thoải mái ra ghế, tay cầm bút xoay xoay nhưng chẳng viết gì, cứ cầm thế thôi. Anh không thể nào tập trung cho công việc được. Họp đồng này.....cái giá này....xem nào....chỉ bao nhiêu đây thôi à ? Không được.....Không biết cái cô Hiếu My ấy đang làm gì nhỉ ? chi phí đầu tư quá cao, khả năng thành công không lớn !....Cô ta có nhớ anh không nhỉ ? giờ này, ăn trưa ?

A, điên mất !

Minh Kỳ vút mạnh chiếc bút đang cầm trên tay, xò tay vào túi quần, rời khỏi chỗ ngồi quen thuộc. Anh không thể nào gác cô qua một bên để chuyên tâm làm việc. Chết tiệt ! Cái cô gái ấy cứ lờn vờn trong tâm trí anh, anh không thể chối bỏ rằng anh đang nhớ cô, dù rằng anh mới gặp cô lúc sáng.....Trong đầu anh lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh một cô gái vờn vai khỏe khoắn sau một giấc ngủ ngon, chớp chớp mắt vài cái, chân tay duỗi dài, che miệng ngáp ngủ, đôi mắt mơ màng lười biếng mở ra theo hướng của những tia nắng ban mai. Những tia nắng yếu ớt chen nhau ứa vào khung cửa sổ, quán quýt bên một cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng còn đang mơ hồ tỉnh giấc. Khuôn mặt cô ửng hồng, xung quanh tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ nhưng không chói chang, rất thu hút. Anh nhớ rằng, lúc sáng, anh đã bị cô hút hồn.....

Minh Kỳ nhắm mắt, lắc đầu bất lực khi phát hiện ra mình đang bị những cảm xúc tầm thường chi phối. Anh đưa tay, bóp bóp vài cái nơi thái dương.

- Cốc cốc

- Vào đi - Minh Kỳ vẫn đang hướng mắt ra ngoài, không quan tâm ai vào phòng mình

- Giờ này mà anh vẫn còn thành thói quen nhàn nhã ư ? - Giọng nói ngọt ngào chua loét của một cô gái khiến Minh Kỳ chán nản xoay người

- Sao cô tới đây ?

- Em không được tới sao ? Anh vô tình thật đấy - Mai Phương tự cho mình cái quyền tự nhiên, rất thoải mái ngồi xuống ghế sofa, rót cho mình một tách trà mà chẳng cần anh mời.

Minh Kỳ nhàu mày khó chịu.

- Thế nào, anh và cô Hiếu My đó sao rồi ?

- Em không cần bận tâm đâu, anh và cô ấy vẫn tốt, em không đọc báo sao ?

- Ô, báo à. Hừ, thế mà em lại thấy anh sắp bị mất mặt trước báo giới ấy chứ ? - Mai Phuong mỉa mai

- Sao thế, em vẫn còn đang ám ức đấy à ? - Minh Kỳ nhếch môi cười chế giễu

- Anh không cần khẩn trương như thế . Hôm nay, em đến đây, chỉ muốn báo cho anh biết thôi, người anh yêu, Trịnh Hiểu My ấy, giờ này....à, giờ này, trong lúc anh đang ở đây thì cô ta đang vui vẻ bên Li Kiệt Tường rồi đấy, à, mà rất có thể, bây giờ, tiệc cũng chỉ mới bắt đầu thôi ấy nhỉ ? - Mai Phuong giả vờ bình tĩnh nhìn đồng hồ, nhưng mắt lại không quên liếc xem biểu hiện của Minh Kỳ.

Quả nhiên, đúng như dự đoán, anh ta, chắc chắn là đang nổi giận !

Càng bình tĩnh tức là càng có vấn đề. Mai Phuong đưa tách trà lên miệng, thích thú cười thầm. Trà thơm thật đấy ! Sắp có chuyện hay ho để xem, tâm trạng quả nhiên là rất tốt a .

- Ở đâu ?

- Anh muốn biết thật chứ ?

- Tôi hỏi cô, ở đâu ?- Giọng Minh Kỳ gắt lên

- Nhà hàng The Sun !

Minh Kỳ lập tức bước nhanh ra cửa. Rầm, cánh cửa đáng thương đành phải chịu trận.

Đường cao tốc....

80km/h.....

- Minh Kỳ, anh chậm lại chút đi, Aaaaaaaaa - Mai Phuong ngồi trên xe, tay không dám buông chỗ tay cầm, tìm mọi cách bấu víu, người run lên vì sợ.

Anh ta, anh ta đang chạy với tốc độ 80km/h.....

- Cầm miệng, nếu không muốn chết thì nhảy xuống đi !

Vút.....

Âm thanh rít lên khi chiếc xe đi qua khiến người ta giật mình hoảng hốt. Muốn đi chết sao ?

Ngồi trong xe, Minh Kỳ không một giây rời mắt khỏi đường lái, gương mặt anh căng thẳng, tập trung cao độ.

Hiểu My ! em dám gạt tôi !

Hãy cầu trời là lúc tôi đến, em đã tẩu thoát an toàn nếu không .....tôi sẽ không tha cho em lần này.

Không ai, không ai được phép lừa tôi.

Em không biết lúc tôi giận lên sẽ đáng sợ thế nào đâu !

Cho nên, cầu trời, đừng để tôi thấy em ở đó !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

- Hiểu My, em ăn đi ! - Kiệt Tường ngồi đối diện Hiểu My, từ nãy giờ không ngừng gấp thức ăn cho cô, giọng nói vô cùng dịu dàng.

- Vâng, anh cứ để tôi tự nhiên được rồi ạ !

Một nhà hàng mang phong cách châu Âu sang trọng, nhân viên chuyên nghiệp, phục vụ tận tình, không khí ấm áp, bài trí lịch sự....đây là lần đầu tiên Hiểu My biết đến nhà hàng này.

Về nước không bao lâu, lại bù đầu với bao công việc, Hiểu My thậm chí còn không có thời gian cho bản thân mình. Nhưng bây giờ cô lại thấy không vui lắm, bởi vì công việc của cô vẫn chưa hoàn thành, giờ đã sắp hết giờ nghỉ trưa, mà chuyện Kiệt Tường nói là quan trọng vẫn không thấy đâu. Hiểu My sốt ruột :

- À, thưa ông, ông.....

- Gọi tôi là Kiệt Tường.

- À, vâng, anh Kiệt Tường nói là có chuyện quan trọng muốn nói với tôi.....- Hiểu My khéo léo dẫn dắt đề tài.

Kiệt Tường nghe cô nhắc đến chuyện này, ngừng uống rượu, cẩn thận đặt ly rượu xuống bàn, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, môi nở nụ cười mê hoặc nhưng không nói gì hết.

Hiểu My thấy hơi ngại khi phải đối diện với nụ cười khó hiểu của anh.

Tách

Kiệt Tường vung tay, búng tách một cái.

Âm thanh du dương từ một chiếc piano vang lên, một anh chàng bồi bàn ăn mặc lịch sự bước từ từ về phía bàn hai người, trên tay là một đĩa hồng đỏ thắm. Anh cúi đầu trước Hiểu My :

- Đây là tấm lòng của chàng trai chân thành đây, xin cô hãy nhận lấy.

WOA.....

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

Mặt Hiểu My giờ này đã hoàn toàn là như cà chua chín.

Cô đang là tâm điểm chú ý, ngưỡng mộ.

Cô không muốn mình lại nổi tiếng theo cách thế này.

- Hiểu My, anh rất thích anh, đồng ý làm bạn gái anh, được không?

Hiểu My còn chưa hết hoàn hồn thì đã thấy Kiệt Tường đứng trước mặt mình, cúi đầu nghiêm túc, trông anh chẳng có vẻ gì là đang chọc ghẹo cô.

Hiểu My thấy không khí trong người mình đã bị rút sạch. Khó thở !

- Ô, tôi.....nhưng tôi và anh.....chúng ta.....chỉ mới gặp nhau vài lần thôi mà, anh còn chưa hiểu hết tôi.....

- Rồi em sẽ hiểu, thời gian còn dài, hơn nữa, anh đã thích em từ lần đầu, hiểu u, anh biết tất cả về em đấy cô bé ạ !

- Ô

Trịnh Hiểu My !!!!!!!!

Ai đang gọi tên cô, là thần chết có phải không ??????????

Giọng nói ấy.....làm Hiểu My lạnh sống lưng dù cô không hề nhìn thấy người.

Cô nói không sai mà, có tiếng bước chân bước tới gần, rất gần dữ thì phải !

Tiếng bước chân cứ ngày một rõ dần.....và ngừng lại.

Hiểu My miễn cưỡng ngược mặt lên thì lập tức bắt gặp ánh mắt như dao của Minh Kỳ, vai cô bắt giắc run lên một cái.

- Trịnh Hiểu My, em dùng cơm xong rồi chứ, bây giờ thì đi thôi, khách hàng đang chờ, em làm tôi mất thời gian quá đấy !- Minh Kỳ dù là đang nói chuyện với Hiểu My nhưng mắt lại phóng không biết bao tia thách thức, khiêu khích qua phía Kiệt Tường (lại dùng chiêu cũ, tên này, sao không có tí sáng tạo nào thế nhỉ ?)

- Ô, tôi....

- Vũ Minh Kỳ, anh có phải là rảnh quá không biết làm gì, lại đích thân đi đón nhân viên sau khi họ ăn cơm trưa xong à ? - Lí Kiệt Tường chen vào, nhìn Minh Kỳ thách thức

- Ô, thế thì anh không biết rồi, hợp đồng lần này với tôi mà nói là rất quan trọng. Hơn nữa, Hiểu My không phải là nhân viên bình thường, anh không phải là không biết chuyện này chứ ? - Hai chữ bình thường được Minh Kỳ đặc biệt nhấn mạnh.

Nói xong những gì muốn nói, Minh Kỳ không chần chừ, kéo tay, lôi Hiểu My đi.

- Á, này....này...

Cảm giác lúc này : đừng bao giờ lôi thú cưng đi giữa đường khi nó không muốn !

Hiểu My chỉ thấy như mình là một con thú của Minh Kỳ, cảm giác lúc bị lôi đi xềnh xệch thật khó chịu !

Ồ.....

Hiểu My quay đầu lại, bàn tay kia đã bị Kiệt Tường nắm chặt.....

Minh Kỳ lúc này mới chịu dừng chân, lạnh lùng quay lại, đối diện với Kiệt Tường

- Hãy hỏi thử, cô ấy có muốn đi với anh không đã.

- Oa, là tình yêu tay ba sao ? Ồi, ngưỡng mộ cô gái ấy quá, cùng một lúc lại được hai chàng đẹp trai thế kia yêu say đắm đến thế !

- Cô gái ấy, quả thật là quá đẹp mà, chuyện như thế chẳng có gì lạ cả. Mà này, anh chàng mới vào sau đẹp trai hơn thì phải nhỉ ?

- Ừ thì cũng đẹp, nhưng mà lạnh lùng thế nào ấy, tớ lại thích anh chàng lãng mạn đang cầm bông hồng kia, ời !!!

- Nhưng lạnh lùng cũng có cái hay của lạnh lùng đấy !

Bla bla bla.....

Cuộc tranh luận sẽ còn kéo dài rất lâu nếu sau đó người ta không dừng lại xem tình tiết mới của chuyện tình như trong phim này.

Câu nói của Kiệt Tường làm cho Minh Kỳ hơi khựng lại. Quả thật, từ nãy giờ, anh đã không để ý tới cảm nhận của cô. Minh Kỳ liếc nhìn qua Hiểu My, thấy cô đang nhăn nhó vì đau, lòng hơi dịu xuống, nhưng lúc nhìn thấy Kiệt Tường đang vênh vênh tự đắc, máu huyết lại nổi lên

- Cô ta không có quyền nói có hay không ?

Không có quyền ???

Anh ta nói ai không có quyền? Chính anh ta mới là kẻ không có quyền ở đây. Phải rồi, cô là vì lý do gì lại để anh ta muốn kéo đi là đi, là vì lý do gì phải thấy run lên khi thấy anh ta giận ? Thật không hiểu nổi mà.

Hiểu My tức giận vung tay, hất cả hai bàn tay đang nắm lấy tay mình ra.

- Hai người thôi ngay đi ! Tôi chẳng muốn ở đây nhưng cũng sẽ không đi theo anh. Tránh ra !

- Đứng lại, em nhất định phải đi với tôi ! - Cánh tay Hiểu My nhanh chóng bị một bàn tay to lớn bắt lấy, giữ chặt lại.

- Vũ Minh Kỳ ! Anh đang thách thức tôi đấy à ? - Kiệt Tường bắt bình lên tiếng

- Anh nghĩ tôi có nên không ?- Minh Kỳ nhếch miệng

- Anh.....

- Ngay bây giờ được không ?

Lời vừa dứt, Minh Kỳ đã kéo tay Hiểu My khuất sau cánh cửa.

Choang

Kiệt Tường trút hết tức tối vào li rượu đang uống dở trên bàn, ánh mắt hung dữ hướng theo lối ra vào, tay co thành nắm đấm.

Ở một góc khuất phía xa, một cô gái mỉm cười đắc ý.

- Vũ Minh Kỳ ! Anh điên rồi ! mau dừng xe lại !

.....

- Vũ Minh Kỳ !

- Em im đi, nếu như không muốn chết cùng với tôi thì tốt nhất là em nên im đi - Nói xong, Minh Kỳ tiếp tục tăng ga, chiếc xe lao về phía trước, chỉ để lại phía sau tiếng gió rít lên cổ lén vào từng khe cửa.

- Vũ Minh Kỳ !

Kéttttttttttt

Rốt cuộc thì Minh Kỳ cũng chịu dừng xe, vì lực thắng quá gấp, xe dừng lại đột ngột, đầu Hiểu My va vào phía trước xe, đau điếng.

Hiểu My đưa tay lên xoa trán mình, cặp lông mày nhíu lại, định lên tiếng trách mắng anh nhưng lại thấy anh im lặng một cách đáng sợ nên lại thôi. Cô mở cửa, bước ra ngoài.

Ngồi trong xe, Minh Kỳ vò đầu bứt tóc, tại sao anh lại có thể mất tự chủ như thế chứ ? Không phải anh rất giỏi che giấu cảm xúc sao ?

- Này ! - Minh Kỳ lạnh lùng chìa cây kẹo to đứng trước mặt Hiểu My nhưng mắt lại nhìn ra dòng sông đang dạt đầy nắng trước mặt, thật là chẳng có thành ý gì cả!

Hiểu My vẫn chẳng thêm đoái hoài gì tới những màu sắc sỡ trước mặt, lòng cô vẫn đang bàng hoàng bởi những chuyện xảy ra lúc trưa.

- Này ! - Minh Kỳ cố ý lớn giọng hơn một chút .

Im lặng.....

Không phản ứng.....

Lại im lặng.....

- Này, em bị sao đấy hả ? - Minh Kỳ thiếu kiên nhẫn, ngồi phịch xuống băng ghế dài cạnh Hiểu My, giọng nói gắt gỏng.

- Anh rốt cuộc là muốn thế nào ? Còn chưa tới giờ làm sao ?

- Em còn có thể lớn giọng với tôi ? Lúc sáng, em đã hứa gì với tôi hả ?

Lúc sáng.....

- Chỉ cần em hứa với tôi, từ nay không gặp tên Lí Kiệt Tường ấy nữa, tôi sẽ thả em ra, thế nào hả ?

- Cái gì ?

- Được, nếu em muốn, hôm nay chúng ta không cần đi làm, cứ ôm ấp nhau thế này, thế thích hơn chứ gì ?

- Anh.....

- Được, tôi đồng ý, đồng ý là được chứ gì ?

- Tôi lại cứ mong em sẽ không chịu đấy

Nhưng rõ ràng lúc sáng là do cô bị ép buộc, lời nói trong tình huống như thế, cô làm sao có thể dễ tâm !

Cho nên.....có thể quên đi được không ?

- Thế nào hả ? nhớ rồi phải không ? - Minh Kỳ nghiêng người, nhìn cô dò xét.

- Nhưng tôi.....

- Em đã bội ước !

Bội ước ?

" Minh Kỳ, anh là người bội ước, bội ước "

Trong đêm tối, cô bé co mình trong một góc phòng. Tiếng nấc cứ ngày càng thốn thức, miệng lắm bầm trách móc nhưng lòng lại không thể nguôi ngoai, đầu óc không ngừng nhớ về người mà cô rất giận. Phán bội, tàn nhẫn, sờn lạnh, giả dối.....dù có đau lòng tới mức nào thì từ ngữ dùng để làm giảm cơn đau trong cô cũng chỉ có thể là mấy từ phổ biến ấy thôi. Hiểu My chưa bao giờ gây gỗ hay lớn tiếng với ai, và cô cũng chưa bao giờ phải chịu đựng nỗi đau lớn như thế này. Quẫn quai, tan nát.....

Thu hết can đảm vào một tờ giấy, để rồi bị phủ bỏ ngay lập tức " có lẽ cô hiểu lắm gì đó "

Khi vết thương đầu đời sắp lành thì lại chết lặng vì hạnh phúc, vui sướng " được, từ bây giờ, em là bạn gái tôi "

Dồn hết tình cảm trong những hộp com-ti-mi cả buổi trời, cuối cùng cô được gì chứ, " Làm sao tao lại thích con bé ngốc nghếch ấy chứ "

Ha ha, chua chát, thật là chua chát !

Khóe mắt Hiểu My cay dần, ngấn nước. Khi thật, cứ mỗi lần nhớ về ngày xưa, cô lại không thể kiềm lòng mình. Cô gạt cây kẹo trên tay qua một bên, vùng chạy :

- Hiểu My, em sao thế ?

- Tránh xa tôi ra, tôi muốn đi ! - Giọng Hiểu My nghẹn đi, cô biết cô lại sắp khóc, chính vì thế, nhất định không thể tiếp tục ở chỗ này, không thể để anh ta thấy cô yếu đuối.

Nhưng cô không thể trốn chạy, bởi vì anh đã giữ chặt lấy bờ vai cô.

Một giọt nước mắt rơi trên tay Minh Kỳ .....

Là nước mắt.....không phải là mưa....

Tại sao lại là nước mắt ?

- Tôi muốn đi ! Anh làm ơn, hãy thả tôi ra ! - Giọng nói yếu ớt của Hiểu My như nhát dao cứa vào trái tim Minh Kỳ.

Cô ghét anh ! Dù anh có làm gì thì cô vẫn cứ ghét anh !

Một thanh kẹo dù có ngọt đến đâu cũng không đủ làm dịu bớt trái tim đắng của cô !

- Hiểu My, hãy nhìn anh, hãy tin anh, một lần nữa thôi ! - Minh Kỳ nhìn Hiểu My bằng ánh mắt chân thành nhất, trong mỗi từ phát ra còn có cả sự nài nỉ, van xin

Nhưng Hiểu My nhất định trốn tránh ánh mắt ấy, nó làm cô đau, dù không hề có bất kì mảnh kim loại nào thì nó vẫn làm cô thấy đau.

Bởi vì, chính vì nó, mà cô đã từng thích anh ! Từng thích anh....rất nhiều !

- Tôi không muốn !

- Em hãy cho anh biết lí do, anh muốn nghe !

- Bởi vì.....tôi không muốn tiếp tục làm con cóc.....tôi.....không muốn làm vật thể thân -Giọng nói Hiểu My cứ ngày càng dứt quãng, nhỏ dần, nhỏ dần, đến khi chỉ còn có mình cô là có thể nghe những tiếng nghẹn trong cổ họng.....khô khốc.....

Đôi bàn tay của Minh Kỳ bắt lực tuột xuống khỏi vai cô, anh không biết phải nói gì, phải làm gì để có thể níu giữ trái tim cô !

Hiểu My vùng chạy. Chiếc taxi ngay tức khắc đưa cô đi, tới một nơi cô có thể quên những lời anh vừa nói.

Minh Kỳ đau khổ quăng chiếc kẹo trên tay ra giữa dòng sông. Nó không thể làm cô thôi khóc, anh còn cần nó làm gì ?

Vứt hết đi, cô tại sao lại không thể vứt bỏ hết đi, quá khứ....chỉ biết tới hiện tại thôi, không được sao?

Một ngày, cuối cùng cũng qua đi.

Hình như là vì mùa đông nên trời nhanh tối hơn thì phải.

Quảng lại chiếc khăn cho gió khỏi ùa vào, Hiểu My khom người lẩn vào đám đông đang tắt bật chuẩn bị về nhà ăn cơm tối cùng gia đình !

Có một lí do để về nhà sau một ngày mệt mỏi, thật tốt.

Cô cũng có lí do để nhanh chân hơn, nhưng nói ra thì nó chẳng chính đáng chút nào. Cô, bây giờ, cô chỉ muốn về nhà, trốn vào chăn, ngủ một giấc tới ngày mai hay cũng có thể khóc một trận thật thoải mái.

Cạch

Tiếng cửa mở ra, Hiểu My chán nản với tay bật công tắc đèn cạnh cửa.

Ngồi phịch xuống ngay cửa, Hiểu My mệt mỏi nhắm mắt, mong tìm được cảm giác bình yên.

Nền gạch lạnh ngắt khiến Hiểu My run lên, cô cố lê bước tới giường. Ánh điện đã bị tắt đi, xung quanh chỉ có bóng tối đang chờ chực bủa vây. Hiểu My vốn định ẩn mình trốn tránh trong bóng tối nhưng cuối cùng cô lại không đủ can đảm, căn phòng chỉ được soi rọi bởi nguồn sáng duy nhất là chiếc đèn ngủ.

Hiểu My ngồi co mình trên giường, chăn quấn kín người mà vẫn có thể cảm nhận rất rõ, cái lạnh đang thấm vào người, rất sâu....cứ như mọi tế bào đều đang chuẩn bị đóng băng. Nhưng thật lạ, vẫn còn có nơi nào đó ấm ỉ như cũ. Hình như là trái tim cô. Mà cũng có thể là không phải. Hiểu My không thể nào lí giải được cho cảm giác hiện giờ của mình. Cô đang đau ? Cô đang vui ? Chính cô cũng không thể hiểu nổi mình. Cô vẫn đang nhớ về anh ta, cái tên Vũ Minh Kỳ đã không biết bao nhiêu lần đã làm cô bật dậy thút thít giữa đêm. Thật trớ trêu ! Trong lúc người ta yên vui thì cô cứ phải vật lộn với mở cảm xúc hỗn độn trong lòng mình. Trước mặt anh, bao giờ cũng cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng chỉ mình cô mới biết, mạnh mẽ chỉ là vỏ bọc, một vỏ bọc hoàn hảo mà thôi.

11h đêm.....

Minh Kỳ trần trọc cả đêm vẫn không thể ngủ được. Cứ mỗi lần nhắm mắt là lại thấy những giọt nước mắt của Hiểu My.

Anh lạnh lùng. Ủ, thì đúng là anh lạnh lùng. Chính vì vậy mà từ trước tới giờ, chẳng ai dám tới gần gây sự hay làm bạn với anh. Anh cô độc. Anh sợ phải thú nhận điều ấy, nhưng sự thật lại như vậy, một sự thật dù anh có cố tình chối bỏ thì đêm đêm, trong giấc ngủ chập chờn của anh, nó vẫn hiện hữu.

Hiểu My là người duy nhất nói anh ấm áp.....sau Hoàng Yến.

Nhưng với anh, cô vẫn là người duy nhất nói câu ấy. Bởi vì, Hoàng Yến với anh, không chỉ đơn thuần là bạn học.

Hoàng Yến, là người mà từ khi biết nhận thức, anh đã ảo tưởng rằng, cô sẽ là của anh.

Đẻ rồi....cuối cùng nhận ra, với cô, anh chỉ là một người bình thường như bao người khác, anh không có trọng lượng trong trái tim cô.

Nhưng anh không từ bỏ cô. Ngày còn nhỏ, chính cô là người nằng nặc đòi nắm lấy tay anh, không thém quan tâm anh đang né tránh. Cô là người con gái đầu tiên mà anh có ước muốn được che chở, là người đầu tiên làm anh biết đến những yêu thương, là người đầu tiên được nhìn thấy nụ cười thật sự của anh chứ không phải là cái nhếch miệng xã giao, ngạo mạn. Chính vì vậy, lúc cô nói không với anh, anh vẫn tin rằng mình có thể chờ cô.

Cố theo đuổi một thứ không thuộc về mình, như thế....thật ngốc nghếch....

Vậy còn Hiểu My, rốt cuộc cô là gì trong trái tim anh?

Tại sao bây giờ, anh lại không thể tìm thấy hình ảnh Hoàng Yến trong trái tim mình ?

Anh đã không còn yêu Hoàng Yến nữa. Có đúng thế không ?

Tình cảm mà anh dành cho Hoàng Yến, từ lâu đã không còn tồn tại.

Chỉ là mãi tới lúc này, anh mới nhận ra.....

" Minh Kỳ, cậu mua kẹo này cho mình đi " - cô bé giật giật tay áo của cậu bé cao lớn trước mặt, nũng nịu

- Phiền phức, buông ra đi, thích thì cậu đi mà mua, tôi không rảnh ! - Cậu bé lườm cô một cái, quay đầu đi tiếp

- Nhưng không phải là nên làm như thế sao ? - giọng cô bé nghẹn đi, nước ngân ngấn nước vì bị quát, cúi đầu, nói cho một mình mình nghe.

- Lắm chuyện !

Cậu bé cứ thế tiến lên trước, ánh mắt lạnh lùng, không chút bận tâm người phía sau mình đã dừng lại vì không thể đi tiếp. Cô bé vẫn cứ đứng đó, dán mắt vào cây kẹo to đùng đủ màu sắc trong hộp, mắt lộ rõ vẻ thất vọng " nhất định không thể mua cho mình sao ? mình rất muốn cậu mua nó cho mình mà "

Thế mà anh lại không nhớ là cô rất thích những cây kẹo ấy, không nhớ cả chuyện, đêm ấy anh đã để cô lang thang một mình ngoài đường. Nếu không phải có người nói thì chắc giờ này, anh cũng chẳng biết ngày đó có tồn tại, ngày mà anh đồng ý là hẹn hò với cô cho tròn vai diễn ấy. Vốn dĩ, lúc đó, anh không hề quan tâm cô, một chút cũng không có. Nhưng bây giờ sẽ không thể nữa, vì anh biết cô trong anh không chỉ là vật thay thế. Mọi sở thích, mọi thói quen, hãy để anh cho cô biết, anh đã thật sự yêu cô.....

- Anh nhất định sẽ tặng em một cây kẹo to nhất, hạnh phúc nhất, Hiểu My, em sẽ phải tin anh, dù em có muốn hay không thì em cũng phải tin anh.....và yêu anh.....

Minh Kỳ gác tay lên trán, dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, nụ cười của anh an bình và ấm áp lạ !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sáng hôm sau, lúc Hiểu My tỉnh dậy thì hai mắt đã như gấu trúc, sưng húp

- Hiểu My à, đừng nói là đêm qua em nhớ anh tới mức không ngủ được nhé - một anh đồng nghiệp vui tính pha trò làm cả phòng rõ lên cười.

- Anh mơ à ? Anh có cửa để Hiểu My nhớ thương sao chứ ?

- Sao, tôi không đẹp trai nhưng tôi rất có duyên mà, đúng không Hiểu My

- À, vâng ạ !

- Ừm..... ừm - tiếng hắng giọng của chị Bảo Lan làm mọi người ngay lập tức đóng chủ đề trêu chọc Hiểu My

Phù ! Thật may quá !

- Mọi người chú ý nhé, sắp tới có tổ chức cuộc thi thiết kế, chủ đề tự do, mọi người cố gắng đầu tư nhé, vì thời gian còn rất dài, công ti đặt hi vọng vào các bạn !

- Ôi, hai chữ Hi vọng nghe sao mà xa xăm quá.....haizzzzzz - Anh đồng nghiệp lúc này lại có cơ hội thể hiện năng khiếu hài hước khiến cả phòng được một trận cười thoải mái.

Nhưng Hiểu My lại chẳng thể nào cười nổi.

Đầu óc cô bây giờ chỉ toàn một mớ bòng bong, rối rắm hết cả.

Kiệt Tường...Minh Kỳ...đến bao giờ, cuộc sống của cô mới được bình yên?

Gió đông lạnh như thế, nhiều như thế, tại sao lại không làm cô đông băng hay cuốn cô đi đi chứ?

Một nơi yên bình ? cô biết đi đâu tìm ra nơi ấy đây?

Cô tại sao lại cứ phải cuốn theo những chuyện như thế này?

Bây giờ, cô chỉ muốn để mình đắm trong mấy bức vẽ, bận rộn với những bộ quần áo, với niềm đam mê của cô, cái có thể mang lại niềm vui cho người khác, và cho cả cô, chứ không phải ngày nào cũng bế tắc với những thứ cảm xúc không tên thế này.

Biết bao giờ, cô mới có thể vẫy tay chào tạm biệt những mệt mỏi ấy ?

- Hiểu My, có người gặp em nhé !

Không biết ai lại gặp cô lúc này. Dù trong lòng vô cùng nghi hoặc nhưng Hiểu My vẫn ra sảnh trước của công ti.

Là Lí Kiết Tường !

Không phải chứ, anh ta tới đây làm gì ? Trong lòng Hiểu My đột nhiên nổi lên một nỗi sợ hãi vô hình, chân cô bất động một chỗ, không thể nào bước tiếp.

Kiết Tường nheo mắt nhìn cô hồi lâu, rồi dường như nhận ra những bối rối trong lòng cô gái ấy, anh mỉm cười thật hiền, bước về phía cô:

- Trịnh Hiểu My, em không tính trốn anh cả đời đấy chứ?

Trốn sao? À, từ hôm qua tới giờ, Kiết Tường đã gọi cho cô không biết bao nhiêu cuộc, nhưng lần nào cũng chỉ là những tiếng tút tút trong vô vọng. Bắt anh đợi chờ, anh không đủ kiên nhẫn. Nói anh nóng vội, ừ thì cũng chẳng sao, bởi anh nhận ra rằng, anh không thể nào sống thiếu cô gái ấy.

Ngày anh tỏ tình, cô không hề thấy vui như dự đoán ban đầu của anh. Nét mặt ngơ ra, ngạc nhiên, không phản ứng thái quá như ôm chặt cổ anh chẳng hạn. Cô không giống những cô gái mà anh đã gặp. Anh vì cô, tốn bao nhiêu thời gian, một nửa để nhớ cô, một nửa để tính cách lấy lòng cô, thế mà, cô lại chẳng để tâm tới anh, thậm chí còn gọi anh bằng ông một cách khách sáo. Anh thật sự không thể đối phó với sự ngây thơ " vô số tội" của cô .

- Ô, tôi không trốn anh !

- Thế à ? như vậy thì tốt. Vì nhớ em, tôi đã phải tới tận đây đây. Nào, để xem.....ừm, bây giờ, sắp tới giờ nghỉ trưa, em đi ăn trưa với tôi nhé, tôi còn có chuyện chưa nói xong, chưa làm xong đây ! - Đôi mắt của Kiết Tường nheo lại nhìn cô nguy hiểm, giọng anh trầm ấm thì thầm sát tai cô.

Cảm giác nhột nhột làm vai Hiểu My rung lên, cô vội vàng lùi ra xa, trước khi môi anh dán vào má cô.

- Ồ...à...tôi xin.....

- Em nhất định phải đi. - Kiết Tường nói xong, lập tức kéo tay cô trước con mắt kinh ngạc của nhiều người.

- Đây, anh Lí Kiết Tường !

Tiếng nói ấy.....giọng nói mang theo bao nhiêu sự khiêu khích ấy....còn có thể là của ai ngoài Vũ Minh Kỳ cơ chứ ?

Anh ta có phải là ma không, tại sao bất cứ cô làm gì, với ai, đều sẽ bị anh ta biết được ?

Minh Kỳ, hai tay xô túi quần, chậm rãi tiến về phía hai người, đôi mắt không một giây rời khỏi khuôn mặt của Hiểu My.

Khóc môi Minh Kỳ cong lên, anh nhìn Kiết Tường, thân thiện

- Tôi có thể đi cùng không ? xin lỗi, nhưng tôi không thích đi ăn một mình

Điên rồi, chỉ sau một đêm, đầu óc con người ta cũng có thể thay đổi !

- Nhưng anh không thấy bất tiện nếu như đi với một đôi tình nhân mới hẹn hò lần đầu chứ ? - Kiết Tường nói ra câu ấy, chẳng có chút gì ngần ngại, tay anh lại còn có ý đặt vào em Hiểu My, kéo cô về phía mình.

Nhưng thật lạ, nét mặt Minh Kỳ lại không hề có bất cứ thay đổi nào. Nếu là mọi ngày, chắc chắn anh đã giận dữ, hạ lệnh cho Hiểu My phải thế này thế nọ hay nắm lấy tay cô, kéo đi chỗ khác rồi.

Hiểu My từ nãy giờ vẫn chú ý vào Minh Kỳ, há hốc mồm trước những phản ứng thất thường của anh nên hoàn toàn không chú ý tới việc có một bàn tay đang ôm eo mình vô cùng thân mật trước sự chứng kiến của biết bao người.

Đến khi cô tỉnh ra thì cả người cô, không biết bằng cách nào lại có thể yên vị trên ô tô.

Cô có nói là đồng ý đi sao ????

Từ lúc lên xe tới giờ, Minh Kỳ không nói một câu nào, cũng không hề nhìn cô, lạ thật.

Anh ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi những ngọn cây đang đu mình trong gió, đôi mắt xa xăm....

Một tay chống cằm, một tay thả tự nhiên, chân vắt chéo lên nhau....anh ta đang nghĩ gì thế ?

Rồi đột nhiên, Minh Kỳ quay đầu lại. Hiểu My như con mèo nhỏ bị bắt gặp lúc đang ăn vụng, lập tức cúi đầu né tránh cái nhìn dò xét từ anh, mặt cô đỏ lên vì ngượng.

Phía bên phải cô, ai đó đang cười đầy !

Kiết Tường từ nãy giờ ngồi ở ghế lái, cứ 5s là lại liếc lên gương nhìn về băng ghế sau, lòng thấp thòm không yên.

Không khí trong xe nặng nề lạ, đáng lẽ nó phải là nơi vun đắp tình cảm cho anh mới đúng chứ ? Đằng này, lại có kẻ chặn đường, anh có muốn nói lời đường mật cũng thấy không thể mở lời.

Đáng lẽ ra, ngay từ đầu nên từ chối mới phải, có phải anh không biết người vô duyên trong chiếc xe này là tình địch của anh đâu .

Kiệt Tường ơi là Kiệt Tường, khôn ba năm đại một giờ. Tên Minh Kỳ đó mặt dày, đáng lẽ này phải hơn hẳn mới phải !

Bàn ăn sang trọng, sơn hào hải vị chẳng thiếu món nào, tài tử giai nhân đều có đủ nhưng lại là hai chàng trai và một cô gái, có vẻ như có cái gì không ổn thì phải ?

- Nào, ăn thôi ! Hiểu My, em dùng món này đi, ngon lắm đó !

- Khoan đã !

- Vũ Minh Kỳ, anh lại có chuyện gì thế hả ?

- Hiểu My, kia có phải là Tú Linh không nhỉ ? Bạn học của em ấy ? - Minh Kỳ chẳng thèm quan tâm đến bộ mặt phật ý của Kiệt Tường, anh quay sang nói với Hiểu My

- A, đúng rồi , là Tú Linh ! - Hiểu My reo lên, đã mấy ngày nay, cô và Tú Linh không tụ tập mua sắm, vì cả hai đều bận, chỉ có thể tám chuyện qua điện thoại thôi, cô thực sự là rất nhớ Tú Linh.

- Tú Linh, bên này, bên này này ! - Minh Kỳ vẫy vẫy tay ra hiệu.

Cô gái đang ngơ ngác tìm chỗ ngồi lập tức lại gần chỗ người quen, gương mặt vui vẻ.

Tú Linh cũng có sở thích rất giống Hiểu My, gu thời trang cực kì đơn giản nhưng lại rất lịch sự, dễ thương.

Tóc dài ngang vai, buộc cao, trẻ trung, nhanh nhẹn, áo pull trắng, quần Jean đen, hình như đó là trang phục yêu thích của Tú Linh.

Việc Tú Linh có mặt ở đây, vào thời điểm này, đừng nghĩ thơ nghĩ rằng đó là việc ngẫu nhiên nhé !

Vài tiếng đồng hồ trước.....

- Chị à, chị phải giúp em ?

- Chị không biết đâu, việc của em, em đi mà giải quyết !

- Chị.....

- Thôi được rồi, em nhờ Tú Linh thử xem !

- Tú Linh ?

- Haizzzzz, gì thế hả, Tú Linh, bạn thân nhất của Hiểu My đây.

- À, em nhớ rồi.....nhưng mà, em....không biết làm sao liên lạc với cô ấy.

- Thật là....sao chị lại là chị của em chứ ? Hiểu My mà biết thì chị chẳng biết phải giải thích làm sao !

- Chị yên tâm đi, lúc cô ấy biết được thì mọi chuyện đã êm đẹp cả rồi !

Gác máy điện thoại, Minh Kỳ hài lòng rời khỏi công ti

Cà phê Mylove.....

- Sao anh lại muốn gặp tôi, Vũ Minh Kỳ ! - Tú Linh hoàn toàn không quên chuyện trước kia, Minh Kỳ đã làm cho Hiểu My đau đớn thế nào, cô vẫn còn rất cay cú anh.

- Tú Linh, anh cần em giúp.

- Tại sao phải giúp ?

- Vì anh yêu Hiểu My !

Lời nói chắc nịch không cần suy nghĩ của Minh Kỳ làm Tú Linh hơi kinh ngạc. Cô không hiểu sao, lúc nghe anh nói câu này, cô lại không thể không tin anh dù trước khi tới đây, trong đầu đã chuẩn bị sẵn bao câu hỏi vặn vẹo. Nhìn vào mắt anh, cô không thể hoài nghi. Nếu là bình thường, Tú Linh sẽ không bao giờ dành thời gian tới đây, nhưng hôm nay, cô tới đây là vì lời nhờ cậy của chị Bảo Lan, người chị mà Hiểu My và cô hết lòng yêu mến dù chưa quen thân bao lâu. Qua Bảo Lan, cô biết Minh Kỳ đã yêu Hiểu My, nhưng cô không tin điều ấy. Nhưng bây giờ thì khác rồi, anh ta chân thật. Không hiểu sao, cô lại tin điều đó. Và điều quan trọng hơn, Hiểu My vẫn còn yêu Minh Kỳ, yêu tha thiết.

Hiểu My chẳng bao giờ chịu thú nhận điều đó. Ngay cả bản thân nó cũng chẳng biết rằng lí do tại sao tìm nó lại đau thì làm sao có thể gạt đầu đồng ý với cô rằng nó vẫn yêu Minh Kỳ cơ chứ ?

Nhưng đôi khi, không phải người ta nói không thì mọi chuyện sẽ là không, đặc biệt là trong chuyện tình cảm. Trái tim luôn có lí lẽ riêng của nó.....

Chỉ có người ngây thơ như Hiểu My mới tin rằng đây là sự trùng hợp, còn với Kiệt Tường, có nhắm mắt lại anh cũng biết đây là một âm mưu đã được dàn dựng sẵn.

Chính vì thế, dù Tú Linh có nghiêng nước nghiêng thành tới đâu cũng không thể làm Kiệt Tường mắc bẫy.

Bữa ăn trưa, nhờ có Tú Linh mà không khí đã đôi phần thoải mái hơn.

- Anh Kiệt Tường từ nãy giờ không nói câu gì, anh phạt ý vì sự có mặt của tôi sao? - Tú Linh đưa miếng bít-tết lên miệng, không quên giả nai nhìn về phía Kiệt Tường. Miệng thì hơi nhưng hình như, cô chẳng thèm quan tâm xem câu trả lời sẽ như thế nào.

Nhưng dù là vô tình hay cố ý thì câu hỏi của Tú Linh cũng làm Kiệt Tường khốn đốn. Cô ta, có nhất thiết phải thẳng thắn thế không?

- Xin lỗi vì đã hỏi thẳng, nhưng tính tôi từ trước nay vẫn thế. Câu hỏi này, anh không cần trả lời đâu, cứ coi như tôi đã biết, được chứ? - Một ngụm rượu vang cũng được tiêu hóa ngay sau câu nói ấy.

Kiệt Tường thật không biết đỡ sao với con người này. Lần đầu tiên, anh gặp một cô gái ngang nhiên ăn uống tự nhiên trước mặt anh, vừa ăn vừa nói móc người khác, thái độ tự cao, ngang ngạnh, chẳng xem ai ra gì.

Cứ tưởng Hiểu My là cô gái duy nhất phớt lờ vẻ ngoài lịch lãm của anh, không ngờ lại có người thứ hai như thế. Anh, có phải nên soi lại gương hay không? Bộ quần áo sang trọng này, có phải là chưa đủ sức thuyết phục không nhỉ?

Kiệt Tường chắc chắn là không thể nào lịch thiệp với Tú Linh được nữa, nếu không phải là đang ở trước mặt Hiểu My, anh đã cho cô một trận vì cái tội dám gây chiến với bốn đại thiếu gia,

Kiệt Tường đưa li rượu vang lên trước mặt, nhìn Tú Linh khiêu khích

- Ô, cô Tú Linh hiểu lắm rồi, tôi.....rất thích cô Tú Linh đấy - Từ "thích" chẳng có gì đặc biệt nhưng với ngữ khí nhấn mạnh của Kiệt Tường, nó lại như được đặt trong dấu ngoặc kép vậy.

- Anh thích tôi? Thật nực cười, ha ha ha....- Li rượu thứ 3

- Có gì nực cười sao? - li rượu thứ 3

- Có chứ, bởi vì tôi không nghĩ người như anh lại có thể thích ai được. Anh thích tôi? cảm ơn nhưng xin lỗi, tôi lại thấy chán ngấy anh - li rượu thứ 4

Chán ngấy? con nhỏ này, chán sống rồi! dám nói chán ngấy anh?

- Được thôi, cô Tú Linh cảm thấy thế, tôi không ép được đúng không, nào, tôi mời cô một li vì đã làm cô thấy khó chịu.

- Anh đang cố chuốc say tôi đấy à? xem nào, nãy giờ mới chỉ có 4 li, tôi sẽ không say đâu, Li Kiệt Tường ạ!

Bị nói trúng tim đen, Kiệt Tường chỉ biết cười cho xong chuyện.

- Hai người này, sao thế chứ? - Hiểu My nãy giờ ngồi xem hai người đấu khẩu, không tránh khỏi choáng váng

- Xong rồi, chúng ta về thôi.

- Này, Li Kiệt Tường, anh không phiền nếu cho tôi đi nhờ xe chứ?

- Tôi không phiền, nhưng tôi phải đưa Hiểu My về.....

- À, không sao, Kiệt Tường, anh yên tâm, hai chúng tôi tự về được, tôi đã gọi tài xế rồi, hơn nữa, anh và Tú Linh cùng đường mà.

Thấy Kiệt Tường ngần ngại không muốn đồng ý, Tú Linh khoác tay anh nũng nịu

- Không phải anh nói thích tôi sao? Chẳng lẽ nào lại không thể cho tôi đi cùng sao?

Ồ, cô gái này, trơ trẽn quá, sao lúc nãy nói chán ngấy anh, bây giờ lại thế này chứ????

- Thôi, vậy đi, anh Kiệt Tường, anh cứ đi đi, tôi tự về được, không cần ai đưa đón đâu. Từ đây đến chỗ công ty Tú Linh hơi xa, mà bây giờ lại muộn rồi, phiền anh đưa cậu ấy đi nhé! - Hiểu My từ tốn lên tiếng. Cô không hề biết rằng những lời nói của mình lại vô tình giúp cho kế hoạch của hai người nào đó thành công.

Từ chối không xong, Kiệt Tường cuối cùng đành gật đầu, hộ tống Tú Linh đi.

Lúc xe Kiệt Tường vừa rời khỏi thì tài xế Kim cũng vừa tới nơi.

Mình Kỳ nhanh nhẹn giúp cô mở cửa xe

- Hiểu My, em vào đi

- Cảm ơn tổng giám đốc, tôi tự đi được, anh cứ đi trước.

- Em muốn trễ giờ làm sao ? - Minh Kỳ dựa người vào xe, khoanh tay trước ngực nhìn cô, thích thú

Bây giờ chỉ còn có mười phút nữa là bắt đầu vào giờ làm, nhìn quanh này giờ cũng chẳng thấy chiếc taxi nào, Hiểu My thật sự hơi lo ngại, nhờ cứ chờ mà không bắt được xe thì nguy. Sao cô lại vô ý thế chứ, đáng ra phải về sớm hơn mới phải. Bây giờ đang là giờ cao điểm, muốn bắt được xe cũng là cả một vấn đề.

Không để cô lưỡng lự quá lâu, Minh Kỳ đã ấn cô vào xe.

Chỉ là ngồi cùng thôi, lại có cả tài xế Kim, anh ta sẽ không thể làm gì cô, sẽ không sao đâu nhỉ ?

Hơi men hơi ngấm, lên xe xong, Tú Linh bỗng chốc hơi nhức đầu.

Cô không quen uống rượu, hôm nay tự dưng lại uống những 4, 5 li, Tú Linh có phần quá đề cao bản thân mình thì phải. Mà cũng không hẳn là tự nhiên, là do cô ghét cái dáng điệu kèn kiệu của Li Kiệt Tường, anh ta quá hồng hách. Đám đem rượu ra, dù chẳng nói nhưng cô biết chắc anh ta đang ngầm thách thức cô. Lúc anh ta nâng li rượu lên, sẫm soi thật kỹ, trong mắt anh ta rõ ràng là có dòng chữ " Dù có thông minh đến đâu thì cuối cùng cô vẫn chỉ là một người phụ nữ". Biết thế, làm sao cô để yên cho anh tự mãn được.

Cô đến đây, vốn chỉ định phá đám nhẹ nhàng, nhưng không ngờ lại bị anh ta khiêu khích đến mức gần như không thể khống chế bản thân được. Máu huyết bốc lên, cô nhất định làm anh ta bề mặt.

Nhưng bây giờ, thì hình như cô đang không ổn lắm thì phải.

Hình như là vì trời lạnh quá thì phải, đầu óc cô hơi chệnh choáng.

Đường về vẫn còn xa, Tú Linh tựa đầu vào xe, tự cho mình nhắm mắt lại một chút.

Kế hoạch đã thành công, cô diễn vai đánh đá, chưa ngoa cho ai xem chứ ?

Kiệt Tường từ lúc vào xe tới giờ, đầu óc chỉ lo cho Hiểu My sẽ bị Minh Kỳ quấy rối, hoàn toàn không để ý gì đến cô gái đang ngồi trong xe.

Lúc anh quay sang thì Tú Linh đã ngủ....rất an lành.

Hai má hơi ửng hồng, tay chống vào thành cửa, đỡ lấy đầu, lúc này, trông cô hiền lành, ngây thơ, khác hẳn với lúc ăn trưa.

Có lẽ là do rượu, Kiệt Tường thấy người mình hơi nóng. Ý muốn trả thù cô, làm cô mất mặt, bây giờ biến đâu mất. Thay vào đó là một ý nghĩ cực kì không giống anh " Dù gì thì cô ấy cũng chỉ là một cô gái, không nên chấp nhất thì hơn". Ôi, anh cũng có ngày tự tìm lí do biện minh cho người khác sao ? Anh say thật rồi !

Không khí trong chiếc xe của Minh Kỳ vô cùng im lặng.

Hai người, mỗi người ngồi một góc xe, mắt dán vào những dãy nhà cao tầng chót vót, cứ lùi xa dần.

Sự thay đổi đột ngột của Minh Kỳ làm Hiểu My thấy lạ, cô không thích nghi kịp. Dù lòng rất phân vân, nhưng cô không hề lên tiếng. Tại sao cô phải quan tâm, anh ta thể này, không phải người có lợi là cô hay sao ?

CÓP - Á

Kiệt Tường cố ý thắng phanh gấp, làm Tú Linh va đầu vào thành xe, tỉnh cả ngủ.

Cô định mở cửa bước ra thì thấy Kiệt Tường đã lịch sự mở cửa xe giúp mình.

Tú Linh bấu môi, khựng thường

- Ông Li Kiệt Tường, đây là cách ông dụ dỗ những cô gái hay mơ mộng à ?

- Xem ra nó không có tác dụng với cô thì phải ?

- Đúng vậy, bởi vì, tôi không có hứng thú với ông, thật là nhàm chán !

- Cô Tú Linh, cô đang cố tình gây chú ý với tôi à ?

- Ha ha, ông Kiệt Tường, ông thấy tôi giống vậy sao ? - Lời nói của Kiệt Tường làm Tú Linh tức cười đến mức muốn phụt hết thức ăn lúc trưa. Trên đời này, cô chưa thấy tên con trai nào trơ trẽn, mặt dày như anh ta.

- Thật sao ?

Kiệt Tường vừa nói vừa nheo mắt nguy hiểm, tiến đến sát cô. Tú Linh vô thức lùi ra sau, đến khi chạm vào xe, không thể lùi được nữa thì mới nhận ra, cả người nhỏ bé của mình đã bị bao vây bởi cánh tay của Kiệt Tường. Anh đè cô ép sát vào xe. Tình thế không ngờ diễn ra, Tú Linh nhất thời không biết ứng phó sao. Chưa bao giờ, cô....và một người khác giới nào lại cách nhau cự li gần như thế.....

- Anh.....anh làm gì thế ? Tôi....tôi phải vào làm việc ?

Kiệt Tường không nói gì, nhưng ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào cô, đôi mắt to tròn, mũi cao, làn da trắng, môi....hình như cô ta không..... tô son thì phải ?

Tú Linh hoàn toàn bất ngờ, cô chưa từng gặp tình huống này. Mấy cuốn tiểu thuyết cô đã đọc, có quyển nào có chi tiết tương tự thế này không nhỉ ? Sao bây giờ, cô lại thấy mình trống rỗng thế này.....

Kiệt Tường cứ ngày càng cúi người xuống thấp hơn, mắt không hề di chuyển khỏi đôi môi của Tú Linh. Đôi mắt anh mơ màng, đầu cứ cúi thấp xuống dần....

Tú Linh sợ hãi nhắm nghiền mắt lại. Anh ta định làm gì chứ, không phải là....anh ta...anh ta dám.....?

- Ha ha ha.....

Tú Linh mở mắt ra thì đã thấy Kiệt Tường nhìn mình cười thích thú.

Đất ơi, mở ra đi, cô muốn trốn ! AAAAAAAAAA

Tú Linh giận quá hóa then, cô đẩy Kiệt Tường ra, định chạy đi, nhưng đã bị anh ép xuống xe lần nữa. Kiệt Tường cúi người, ghé sát mặt mình vào mặt cô. Trong tiếng gió đông rít lên từng đợt, Tú Linh thấy bên tai mình có một hơi nóng phả ra, dù đầu óc không tỉnh táo lắm nhưng cô vẫn nghe rất rõ lời đe dọa của Kiệt Tường

- Đừng chọc giận tôi, em sẽ không gánh nổi hậu quả đâu, cô bé ạ !

Rồi Kiệt Tường đứng thẳng người dậy, hai tay thôi chống vào xe, anh để Tú Linh đi, môi nhếch lên thú vị.

- Tôi....không dư thời gian làm chuyện vô bổ ấy đâu. Tôi chỉ muốn nói với anh một điều thôi. Hiểu My không yêu anh đâu, không thể, bởi vì, người nó yêu là Minh Kỳ, anh dù sao cũng là người đến sau, chỉ là Hiểu My chưa nhận ra tình cảm của nó thôi, tôi nghĩ anh nên rút lui trước thì hơn. - Tú Linh nhanh chóng hồi phục tinh thần, chậm rãi nói rõ từng tiếng. Mới lúc này, cô là người chủ động, bây giờ, sao có thể để anh ta biến cô thành trò đùa được. Cô đã sợ ý bị anh ta đùa giỡn, nhưng đó chỉ là sự việc ngoài ý muốn, chỉ một lần thôi, tại cô quá khinh địch, không ngờ anh ta lại cáo già như thế thôi. Cứ xem đây, bây giờ, không phải cô là người hiên ngang bước đi sao, và anh ta, chắc chắn là đang nhìn chằm chằm vào cô, hận thù, à không, tan nát con tim khi nghe cô giảo huấn mới phải nhỉ ?

Bỏ cuộc ư ? còn lâu !

Em nghĩ tôi là ai chứ ? có thể dễ dàng chịu thua khi mọi thứ còn chưa bắt đầu ? Thật là nực cười !

Trong cái lạnh của một chiều đông, Kiệt Tường đứng lặng nhìn vào dáng người nhỏ bé của Tú Linh khuất sau cánh cổng sắt, môi anh khẽ cười, Tú Linh, cứ chờ xem, em và tôi, ai sẽ thắng !

Tôi không tin, Hiểu My không yêu tôi, chính vì vậy, những lời em nói hôm nay, hãy cứ để cho gió cuốn đi, bởi vì, tôi sẽ không để nó trở thành hiện thực !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cuộc thi thiết kế, dù không mấy hứng thú, nhưng Hiểu My cũng làm việc rất nghiêm túc.

Với Hiểu My, việc nỗ lực cho công việc chẳng bao giờ làm cô mệt mỏi.

- Hiểu My, về thôi em !

- Vâng, chị cứ về trước đi ạ !

Rồi Hiểu My lại cắm cúi vào mớ giấy trên bàn. Lúc người ta căng thẳng, được làm việc sẽ tốt hơn.

Màng đêm cứ ngày càng dày đặc. Ngoài cửa sổ, gió gào thét . Trong phòng, dù đã được nâng nhiệt độ thì người ta vẫn cứ thấy lạnh.

Nhưng Hiểu My lại không muốn về nhà lúc này. Cô sợ cô đơn, sợ cái cảm giác phải đối diện với chính mình, với những nỗi đau cứ đợi chờ cơ hội là nhói lên nơi một góc nào đó trong lòng.....

Bụng đói, người mệt là đi nhưng Hiểu My vẫn không muốn về nhà.

Bây giờ, trong một đêm đông lạnh giá như hôm nay, ai nấy đều đang tụ họp bên người thân, gia đình, bạn bè, người yêu.....còn cô, cô có ai đâu. Tú Linh đã đi công tác ở tận đâu, chị Bảo Lan hôm nay cũng đã tranh thủ về sớm với gia đình. Chỉ còn mình cô thôi, một mình tận hưởng niềm vui một mình.....

Hiểu My mệt mỏi gục đầu xuống bàn, nhắm mắt lại mong tìm được một giấc ngủ an bình.

Ước gì bây giờ cô có thể ngủ. Chỉ khi người ta ngủ thì họ mới không biết đến những đau khổ xung quanh...

9h tối.....

Mình Kỳ liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, thờ dài.

Muộn thế này rồi sao ?

Ngoài trời bây giờ tối như mực, gió lạnh cứ đua nhau chạy.

Hôm nay, anh có hẹn với cả nhà sẽ về sớm, thế mà lại quên bên mắt. Điện thoại hiện lên mười mấy cuộc gọi nhỡ. Thôi vậy, anh cũng chẳng hứng thú mấy với chuyện về nhà ăn tối, cứ vui đầu vào công việc hóa ra lại hay .

Hành lang rộng nhưng vắng vẻ, giờ này, chắc chỉ còn ông chủ như anh là người duy nhất trong công ti này thôi. Haizzzz

Bước chân Minh Kỳ chậm dần, anh dừng lại bên ngoài phòng thiết kế, phòng duy nhất chưa khóa cửa.

Bên trong, có một thiên thần đang ngủ say.....là Hiểu My.

Mình Kỳ không do dự, thật nhẹ nhàng đến đứng bên cạnh cô.

Quả thật là cô đang ngủ.....

Anh cúi người, ngửi xôm xướng, nhìn cô.

Nét mặt bình yên, thanh thản, đôi mày thỉnh thoảng lại nheo lại, vai run lên, có lẽ là vì lạnh, thế nhưng đôi môi thì không hề thôi mỉm cười. Nụ cười của cô....làm anh thấy mọi giá rét, mệt mỏi trong ngày hôm nay chẳng có ý nghĩa gì.....

Và khoe môi Minh Kỳ vô thức cong lên, một nụ cười thật sự.....

Anh cởi áo khoác trên người, thật nhẹ, choàng vào người cô.

" Ngủ ngoan, mèo nhỏ nhé ! "

Cánh cửa phòng được đóng lại cẩn thận nhưng chỉ nghe được tiếng cạch rất khẽ trong đêm vắng lặng.

Hiểu My vẫn không hề động đậy nhưng mắt cô thì đã thôi nhắm, nhìn về một nơi nào đó rất xa ngoài cửa kính.

Cô đã thức giấc, từ lúc, anh choàng áo cho cô.

Cô đang vui hay đang buồn, chính cô cũng chẳng biết !

Khi đã chắc chắn là người lúc này đã đi khỏi, Hiểu My mới ngồi thẳng dậy, tay giữ lấy chiếc áo trên vai.

Một giọt nước mắt rơi xuống, lan ra trên tờ giấy còn đang vẽ đang dở.

Nhưng môi cô lại đang cười ???

Dù là cười thì vẫn thấy khoe môi mình mặn chút.....ừ thì tại vì nước mắt cứ tự nhiên chảy ra thôi !

Từng thước phim của kí ức xa xôi dù chẳng ai ấn nút play thì nó vẫn cứ chạy đều, rõ ràng như mọi thứ chỉ mới diễn ra hôm qua thôi.

Hắt xì.....Hắt....hắt .....xì

- *Này, sao thế hả ? - Cậu bé cau có quay mặt qua nhìn cô bé đang run lên vì lạnh, tay không ngừng xoa xoa cái mũi đã sắp đỏ như mũi chú hề.*

- *O, mình không sao ? - cô bé quay qua, mỉm cười thật hiền*

- *Đã thế lại cứ nhất định phải ra ngoài, lại còn muốn ăn kem, cậu đúng là khác người ? - dù giọng nói đã thôi không gắt gỏng nhưng cậu bé vẫn không thể dằn quan tâm cô.*

- *Hi, mình không sao thật mà. Hôm nay là sinh nhật cậu, nhất định phải chúc mừng chứ ?*

Nghe xong câu này, gương mặt cậu bé chợt dần ra, trộm nhìn qua bên cạnh, cô bé đi cùng vẫn đang xoa hai tay vào nhau, môi cứ tím dần vì lạnh nhưng chẳng lúc nào thôi cười.

Thật là khờ quá !

Haizzzzzzzz

Cậu bé vò vò mớ tóc của mình rồi bắt đầu cởi áo, choàng qua người cô.

- *O*

- Nhìn gì chứ, cậu muốn bị cảm sao ? Về thôi !

Vẫn cứ phải lạnh lùng như thế sao ? Lúc nào cũng mắng cô ngốc. Ủ, mà cô ngốc thật ! Người ta cứ như thế, mà sao cô lại thấy thật ấm áp ?

Kể đi trước, người đi sau, nhưng cô bé vẫn cứ từ từ cười một mình suốt quãng đường dài.

Một lí do, chỉ một lí do duy nhất thôi.....đó là vì, chiếc áo này, là áo của người có tên Minh Kỳ.

Hôm nay, thời tiết thật dễ chịu, rất ấm đó !

Chiếc áo này? Mùi thơm trên đó? Hình như vẫn không hề thay đổi thì phải ?

Hiệu My ngồi thẩn thờ trên ghế, tay ôm chặt chiếc áo màu đen dày cộm.

Anh ta ..... Không biết có còn nhớ chuyện này hay không ?

Hay chỉ tại cô không thể nào thoát khỏi bóng ma quá khứ ?????

Trên bầu trời bao la kia, thật trơ trêu, không có ngôi sao nào là của cô !

Lúc Minh Kỳ thức dậy thì đã là 8h sáng .

Trên bàn, chiếc áo đêm qua đã được xếp lại cẩn thận, đặt ngay ngắn lên bàn.

Điều đó có nghĩa, Hiệu My đã tới phòng anh ! Nhưng lúc nào, tại sao anh lại không biết cơ chứ ?

Đưa tay lên trán, day qua day lại nơi thái dương đau nhói, Minh Kỳ khẽ nhủ mảy một mòi. Hôm nay, có rất nhiều chuyện để làm !

Đầu tiên là buổi sơ loại để chọn ra nhân viên ưu tú, tham dự cuộc thi thiết kế thời trang sắp tới.

Đêm qua, lúc anh vào phòng, Hiệu My đang gối đầu lên mớ bản vẽ. Anh có xem sơ qua, không thể không tự hào khi cô là người rất có năng lực. Tin chắc, hôm nay, cô sẽ là người được chọn. Anh chỉ tin vậy thôi, bởi vì, dù là tổng giám đốc, anh vẫn không có cái quyền tự mình quyết định.

Cuộc khảo sát diễn ra theo đúng giờ quy định. Mỗi tổ thiết kế sẽ chọn ra mẫu áo xuất sắc nhất, nhà thiết kế sẽ tự mình trình bày trước ban giám đốc công ti. Và tổ 1, dĩ nhiên, không ai khác ngoài Hiệu My.

Bước vào phòng họp, dù đã chuẩn bị tâm lí rất kĩ, Hiệu My vẫn không tránh khỏi hơi lo lắng. Đây không phải là lần đầu tiên cô thuyết trình cho mẫu của mình trước đám đông nhưng hôm nay thì khác, người đối diện cô....là anh, Vũ Minh Kỳ !

Phòng họp trải dài, chiếc bàn rộng lớn, gần hai mươi người có quyền trong công ti có mặt đông đủ, không sót một ai, đủ để thấy, tính chất quan trọng trong cuộc thi lần này.

Ổn định lại tinh thần, Hiệu My bình tĩnh bước lên vị trí thuyết trình.

Trước khi bắt đầu, ánh mắt cô không hiểu sao lại liếc nhìn về phía trước, và vô tình, cô bắt gặp anh đang nhìn cô, cái nhìn ôn nhu dịu dàng đến lạ lùng.

Trong khối óc căng thẳng lại vô thức nhớ đến đêm qua, lúc anh khoác áo vào người cô, nhẹ vuốt mái tóc và thì thầm " ngủ ngoan mèo nhỏ ". Rồi đột nhiên, cô thấy mình như có thêm sức mạnh, trái tim thôi không nhảy nhót trong lồng ngực, rất điềm nhiên, cảm giác rất yên bình như được ai đó che chở, bảo vệ. Như có một tiếng nói vang bên tai " Hiệu My, cố lên "

Phải rồi, cố lên !

Gương mặt Minh Kỳ thoáng nét cười vui vẻ nhưng lại như không cười, anh ta sao thế chứ, cười gì? điên à ?

- Cô Trịnh Hiệu My, cô vẫn chưa thể phát biểu à ? - Một người tốt bụng nhắc nhở

- À, vâng, tôi xin lỗi, tôi xin phép bắt đầu ngay đây ạ ! - Hiệu My bây giờ mới lúng túng nhận ra, nãy giờ, trước mặt bao nhiêu người, cô thật sự là thất lễ, lại đi nhìn chăm chăm vào tổng giám đốc, ngây người ra một cách ngớ ngẩn. Trời ơi, thảo nào anh ta cười như thế. A, điên mất, người điên là cô chứ không phải là anh ta đâu !

- Thưa các vị, sản phẩm lần này của tôi không phải là váy dạ hội óng ánh dành cho những người phụ nữ cao quý. Lần này, mẫu thiết kế mà tôi muốn giới thiệu là bộ quần áo dành cho tất cả những cô gái tuổi đôi mươi. Chất liệu vải không quá sang trọng, nhưng sẽ là lựa chọn thích hợp cho những buổi hẹn hò ngoài trời. Kiểu dáng đơn giản nhưng sẽ không đơn điệu. Như các vị thấy, bộ quần áo này có thể tôn lên nét trẻ trung, đáng yêu của các cô gái.....

- Khoan đã !

- À, vâng, chị thấy có điểm gì không phù hợp ạ ?

- Tôi thấy, hình như, cô đang nghĩ đây là cuộc thi cho những công ti tầm thường trong giới thời trang. Bộ quần áo cô cho chúng tôi xem đây, tôi phải dựa vào đâu để hi vọng rằng nó có thể giúp công ti chúng ta giành thắng lợi ?

- Giám đốc Trần, chị không thấy, ngất lờ người khác như thế này là hơi khiêm nhả sao ? - Minh Kỳ, mắt không hề liếc lên nhưng giọng nói thì khiến người ta thấy lạnh người.

Lần đầu tiên, anh khó chịu như thế .

Và tất nhiên, điều này khiến vị giám khảo khó tính ban nãy hơi kinh ngạc, lại thấy có chút mất mặt. Trước bao nhiêu nhân viên như thế, dám lớn tiếng với giám đốc như cô ?

Thấy không khí có vẻ nặng nề, Hiểu My vội lên tiếng chữa cháy

- À, vâng, vấn đề này, tôi đã có nghĩ qua, nhưng xin mọi người hãy lưu ý, thời trang không phải chỉ là dành cho những quý bà giàu có, lại càng không dựa vào mức độ xa hoa để đánh giá xem trang phục ấy có đẹp không. Một bộ quần áo đẹp, theo tôi, không nhất thiết cứ phải là may bằng loại vải tơ tằm chính hiệu hay gắn đầy vật liệu lông lảnh lên trên. Điều quan trọng là người mặc cảm nhận ra sao khi mặc nó trên người. Hầu hết các cô gái ngày nay đều coi trọng vấn đề thoải mái lúc ra ngoài vì như thế sẽ làm họ tự tin hơn rất nhiều. Trong những buổi hẹn hò, các cô gái thường phải mất rất nhiều thời gian để lựa chọn xem hôm nay sẽ mặc gì cho phù hợp với nơi đến mà không làm mình cảm thấy quá gò bó. Điều này, không phải hay sao ạ ?

Bài thuyết trình kết thúc. Trong hội trường, tiếng vỗ tay vang lên không dứt. Mãi cho tới lúc này, Hiểu My mới thấy hô hấp của mình điều hòa trở lại.

Thế nhưng, dù cả hội trường bị thuyết phục thì vẫn có người không can tâm.

Giám đốc bộ phận thiết kế, cái chức của cô là bao năm nay khiến người ta cúi đầu kính nể, hôm nay, lại bị người khác làm cho mất mặt giữa công ti, mà người làm chuyện ấy lại là Minh Kỳ, người cô ngày đêm ngưỡng mộ, không thể chấp nhận được, có thể nào cũng là không thể chấp nhận !

Chuyện lần trước in trên báo, có đánh chết cô cũng không ngờ, đó là sự thật !

Có véo vào má nghìn lần thì cô cũng không ngờ, Minh Kỳ thật sự có ý với Hiểu My !

Trần Tĩnh Như cô, không ngờ lại có lúc khinh địch như thế.

Quan hệ giữa Trần Tĩnh Như và Vũ Minh Kỳ, thật sự là có chút dây mơ rễ má .

Tĩnh Như, Minh Kỳ, Hoàng Yến, từ nhỏ vốn đã là bạn thân. Cũng giống như bao cô gái hay mơ mộng khác, Tĩnh Như cũng đem lòng mình gửi trọn cho Minh Kỳ. Nhưng tiếc thay, người anh yêu lại là Hoàng Yến, cô bạn mà nhìn bề ngoài, ai ai cũng nói hai người là chị em.

Thật không phục, nhưng dù sao thì đó cũng là sự thật.

Trần Tĩnh Như dù có không phục, có đập đầu vào gối thì cứ vẫn phải ngậm đắng nuốt cay mà chấp nhận chịu thua.

Hoàng Yến, xinh đẹp hơn cô một chút, thông minh hơn cô một chút, gia thế tốt hơn cô một chút, biết làm thế nào được ?

Rồi Minh Kỳ ngỏ lời với Hoàng Yến, cô bắt đầu đi trở thành bà mối.

Nhưng thật may, ông trời chưa tuyệt đường của cô, Hoàng Yến từ chối, lên đường đi du học, Minh Kỳ một mình ôm nỗi thất vọng triền miên, bên cạnh anh, chỉ còn cô là người bạn thân biết chuyện này. Cứ tưởng anh sẽ nhanh chóng yêu cô, nhưng không ngờ tình cảm với Hoàng Yến lại quá sâu đậm, đã lâu như vậy mà không chịu để mắt tới bất kì cô gái nào, kể cả cô.

Tĩnh Như chính vì hi vọng một ngày nào đó anh sẽ một mực yêu thương cô mà nhất quyết đòi cha giới thiệu vào đây làm việc. Lừa gần rom lâu ngày cũng bén, cô không tin, Minh Kỳ lại không yêu cô. Kể cả với cô người mẫu Mai Phương đó, Tĩnh Như cũng chưa bao giờ mất công lo nghĩ, bởi vì, Minh Kỳ trước nay vẫn không thể nào xóa hình ảnh Hoàng Yến trong tim. Thế mà giờ đây, chỉ một lần bất cẩn, cô lại phải ngồi đây, ôm uất hận trong lòng.

Không can tâm, có chết cũng không can tâm mà !

- Hiểu My à, em thật giỏi đó nha, thuyết trình trôi chảy, sản phẩm sáng tạo, khả năng thuyết phục người ta lại càng không tồi, xem ra, nhờ công của em, phòng chúng ta sắp có một bữa nhậu ra trò rồi nha !

- Anh lại chọc em rồi ! - Hiểu My đỏ mặt

Những tràng cười sáng khoái vang lên, mọi người, ai nấy cũng đều rất vui vẻ.

Cứ coi như là hoàn thành một nhiệm vụ cao cả, hôm nay, sẽ tự thưởng cho mình một buổi đi chơi xả láng với mọi người trong phòng vậy ><

Quán bar ồn ào, náo nhiệt, khác hẳn với không khí ngoài đường.

Vì là mùa đông, cứ đến giờ tan sở, người ta lại cứ như đua nhau về nhà, chẳng ai có hứng thú dừng lại nơi ghé đá công viên hay lang thang trên con đường nào đó.

Còn trong này thì khác hẳn, đông người, náo nhiệt đến mức ngột ngạt, nồng nực.

Những bản nhạc dance sôi động, những vũ điệu cứ khiến cho người ta như muốn nhún nhảy bất kể là đang vui hay đang buồn.

Nhưng Hiểu My lại không thích lắm cái không khí nơi đây.

Cô, từ trước đến giờ, chưa một lần đặt chân vào vũ trường, và đây là lần đầu tiên.

Hiểu My thấy có chút không quen, nếu chị Bảo Lan không bận mà tham gia cùng mọi người thì có lẽ địa điểm đã là một nơi yên tĩnh hơn.

Không ai lại có thể nghĩ, một cô gái trẻ trung như cô lại chưa một lần đến nơi thế này, lại càng không nghĩ rằng, cô thích một góc bình yên trong một tiệm cà phê ấm áp hơn là không khí nhộn nhịp thế này.

Để mọi người thỏa thích vui chơi, từ đầu đến cuối, Hiểu My vẫn chỉ ngồi nhâm nhi li rượu.

Cô không dám uống nhiều. Không biết tại sao như thế, nhưng cứ y như rằng, mỗi lần cô uống say là một lần có chuyện. Mà lần nào, chuyện xảy ra cũng đáng giá tới Minh Kỳ.

Cô không muốn như thế nữa.

Minh Kỳ.....Minh Kỳ.....

Anh ta, hôm nay, anh ta rất lạ. Nhìn cô.....rất dịu dàng....cả đêm qua nữa, còn choàng áo cho cô

Có khi nào .....anh ta thật sự thích cô không ?

Không thể nào ! chắc chắn không thể nào !

Chỉ có cô, một con ốc mới lúc nào cũng nghĩ tới cái tên Minh Kỳ ấy thôi !

Nhưng, thật sự là cô không thể quên anh.....

Cô không muốn phải thú nhận điều này, nhưng cô....trái tim cô, không làm theo những gì lí trí cô mách bảo.

Cô nhớ tới anh, cũng không biết vì lí do gì, có lẽ là nỗi hận trong cô vẫn chưa thể nguôi ngoai.

Cô hận anh, cả đời này hận anh !

Hơi men khiến Hiểu My có phần chệnh choáng, đầu óc cô quay cuồng mặc dù chỉ uống chưa được 3 li.

Hiểu My lao đảo rời khỏi chỗ, cáo từ mọi người rồi ra về.

Chỉ bước qua khỏi ngưỡng cửa, gió lạnh đã vồ vập, bao chặt lấy cô.

Hiểu My nhìn dòng xe cô qua lại trước mặt, thờ dãi rồi cũng hòa mình vào đám đông bận rộn ấy. Không khí về đêm se lạnh, dọc theo con đường, các nhà hàng đèn điện sáng trưng, mấy hàng cây bên đường ủ rũ.

Thỉnh thoảng, thả bộ vào một đêm đông cũng là cách hay để đóng băng mọi cảm xúc hỗn loạn không tên trong mình.

lalalalalala

Tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo Hiểu My về với thực tại.

Là số của....Vũ Minh Kỳ ! Sao anh ta lại gọi cho cô giờ này chứ?

Nghe, không nghe, nghe, không nghe, haizzzzzz, mặc kệ anh ta, không nghe !

Bên kia đầu dây, Minh Kỳ chờ đợi đến sốt cả ruột, miệng không ngừng mắng Hiểu My " Trịnh Hiểu My, em dám không nghe điện thoại của tôi, xem tôi xử lí em thế nào "

Đã 3 cuộc gọi liên tiếp, bên kia vẫn không có tín hiệu trả lời.

- Alo - giọng nữ vang lên, chán nản vô cùng

- Sao lâu như thế mới nghe điện thoại hả ? - Minh Kỳ lập tức hét lên trong ống nghe

Hiểu My nhăn mặt, đưa điện thoại ra xa, tránh gây tổn thương cho tai, đến lúc cảm thấy đã an toàn mới tiếp tục nghe điện thoại

- Anh hét gì chứ ?

- Em đang ở đâu ?

- Sao tôi phải khai báo với anh ?

- Có chuyện này rất quan trọng, tôi muốn nói với em .

Anh ta thì có chuyện gì quan trọng cần nói chứ? Hiểu My bủi môi nghĩ thầm

- Anh nói đi, tôi đang nghe !

- Không thể nói qua điện thoại được, tôi hỏi em, em đang ở đâu ?

Im lặng.....

Nghĩa là cô đang ngấm ngấm phản kháng !

- Trịnh Hiểu My, tôi cho em ba giây để nói, nếu không, hậu quả thế nào, em không lường trước được đâu đấy ! - Minh Kỳ lớn tiếng đe dọa.

Im lặng.....

Nghĩa là, cô không hề nghe lọt tai mấy câu anh vừa nói !

3s sau

tút....tút.....tút

Minh Kỳ đứng chết trân nhìn chằm chằm vào di động, lòng bức bối, nếu cô mà ở đây, nhất định sẽ bị tâm tình không ổn định của anh làm cho sợ hãi.

Nhưng đó là chuyện của nếu như, còn bây giờ, cô đang không ở cạnh anh. Hù dọa ư? Cô sợ chắc, càng hù dọa, máu huyết chiến trong cô sẽ càng mạnh mẽ hơn thôi !

Bao nhiêu cuộc gọi tiếp theo của Minh Kỳ cũng chỉ nhận được câu nói duy nhất " Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.....". Aaaaaaaa, thật tức chết mà, cô gái ấy, chán sống rồi. Dám ngắt điện thoại của anh. Anh chỉ muốn báo cho cô biết kết quả vòng sơ khảo để cô bất ngờ thôi, thế mà dám.....A, Trịnh Hiểu Myyyyyyy!

- Chị ạ ! hôm nay phòng chị tụ tập ở đâu đấy ?

- Ở vũ trường Let's dance ấy ! Nhưng mà Hiểu My về rồi, chị mới nói chuyện với nó xong - bảo Lan không cần hỏi cũng biết chắc, thằng em họ yêu quý của chị lý do gì lại gọi vào giờ này .

- Thế cô ấy đang ở đâu, có nói không ? - Minh Kỳ sốt ruột

- Đang lang thang ngoài đường, chỗ gần bờ hồ ấy.....

Gác máy, môi Minh Kỳ nhếch lên nguy hiểm. Trịnh Hiểu My, để xem, em còn dám tránh tôi không ?

Không hề biết nguy hiểm cận kề, Hiểu My vẫn thảnh thơi dạo hồ ngắm cảnh.

- Tôi không muốn ! Tránh xa tôi ra ! - Một cô bé đang sợ hãi lùi về phía sau, hai tay ôm chặt chiếc túi xách trước ngực

- Không muốn cũng phải muốn ! Cô em không muốn nhưng anh muốn !

- Xin các người, tôi không có nhiều tiền ! - Cô bé vẫn nài nỉ van xin thảm thiết

- Thì tại vì không có tiền nên anh mới muốn mời em đi chơi, có tiền rồi thì anh đây cần gì làm khó em thế ! - Tên con trai vẫn nhất quyết làm khó cô bé tội nghiệp, giọng nói dâm dăng làm người ta thấy sồn gai ốc.

- Tránh ra !, ở chỗ đông người, các anh làm gì thế hả ? - Hiểu My nhìn thấy sự bất bình, máu nghĩa hiệp nổi dậy, chậm rãi bước về phía ồn ào, nhưng nói xong rồi, cô mới chợt hối hận, đông người à ? nhầm rồi ! Hình như ngoài cô và đám người này ra thì không còn ai hết.

Ồi, cô quên mất, bờ hồ giờ này, ai còn có tâm trạng dạo chơi chứ ?

- À há, xem chúng ta có khách kìa ! - một tên trong đám liếc nhìn cô rồi ngay lập tức tỏ thái độ chế nhạo

Cô bé như tìm thấy cái phao giữa đại dương mệnh mông, lập tức chạy ra sau lưng Hiểu My, méo mào " chị ơi, bọn chúng muốn lấy tiền, em không có, chúng muốn.....chúng muốn....."

- Không sao đâu, em đừng khóc - Hiểu My nhỏ giọng trấn an cô bé, rồi cô quay qua đám người kia - các anh cần bao nhiêu ?

- Bây giờ không cần tiền nữa, nhìn cô em thế này, chắc gì đã đủ tiền cho bọn anh, thôi vậy, em đi chơi với anh, anh sẽ tha cho con bé này.

- Anh đang mơ à ?

- Không cần nhiều lời, cứ kéo chúng nó đi, càng đông càng vui anh hai !

Dứt lời, đám người kia hung hăng kéo tay Hiểu My và cô bé kia.

- Các người còn không mau dừng tay, tôi sẽ báo cảnh sát đấy ! - Hiểu My cố giữ chút bình tĩnh cuối cùng, lớn giọng dọa nạt.

Nhưng đáp lại chỉ là những tiếng cười man rợ từ bọn côn đồ !

- Thả người ra - tiếng nói của một người con trai vang lên trong góc tối. Bọn lưu manh rút cuộc cũng chịu dừng tay để xem xem đứa nào dám lớn tiếng như thế.

Giọng nói này, thật sự là rất quen !

Vũ Minh Kỳ !?

- Gì đây ? anh hùng cứu mỹ nhân à ? hahaha.....

- Thả người ! - Minh Kỳ hờ hững ra lệnh.

- Mấy đang sai bảo tao đấy à ? Láo thật. Mấy đứa, xử tên này cho tao !

Sau câu nói ấy, một đám người hung hăng xông vào, đâm đá liên tục, tới tấp vào người Minh Kỳ. Hiểu My hoảng loạn cực độ, cô bé sau lưng không ngừng gào thét, lại càng làm cho cô rối trí. Minh Kỳ không phải là tay vừa, anh biết võ, nhưng một người không thể đối phó hết với mười mấy người.

Hự

Minh Kỳ bị một đòn vào bụng, loạng choạng lùi về sau.

- Minh Kỳ ! - Hiểu My hốt hoảng kêu lên. Không thể cứ đứng yên nhìn, cô lao vào đám người hỗn loạn ấy, dùng mấy chiêu võ học được từ ngày xưa ngày xưa, mong làm gì đó giúp được Minh Kỳ.

Những chiêu võ này, với người như cô, không ngờ cũng có lúc được sử dụng. Bởi vì ngày xưa cô học võ, chỉ là vì.....à, là vì,.....Minh Kỳ học võ !

- Hiểu My, cẩn thận !

Một tiếng hét chói tai vang lên, cùng lúc đó, Hiểu My nghe thấy tiếng ọc rợn người.

Lúc Hiểu My mở mắt ra thì đã thấy mình nằm trên mặt đất, phía trên người còn có một lực nặng đè lên. Minh Kỳ đang ôm lấy cô.

Dưới tay, có gì đó ướt ướt. Minh Kỳ nằm yên bất động.

Máu ! là máu ?

Vũ Minh Kỳ, mau tỉnh dậy, VŨ MINH KỶ !!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Máu ? Là máu ?

Đừng mà Vũ Minh Kỳ, anh làm ơn, mau tỉnh dậy đi ! Vũ Minh Kỳ.....

Tiếng kim loại rơi trên nền đất, bọn côn đồ thấy có án mạng, nhanh chân chuẩn bị.

Trong đêm tối, chỉ còn tiếng khóc sợ hãi của Hiểu My và cô bé kia.

Minh Kỳ cứ như vậy không hề động đậy, hơi thở cứ ngày một yếu đi, hai mắt nhắm nghiền, cứ chốc chốc cặp mày lại nheo lại, đau đớn.

Trịnh Hiểu My trong giây phút đó chân tay lạnh như băng, bên tai ong ong không còn nghe thấy tiếng động nào nữa. Cô dùng tay bịt kín vết thương trên bụng của Minh Kỳ, ra sức bịt thật kín, như dùng mọi sức lực cả đời này để ngăn máu chảy ra, nhưng dòng máu hung hăng cuồng bạo không gì không chế được ấy vẫn cứ ào ạt xối xả tràn qua mười ngón tay của cô.

Một mùi vị đặc biệt tanh nồng nặc.

Không lâu sau đó, một chiếc xe cấp cứu nhanh chóng đưa Minh Kỳ vào bệnh viện. Ngồi trên xe, Hiểu My không một giây nào rời mắt khỏi Minh Kỳ.

Mặc dù không muốn thừa nhận , nhưng cô có thể cảm nhận rất rõ, cô thấy Minh Kỳ đang dần lạnh đi

Hiểu My, toàn thân run lẩy bẩy, nước mắt không ngừng tuôn rơi

Vũ Minh Kỳ ! Anh đừng chết ! làm ơn, đừng xảy ra chuyện gì !

Bác sĩ cuống cuồng đẩy cái cang đưng Vũ Minh Kỳ vào phòng cấp cứu, Hiểu My dờ ra như một khúc gỗ, lục tục đứng dậy cũng muốn theo vào.

- Phiên cô chờ ở ngoài - cô y tá lập tức ngăn Hiểu My lại.

Bất lực nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, Hiểu My như chết lặng đi.

Cô cứ đứng như thế, tựa vào cánh cửa phòng cấp cứu, như một người vô hồn...

Một hồi lâu rất lâu, Hiểu My thấy trên mặt lạnh lạnh, đưa tay lên sờ, tất cả đều là nước mắt

tại sao cô lại khóc chứ ? Hiểu My bối rối tự hỏi chính mình

Vì sao cô phải khóc ?

Vũ Minh Kỳ rõ ràng là chưa có chết mà.

Anh ta, nhất định sẽ sống.

"Trình Hiểu My ! tại sao em lại như thế? Hãy tin anh, anh yêu em"

Lời nói của Minh Kỳ vang lên bên tai. Phải, tại sao cô lại như thế cơ chứ?

Rõ ràng cô rất muốn tin anh, nhưng tại sao cứ phải dối lòng mình....

Rõ ràng cô vẫn còn rất....yêu anh, nhưng tại sao không thể chấp nhận anh lần nữa.....

Cạch

Tiếng cửa phòng mở ra, Hiểu My như tỉnh giấc, hốt hải chạy tới chỗ cô y tá

- Xin hỏi, Minh Kỳ, người trong ấy sao rồi ?

- Anh ta bị mất quá nhiều máu, lại bị thương khá nặng, chúng tôi vẫn đang cố hết sức, cô cứ bình tĩnh!

Nghe đến đây, chân tay Hiểu My bủn rủn, cô ngã quỵ trên sàn.

- Chị, chị ơi ! - Cô bé lúc nãy hốt hoảng chạy lại đỡ cô, nhìn thấy cô đau khổ như vậy, thấy mình có lỗi vô cùng - Em xin lỗi chị, nếu không phải tại em thì....

Nhìn thấy cô bé ấy hoảng sợ tới mức nước mắt giàn dụa, Hiểu My mỉm lòng. Cô không hề giận hay trách cứ gì cô bé tội nghiệp ấy cả, nhưng có lẽ, cô bé ấy còn đang hoảng loạn hơn cả cô.

Mỉm cười thật hiền, Hiểu My vuốt tóc cô bé, nhỏ giọng trấn an

- Em đừng khóc, anh ấy sẽ không sao đâu !

Cô bé mặc dù vẫn cứ tức tưởi nhưng lòng đã thấy khá hơn rất nhiều.

Hiểu My lại đưa mắt nhìn xa xăm, dù nói vậy nhưng cô biết, chính cô cũng đang muốn ngã xuống vì mệt mỏi, vì hoang mang, vì sợ....Minh Kỳ, anh nhất định không được có chuyện gì.

Chỉ cần anh tỉnh dậy thôi ! Cầu trời.....

Đã một ngày trôi qua, Minh Kỳ vẫn chưa có dấu hiệu bình phục.

Bác sĩ nói, dù đã qua cơn nguy hiểm nhưng vì anh bị mất máu quá nhiều, cơ thể lại đang trong tình trạng mệt mỏi nên thời gian tỉnh lại sẽ hơi lâu.

Hồi lâu gì chứ, phải là quá lâu mới đúng. Đã 24 tiếng đồng hồ, 24 tiếng đồng hồ rồi !!!!!!!

Vũ Minh Kỳ, rốt cuộc đến bao giờ anh mới chịu dậy chứ?

Từ hôm qua tới giờ, Hiểu My vẫn chưa có cái gì vào bụng, cô cũng chẳng đi làm, cả ngày ngồi bên giường bệnh, chỉ sợ lúc anh tỉnh dậy lại không thấy ai.

Nhà Minh Kỳ, hình như chẳng có ai ngoài hai bác Vũ. Hiểu My chẳng thấy ai gọi cho anh.

Hiểu My đang suy nghĩ vẩn vơ thì có tiếng chuông điện thoại.

- Hiểu My, em đang ở đâu ? - Là tiếng của Kiệt Tường đang sốt ruột lên trong điện thoại.

- Tôi đang ở bệnh viện.

- Bệnh viện - Kiệt Tường nuốt chút nữa là nhảy xuống khỏi ghế - em làm sao mà phải ở bệnh viện ?

- Không, không phải là tôi, là Minh Kỳ, có một chút chuyện.....anh ấy....giờ anh ấy đang hôn mê.

Đến lúc này, Kiệt Tường mới thực thờ phào nhẹ nhõm. Không phải vì anh ích kỷ, nhưng không hiểu sao, lúc nghe Hiểu My nói đang ở trong bệnh viện, lòng anh lại như có lửa đốt, chỉ muốn trong vòng một giây, à không, nửa giây bay tới chỗ cô.

Dù sao thì cũng thật may mắn vì người nằm viện không phải là Hiểu My mà là....Minh Kỳ, hi (híc, tên này, thật là độc ác - không phải ta độc ác đâu, là tại tên đó chơi ta

trước mà - bó tay)

Nhưng mà....không phải là.....Hiệu My đang khóc sao ? Dù là chỉ nói chuyện qua điện thoại, anh cũng có thể nhận ra tiếng nói của cô không bình thường. Cô...vì sao lại khóc ? Không phải là vì.....Minh Kỳ chứ?

Mối nghi hoặc trong lòng cứ ngày càng khiến người ta khó chịu. Không thể cứ ngồi yên đây để mặc mọi chuyện diễn ra, Kiệt Tường tức tốc đến bệnh viện.

Hiệu My chăm chú nhìn Minh Kỳ. Gương mặt anh giờ đây hốc hác đến tội, môi nhợt nhạt và đôi mắt anh...cứ mãi nhắm nghiền.

Cô rất muốn anh mở mắt ra, nhìn cô, chỉ một lần thôi, dù ánh mắt ấy là đang trừng trừng đe dọa cô thì cô cứ vẫn muốn nhìn thấy nó.....chỉ một lần thôi.....

- Cô mệt rồi, đừng cố nữa, bạn trai cô thật may mắn, anh ấy mà tỉnh lại thì chắc chắn sẽ cảm động đến mức ngất xỉu lần nữa đấy!

Ông bác sĩ già vui tính pha trò, theo sau còn có một cô y tá đang che miệng tủm tỉm.

Bạn trai ???

Hai từ ấy, làm sao đúng với cô được ? Cô chỉ là.....cô và anh ta chỉ là.....một mối quan hệ phức tạp, oan gia, kẻ thù, nhân duyên???

- Haizz - ông bác sĩ sau khi kiểm tra một lượt thì thờ dài - anh ta, có thể không thể sớm hồi phục như mong muốn được. Sức khỏe của chàng trai này còn yếu quá.

Sau khi bác sĩ rời khỏi, Hiệu My cảm giác cô hòng mình như có thứ gì đó nghẹn lại, đau đến mức không thể chịu đựng nổi.

Cảm giác bị thương thống khổ đến khôn cùng mà chưa bao giờ cô biết đến lúc này đây đang bủa vây chôn chặt lấy cô.

Cô không thể nào chịu đựng được nữa, gục trên người Minh Kỳ mà khóc rống lên ." Vũ Minh Kỳ, anh mau tỉnh lại đi "

Cô lạc hẳn giọng, khào khào trăm ngàn thống khổ đau thương, tiếng khóc nỉ non vang vọng khắp căn phòng u ám lạnh lẽo.

Trái tim cô đau giống như bị kẻ nào đó hung hăng xé rách, cô không thờ nổi.

Hai mắt của cô, ngập tràn nước mắt không làm sao ngừng tuôn rơi được.

Tất cả khí lực của cô, hoàn toàn biến mất, cô ngồi bệt trên sàn nhà lạnh buốt, hai chân không còn sức lực mà đứng lên nữa rồi.

Ngoài cửa phòng, một chàng thanh niên lặng lẽ nhìn vào trong.

Khẽ nhíu mày, đôi mắt của anh lúc này hiện lên màu hổ phách trong suốt, mái tóc hơi rối bởi nhẹ nhàng phiêu tán trong gió, môi anh, mím thật chặt.

Vai phải của anh, nghiêng tựa vào tường, cả người của anh cũng nghiêng nghiêng theo, dáng điệu buông lỏng, giống như tận sâu bên trong anh đã quyết định buông thả điều gì đó.

Tú Linh nói đúng, Hiệu My.....là yêu Minh Kỳ, chỉ là cô vẫn đang tự gạt mình, không cho phép mình làm theo những gì con tim mách bảo. Cả anh cũng vậy, lúc nhìn thấy Hiệu My luôn dõi theo Minh Kỳ thì có lẽ, anh đã nên rút lui.....

Bởi vì, anh yêu Hiệu My, đó là sự thật.....

Và Hiệu My không hề yêu anh, đó cũng là sự thật.....

Kiệt Tường âm thầm quay lưng đi, anh biết, lúc này, dù có vào đó, có ôm cô chặt thế nào đi chăng nữa thì vòng tay rộng lớn của anh cũng không thể nào ôm được trái tim của Hiệu My suốt đời này được.....

- Chị, chị nghỉ ngơi đi, em sẽ canh chừng anh cho! - tiếng cô bé vang lên khi còn chưa để cho Hiệu My thấy mặt

Hiệu My nhìn thấy cô, tâm trạng đột nhiên thấy rất thoải mái. Đó là một cô bé rất ngây thơ, trong sáng, dễ thương, lương thiện và đặc biệt, có một điều làm Hiệu My ấn tượng nhất, đó chính là lúc nào cô bé ấy cũng cười.

Rất giống cô, lúc chưa biết đến những nỗi đau của cuộc sống này.

- Em không đi học sao?

- Dạ không, hôm nay em được nghỉ, à, chị là Hiệu My, tên chị rất hay, còn em, em là Tiểu Bảo An !

Tiểu Bảo An ?

Cái tên rất lạ và cũng rất dễ thương!

Đang vui vẻ, Bảo An dường như nhớ tới chuyện gì đó, nét mặt lập tức sa sầm xuống

- Xin lỗi chị, tại em mà.....

- Thôi nào, không phải anh ấy đã không sao rồi sao em, đừng tự trách mình nữa, có trách thì phải trách bọn côn đồ mới phải.

- Nhưng đáng lẽ, em phải ở đây chăm sóc cho anh ấy, ba mẹ em.....họ nói, họ nói.....em tự đi mà lo.....họ.....không muốn tới đây - cô bé nói vậy rồi tủi thân khóc thút thít

Hiệu My nhìn cô, chỉ biết lặng thinh.

Càng ngày Hiệu My càng nhận thấy, Bảo An giống cô một cách kì lạ. Luôn luôn vui vẻ, lúc nào cũng cười nhưng thực ra trong lòng có bao nỗi muộn phiền, không thể nói với ai. Có chăng, là cô hạnh phúc hơn Bảo An khi cô vẫn còn có một gia đình yêu thương cô, một nơi cô có thể nhớ tới mỗi lần không đứng vững. Còn Bảo An....

Một cô bé hình như là 18, 19 tuổi gì đó, có lẽ chỉ cách cô 2, 3 tuổi là cùng nhưng cô bé vẫn còn yếu đuối, mỏng manh lắm, hơn cả cô...

- Bồi bàn, thêm rượu ! - một chàng thanh niên khôi ngô vẫn đang ngồi một mình trong một góc của quán bar sôi động. Bất cứ cô gái nào muốn mượn gió bẻ măng đều bị anh xua đuổi

Anh đang thất tình, là đang thất tình đó, có biết không hả ???

Lần đầu tiên, Kiệt Tường ngồi uống rượu một mình như thế này. Haha, thật là tức cười, anh đang uống rượu một mình, chỉ một mình anh gắp nhắm nổi cô đơn. Anh thua, trò chơi tình yêu này, anh không thể thắng nổi, vốn dĩ trước khi chơi, anh đã là người thua cuộc.

Cái chữ thua cuộc làm Kiệt Tường như muốn nổ tung. Anh thật sự không thể chấp nhận được, anh không can tâm buông tay Hiệu My dù anh biết, có làm gì thì cô cũng sẽ không ở bên anh.

Ngửa cổ, nhắm mắt, Kiệt Tường đưa cả chai rượu lên, chỉ có rượu mới làm anh quên mọi chuyện.

Nhưng người ta nói đúng, càng uống thì càng tỉnh. Giờ này, Hiệu My chắc chắn là vẫn đang ngồi bên Minh Kỳ, thảnh thơi đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán anh. Minh Kỳ, hẳn thật may mắn, dù có nằm trên giường, mê man bất tỉnh thì hẳn vẫn cứ được Hiệu My quan tâm. Lần đầu tiên trong đời, Kiệt Tường biết tới cái cảm giác gọi là cô độc, là ganh tị.

Thò tay vào túi quần, lấy chiếc điện thoại đời mới, Kiệt Tường vô thức chọn vào số máy có cái tên hiển thị là Tú Linh.

- Alo - trong ống nghe, mãi lúc lâu sau mới truyền đến giọng nói của một cô gái còn đang ngái ngủ

- Là tôi - Kiệt Tường nửa mơ nửa tỉnh trả lời

- Tôi là ai ?

- Kiệt Tường, Lí Kiệt Tường ! - Anh gất lên

Lí Kiệt Tường, có quen không nhỉ? Là ai, tổng giám đốc à? Không đúng, tên tổng giám đốc làm gì hay thế chứ ? là nhân viên phòng kế hoạch à? Không phải, Lí Kiệt Tường? Lí Kiệt Tường? Hiệu My ? ÁÁÁÁÁ. Tú Linh đã thôi không còn mơ ngủ, đầu óc cô bây giờ hoàn toàn tỉnh táo, cô bật dậy khỏi giường, câu đầu tiên thốt lên là một tiếng hét có thể đã làm náo động cả khu chung cư.

- Điện à ?

- Anh.....sao lại gọi cho tôi ? Hiệu My có chuyện gì à ? - Vì chỉ mới gặp một hai lần nên Tú Linh thông minh tới nỗi, nhắc đến Kiệt Tường là sẽ nghĩ ngay đến cô bạn tâm giao

Bên kia màn hình, Kiệt Tường nhếch môi cười khê, anh còn đang tính không biết phải giải thích lí do gì lại gọi cho cô giờ này.

- Phải

- Sao, chuyện gì, mau nói đi ! - Tú Linh không thể giữ được bình tĩnh

- Cô mau đến đây, địa chỉ là .....

Cúp điện thoại, Kiệt Tường lại uống một hơi rượu. Đôi mắt mơ màng nhìn vào những chữ cái ngoằn ngoèo trên vỏ chai, anh thích thú cười nham hiểm " Thật không ngờ, cô lại dễ bị lừa đến thế, vậy mà cứ tưởng, cô là một con sư tử cơ, hóa ra chỉ là một con thỏ con đeo mặt nạ"

Tú Linh sau khi nghe điện thoại, tức tốc thay quần áo, phi thẳng tới địa chỉ mà Kiệt Tường vừa nói.

Ồ, sao lại là quán bar chứ ?

Không phải là hán dụ đồ Hiệu My tới mấy chỗ thế này rồi chúc cho cô say, sau khi đã làm gì Hiệu My thì gọi cô tới đây đây chứ?

A, điên mất, Lí Kiệt Tường, anh mà dám làm gì Hiệu My, tôi sẽ cho anh nếm mùi đau khổ.

Haizz, khí thế ngất trời bước vào bên trong, Tú Linh mới chờ người ra khi phát hiện

Sự thật đau lòng thứ nhất : Hiệu My không có ở cùng chỗ này với anh ta

Sự thật đau lòng thứ hai: Cô....Tú Linh cô, đã bị lừaaaaaaaaaa

Bởi vì, lúc Tú Linh tìm ra chỗ của Kiệt Tường thì anh đã say bí tỉ, không còn biết trời trăng mây gió gì, ngủ gật ở trên bàn rượu. Xung quanh có không biết bao nhiêu tàn tích: bìa có, rượu ngoại có, thật sự không thiếu loại nào

- Cô à, vị này là bạn cô phải không? Tổng giám đốc Lí là chỗ quen biết, cô cứ đưa anh ấy về, không cần thanh toán gì đâu ạ ?

Quen biết á? Đưa về á ? Không phải chứ ? Cái này gọi là gì chứ? Không thể có cái lí lẽ ngu ngốc ấy được. Đảng và nhà nước không thể giết cô như thế được đâu.....

Tú Linh vội vã xua tay phủ nhận, đầu lắc lia lịa

- Không, anh nhầm rồi, tôi làm sao lại là người quen của anh ta chứ ? Không thể, không thể đâu. Xin lỗi, tôi đi trước đây

Chưa kịp bước quá hai bước, lưng Tú Linh đã lạnh run lên bởi một giọng nói lạ mà như quen

- Tú Linh, em đến rồi à, lại đây với anh nào - Kiệt Tường khó khăn ngóc đầu dậy nhìn cô, đưa tay vẫy vẫy tỏ ý bảo cô tới gần

Thật là mắt mặt mà!!!!!!

Tú Linh quay qua, cười khó khăn với anh bởi bàn đang ngậy người vì không hiểu chuyện gì, một mực chối tội" không, không phải đâu, anh ta say rồi đấy"

- Tú Linh, nhanh lên - Kê nào đó không biết điều vẫn cứ ngoan cố gọi tên cô

Chết tiệt, cái tên Tú Linh là để anh gọi à ?

Tú Linh cắn răng đi về phía Kiệt Tường, tay đã co sẵn hai nắm đấm

- Chúng ta về thôi, anh Lí Kiệt Tường ! Đi ra khỏi đây, tìm một nơi yên tĩnh, chúng ta sẽ cùng nhau "tâm sự", được chứ ????????

Bệnh viện, 9 h tối.....

- Hiểu My, sao nghỉ làm thế hả, em ốm à ? - vừa nhắc máy đã nghe tiếng chị Bảo Lan lo lắng

- Không sao chị ạ, chỉ là có chút chuyện. Là tổng giám đốc, anh ấy bị thương, nên em.....mà thôi, chuyện dài dòng lắm, bây giờ em vẫn đang trong bệnh viện chị ạ.

- Cái gì, Minh Kỳ bị thương á ? Thôi được, em đang ở bệnh viện nào, chị tới ngay !

- Là người thân hả chị ? - Bảo An đưa miếng táo đã được gọt cho Hiểu My, ánh mắt tò mò khi thấy cô vui vẻ sau khi gác máy

- Ủ, mà thôi, em về đi, muộn lắm rồi, lát nữa có người vào với chị, em không cần lo đâu, ngày mai còn phải đi học mà, đúng không?

- Vâng ạ, nhưng để em ngồi đợi thêm lát nữa với chị nhé!

Bên cạnh Tiểu Bảo An, người ta sẽ có cảm giác rất ấm áp, vui vẻ mặc dù mới chỉ tiếp xúc không lâu. Sự chân thành, ngây thơ của cô bé làm người ta tin tưởng. Dù chỉ cách cô có vài tuổi nhưng Hiểu My vẫn cứ thích gọi Tiểu Bảo An là cô bé, ngay cả cái tên đã là cái gì đó rất dễ thương rồi, không phải sao ?

Bảo Lan thật sự hoảng hốt khi nghe tin này. Cô không hề hay biết gì cả, thật là vô tâm. Sai những bước dài trên hành lang đã thừa người, tìm Bảo Lan như muốn ngừng đập. Minh Kỳ, em nhất định không được có chuyện gì, xin em đấy !

Nhất định không được như Bảo My ! Không được bỏ chị như Bảo My !

- Hiểu My, Minh K..... - giọng nói của Bảo Lan chợt mất nghẹn nơi cổ họng, chân tay cô không thể cử động, cả trí não cũng ngừng hoạt động, cô đứng chôn chân một chỗ nơi cửa phòng

Cô bé này.....Bảo My ?

- Chị Bảo Lan, chị sao thế ? - Hiểu My lo lắng

Bảo Lan vẫn nhìn chăm chăm vào cô bé đứng trước mặt mình. Quanh khóe mắt đã ngân ngấn nước. Mãi một lúc sau, môi cô mới có thể mấp máy " Bảo My "

Tiểu Bảo An ngây người, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô tròn xoe mắt, cong ngón tay chỉ vào mặt mình

- Chị .....là đang gọi em sao ?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chị.....là đang gọi em sao ? - Tiểu Bảo An ngờ ngác không hiểu Bảo Lan đang gọi ai mà lại xúc động đến như vậy

Lẽ nào là cô nhầm ? Không, không thể nào ! Khuôn mặt ấy, nụ cười như thiên thần ấy và cả đôi mắt to tròn xoe kia, không thể là ai khác ngoài Bảo My, em gái cô !

- Bảo My, là chị đây mà, Bảo Lan, chị của em đây, em không nhận ra chị sao ? - Bảo Lan không thể kiềm chế cảm xúc, chạy lại nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Bảo An.

Tình huống không ngờ xảy ra, Tiểu Bảo An chỉ còn biết dùng ánh mắt cầu cứu Hiểu My, trong ánh mắt đó hiện rõ ràng câu nói " Chị ơi, chuyện gì vậy chị, em, không biết chị này mà"

Cái nhìn của Tiểu Bảo An làm bức tường hi vọng trong Bảo Lan sụp đổ. Cô bắt lực lùi về sau, nhìn Tiểu Bảo An đau khổ

Trong căn phòng chỉ còn lại những im lặng đáng sợ.

Phải rất lâu sau đó, Bảo Lan mới bình tĩnh lại được.

- Xin lỗi hai em, tại chị.....

- Không sao mà chị, nhưng mà, có chuyện gì vậy chị.....

- À, là tại vì Tiểu Bảo An giống em gái Bảo My của chị quá !

Không gian lại tiếp tục lắng xuống.

Giờ thì Hiểu My mới hiểu ra, tại sao chị Bảo Lan lại phản ứng như thế ngay từ lần đầu nhìn thấy Tiểu Bảo An. Sao cô lại không nhớ ra nhỉ, mấy lần đến nhà chị Bảo Lan, rõ ràng là cô đã nhìn thấy Bảo My trong ảnh, vậy mà lúc gặp Bảo An, dù hơi ngờ ngờ đã quen nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Giờ thì cô biết, trong cuộc sống này, luôn có những điều kì lạ mà người ta không bao giờ ngờ đến !

Nhưng ước gì, cái kì lạ ấy có thể trong phút chốc trở thành điều kì diệu, để những vết thương có thể nhanh chóng liền sẹo, như vết sẹo trong cô lúc này.....

Ngồi trong xe taxi, Tú Linh chỉ thiếu nước là đập đầu vào thành xe tự vẫn.

Kiệt Tường say đến không biết trời trăng mây gió gì, người không còn chút sức lực nào, cứ mềm nhũn như cọng bún, hết nghiêng bên này lại ngã bên kia, và điểm dừng chân cuối cùng vẫn cứ là người Tú Linh

Một tên con trai to cao, khỏe mạnh dựa vào người một cô gái nhỏ nhắn, không phải là làm khó cho cô quá rồi sao ?

- Lí Kiệt Tường, anh mà còn không mau ngồi ngay ngắn lại, đừng trách tôi không khách sáo đấy - Tú Linh nghiêng răng nghiêng lợi

- Thôi cháu à, chắc say quá rồi ấy mà, mà thôi, cháu cũng đừng giận chồng cháu làm gì, tội nghiệp ! - ông bác tái xế lâu lâu lại liếc nhìn đôi thanh niên trẻ, mỉm cười về thông cảm

Đại bá à , không phải chứ ? Làm ơn đi ! lúc này là bạn gái, mới mấy phút sau đã biết thành vợ chồng, không biết lúc về tới nhà sẽ là gì nữa đây.

Tú Linh ngồi ở băng ghế sau chỉ biết cười khổ. Trời ơi, cái số cô ! Rồi lại liếc sang người bên cạnh : Khấp người nồng nặc mùi bia rượu, quần áo xộc xệch.....Haizzz, trong khi đó, cô, cô gái hai mươi mấy tuổi, trong trắng tinh khôi, dễ thương, thanh lịch, có thể nào lại ghép đôi bữa bãi thế sao ?

Cuối cùng thì cũng tới nhà, Tú Linh thở phào nhẹ nhõm, vai cô sắp bị làm cho gãy ra rồi !

Tú Linh không biết nhà Kiệt Tường, lại không đủ nhẫn tâm bỏ anh ta ngoài đường giữa đêm đông lạnh giá trong tình trạng say mềm thế này, cho nên, suy đi tính lại vẫn không thể làm gì khác ngoài việc vác cái của nợ này về nhà.

Cũng may nhờ có bác tài xế tốt bụng giúp đỡ, nếu không, chắc Tú Linh cũng chỉ còn nước ngồi ở đây với anh ta, lí do duy nhất, bảo cô đưa anh ta từ ngoài cổng vào trong nhà, trong khi đó sân lại dài đến mấy mét ư? Thế thì giết cô đi cho rồi ! (chỉ có mấy mét thôi mà - Mấy mét ? Thế thì đi mà đỡ anh ta, có biết anh ta nặng thế nào không hả - hì, thì thôi vậy, cảm ơn bác tài xế nha, phù, ta lại nhiều chuyện rồi ^^)

Nhưng đến khi đưa Kiệt Tường vào nhà thì lại có một vấn đề khác nảy sinh ?

Con gái, ban đêm, đưa một tên con trai lạ mặt vào nhà, sẽ không sao chứ ?

Có, thật sự là có sao đấy !

Bởi vì, Tú Linh hoàn toàn không thể nào an tâm khi ở cùng với một con mãnh thú, hơn nữa lại còn là mãnh thú trong tình trạng không tỉnh táo, không nhận thức với vô số tiền án phạm tội với dân nữ nhà lành, chính vì thế, cô có điên mới không đề phòng cảnh giác.

Tổng Kiệt Tường vào một phòng sau khi đã giúp anh ta lau bớt mồ hôi trên trán, Tú Linh nhanh chóng chuẩn vào phòng mình, khóa trái cửa phòng và không quên chặn ở cửa không biết bao nhiêu đồ đạc.

Dù sao thì cẩn trọng vẫn hơn mà, không đúng sao ?

Như vậy là cô đã quá tốt bụng rồi !

Việc Minh Kỳ nằm viện, Bảo Lan đã quyết định sẽ không để lộ cho bất cứ ai biết việc này, trước hết là trong thời gian này, đợi khi nào Minh Kỳ khá hơn, lúc đó mới tính sau.

Thương trường như chiến trường, chẳng ai lại không muốn mình là kẻ bất bại, việc Minh Kỳ bị thương nặng, có nói ra, e rằng cũng không giải quyết được gì, ngược lại còn có thể nảy sinh nhiều rắc rối.

Cũng chính vì thế, cô không thể đêm nào cũng ở đây với Minh Kỳ, mọi việc lại đành phải nhờ Hiểu My.

Đã hai ngày, Minh Kỳ vẫn chưa thấy hồi phục.

Vì đã hai ngày không ngủ nên cơ thể Hiểu My có chút bất ổn.

Bác sĩ vẫn đến thăm bệnh thường xuyên nhưng lúc nào cũng chỉ là câu nói quen thuộc " Anh ta, có thể vẫn chưa tỉnh ngay được đâu ".

Hiểu my mệt mỏi ngã gục trên giường bệnh, gối đầu bên cạnh tay Minh Kỳ, nước mắt cứ thế chảy ra, ướt đầm một mảng ra giường lớn

- Minh Kỳ, anh mau nói đi, đến bao giờ anh mới tỉnh lại. Anh mà không tỉnh lại, tôi biết phải làm sao chứ? Cầu xin anh, mau tỉnh lại đi, tôi sẽ không bao giờ ngắt điện thoại của anh nữa. Vũ Minh Kỳ à, tôi muốn ăn kẹo, tôi muốn ăn kẹo ! Anh mà có làm sao, tôi biết ăn nói với hai bác thế nào chứ.....

- Thì em ở bên cạnh, suốt đời phụng dưỡng họ là được rồi ! - Tiếng nói phát ra làm Hiểu My giật mình

Là tiếng của Minh Kỳ !

Minh Kỳ !

Anh ta đã tỉnh dậy !

Hiểu My vui mừng đến nỗi không nói nên lời, cô chỉ nhìn anh, nhìn rất lâu, như chưa bao giờ cô thấy anh, như hai người đã không gặp nhau gần hai thế kỉ, nước mắt cứ chảy dài trên khuôn mặt nhợt nhạt, mệt mỏi

- Vũ Minh Kỳ, anh tỉnh rồi, tôi.....tôi đi gọi bác sĩ, anh đừng động dậy !

- Khoan đã - Minh Kỳ đưa tay, nắm lấy bàn tay của Hiểu My - lúc này mà gọi bác sĩ thì sẽ không còn lãng mạn gì đâu !

Tên Vũ Minh Kỳ chết tiệt ấy ! Lúc này mà anh ta còn có thể nói như vậy cơ đấy, trong khi vì lo cho anh, cô đã khóc mất không biết bao nhiêu giọt nước mắt. Dù đôi môi tái nhợt, mắt cổ mờ ra tinh tảo, dù không mặc áo vết, không chỉnh chuốt như mọi ngày thì có một thứ làm cho Hiểu My chắc chắn, vết thương ở bụng không làm thay đổi tính tình của anh, đó là : cái điệu bộ kênh kiệu, ngạo mạn ấy !

Đã mấy ngày rồi, cô không được nghe tiếng nói ấy, không được nhìn thấy đôi mắt nhắm lại nguy hiểm ấy, thật sự.....cô nhớ nó quá, rất nhớ.

Minh Kỳ nhủ mảy, không biết vì anh đang đau hay vì anh không vui nữa

- Đây, sao lại khóc chứ, đừng nói là thấy tôi tỉnh dậy, em không vui đấy - Anh giả vờ trừng cô nghiêm túc

Hiểu My dờ khóc dờ cười, thật may quá, anh ta không bị ảnh hưởng gì tới thần kinh cả !

- Anh đừng nói nữa, tôi đi gọi bác sĩ đây !

- Đã nói là đừng có đi mà ! Em bước một bước nữa xem, tôi sẽ không tỉnh lại nữa đâu đấy ! - nói rồi, anh quay mặt đi, vờ giận dữ

- Nhưng mà.....

Lời còn chưa kịp nói hết, người Hiểu My đã bị kéo xuống, cả người cô nằm đè lên người Minh Kỳ.

- Ơ

- Nằm yên đi, tôi vẫn còn đang bị thương đấy, đừng lộn xộn nữa

- Biết mình bị thương thì mau thả tôi ra, tôi sẽ làm anh đau mất !

- Em mà còn ngo ngoáy nữa thì tôi mới đau đấy ! im lặng đi

Thế này mà nói là bị thương à ? Bác sĩ, sao lại có thể nói sức khỏe anh ta yếu cơ chứ ?????

Minh Kỳ cứ ôm Hiểu My như thế, vết thương nơi bụng không làm anh đau, giờ đây, anh lại đang thấy rất vui, rất hạnh phúc

- Minh Kỳ.....xin lỗi, tại tôi mà anh.....

- Xin lỗi suốt thế thôi à ?

- Há ??? ơ, tôi.....

Nhìn điệu bộ lúng túng của Hiểu My, Minh Kỳ bật cười, anh lại dùng hết sức của mình, kéo cô ghì vào lòng anh.

Ngốc ạ, vì anh yêu em, cho nên.....có mất một chút máu thì đã làm sao chứ ?

- Lúc này, em nói....rất muốn tôi tỉnh lại ? - giọng nói khàn khàn của Minh Kỳ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh

Anh ta nghe thấy sao ? thật mất mặt quá !

Hiểu My lập tức thấy mặt mình nóng lên, cô đứng dậy khỏi người Minh Kỳ, đánh trống lảng

- Anh nghỉ ngơi đi, tôi đi gọi bác sĩ. Bác sĩ bảo, lúc nào anh tỉnh lại, nhất định phải gọi ngay ! - và chỉ năm giây sau, bóng dáng cô đã khuất dạng sau cánh cửa.

Ôi, con mèo nhỏ của anh !

Trong những lúc trí óc mê man , không tỉnh táo, anh vẫn mơ hồ nghe thấy tiếng của cô, rằng anh nhất định phải nhanh tỉnh dậy, cô rất nhớ anh. Em không biết sao, vì em mà anh mới có thể mở mắt ra đây, ngốc ạ!

Nắng sớm ủa vào khung cửa sổ, gió đông khẽ làm cho tấm màn trắng bay bay.

Kiệt Tường uể oải mở mắt, khẽ chau mày vì cơn đau đầu hành hạ, khó chịu quá.

Trong không khí, một mùi thức ăn thơm phức lan tỏa làm cái bụng đang cồn cào bỗng phản ứng quyết liệt. Kiệt Tường bây giờ mới nhận ra, nơi anh đang nằm không phải là phòng mình. Theo phản xạ tự nhiên, Kiệt Tường lao ra khỏi phòng, hướng về nơi đang tỏa ra mùi thức ăn ngào ngạt .

Trong bếp, một cô gái đang chăm chú nấu ăn, thỉnh thoảng lại đưa tay lên lau mấy giọt mồ hôi trán, dáng vẻ rất tập trung vào món ăn trên bếp.

Kiệt Tường dựa người vào tường, đứng yên quan sát

" sớm thức giấc thấy sao đẹp hơn hôm qua, hát câu yêu đời là la....." ÁAaaaaaaaaaaaaa

Xoảng

Chiếc chảo không trên tay Tú Linh nhào lộn trên không trung rồi hạ cánh an toàn trên nền bếp.

Sao cô lại quên mất là ngoài cô ra, căn nhà này vẫn còn có một vị khách không mời chứ ?

- Cô không cần phải phản kích như thế đâu ? - Kiệt Tường buông ra câu ấy rồi đi về phía bàn ăn, tự nhiên kéo một chiếc ghế ra ngồi.

- Anh.....sao lại có người như anh chứ ? suýt nữa thì làm tôi đứng tim . Anh điên à ?

Đáp lại sự giận dữ của Tú Linh, Kiệt tường chỉ nhàn rãi quét cô một lượt từ trên xuống dưới.

Xem nào.....ừm, bộ đồ ngủ hình mèo kitty, tóc xõa dài tự nhiên, không hề tô son đánh phấn, dưới chân còn mang một đôi dép to bằng bông, trên đó cũng có hình mèo kitty .

Thật là.....đáng yêu !

Kiệt Tường bỗng chốc thấy tim mình đập nhanh hơn vài nhịp.

Tú Linh lúc đầu còn ngỡ ra, không hiểu anh làm gì, đến khi phát hiện, có người soi mói mình, cô lập tức đưa tay lên che phần cổ áo.

- Anh....biến thái ! - Tú Linh cảm phần chỉ vào mặt Kiệt Tường rồi nhanh như bay, cô phóng lên phòng, thay nhanh bộ quần áo khác.

Thường ngày sống một mình, Tú Linh chẳng bao giờ câu nệ bản thân, cứ sống thoải mái thôi. Về đến nhà, thay bộ đồ công sở, cô sẽ nằm dài trên sa lông, ăn snack, xem ti vi, lâu lâu lại hứng thú vào bếp, chẳng cần phải nhìn sắc mặt của người khác mà tự ép mình trở thành thực nữ hiền ngoan. Hôm nay, cô lại quên mất có tên Kiệt Tường này. A, thật tức chết mà, lại còn để tên đó nhìn cô lâu như thế. !

Chỉ cần có thể tỉnh lại thì tình hình của Minh Kỳ đã không còn gì lo ngại.

Bác sĩ sau khi kiểm tra, có chút bất ngờ. Hoàn toàn trái ngược với dự đoán của ông, Minh Kỳ đã có thể tỉnh lại mà không cần đến một tuần.

Giờ này, Minh Kỳ đang nhàn nhã ngồi trên giường bệnh, đọc tạp chí, chốc chốc lại chia tay ra trước mặt Hiểu My đòi trái cây.

Ông trời ơi, có thật là anh ta vừa mới qua khỏi nguy hiểm không vậy ?

- Đây, anh thấy trong người thế nào ?

Minh Kỳ dùng đọc báo, ngẩng mặt lên nhìn Hiểu My

- Vẫn chưa khỏe lắm !

- Tôi hỏi nghiêm túc đây ! - Hiểu My bực bội gắt lên, tại sao lúc nào anh ta cũng có thể đùa như vậy chứ ?

- Em có gì muốn nói với tôi à ?

- Anh đừng có lạc đề được không vậy ?

Minh Kỳ không trả lời câu hỏi của Hiểu My, anh chỉ ngồi nhìn cô, môi mỉm cười dịu dàng. Khẽ kéo cô về phía mình, Minh Kỳ nhẹ nhàng

- Hiểu My, hãy nói cho anh biết, em có yêu anh không ?

- O, tôi.....

- Lúc anh chưa tỉnh dậy, em có cảm giác như thế nào ?

- Tôi...tôi....

Minh Kỳ đột nhiên kéo mạnh tay, chỉ giây sau, khoảng cách giữa hai người đã không còn được tính tới 5 cm

Sự im lặng kéo dài không biết đến bao lâu. Trong khoảnh khắc ấy, Hiểu My nghe thấy tiếng con tim mình thổn thức. Lúc anh chưa tỉnh dậy, lúc người ta nói rằng, anh đang trong tình trạng nguy hiểm, cô đã như thế nào nhỉ? rất sợ, cô rất sợ phải xa anh. Cô có yêu anh không? cô biết câu trả lời, nhưng mà, chỉ mới lúc này thôi !

- Hiểu My, em sẽ lại yêu anh, được không ? - Câu hỏi của Minh Kỳ lại vang lên, trong giọng nói yếu ớt vì chưa hoàn toàn bình phục của anh, Hiểu My nghe rất rõ những niềm yếu vô hình, những chân thành không tên, chỉ cần như vậy thôi, cô chỉ cần có vậy, để một lần nữa thuyết phục lý trí làm theo con tim, để một lần nữa tin anh.....và yêu anh....

Hiểu My không trả lời câu hỏi của Minh Kỳ. Anh dường như thấy mình bất lực, đã hơn ba lần ngỏ lời yêu, cô vẫn không thể cho anh câu trả lời mà anh mong đợi. Điều đó có nghĩa, cô hoàn toàn không thích anh, có chăng cũng chỉ là do anh tự đề cao bản thân mình. Đôi tay của Minh Kỳ cứ thế, nói lòng dần. Lúc anh định buông cô ra thì lại thấy, trên lưng mình có một vòng tay nhỏ bé ôm lấy. Dù không bốn mắt nhìn nhau nồng ấm, dù không trực tiếp nghe cô trả lời có thì anh vẫn biết, cô đã đón nhận anh. Minh Kỳ hạnh phúc siết chặt tay. Anh có thể cảm nhận trái tim mình đang nhảy nhót trong lồng ngực. Anh đang cười, và cô cũng đang cười, như vậy là đủ để nỗi đau xoa dịu....

- Ăn đi, anh nhìn gì chứ ? - Tú Linh mới sáng sớm đã tâm tình không vui, bao nhiêu công sức chuẩn bị đồ ăn sáng, thế mà nhìn vào bàn đã thấy không còn hứng thú thưởng thức

Kiệt Tường đưa đĩa gấp một miếng trong đĩa, đưa lên trước mặt, lật qua lật lại, vẻ mặt không an tâm

- Đây là món gì ? ăn vào....sẽ không sao chứ ?

- Há ? Tú Linh mắt chữ o mồm chữ a kinh ngạc. Anh ta, không phải từ hành tinh sao hỏa bước xuống đây chứ !!!!!

- Anh không cần ăn đâu, ăn vào sẽ tử nạn đấy ! - Tú Linh tức giận giành lấy miếng thức ăn trên tay Kiệt Tường

- Này, tôi ăn là được chứ gì ? - mặc dù hơi không an tâm nhưng cái bụng đói lại phản Kiệt Tường, anh không thể chịu đói được

Nhắm mắt đưa miếng thức ăn vào miệng, Kiệt Tường thật sự kinh ngạc. Món này.....anh chưa bao giờ ăn, nhưng mà rất ngon nha !

Vậy là kể từ giây phút đó, đĩa thức ăn toàn quyền sở hữu của Kiệt Tường, người nấu là Tú Linh đành ngậm đắng nuốt cay vì không thể giành được với anh .

Ma đói thật sự là quá đáng sợ !

Cơm sáng xong xuôi, tinh thần lập tức thoải mái trở lại.

- Này, cô đi làm à, chờ tôi với !

- Tránh xa tôi ra, á, đừng có đi sát tôi như thế, Áaaaaa !

Hôm nay, Minh Kỳ sẽ xuất viện.

- Hiểu My à, không thể ở viện thêm vài ngày nữa sao ? anh thấy trong người vẫn chưa khỏe lắm - Minh Kỳ nằm viện lâu quá, lại có người tận tình chăm sóc, lập tức sinh ra tính lười biếng

- Anh thích ở đây hà, vậy thôi, anh xin bác sĩ nhé, em phải về công ti làm việc đây, em còn có rất nhiều chuyện phải làm !

- Này, em thật quá đáng

Cuối cùng, Minh Kỳ cũng phải ngoan ngoãn vác hành lý, công tin Vũ Minh thắng tiến.

Nghỉ mấy ngày, công việc ứ đọng, vừa vào công ti, Minh Kỳ đã sắp phải vào viện trở lại vì đồng tài liệu cao như núi trên bàn.

Hôm nay, lại có lịch trả lời báo chí, phỏng vấn Minh Kỳ với tư cách là doanh nhân thành đạt.

Cuộc trò chuyện kéo dài rất lâu, cũng chẳng biết Minh Kỳ đã trả lời bao nhiêu câu hỏi, nhưng có một chuyện khiến cả công ti sửng sốt.

- Nói về chuyện riêng một chút, anh Minh Kỳ có thể cho mọi người biết về người thương của anh chứ ạ !

- Chẳng có gì phải giấu diếm, tôi sắp kết hôn

- Ô, thật bất ngờ, là cô gái nào vậy ạ ?

- Là Trịnh Hiểu My.

Trịnh Hiểu My ! Á ! Trịnh Hiểu My !

Con nhỏ này, vậy mà dám giấu chị em chúng ta ! - tất cả nhân viên nữa trong công ti lập tức nổi con thịnh nộ. Nhưng cuồng phong thì lại dồn hết vào một người : Trần Tĩnh Như

NewYork, 9 h 30'

Choang

- Hoàng Yến à, cậu bình tĩnh đi !

- Cậu im đi, cậu không thấy gì sao ? Ngay cả Vũ Minh Kỳ cũng không còn chờ tôi nữa, anh ấy cũng hết yêu tôi rồi. Sự nghiệp khó khăn, cả người yêu đơn phương mình cũng có vị hôn thê mới, cậu bảo tôi phải làm gì đây? Vốn dĩ định về nước bắt đầu lại mọi chuyện, bây giờ thì tốt rồi, tôi....Hoàng yến tôi đã hoàn toàn thất bại. - Hoàng Yến ngửa cổ, uống rượu như uống nước lã

- Hoàng Yến à, vậy cậu không định về nước nữa à ?

- Về làm gì, để người ta biết tôi là kẻ thua cuộc à? - Hoàng yến gất lên

- Không được, cậu phải về, bây giờ, chuyện công việc của cậu vẫn chưa lan rộng cơ mà, đúng không? Làm sao người ta biết được nếu cậu không nói. Hơn nữa, nhất định cậu phải về. Hiện giờ, Minh Kỳ là người có ảnh hưởng rất lớn trong ngành, tin, anh ta vẫn còn rất yêu cậu, chỉ cần cậu đồng ý thôi, cậu lại không thể giành được anh ta từ tay con nhỏ đó à ?

Hoàng Yến thôi không uống rượu nữa, đôi mắt nhìn về một nơi xa xăm trên bầu trời.

Phải, cái Hoàng Yến cô đã muốn, nhất định không thể không có.

Cô phải trở về, trở về để lấy cái vốn dĩ thuộc về cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27

- Chị, em đi học đây !

- Ủ, nhớ về sớm nhé !, hôm nay chị sẽ nấu rất nhiều món ngon đấy !

- Vâng

Nhìn Bảo My khuất sau cánh cửa sắt, nơi những khóm hoa đang đua nhau nở rộ, lòng cô có một cảm giác gì đó rất khác thường, nao nao, bồn chồn, cảm giác y hệt như lúc nhận được tin bố mẹ cô ra đi.....

Bảo Lan sau ngày làm việc mệt mỏi đã nhanh chân về nhà, chuẩn bị cơm tối.

Mười lăm phút, hai mươi phút.....

Một tiếng, hai tiếng.....

Bảo Lan hết đi ra rồi lại đi vào, nhưng cánh cửa vẫn im lìm không tiếng động

Rồi một cú điện thoại, cả thế giới như sụp đổ chỉ trong một giây !

Người ta nói Bảo My bị tai nạn, cô không thể nhận ra Bảo My, vì những người gặp tai nạn đều không thể nhận diện chính xác được, nhưng có một thứ, duy nhất Bảo My mới có, trong chiếc túi xách bên cạnh, có vật may mắn của hai chị em cô. Đó là vật không thể bị cháy hay bị ướt, là món quà mà ba mẹ cô đã rất khó khăn mới kiếm được.

Thứ đó là duy nhất, trên đời này, ngoài Bảo Lan ra, không thể tìm ra người có cái giống như vậy.....

Bảo Lan như không còn thở được, cô điếng người, chao đảo, mất phương hướng....Đó là em gái cô, đứa em gái duy nhất, người thân duy nhất còn lại.....

Bảo My ! Không ! Aaaaaaaaaaaaa

Con ác mộng làm Bảo Lan giật mình, trên trán cô, mồ hôi đầm đìa.

Bảo Lan đưa tay lên ngực, thờ dốc. Từ sau lần gặp Tiểu Bảo An, dường như đêm nào cô cũng mơ thấy giấc mơ này. Một con ác mộng kinh khủng. Hai hàng nước mắt tuôn trào, Bảo Lan ngồi bó gối trong chăn, thần thờ.

Vốn cứ tưởng bản thân mình mạnh mẽ.

Vốn cứ nghĩ rằng nước mắt đã cạn khô từ sau đám tang ấy.

Vậy mà....không ngờ...bây giờ nó vẫn cứ làm cô đau !

Chưa lúc nào, cô quên đi cái ngày định mệnh ấy !

Bảo Lan trong suốt thời gian dài không ngừng tìm cho mình hi vọng, dù chỉ là mòng manh thì cô vẫn cứ muốn hi vọng, rằng người nằm bất động trên mặt đất không phải là em cô, rằng chỉ là một sự trùng hợp vô duyên nào đó, và rằng em cô cũng đang ở nơi nào, gần thôi, cũng đang tìm cô.

Nhưng vô vọng.....

6 năm dài cho một cuộc tìm kiếm không có gì để người ta mơ tưởng, cuối cùng, kết quả vẫn chỉ là con số không tròn trĩnh.

Vô ích thôi, người nằm trong mộ chính là em cô.

Kể từ đó, Bảo Lan sợ lửa. Lí do ư ? là vì Bảo My, em cô đã chết cháy, đến mức, cô không thể nhìn em lần cuối cùng

Người ta nói, có lẽ cô bé đã xông vào nhà để cứu một em bé đang bị nhốt trong ngôi nhà đang ngun ngút khói.

Cô có thể trách ai đây?

Trách ông trời đã quá tàn nhẫn với cô hay trách số phận mĩa mai, cứ lần lượt cướp đi những người cô yêu thương nhất

Ba, mẹ, rồi bây giờ đến cả em cô

Một mình cô độc, không ruột thịt, không người thân, lần đầu tiên cô hiểu, sự cô đơn đáng sợ tới mức nào.....

- Hiểu My....cậu được lắm ! - vừa nhắc máy, Hiểu My đã nghe thấy tiếng cười nguy hiểm của Tú Linh

- Cậu sao thế hả ?

- Lại còn vờ vịt, chuyện này, đáng lẽ ra tớ phải là người biết đầu tiên chứ? - giọng Tú Linh hờn dỗi

- Nhưng có chuyện gì ?

- Đây, lúc đó, tớ có được mời làm phù dâu không thế ? ^^

- Con nhỏ này, ăn nhằm thứ gì rồi à, sao nói chuyện không đầu không cuối gì thế hả ?

- Ô, thế chuyện Minh Kỳ nói trên tivi...cậu không biết à, ồ, tên này tính gây bất ngờ à ?

- Minh Kỳ ? Tú Linh à, chuyện gì thế, cậu nói rõ ra được không ?

- Đi mà hỏi chồng tương lai của cậu ấy, thôi, tớ bận rồi, gặp cậu sau nhé, tớ chỉ gọi để chúc mừng cậu thôi, hihi !

Phù dâu ? Chồng tương lai ? ai làm ơn nói cho cô biết, chuyện gì đã xảy ra trong nửa ngày cô lơ đãng !

Nhắc mới nhớ, bây giờ, có phải là có quá nhiều người nhìn cô không ? Mà ánh mắt nào cũng.....thật đáng sợ ! Cô phạm trọng tội gì à ? Mọi tâm trí dồn hết trong mấy bản thiết kế, cô hoàn toàn vô tội mà !

Chắc chắn Minh Kỳ lại gây rắc rối cho cô, nhất định là anh ta !

Hiểu My tạm gác mọi công việc đang dang dở, tức tốc chạy lên văn phòng tổng giám đốc.

Minh Kỳ vẫn đang cắm cúi làm việc, thấy cô, anh lập tức ngừng lại, mỉm cười vui vẻ

- Sao vậy, chưa gì hết đã nhớ anh sao ?

- Không hiểu có chuyện gì mà thái độ của mọi người với em rất lạ, mà hình như chuyện đó có liên quan tới anh ? - Hiểu My không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề

Minh Kỳ phì cười

- Em từ đâu tới đây hả, lúc sáng không xem tivi à ?

- Em không có thời gian !

- Nào, lại đây - Minh Kỳ kéo tay cô tới bàn làm việc, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế thoải mái và tay thì mở máy tính lên. Anh đang định cho cô xem lại buổi phỏng vấn lúc

sáng.

"- Chẳng có gì phải giấu diếm, tôi sắp kết hôn

- Là Trịnh Hiểu My."

VỮ MINH KỲ !!!!!!!!!!!!!

- Anh đang nói lung tung cái gì thế hả ????????

- Này, người đang nói lung tung là em đây ! em có biết, có bao nhiêu cô gái mơ được anh nhắc tới với hai chữ bạn gái mà không được không hả, còn em, lại là vị hôn thê, hôn thê đây, có biết không hả ? - Minh Kỳ thấy kết quả không được như dự kiến thì có chút phật ý, mặt buồn bã quở trách

Không phải lúc này, nhân vật nữ chính phải đang ôm cổ nam chính mà sụt sùi vì hạnh phúc sao ? Cô có gì lại nổi giận với anh chứ ?

- Nhưng em có nói là muốn kết hôn với anh sao ? - Hiểu My vẫn cứ thấy không phục

- Này, Trịnh Hiểu My, có giỏi thì em nói lại xem nào, em dám không yêu anh ? - Minh Kỳ nắm chặt lấy bàn tay Hiểu My, nheo mắt nhìn cô đe dọa.

Ánh mắt này, thực sự là cô rất sợ.....

- Anh.....từ từ rồi nói có được không, tay em.....đau....

Minh Kỳ lúc này mới nhớ ra mình đang cầm tay cô rất chặt, vội vã buông tay

Hiểu My cau mày xoa cổ tay. Chết tiệt, lại dám dùng vũ lực với cô cơ đấy !

- Nhưng yêu và kết hôn là hai chuyện không giống nhau ! Huống hồ gì, em lại....

- Lại thế nào hả ? - hai mắt của Minh Kỳ lập tức sầm xuống

- Thôi bỏ đi ! Nhưng anh còn chưa nói với em thì đã tự ý công khai như thế, anh đúng sao ?

- Thì bây giờ em biết rồi đấy thôi ! - Minh Kỳ nhún vai, nhất quyết không nhận mình sai

AAAAA, tại sao lại có người như anh ta chứ ?

- Mà em đừng có lạc đề, nói vào chuyện chính, ý em là sao hả? có phải là em thích tên Lí Kiệt Tường đó không hả ? - Minh Kỳ vừa nói vừa tiến về phía trước, từng bước từng bước dồn Hiểu My vào tường. Cô dám gạt đầu thừa nhận xem, anh sẽ cho cô biết hậu quả ngay lập tức.

Hiểu My biết chắc mình mà càng lùi thì sẽ càng chết, vì vậy trong lúc Minh Kỳ sợ ý, cô lập tức chạy vọt ra chỗ ghế sa lông, không gian rộng rãi bao giờ cũng an toàn hơn ^^

Minh Kỳ bị phản ứng của cô làm cho dở khóc dở cười, anh chỉ còn biết thích thú cười trong bụng.

- Nói tóm lại, em còn phải làm việc, anh có nghĩ tới, anh nói như thế, có nhiều người sẽ nghĩ em lợi dụng anh để thành công, trong khi em mới chỉ làm việc ở đây không bao lâu. Còn nữa, sắp tới, em phải tham gia cuộc thi thiết kế, em không muốn năng lực của mình bị người ta công nhận một cách miễn cưỡng.

Ồ ? Hiểu My nói không sai chút nào, anh thực sự là không nghĩ tới chuyện này .

- Hôn nữa.....

Minh Kỳ vừa định mở miệng xin lỗi thì đã thấy Hiểu My nửa muốn nói nửa lại sợ điều gì

- Hôn nữa ?

- Hôn nữa.....ai nói em sẽ kết hôn với anh chứ ? Anh bá đạo, ngang tàng, em không thể nào giao cuộc đời này cho anh được, rõ chưa hả ? - Cô liền ngang tiến về phía cửa trước con mắt kinh ngạc của Minh Kỳ. Đã nói rồi, máu hiếu thắng trong cô rất lớn mà, sao cứ thích chọc giận cô chứ ?

Con mèo nhỏ này ? Hôm nay lại dám ngang nhiên chỉ trích anh ! Anh thật sự đã làm mấy cái móng vuốt vuron ra rồi ! Haizzz

Nhưng mà.....ngang tàng ? bá đạo ? cô thực sự coi anh như thế sao ?

Không được, không thể để hình tượng của anh trong cô tệ thế được. Anh chỉ vừa mới có được tình cảm của cô, không thể làm cô nổi giận mà quyết định sai lầm được.

Không chần chừ, Minh Kỳ nhắc điện thoại.

- Thưa kí Đình, liên lạc chuyên gia trang sức tốt nhất cho tôi, sắp xếp lịch nữa nhé !

*****

- Tổng giám đốc à, đã lâu như vậy rồi vẫn chưa thể chọn được mẫu nào ưng ý sao ? - người được mời tới này giờ vẫn chờ đợi trong mồm mồm nhưng không dám lớn tiếng mặc dù lưng đã sắp gầy tới nơi. Cô nở nụ cười méo xệch.

- Cô khẩn trương gì chứ ? ừm, mẫu cũng không tệ, cô rất có khả năng - Minh Kỳ vẫn thành thạo lật qua lật lại mấy trang ảnh mẫu, chép miệng khen.

- Vậy, anh đã lựa được rồi.....- cô mừng thầm trong bụng, giọng nói hồ hởi hẳn

- Vẫn chưa.

Vẫn chưa ?????? O_o

Mặt cô gái lập tức ỉu xiu. Nếu không phải vì cô quyết tâm đứng trong giới trang sức này thì có lẽ đã sớm bỏ cuộc rồi.

- Những mẫu này tuy đẹp nhưng không có gì đặc biệt, tôi muốn có một thứ duy nhất !

- Nếu muốn vậy, anh có thể nói cho tôi biết, người mà anh tặng có sở thích thế nào, tôi có thể giúp anh làm ra trang sức duy nhất mà anh muốn.

Sở thích à ? Cô ấy thích gì nhỉ ???

Minh Kỳ chau mày, nghiêm túc nghĩ ngợi. Thật khó nghĩ, anh không biết cô thích gì, nhưng chắc chắn không thể đi hỏi thẳng cô, như thế thì còn gì là bí mật nữa chứ? Quá thật, thời gian làm chuyện này, anh có thể ki mấy cái hộp đồng hồ. Đã mất mấy tiếng đồng hồ rồi mà anh vẫn chưa tìm ra món quà ưng ý.

- Thế nào ạ ? - đã gần mười phút trôi qua mà Minh Kỳ vẫn cứ ngồi yên bất động, cô đánh sốt ruột hỏi

- Tôi vẫn chưa nghĩ ra. - Minh Kỳ thờ dãi

- Có thể là một loại hoa nào đó, hoa hồng chẳng hạn - cô gái tốt bụng gợi ý

Hoa à ? hình như Hiểu My thích tất cả các loại hoa thì phải ? Nhưng lần trước, Kiệt Tường đã tặng hoa cho cô, không thích ! >.<

- Không được .

- Thế ngôi sao thì sao ạ ? mặt trăng ? trái tim ? hay là .....Trong lúc cô chuyên gia thao thao bất tuyệt gợi ý , Minh Kỳ lại để những kí ức đưa mình về với một ngày nào đó, rất lâu, mà chính anh cũng không nhớ rõ đó là ngày gì

- Minh Kỳ, chúng ta đi ngắm sao đi, tớ biết một chỗ rất hay đó - cô bé con hào hứng

- Nhàm chán - Cậu bé liếc nhìn cô, tỏ vẻ chán ghét rồi sải bước đi thẳng

Nhưng không đi được bao xa thì cánh tay cậu bị giữ lại bởi một bàn tay nhỏ bé và rất....ấm

- Đi mà, tớ rất muốn đưa cậu đến chỗ này, cậu sẽ thích nó đấy, nếu cậu không thích, lúc đó chúng ta có thể về mà - Cô bé cúi mặt, không dám nhìn đối diện cậu, giọng nói yếu ớt nài nỉ, đôi mắt dán chặt vào viên sỏi trên đường

Và không hiểu sao, cậu lại gật đầu đồng ý đi với cô.....

.....có thể là vì sợ những giọt nước mắt có kìm nén trong đôi mắt ấy

có thể là vì mùi lòng?

vì cậu tốt bụng ?.....

Nhưng dù là vì lí do gì thì bây giờ hai người cũng đang đứng cùng nhau, trên tầng thượng của một tòa nhà, rất cao. Đứng từ đây, có thể nhìn thấy dòng xe cộ như mắc cúi, mái của những ngôi nhà xung quanh, mọi thứ nhìn từ góc độ này đều thật nhỏ bé, duy chỉ có những vì sao trên cao là sáng rõ hơn.

- Nay, cậu nằm đi !

Cậu bé liếc sơ qua chỗ mà cô bé chỉ, hoàn toàn không có nệm, lại chẳng biết có sạch không, cậu hơi lưỡng lự, nằm cạnh cô á ?

Cô bé biết cậu đang nghĩ gì, cũng không tiếp tục nài nỉ, cô lôi trong túi ra chiếc ipod màu trắng, nhét vào tai mình rồi lại ngược lên những vì sao trên trời, ánh mắt xa xăm, không biết cô nhìn vào ngôi sao nào nhưng cậu thấy, cô rất chăm chú.

Ngồi được vài phút, cậu lại thấy mỏi, miễn cưỡng nằm xuống cạnh cô.

Rất thoải mái.....

Gió mơn man thổi, những ưu phiền cũng như bay đi thật xa.....

Không gian im lặng, nhưng không hề gượng gạo.....

- Tớ rất thích trăng, và cả sao nữa ! Hôm nay không có trăng, nếu không cậu sẽ thấy ở đây rất sáng.

Cậu bé im lặng lắng nghe, không nói gì, trong không khí thế này, chẳng có lí do gì khiến cậu gắt lên rằng cô thật lắm điều, thật viễn vông, cậu cũng đang rất muốn nghe cô nói....

- Ngắm trăng ngắm sao làm tớ thấy mình vui hơn, sẽ chẳng bao giờ tớ với tới nó, nhưng nó luôn là nơi tớ gửi những nỗi buồn, chính vì không phải ai cũng có thể tới đó nên bí mật sẽ không sợ bị phát hiện, hi

Cô bé lại cười, lúc nào cũng cười. Cậu bé xoay đầu sang nhìn cô, còn cô vẫn cứ dán mắt trên trời. Không hiểu sao, cậu lại thấy nụ cười ấy không giống ngày thường. Cô bé ấy.....đang buồn !

Hiểu My khẽ thở dài, rút một đầu tai nghe, đưa qua phía Minh Kỳ " cậu muốn nghe chứ". Gật đầu . Hiểu My nhét tai nghe vào tai cậu, rồi sau đó lại gỏi đầu lên tay, nhắm mắt " một tiếng nữa chúng ta hãy về nhé ". Lại gật đầu.

Lần đầu tiên từ ngày quen cô, cậu thấy cô lạ như thế. Lần đầu tiên từ ngày quen cô, cậu lại gật đầu nghe theo những gì cô nói...

Một vài điệu nhạc không lời vang lên, Minh Kỳ thấy đầu óc mình trống rỗng. Cảm giác tội lỗi dâng lên. Sẽ thế nào khi cô biết rằng mọi thứ chỉ là một vở kịch, và cậu là một diễn viên đại tài ?

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa thể dừng lại lúc này, cậu không thể.....

Hãy cứ để mọi thứ theo gió bay đi.....

Bên cạnh cậu, Hiểu My mỉm cười an lành, cô đã có cho mình một lí do để tiếp tục. Hôm nay, lúc gặp Hoàng Yến, cô ấy nói rằng Minh Kỳ không yêu cô, Hiểu My đã thấy mình sụp đổ, nhưng bây giờ thì ổn rồi, cô đã có thể có lí do để tiếp tục yêu Minh Kỳ.

Minh Kỳ này, sẽ chẳng bao giờ cậu biết được, lúc cậu không để ý, tớ đã nói với những ngôi sao một bí mật, một bí mật mà cả đời này sẽ không ai biết, ngoài tớ. Tớ đã muốn buông xuôi, muốn từ bỏ cậu. Nhưng là vì cậu đấy ! Nếu lúc này cậu nhất quyết không đồng ý đến nơi này với tớ, quát mắng tớ mơ mộng viễn vông và nhìn tớ bằng cặp mắt chán ghét thường ngày thì có lẽ tớ sẽ nói tớ không thể tiếp tục, tớ đồng ý bỏ cuộc. Là vì hôm nay, tự dưng cậu lại im lặng nghe tớ nói, lại gật đầu lúc tớ hỏi cậu có muốn nghe nhạc không, lại liếc qua tớ hai lần trong một phút, cậu làm tớ không thể cứ thế ép mình quên cậu. Là tại cậu đấy nhé, cả những ngôi sao cũng nói thích cậu thì cậu bảo tớ phải làm thế nào đây ??????

- Chính xác ! - không khí đang im lặng, đột nhiên Minh Kỳ vỗ tay, hét lên phấn khích làm cô gái ngồi cùng phòng giật mình

- Cái....cái gì chính xác ạ ?

- Tôi muốn cô làm một chiếc dây chuyền có mặt ngôi sao cho tôi. À, không, là mặt trăng và ngôi sao. Ngôi sao nhất định phải làm bằng đá quý, nằm trong mặt trăng, trên ngôi sao có hai chữ lồng vào nhau MK, nhất định phải là duy nhất !

Lời Minh Kỳ nói làm cho cô gái chuyên gia trang sức thấy thích thú. Anh làm cô nảy ra nhiều sáng kiến. Đây sẽ là tác phẩm kiệt tác của cô. Ý tưởng đã dạt dào trong đầu, cô lại tìm thấy cho mình nhiều cảm hứng sáng tạo, vội vã xin cáo từ trước khi mở ý tưởng rơi rớt đầu đó.

Minh Kỳ ngả người ra ghế, đầu óc thoải mái. Anh nhất định sẽ làm cô bất ngờ. Cô sẽ rất thích, anh tin chắc như thế.

Vì suy nghĩ quá nhiều nên tinh thần Bảo Lan không được tốt, đã hai ngày nay cô không đến công ti. Hiểu My thực sự lo lắng. Hôm nay, cố tình làm xong công việc sớm, Hiểu My tranh thủ đến nhà Bảo Lan, xem tình hình cô thế nào. Tiểu Bảo An nghe thế cũng háo hức muốn theo.

Hoa trong vườn vẫn cứ đua nhau nở rộ, không khí vẫn trong lành như mọi ngày, chỉ có điều, không thấy chủ nhân của nó đâu.

Lúc bước qua cánh cửa sắt, Tiểu Bảo An chợt khựng lại. Có cái gì đó rất quen, cứ như cô đã từng đi ngang qua ngôi nhà này. Hoa trong vườn rất nhiều, nhưng hầu hết vẫn là hoa hồng phấn, thích thật, loại hoa cô đặc biệt thích. Cánh cổng và hàng rào đều có màu trắng, nhìn rất dễ thương.

Bảo Lan vẫn nằm trong nhà, không hề hay biết có người đến. Trên tay cô, bức ảnh hai chị em chụp lúc trước vẫn nằm gọn trong lòng. Cô rất nhớ Bảo My !

- Chị Bảo Lan - tiếng Hiểu My làm cô thức giấc, mệt mỏi rời giường. Bảo Lan hướng về phía cửa.

Cạch, chỉ có mấy ngày thôi mà nhìn Bảo Lan xơ xác hẳn

- Hai em đến à, vào đi em !

Ồ ?

Bức hình này ?

- Ba mẹ, nhất định sau này con sẽ làm một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng

- Em á ? chị không tin đâu - cô chị lè lưỡi trêu em mình

- Chị dám chọc em, để xem, hôm nay em sẽ giành hết bánh của chị

- Này, em dám, không được, không được đâu !

- Hai con, không giỡn nữa, vào ăn thôi

Trong căn nhà đầy hoa ấy, hai đứa trẻ đuổi nhau quanh mâm cơm, đôi vợ chồng tựa đầu vào vai nhau, mỉm cười !

- Ba mẹ, không, đừng chết, con không muốn, chị hai, mau làm gì đi, ba mẹ.....!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

- Tiểu Bảo An ! Tiểu Bảo An, bình tĩnh lại nào, em sao thế ? - Lúc Hiểu My và Bảo Lan chạy ra thì mặt mày Tiểu Bảo An đã trắng bệch, cô ôm đầu, hơi thở nặng nề

- Em.....đầu.....đau đầu quá.....!

- Bảo An, em đừng làm chị sợ, mau, tới đây nằm nghỉ, bình tĩnh nào !

- Ôi, đau quá ! - Bảo An ôm đầu, khổ sở

Bức hình đó, không hiểu sao lại làm cô mơ hồ nhớ về chuyện gì đó, hình như rất quan trọng, nhưng lại không tài nào nhớ ra. Là chuyện gì ? Rốt cuộc là cô đã quên chuyện gì. Một nửa nhận thức bây giờ chỉ toàn là hình ảnh ba người nào đó, nhưng không thể nhìn rõ mặt. Tim cô nhói đau . Cô đã quên gì đó, một thứ gì đó rất quan trọng !

- Bảo An ! Tiểu Bảo An !

Khoảng 15 phút sau, Bảo An mới có thể trấn tĩnh trở lại. Nhưng dù thế nào thì đầu óc cô bây giờ vẫn cứ không ổn định. Cô thấy lòng bồn chồn, thấy mình bất lực vì không thể biết chuyện gì đã xảy ra với mình.

Căn nhà này.....có cái gì đó rất quen. Cả bức ảnh treo trên tường kia nữa. Mọi thứ.....mọi thứ lại cứ quay cuồng, không theo một chu trình nào cả. Chuyện gì đã xảy ra với cô thế này. Bảo An đưa tay ôm ngực. Cô thấy khó thở, thấy không khí trong người mình như bị rút sạch. Đầu cô đau như búa bổ. Tại sao.....tại sao...bức ảnh đó lại làm cô như thế này ? rốt cuộc chuyện gì, tại sao lại đau như thế ?

Bảo Lan đứng yên, bất động cùng Bảo An. Phản ứng của Tiểu Bảo An ? tại sao lại.....?

Có khi nào, Tiểu Bảo An là.....? Không, làm sao có chuyện như thế được ? Nhưng rõ ràng.....

Nhưng Tiểu Bảo An, quá giống Bảo My, cứ như là hai giọt nước vậy?

Trời đông lạnh lẽo, trong lúc người ta đang chần ầm nệm êm thì Tú Linh lại phải chạy ngược chạy xuôi vì cái hợp đồng gấp trực trực.

Gió thổi mạnh, dù áo mặc trên người đã rất dày nhưng Tú Linh vẫn không thể không co ro. "Cố lên, xong vụ này, nhất định sẽ ăn ngon ngủ kĩ để bù lại " - Tú Linh vừa đi vừa lẩm bẩm, tự cô vũ bản thân.

Khách hàng lần này của công ti cô là một thương gia giàu có, rất có trọng lượng trên thương trường. Hợp đồng lần này, vốn là đã được sắp xếp ổn thỏa nhờ tài thuyết phục của cô, thế mà không hiểu sao, đến phút chót lại có sự cố, hại cô phải chạy đôn chạy đáo giải quyết.

Chạy nhanh vào quán cho kịp giờ hẹn, Tú Linh đưa tay nhìn đồng hồ. Vẫn còn sớm 15 phút, lại có thêm thời gian cho cô nhâm nhi một tách cà phê sữa. Tú Linh chọn một chỗ ngồi yên tĩnh.

- Alo - Tú Linh vừa đưa tách cà phê lên miệng vừa nghe điện thoại

- Cô đang ở đâu thế ?

Phụt.....

Cà phê văng tứ tung. Bên kia màn hình, Kiệt Tường sa sầm mặt. Cô ta nghe thấy tiếng anh mà cứ như nghe thấy tiếng gọi từ âm ti vậy.

- Cô sao thế hả ? - Kiệt Tường bực dọc

- Anh.....sao anh lại gọi cho tôi ? - Tú Linh vẫn bị ám ảnh chuyện của ngày hôm qua, anh ta lại còn bám theo cô tới tận công ti rồi mới chịu đi làm, hại cô nguyên một ngày phải nói không biết bao nhiêu lần cái câu " không có đâu mà, làm ơn tin em đi "

- Có chuyện ?

- Xin lỗi, nhưng tôi không rảnh !

Cạch.....tút.....tút....tút.....

A, dám ngắt điện thoại ? Cô ta.....cô ta.....hừ, thôi bỏ đi ! Kiệt Tường vút chiếc điện thoại lên bàn, lấy chân đá chiếc ghế, bực bội rời công ti.

Vốn dĩ chỉ định gọi điện hẹn gặp để cảm ơn chuyện lần trước cô giúp anh, cho anh ngủ nhờ, thế mà không ngờ, cô ta lại khó bảo như thế !

Không muốn nhận thì thôi, anh khỏi cần phí hơi nói mấy lời vô nghĩa, hừ !

Dù biết là rất khó nhưng Bảo Lan vẫn không ngừng hi vọng. Kể từ hôm Bảo An tới nhà cô, Bảo Lan lại càng hi vọng nhiều hơn.

Điều mà cô ngày đêm trăn trở, chỉ có một mình Hiểu My biết, và chính cô cũng cầu mong cho điều kì diệu sẽ xảy ra.

Đạo gần đây, đêm nào Bảo An cũng đau đầu kinh khủng. Cứ nhắm mắt lại là cô lại mơ, một giấc mơ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần nhưng chỉ cần mở mắt ra là mọi thứ lại trở về con số không vô nghĩa. Chỉ cần mở mắt thì mọi thứ sẽ chỉ là một giấc mơ, cô không hề có ấn tượng gì sau đó.

Cứ như vậy kéo dài, tinh thần Bảo An suy sụp hẳn, nhiều đêm cô thức trắng cả đêm vì không tài nào ngủ được. Những con người cứ nửa lạ nửa quen, chấp chôn trong cơn mơ, rồi sau đó lại biến mất khi tỉnh dậy. Nó không hẳn là ác mộng, ngược lại còn có khi là những giấc mơ hạnh phúc rất ngọt ngào, nhưng nó làm Bảo An thao thức, bởi cái mặt nạ của những nhân vật trong giấc mơ của chính mình.

Nghe lời Bảo Lan và Hiểu My, Bảo An đến khám bệnh, cô cũng rất muốn biết, chuyện gì đã xảy ra với mình.

Vẫn chưa có kết quả, ba cô gái hồi hộp nín thở chờ đợi.

Nếu như, kết quả kiểm tra ADN trùng khớp, vậy cô nên vui hay nên buồn ?

Cô có thêm một người chị gái, một người chị lúc nào cũng yêu thương cô ; nhưng còn bố mẹ cô, người mà bây giờ cô đang gọi là bố mẹ, cô phải làm thế nào khi đã có không biết bao nhiêu đêm khóc một mình vì thấy tủi thân. Họ đối xử không công bằng với cô, cô cam chịu vì lí do duy nhất : họ là bố mẹ cô. Nếu như bây giờ, cô phát hiện mình không phải là con ruột của họ, cô....phải làm thế nào ????

- Mời mọi người vào phòng bác sĩ !

Chỉ cần bước qua cánh cửa kia thôi, mọi chuyện sẽ sáng tỏ. Chỉ một vài bước chân nữa thôi, Bảo Lan sẽ không còn phải day dứt, sẽ chấm dứt mọi hi vọng hoặc bắt đầu cuộc sống mới với ngập tràn những niềm vui. Chỉ một vài bước chân nữa thôi, Bảo An sẽ biết được, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với mình, những con người bí ẩn trong giấc mơ của cô chỉ là do áp lực cuộc sống khiến cô tưởng tượng hay cô thật sự có vấn đề về thần kinh. Nhưng, bây giờ, họ lại không có dũng khí để bước qua đó. Nếu như mọi chuyện không theo chiều hướng mà họ mong muốn, thì sẽ ra sao đây ?

- Chúng tôi đã kiểm tra rất kĩ, quả thật, cô Bảo Lan và cô Trần Mai An đây có cùng huyết thống !

Cùng huyết thống ? tức là....đây thực sự là Bảo My, em gái cô ???

Làm ơn hãy chắc chắn với cô đây hoàn toàn không phải là sự hiểu lầm.

Bảo Lan mừng quýnh lên, tay cô run lẩy bẩy, nước mắt cô trào ra, không thể nào ngăn lại được.

Mà cũng không cần ngăn lại, bởi nó là những giọt nước mắt hạnh phúc !

- Nhưng thưa bác sĩ, tại sao em tôi lại không nhớ tôi, cả những chuyện trước kia nữa

- Vấn đề đó, qua kiểm tra, chúng tôi thấy cô Mai An đây có tổn thương nhỏ trong hệ thần kinh. Có thể là một va chạm khiến cô bị mất trí nhớ tạm thời, vẫn chưa đến lúc có thể tự hồi phục.

- Tức là, em tôi có thể tự hồi phục ? Nhưng tại sao lại lâu như thế ?

- Có thể là chưa đến lúc, hoặc do cô Mai An đã thích nghi với môi trường mới, làm chậm quá trình hồi phục.

Đêm tối, một màu đen huyền đáng sợ.

Bảo My rất sợ bóng tối, nhưng hôm nay, một mình cô đang ngồi trên bệ cửa sổ, trong phòng không hề bật đèn, đêm tối làm cho những ngôi sao sáng rõ hơn.

Đây là căn phòng mới của cô, à mà không, là căn phòng cũ, haizz, chính cô cũng không biết gọi nó là cũ hay mới nữa. Có lẽ là cũ với Bảo My và là mới với Trần Mai An !

Hôm nay, chị gái cô, Bảo Lan đã đến nhà cô, nơi cô sống trong suốt sáu năm mất trí. Và bây giờ, cô đang quay cuồng với những hỗn loạn trong tim.

Người ta, người mà cô gọi là bố mẹ trong suốt sáu năm, lại có vẻ rất vui mừng khi cô đi....

Cô sống trong gia đình đó, được yêu thương, cho tới khi người chị gái du học từ Mỹ trở về. Cô không hề có ấn tượng gì với chị. Ba mẹ bảo rằng, chị đi du học khi cô chưa chào đời nên đó là lẽ đương nhiên. Nhưng người chị gái ấy ghét cô, lúc nào cũng la mắng, sai vặt, và cả vu oan trong cả những chuyện nhỏ nhặt nhất. Không khí trong nhà cứ thế nặng nề hơn với cô. Ngay cả ba mẹ cũng không còn quan tâm cô nữa.....

Sự lương thiện, yếu đuối trong một cô gái bắt cô không được nghĩ quá nhiều. Họ là ba mẹ cô, là người đã sinh ra cô, và rằng là chị thì phải nhường em. Tại sao lúc đó cô không nghĩ tới cái viễn cảnh, cô không phải là con của họ chứ ?

Mãi cho tới hôm nay, cô mới biết điều này.....

Ừ, thì trở trêu, nhưng ít ra cũng thật may mắn vì quãng thời gian qua, cô vẫn có cái để gọi là gia đình mỗi lần nói chuyện với bạn bè.

Thật may mắn, vì ít ra, cô cũng đã được sống cho tới hôm nay.

Nhưng điều làm cô đau.....những người mà cô yêu thương thật sự lại chán ghét cô, lại ân hận vì đã cứu cô, đã ban cho cô cái ân huệ được gọi họ là ba mẹ....

Họ đã nói với Bảo Lan rằng, muốn đưa cô về nhà ? được thôi, tiền cơm áo, học hành.....6 năm không phải là thời gian ngắn !

Phải, 6 năm không phải là thời gian ngắn nhưng nó lại không đủ dài để làm cho người ta thay những toan tính nhỏ nhen bằng sự yêu thương ầm ập.....

Một giọt nước mắt lăn dài, Bảo My cứ để mặc cho nó chảy.

Ánh điện vụt sáng, Bảo My quay đầu lại, chị Bảo Lan đi về phía cô, chìa ra trước mặt một ly sữa nóng

- Nó sẽ làm em dễ ngủ !

- Cảm ơn chị ! - Bảo My đưa tay đón lấy ly sữa, dù chưa uống ngủm nào nhưng cô thấy lòng mình rất ấm. Không nhớ đã bao lâu rồi, cô không được ai chăm sóc thế này.

Từ bây giờ, cô biết, mình đã có một cuộc sống mới. Bỏ qua những đau khổ, ngày nắng sẽ ngập tràn. Dù bây giờ, Bảo My vẫn không tài nào nhớ ra nổi những chuyện của ngày xưa, nhưng cô tin, một ngày nào đó mình sẽ hoàn toàn bình phục. Cho dù có không được như thế thì chỉ cần như thế này mãi cũng được. Lí do bị mất trí, lí do bị thất lạc.....chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ý tưởng mới lạ khiến cô chuyên gia trang sức hoàn thành công việc sớm hơn dự tính.

Minh Kỳ an nhàn thư thái ngồi trên ghế, ngắm chiếc dây chuyền, hài lòng.

Nó thật sự còn đẹp hơn so trí tưởng tượng của anh rất nhiều." Hiểu My, lát nữa tan sở, đợi anh ở trước cổng nhé !" - tin nhắn đã được gửi đi, Minh Kỳ tủm tỉm cười, lại lôi chiếc hộp vuông ra ngắm nghía.

- Anh có chuyện gì thế ? sao lại bảo em đợi ?

- Em thật lắm chuyện, lên xe đi !

Hiểu My mang theo mớ thắc mắc trong lòng lên xe. Minh Kỳ hôm nay rất lạ, lại còn muốn đích thân cài dây an toàn cho cô nữa. Lúc ăn tối, cẩn thận cắt nhỏ đĩa thịt rồi mới đưa cô ăn. Anh ta, thật sự là đã uống lộn thuốc rồi !!!!!!!

- Em nó chưa ? Ăn thêm đi ! Phục vụ....

- Đây, em nó quá rồi, không ăn nổi nữa đâu - Hiểu My xoa xoa bụng, về mặt cầu xin, làm ơn đi, muốn cô chết vì bội thức sao ?

Minh Kỳ thương tình, không ép cô nữa

- Em nó rồi, vậy chúng ta đi thôi !!

- Đi? đi đâu cơ ?

- Cứ đi rồi sẽ biết, em tò mò làm gì chứ ?

Hừ, nói anh bá đạo, quả thật là không sai chữ nào mà. Không nói, thì anh đi mà đi một mình, không thích đấy !

Nhưng Hiểu My chưa kịp bày tỏ cảm xúc của mình thì bàn tay đã bị Minh Kỳ nắm lấy, kéo đi.

Ngồi trong xe, Minh Kỳ tuyệt nhiên không nói câu nào, chỉ thỉnh thoảng liếc qua cô, cười cười rồi lại tập trung vào con đường trước mặt.

Hiểu My cũng không hỏi gì thêm, cô chỉ chống cằm ngồi nghĩ ngợi miên man : Nghĩ về chuyện của chị Bảo Lan, về Kiệt Tường, và cả về mối quan hệ giữa cô và Minh Kỳ nữa.

Cô chắc chắn đã làm Kiệt Tường đau lòng

Kiệt Tường với cô là một người rất tốt. Anh dịu dàng, tuy cũng rất ngang tàng, cao ngạo giống Minh Kỳ nhưng bên cạnh cô, anh luôn rất ôn tồn, rất nhẹ nhàng.

Nếu như hôm đó, cô gặp anh chứ không phải là Minh Kỳ thì sẽ thế nào nhỉ ?

Yêu anh ? Có thể không ? khi cô vẫn không thể nào quên được hình bóng Minh Kỳ.

Xe đột ngột dừng lại cắt ngang những suy nghĩ của Hiểu My.

- Em xuống xe đi

- Tới rồi sao anh, chúng ta tới đây làm gì ?

- Chưa tới, nhưng chúng ta đi bộ từ đây cho lãng mạn !

Lãng mạn á ? Hiểu My chỉ biết cười khó trước lối suy nghĩ chẳng biết kiếm đâu ra của Minh Kỳ.

Trời đã bắt đầu đêm, phố xá đã lên đèn, ven theo hai bên hồ, thỉnh thoảng lại bắt gặp một đôi tình nhân như Hiểu My và Minh Kỳ.

À, mà họ có phải là.....tình nhân không nhỉ ?

Minh Kỳ đột nhiên vòng tay, nắm lấy bàn tay đang bắt đầu lạnh đi của Hiểu My. Cô giật mình nhìn qua anh. Anh không hề nhìn lại, ánh mắt vẫn xa xăm nơi nào đó, nhưng Hiểu My lại thấy rất vui, bàn tay anh rất ấm.

Đi được một đoạn Minh Kỳ dừng lại. Anh đưa tay, bịt mắt cô.

- Này, em không thích đâu, em sợ lắm, anh bịt mắt thế này, em không đi được ! - Hiểu My kiên quyết phản đối

- Có anh thì em sợ gì nữa chứ ? Đi nào !

Một người bịt mắt, một người theo quán tính cứ quờ quạng xung quanh. Hiểu My không biết anh đưa cô đi đâu, nhưng hình như phải đi thang máy rất lâu thì phải.

- Anh thật là khó hiểu ! - Hiểu My thờ dãi nhận xét

- Kệ anh ! - Minh Kỳ lại dường như không để tâm lắm đến chiêu khích tướng của cô.

- Nào, cẩn thận, sắp tới nơi rồi, cẩn thận nhé, em bước chân lên đi, đứng rồi.....Bây giờ, mở mắt ra được rồi ! Tả đa.....

Hiểu My vui vẻ mở mắt ra. 1s, 2s, 3s.....10s.....cô vẫn không biết phải nói gì và làm gì.

- Woa, đẹp quá phải không, lâu rồi tớ mới lại đến đây đây . Cậu thấy thế nào, tớ đã nói là ở đây rất đẹp mà đúng không ? - cô bé con vươ tay duỗi chân, một mình thao thao bất tuyệt.

- Bình thường thôi, có gì đâu ! - cậu bé đủ đang rất hứng thú nhưng miệng thì lại bĩu môi chê bai.

Cô bé nghe cậu nói, không nói gì, chỉ cười cười, ngửa mặt lên cao, nói nhỏ chỉ đủ để cô nghe

- Nhưng tớ rất thích nơi này !

Đây là ??????Nơi này ..... Đã bao lâu rồi cô không nhớ đến chỗ này nhỉ ? Đã có thời, cô từng rất thích nơi đây, buổi học thêm nào về cũng trốn lên đây một lát rồi mới chịu về nhà. Nơi đây, bao nhiêu năm rồi vẫn cứ như thế. Một vài chậu xương rồng của cô, thật may vì chúng vẫn còn sống. Nhưng hôm nay, lại khác một chút.....có rất nhiều nến. Gió vẫn thổi nhiều, nhưng không hiểu sao, nến không hề tắt. Những ngọn nến lung linh. Không gian mờ ảo. Cô đang mơ rồi. Bởi vì bây giờ, ở đây quá đẹp ! Nhưng nếu là mơ thì tại sao véo má mấy lần vẫn cứ không phản ứng gì thế nhỉ ?

Đứng hình trong gió. Cô đang rất vui, vui đến nỗi những điều muốn nói cứ nghẹn trong cổ họng.

Không để Hiểu My kịp hoàn hồn, Minh Kỳ bước tới gần cô, lấy từ trong túi ra một thứ, đeo vào cổ cô.

Đêm nay tối lắm, không trăng, những ngọn nến tuy nhiều nhưng chỉ làm cho không gian thêm hư ảo, Hiểu My không nhìn thấy rõ vật vừa được đeo vào cổ mình, nhưng bàn tay cô có thể cảm nhận rất rõ hình dáng của nó : Một chiếc dây chuyền mặt ngôi sao lồng trong mặt trăng !

Và điều quan trọng hơn, trái tim cô.....có thể cảm nhận rất rõ những yêu thương đang bao bọc lấy cô lúc này ! Ánh sáng ấy....là phát ra từ dáng người dong dong cao của anh, không sai được.

- Ồ - Hiểu My ngược đôi mắt đắm lệ lên, nhìn vào mắt Minh Kỳ.

Anh cũng nhìn cô, ôn nhu, dịu dàng

- Từ bây giờ, em đã bị anh trói, mãi mãi, chỉ khi nào chiếc dây chuyền này rơi ra mà không phải do em tháo thì lúc đó, em mới có thể rời khỏi anh .

Lời nói bá đạo này.....là của anh....và hôm nay, cho dù nó có bá đạo đến đâu nữa thì nó vẫn đang làm cô rất hạnh phúc. Em sẽ không bao giờ tháo nó ra, em muốn đeo nó mãi mãi, có được không ?

Gió thổi, nến lung linh, những ngôi sao trên trời cứ ngày càng nhiều, Minh Kỳ cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô.

Một nụ hôn nhẹ nhàng, không hề mãnh liệt, không nồng cháy, nhưng đủ để làm cho những giá lạnh rời xa.

Hạnh phúc là gì chứ ? Đơn giản với cô, nó là khoảnh khắc này !

Mèo góc à, em có biết tình yêu là gì không ? Hãy cứ nghĩ đơn giản rằng, tình yêu là khi hai người nắm chặt tay nhau trong một đêm đông lạnh lẽo. Như anh và em, như hai chúng ta, ngay lúc này !

Ban công lộng gió, Hiểu My ngồi vắt vẻo, chân đưa qua đưa lại, miệng ngân nga vài câu hát, tay mân mê sợi dây chuyền trên cổ, nghĩ ngợi miên man, cứ 5s lại cười tùm tùm một lần. ^^

Sợi dây chuyền làm bằng ruby hay cũng có thể là thứ gì đó mà cô không chắc lắm. Nhưng điều đó không quan trọng. Cô không quan tâm nó làm bằng gì, chỉ cần đó là quà anh tặng cô, mọi thứ đều đáng trân trọng.

Trên mặt ngôi sao còn có hai chữ cái đan lồng vào nhau MK

Là My và Kỳ sao ?

Hiểu My tự tin cho rằng câu trả lời đó là hoàn toàn thỏa đáng, lại che miệng cười khúc khích. Cô rất thông minh mà ! Hihi

Tít....tít - là tiếng chuông tin nhắn.

- Đang nhớ anh đúng không ?

(O_O) ==> (O_O)

Không phải chứ ? Tự mãn là bệnh bẩm sinh rồi à ?

- Anh đang mơ à ? sao em lại nhớ anh được ? - tin nhắn được send đi không suy nghĩ

Lalalalala - lần này là tiếng chuông điện thoại, tên người gọi Minh Kỳ

- Alo

- Trịnh Hiểu My, em dám không nhớ anh ! - Minh Kỳ quát lên trong tai nghe

Là cô đang nghe nhầm phải không ? chỉ mới lúc nãy anh còn dịu dàng như thế, ôn nhu như thế ! Ôi, cô chóng mặt quá !

- Thế tại sao em lại phải nhớ anh chứ ? - máu huyết thắt lại bùng lên, Hiểu My to tiếng phản kháng lại.

- Thôi, được rồi, không nhớ, không nhớ anh cũng được, mặc dù đang rất BUỒN nhưng không cần nhớ anh cũng được. - Giọng Minh Kỳ ỉu xiu

Thật là trẻ con !!!!! ^^

Không khí im lặng. Hiểu My đưa mắt nhìn lên trời, lòng lâng lâng một thứ cảm xúc không thể chỉ nói bằng lời. Giờ này, cô muốn hét lên, thật to, thật to rằng, cô đang rất hạnh phúc, và rằng.....cô rất yêu anh !

Bên trái màn hình, Minh Kỳ cũng đang như cô. Không biết từ bao giờ, anh lại thích ngắm những ngôi sao như thế. Lúc này đã nằm cả tiếng đồng hồ, chỉ để lặng yên đan tay vào những ngón tay thon dài của cô và ngắm mây trời lững lờ, sao sáng lấp lánh, vậy mà bây giờ vẫn cứ thích ngắm. Mà thích thật, ngôi sao nào cũng có khuôn mặt thiên thần của cô trong đó. Hôm nay không có trăng, nếu như có trăng thì sẽ đẹp biết nhường nào nhỉ ?

- Hai chữ cái trên chiếc dây chuyền là tên anh và tên em đúng không ?

- Hai chữ gì ? MK ấy à?

- Ừm, đúng rồi !

- Ai bảo em là My và Kỳ thế hả ? Sai rồi ! - Minh Kỳ buông lời phủ phàng

Sai ư ? Sao lại thế được ?

- Thế thì là gì chứ ? - Hiểu My không phục, phụng phịu

- Minh Kỳ !

Minh Kỳ ? Sao dây chuyền tặng cho cô lại có chữ viết tắt là tên Minh Kỳ chứ ? Không công bằng ! Rất không công bằng với cô mà !

- Sao lại thế được ? Tại sao lại là tên anh chứ ? Đó không phải là dây chuyền của em sao ?

- Ừ, thì tại vì là dây chuyền của em nên mới là tên của anh đấy ! Để lúc nào em cũng phải nhớ tên anh ^^

(O_o)

- Nhưng tại sao lại không có tên em ? thật vô lí !

- Tên em không cần có, chỉ cần nhớ tên anh là được rồi ! Anh buồn ngủ rồi, thôi nhé!

- A, khoan

Tút....tút.....

Vô lí !, thật vô lí ! aaaaaaa, làm cô.....thôi, bỏ đi, cô không cần, không cần nữa @_@

Minh Kỳ đặt điện thoại bên bệ cửa, thư thái mỉm cười. Làm sao anh lại nói cho cô biết, MK đích thực là tên cô và tên anh chứ ? Thật là khó nói !

Nhưng cô không cần biết cũng được nhỉ ?

Chỉ cần anh biết MK đan lồng vào nhau và ý nghĩa gì, thế là được. Chỉ cần anh biết, thì anh sẽ làm cho điều đó không bao giờ thay đổi !

Đêm đã khuya, ngủ thôi nào, mèo nhỏ của anh !

"Hành khách chú ý, chuyến bay từ New York vừa hạ cánh lúc 9h....."

Như vậy là đã quá lâu cho một cuộc chạy đua trên con đường danh lợi. Một mối, khó khăn và bất lực, Hoàng Yến nghe theo lời con bạn, trở về nơi mà trước đây cứ ngỡ sẽ không bao giờ trở lại. Lâu lắm rồi nhỉ ? Em thật sự rất nhớ anh đấy ! Vũ Minh Kỳ

Một cô gái đáng người thanh mảnh, đeo kính mắt, khăn choàng cổ, mũ sụp kín đáo. Không ai nhận ra cô là ai, và cô cũng không muốn giới báo chí phát hiện ra mình lúc này. Nhân điện thoại, người đầu tiên cô gọi không phải là Minh Kỳ, bất ngờ bao giờ cũng thú vị nhỉ ?

- Tình Như, tớ vừa về, gặp tớ chút nhé, chỗ cũ ! À, khoan nói cho Minh Kỳ biết chuyện này nhé !

Gác điện thoại, Tình Như thần người trong vài giây. Cô ấy đã thực sự trở về, tại sao lại trở về chứ ? Hoàng Yến thật sự là quá khó hiểu, dù là bạn thân từ nhỏ nhưng chẳng bao giờ cô biết được trong đầu Hoàng Yến nghĩ gì. Lí do cô ấy đột ngột trở về ? có trời mới biết. Hay là.....không lẽ nào .....Tình Như thu dọn đồ đạc trên bàn, vội vã tới chỗ hẹn

Lúc cô tới nơi thì Hoàng Yến đã đến, đang ngồi nhàn nhã uống cà phê

- Cậu về từ lúc nào thế hả? sao lại về đột ngột thế !

Đáp lại câu hỏi vồn vã của Tình Như, Hoàng Yến vẫn lẳng lặng nhìn vào cái mặt không vui không buồn trong li capuchino.

Cô khuấy tách, khuôn mặt tan ra.

- Một lí do thôi ! Tình Như, lâu rồi không gặp, cậu càng ngày càng xinh đẹp !

- Cậu cũng vậy mà !

- Có một chuyện, Tình Như, cậu biết Trịnh Hiểu My chứ ?

Quả nhiên như Tình Như suy đoán, ngoài chuyện này ra, không thể có lí do gì khác.

- Biết, dĩ nhiên tớ biết. Cậu lần này về đây, chắc là chuyện của Minh Kỳ ?

- Đúng vậy.

- Nhưng Hoàng Yến, không phải trước đây.....

- Tình thế đã thay đổi ! Giờ, tớ lại muốn thích Minh Kỳ !

- Cậu đã biết chuyện Minh Kỳ nói lần trước.

- Biết, nhưng chẳng sao cả, mọi chuyện như thế không phải sẽ thú vị hơn sao ?

- Thú vị ? Tức là.....

- Đúng vậy !

- Nhưng Hoàng Yến, cậu không thể khinh địch như thế được. Trịnh Hiểu My, cô ta thực sự không dễ đối phó như cậu nghĩ !

- Tình Như, cậu quen tớ lâu như vậy, đã bao giờ cậu thấy mình muốn gì mà không được chưa hả ? - Hoàng Yến không hề bận tâm tới những gì Tình Như nói

- Chưa, nhưng.....

- Thì sẽ cứ như thế thôi, nhưng cậu phải hỗ trợ tớ khi nào tớ cần, được chứ ?

- Đương nhiên !

Hai cô gái, ngồi đối diện nhau, câu chuyện dừng lại tại đó, im lặng để theo đuổi những suy nghĩ riêng tư trong mỗi người.

Với Tình Như mà nói, cô chẳng thua thiệt gì trong chuyện này. Có thể cô sẽ không thể có được Minh Kỳ nhưng chi cần, người đánh bại cô không phải là Hiểu My mà là Hoàng Yến thì còn an ủi được phần nào.

Hoàng Yến, lần này trở về, thật sự thay đổi quá nhiều, cơ tâm hơn, và có vẻ gì đó khiến người ta sợ hơn. Nói chuyện không bao lâu, nhưng nhìn những nụ cười nửa miệng khinh người của Hoàng Yến, cô thật sự thấy lạnh người. Đây không phải là Hoàng Yến lúc chưa đi du học. Nhưng cô không quan tâm, diễn viên càng xuất sắc thì bộ phim sẽ càng hấp dẫn. Cô chỉ cần đợi tưởng hay để xem. Lần này, chắc chắn sẽ thú vị ! rất thú vị !!!!!!!

- Trịnh Hiểu My, em có thấy bất công không hả, anh gọi em lên đây, thế mà từ nãy tới giờ, em chỉ dán mắt vào mấy cái bản vẽ đó, chúng đẹp hơn anh à ? - Minh Kỳ rất cuộc không nhận được, hờn dỗi. Hiểu My từ nãy giờ chẳng thèm đếm xỉa tới anh, hết đứng rồi lại ngồi, hết ngồi rồi lại đi....Haizz, nhưng bị làm ơ thì có làm gì cứ vẫn như thế.

Hiểu My nãy giờ đang say sưa làm việc thì bị câu nói trẻ con của Minh Kỳ làm cho bật cười. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, giữu cọt hai giây rồi lại cúi xuống.....tiếp tục làm việc !

- Này, Vũ Minh Kỳ, anh mới quá đáng ấy, anh nói em đem tài liệu cho anh xem, em đem tới đây, anh lại nói chưa hài lòng, một mực bắt em sửa lại, trong khi đó lại không cho về phòng, nhất định muốn em sửa tại chỗ, em đã nghiêm túc làm việc, anh còn bức bối gì chứ ?

- Hừ,

Minh Kỳ cười lạnh một tiếng, đứng dậy khỏi ghế, chỉ vài bước chân đã đứng trước mặt Hiểu My.

Soạt

Chỉ trong vòng một giây, tờ giấy trên bàn Hiểu My không cánh mà bay tới tay Minh Kỳ.

- Này, mau trả cho em, em còn có rất nhiều việc, không thể nào cứ làm khó em vậy chứ ? - Hiểu My cười khổ

- Không cần làm nữa, mỗi ngày tới đây, nói chuyện với anh, cuối tháng, anh trả lương em như thường !

- ==__==

- Sao chứ ? đó là việc khó nhất đấy ?

Sau vài lần nhảy lên không thành công, Hiểu My chán nản bỏ cuộc. Ai bảo anh cao chứ ? cô không thấp, thậm chí còn có thể làm người mẫu, nhưng so với anh, cô vẫn còn thấp hơn anh tới một cái đầu.

- ANh thích thi đi mà giữ, em về phòng đây, không có thời gian đùa với anh ! - Và Hiểu My quay lưng đi thật. Cô giận rồi !

- Ồ ? Á !

Quả nhiên, Minh Kỳ đã bị cô lừa. Lần đầu tiên áp dụng đã thành công mỹ mãn, cô thật giỏi nha . Bây giờ thì lấy được rồi, xem anh làm sao không trả cho cô chứ ? Ồ, nhưng mà, khoảng cách này.....Môi Minh Kỳ đang nhếch lên, rất nguy hiểm !

Chuyện vừa rồi, là Hiểu My định thừa lúc anh phân tâm, nhảy tới giành lấy tập tài liệu. Không ngờ, vì lực quá đột ngột, Minh Kỳ bất ngờ, đứng không vững. Kết quả là bây giờ, cô đang nằm đè lên người anh.

Ở khoảng cách này, anh có thể cảm nhận rất rõ mùi thơm của cô. Đôi môi cô, không hiểu vì sao lại khiến người ta mê hoặc như thế, trong khi rõ ràng cô không hề tô son !

Minh Kỳ ngẩng đầu, tay vẫn ôm eo cô.

- A, em về phòng đây, lát nữa làm xong sẽ đem lên cho anh !

Hiểu My nhanh trí bật dậy. Làm anh.....chỉ biết há hốc mồm cười khổ ^^

Sao cô lại cứ thẹn thùng như thế chứ ? Cô làm anh.....khó xử.....

Cốc cốc

Nghe tiếng gõ cửa, Hiểu My vội chỉnh sửa lại chiếc áo sơ mi hơi nhăn. Ai mà thấy bộ dạng cô lúc này, không thể trách nếu họ nghĩ gì không đúng đắn. Như thế thì còn gì là thanh danh của cô nữa chứ ?

- Vào đi - Minh Kỳ vẫn còn không vui vì chuyện vừa rồi, vừa nói vừa ngoảnh về phía Hiểu My hờn dỗi.

Cạch.

Sau tiếng mở cửa ấy, không khí nặng nề. Ngoài trời, mây đen đang ngày càng nhiều. Trong lòng người cũng không mấy dễ chịu hơn .

- Minh Kỳ ! Anh sao thế, không vui khi thấy em sao ?

Giọng nói ấy làm cho bàn tay đang tô vẽ của Hiểu My cứng đờ. Cô theo phản xạ quay mặt lại.

Là Hoàng Yến !!!!!!!

- Cậu tin là Minh Kỳ yêu cậu ? - một cô gái khoanh tay trước ngực, giọng điệu mỉa mai nhìn người đối diện

- Phải

- Hừ, thật là nực cười, tôi chỉ nói để cậu biết thôi, Minh Kỳ làm như vậy chỉ để làm tôi dỗi ý, khi biết cách này không có hiệu quả, cậu ấy sẽ nhanh chóng chia tay cậu thôi, việc gì cứ phải nù kéo như thế ! Tôi nói cho cậu biết, thế này đi, lát nữa, cậu ấy hẹn với cậu chứ gì, để xem, có đúng hẹn không nhé ? - cô gái có mái tóc xòa dài cười đắc ý rồi quay lưng bỏ đi.

Phía sau cô, một cô gái khác đứng lặng đi. Cô tưởng như mình đang đóng băng.

Và hôm ấy, Minh Kỳ thực sự trễ hẹn với cô.....

Khi đau khổ mà cứ cố cười, cứ phải cười, thật sự là đau khổ.

Cô đã định từ bỏ, mà không, nhất quyết phải từ bỏ sự ràng buộc chỉ mình cô muốn này. Nhưng lí trí và con tim luôn có một khoảng cách quá xa vời, Hiểu My lại không làm được những gì mà lí trí mỏng manh của cô mách bảo. Chỉ một lần nữa thôi, một lần cho cô lí do để tiếp tục được không, vì thực sự, cô không muốn buông xuôi theo cách này.....

Minh Kỳ à, tớ muốn cậu đi ngắm sao với tớ, trong một đêm đông lạnh thế này này, thật điên rồ và ngớ ngẩn đúng không ? Chính vì vậy, cậu phải hét lên như mọi ngày là cậu chán ngấy cái sở thích kì cục của tớ, rồi sau đó, lạnh lùng bước đi, để lại tớ một mình. Xin cậu, nhất định cậu phải làm như thế nhé, bởi vì nếu không, tớ sợ tớ sẽ không bao giờ buông tay cậu được mất.....

Trong lòng Hiểu My lập tức trỗi lên một cảm xúc rất khó tả. Cô không biết mình đang nghĩ gì, đầu óc cô trống rỗng, nhưng không phải là nỗi sợ hãi, cũng không phải là sự ghen tuông, bởi vì, ngay lúc này, bàn tay cô đang được Minh Kỳ nắm lấy.

Ừ, chỉ cần cái nắm tay này thôi, cô biết, mình đã đúng !

Hoàng Yến sững sờ chứng kiến mọi chuyện, nhưng mặt cô vẫn lạnh như tiền, không phản ứng, cứ như mọi chuyện trước mắt không hề có ý nghĩa gì. Mặc dù cô biết....lòng cô đang nổi sóng....

- Hai người cứ nói chuyện, tôi ra ngoài đây ạ !- Hiểu My lịch sự rút tay khỏi bàn tay Minh Kỳ, nhưng anh không hề thả cô ra

- Em không cần đi đâu, chẳng có chuyện gì quan trọng lắm đâu, đứng không Hoàng Yến ?

Thái độ gì đây chứ ? Minh Kỳ, anh thực sự coi cô không ra gì ?

- Có đấy anh ạ !Cô Hiểu My, tôi có thể nói chuyện riêng với Minh Kỳ được chứ ?

- À, vâng, tôi xong việc rồi, tôi xin phép, em làm việc ở phòng tiện hơn mà - Hiểu My mỉm cười với Minh Kỳ rồi nhanh chóng rời đi.

Minh Kỳ nhìn theo dáng cô khuất sau cửa phòng, lòng bất an, anh lo cho cô. Cô đang cười, nhưng nụ cười ấy chỉ có thể làm những người gặp cô lần đầu hoặc quen biết sơ sơ tin thôi, còn với anh...anh biết cô đang nghĩ gì. Nếu như cô không cố cười méo mó như thế, thì tốt biết mấy .....

- Hoàng Yến, em ngồi đi !

Minh Kỳ cũng ngồi xuống bên ghế đối diện. Anh không bắt chuyện với Hoàng Yến ngay mà lấy chiếc điện thoại trên bàn, soạn một tin nhắn.

Lúc Hiểu My lên đến sân thượng thì cũng là lúc điện thoại báo có tin nhắn, là Minh Kỳ

" MK quả thật là MY - KỶ. Anh yêu em ! "

Hiểu My mỉm cười. Sao cô lại không biết anh đang lo cho cô chứ ? nhưng anh không hề biết rằng, cô đang rất vui. Phải, MK là MY - KỶ, dù anh có chối cãi thế nào thì cô vẫn cứ tin, điều đó là đúng. Thật hay quá, rốt cuộc anh cũng chịu mở miệng thừa nhận.

Nhưng dù là Minh Kỳ hay MY - KỶ thì giờ này, nó cũng đang trên cổ cô, trong trái tim cô.

Dù trên đó có không khắc chữ thì trái tim cô, cũng đã khắc rất sâu, rất sâu những yêu thương này !

- Sao em lại về đây ?

- Nhớ anh ! - Hoàng Yến thản nhiên trả lời như đó là câu đã được lập trình sẵn trước khi đến đây.

Minh Kỳ ngẩng mặt nhìn thẳng vào cô. Anh không tin !

- Em nói có chuyện quan trọng ?

- Anh đã không còn yêu em ?

- Phải, em cũng thấy rồi đấy, và lần trước, anh cũng đã nói trong bài phỏng vấn, anh và cô ấy sẽ kết hôn .

- Anh thay đổi nhiều quá, Vũ Minh Kỳ, em cứ nghĩ, anh sẽ có thể chờ em lâu hơn một chút, đủ để em nhận ra, anh thật sự yêu em đấy !

Minh Kỳ không nói gì, anh không biết phải nói gì. Cô đang nói, một phép thử tình yêu đã được dàn dựng sẵn. Nếu như thế thì cô quả thật là quá tàn nhẫn. Bắt anh đợi chờ, suốt bao nhiêu năm, từ chối anh, rồi bây giờ lại nói đó là một phép thử ?

Nhưng bây giờ, anh đang yêu Hiểu My, anh không còn yêu cô ? Có đúng không ?

- Anh xin lỗi, nhưng mọi chuyện đã không còn tồn tại kể từ khi em bỏ qua lời cầu xin của anh, nhất định bỏ anh mà sang Mĩ. Bây giờ, anh và em vẫn cứ nên như là ngày xưa. Như em nói, với em, anh chỉ là một người anh trai tốt .

- Nếu bây giờ em nói, em yêu anh và muốn chúng ta bắt đầu lại, anh vẫn nhất định không đồng ý ?

- Hãy cứ để mọi thứ diễn ra như bình thường, em không cần phải tự ép mình như vậy đâu ! - Minh Kỳ hồ hững

Lúc cánh cửa phòng đóng lại, mọi thứ như bỗng chốc đổi phương. Một viên sỏi cứ nghĩ đã tìm được quỹ đạo bay cho riêng mình, bây giờ lại như sắp văng ra khỏi chính quỹ đạo ấy.

Hoàng Yến bước ra khỏi công ti trong con mắt ngưỡng mộ của mọi người. Mọi chuyện với cô, vẫn không ai biết. Hoàng Yến không mấy may quan tâm tới chuyện đó. Cô nhấn phím gọi, "Tình Như, mọi chuyện, sẽ làm như đã nói".

Hiệu My vẫn ngày đêm làm việc không mệt mỏi.

Một khi đã làm việc, cô sẽ cố gắng hết mình, chính vì thế, lần thiết kế này, không thể không nỗ lực. Cuộc thi đòi hỏi yêu cầu rất cao, cả về chất lượng, mẫu mã lẫn ý nghĩa và tính ứng dụng của nó. Hiệu My đương nhiên tốn nhiều thời gian.

Đã nhiều đêm liền, Hiệu My dường như không có thời gian chợp mắt. Mọi tâm huyết đều dồn vào thiết kế này. Chỉ còn hai ngày nữa thôi, cuộc thi sẽ bắt đầu. Hiệu My không quan tâm lắm đến giải thưởng, chỉ đơn giản là vì, thiết kế là niềm đam mê của cô.

Đường chỉ cuối cùng hoàn thành, Hiệu My thở phào nhẹ nhõm.

- Hiệu My, không xong rồi, thiết kế dự thi của em, đã được đăng trên internet, còn được may thành phẩm rồi ! Báo chí đang viết bài phê bình rầm rộ kia kìa .

Không thể như thế được !

Hiệu My nhìn sững vào chiếc váy trên tay mình, không thể có chuyện đó được, cô chỉ vừa hoàn thành mẫu vẽ tối qua, và hôm nay cô mới may nó. Không thể có chuyện này được !

Hoi thờ gấp gáp, Hiệu My thấy chân mình như hóa đá, suy nghĩ rối bời. Hiệu My, bình tĩnh nào, nhất định không được khóc !

Cô sẽ làm rõ chuyện này, dù là ai, dù là vì lý do gì, cô cũng sẽ không để mình bị đối xử như thế !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 29

Với sự giúp đỡ của mọi người trong phòng, chỉ không quá nửa ngày, Hiệu My đã có thể tìm ra người được coi là "tài năng" trong giới thời trang này chỉ sau vài tiếng đồng hồ.

Cô không phải là vì muốn bắt ai chịu trách nhiệm hay bồi thường, chỉ là vì, cô thấy mình cần được nghe một lời giải thích thỏa đáng.

Người này, thật tình cờ, lại là nhân viên trong công ti Li Kiệt Tường .

Hiệu My không còn tâm trí nào để làm việc, cô đeo túi xách, tới chỗ hẹn.

Lúc Hiệu My tới thì người cô cần gặp vẫn chưa thấy đâu. Hiệu My nhấp nhòm ngòai chờ, trong lòng cô như có một ngọn lửa đang thiêu đốt. Cô thấy mất lòng tin, thấy bất lực, thấy mọi thứ xung quanh thật tối tăm. Cô rất muốn chạy đi, tìm một chỗ nào đó hét lên thật to rằng cô đang rất mệt mỏi.

- Cô là người muốn gặp tôi ? - giọng nói làm Hiệu My giật mình

Trước mặt cô, một cô gái ăn mặc kiểu cách, dáng điệu khinh người, cô ta ngênh mặt lên rồi rất tự nhiên kéo ghế ra ngồi mà không chờ Hiệu My gật đầu nói là cô đã hẹn cô ta ra đây.

Hiệu My lập tức thấy không mấy thiện cảm.

- Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ?

- Phải, cô có phải vì chuyện bài báo mà tìm gặp tôi ? - cô gái ngồi vắt chéo chân, đưa li cà phê còn ngun ngút khói lên miệng, vẻ mặt vênh vênh tự đắc

- Đúng vậy ! - Hiệu My không hề thay đổi sắc mặt

- Vậy cô muốn nói chuyện gì, tôi có rất nhiều việc, không có thời gian

- Tại sao cô lại có mẫu vẽ đó ?

Câu hỏi quá đúng đề tài khiến cô gái giật thót. Mặt cô không còn vẻ ngạo mạn tự cao lúc nãy nhưng vẫn cố che đi sự lo lắng bất an.

- Cô đang nói nhầm gì vậy, tôi không hiểu ?

- Hừ, như thế mà không hiểu, không lẽ cô muốn tôi nói thẳng ra luôn? - Hiệu My hờ hững

- Cô.....thật không hiểu nổi....tôi phải đi đây, không rảnh ngồi đây nói nhảm với cô - Cô gái kia lúng túng đứng dậy đi, như trốn chạy điều gì đó

Hiệu My không hề ngăn cô lại, bởi vì có ngồi đây cò kéo cả buổi chắc cô cũng không chịu thừa nhận. Thôi, bỏ đi, cô đã có cách khác.

- Hiệu My, em đang ở đâu ? - giọng Minh Kỳ lo lắng trong điện thoại, chắc chắn anh đã biết chuyện. Cô lại chưa muốn nói cho anh biết, sợ anh lo, không ngờ chưa giải quyết xong đã bị lộ rồi .

- Em...à , em đang ở một tiệm cà phê, đang trốn việc, hi ! - Hiệu My cố làm ra vẻ không có chuyện gì.

- Mọi chuyện sao rồi ? - Minh Kỳ nghiêm túc

Haizz, tại sao cô lại không thể giấu anh chuyện gì thể chứ ?

- Em đang giải quyết, khi nào xong sẽ nói anh ngay, được chứ ?

- Em được lắm, Trịnh Hiệu My, dám không nói cho anh biết chuyện quan trọng như thế. Ở yên đó, anh đến chỗ em.

- Không cần - Hiệu My theo phản xạ từ chối, rồi sau đó nhận ra mình hết hơi to, lập tức nhỏ giọng dụ dỗ - Không cần đâu anh, em muốn tự giải quyết chuyện này, anh không tin em à ?

- Nhưng mà.....

- Không nhưng gì cả, em muốn thế, anh đến đây thử xem, em không thèm nói chuyện với anh nữa - Hiệu My giận dỗi

- Em dám !

- Anh không tin chứ gì, vậy anh đến đi ! - Hiệu My lớn giọng đe dọa, trong câu nói của cô, hoàn toàn không có chút gì giả vờ.

Và quả nhiên, Minh Kỳ không dám manh động. Anh hiểu tính cô, một khi đã nhất quyết thì có trời mới thay đổi được cô. Vì vậy, anh đành nén giận trong lòng, tự hứa sẽ âm thầm hỗ trợ cô. Chỉ cần tìm được người đứng sau chuyện này, anh sẽ không để yên chuyện này. Cô vì mẩu vế lần này, không thèm đếm xỉa tới anh trong suốt bao nhiêu ngày, tại sao lại dám cả gan phá hỏng chứ ?

Anh sẽ cho kẻ đó biết hậu quả của việc chọc giận anh ! Nhất định như thế !

Hiệu My chần chừ một hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định gọi một cú điện thoại

- Alo, Kiệt Tường, là em...em có chuyện này, cần anh giúp.....vâng, em chờ anh.

Vốn không nhất thiết phải nhờ đến Kiệt Tường, nhưng tài thuyết phục của cô lại không thể làm cho cô gái kia, người duy nhất có thể giúp cô, ngoài Kiệt Tường ra, không ai phù hợp hơn.

Hiệu My khuấy tách cà phê. Đã bao lâu rồi, cô không cho phép mình uống cà phê, bởi với cô, cà phê chỉ uống vào lúc buồn , lúc cô không thể chống đỡ nổi. Biết bao lần muốn gục ngã, cuối cùng cũng bắt mình mạnh mẽ mà vực dậy, để mình nhất định không phải nếm cái vị đắng ngắt của cà phê thêm một lần nào nữa. Thế mà hôm nay, cô lại gọi cà phê đen, là cà phê đen chứ không phải là cà phê sữa như mọi lần khác.

Một li cà phê đen, liệu có đắng hơn lòng cô lúc này.....

- Em nói gì ? - Kiệt Tường bật dậy sau khi nghe câu chuyện

- Cho nên, em cần anh giúp.

- Xin lỗi em, anh sẽ giúp em làm rõ mọi chuyện, nhất định không để em thiệt thòi.

- Cảm ơn anh, nhưng em chỉ muốn biết làm sao cô ấy có mẩu vế đó, em không muốn làm lớn chuyện đâu, anh giúp em nhé.

Kiệt Tường gật đầu trấn an cô. Sao chứ ? bảo anh không làm lớn chuyện. Cô là đã quá tin tưởng anh rồi. Làm sao anh lại có thể để yên cho chuyện này được chứ ? Dù anh và Hiệu My có duyên không nợ thì bây giờ, anh vẫn yêu cô tha thiết, hơn nữa, Kiệt Tường anh chưa bao giờ thích sự gian dối, chính vì vậy mà anh yêu Hiệu My, không phải sao ? Bất cứ ai, làm tổn thương Hiệu My, chính là đã đối đầu với anh.

Trong văn phòng của Lí Kiệt Tường

Râm

Tập tài liệu bị vứt mạnh lên bàn. Kiệt Tường ngồi ngả người ra ghế, khoanh tay trước ngực, mặt lạnh lùng, ánh mắt hờ hững mà như chứa ngàn tia lửa đáng sợ.

- Chuyện này, làm tổng giám đốc như tôi, có phải là nên biết không cô Trương ?

- Thưa tổng giám đốc, chuyện này tôi nghĩ đã có hiểu lầm, thực sự thì.....

- Hai lựa chọn !

- Dạ....

- Một là cô nói vào chuyện chính, có hay không, hai là cô về phòng, don đồ đạc, rời khỏi công ti ngay lập tức.

- Tôi.....
- Tôi không có nhiều thời gian !
- Vâng, chuyện này, tôi thật sự không phải là người vẽ mẩu đó - Cô nhân viên cúi đầu, sợ hãi
- Ai ?
- Là Trần Tình Như đưa cho tôi - giọng nói của cô cứ ngày càng nhỏ dần, chân rụng rời, muốn ngã quỵ.
- Hừ, Trương tiểu thư, cô được lắm, người tài năng như cô, công ti chúng tôi không thể tiếp tục hợp tác, cô xuống phòng tài vụ, nhận tiền, thu dọn hành lý ngay cho tôi ! - Kiệt Tường tức giận quát lớn.

Thật mất mặt ! Bị chơi thế này, anh thật chỉ muốn.....bất kì một nhân viên nào, cũng không được phép gian dối khi làm việc tại đây !

- Nhưng thưa tổng giám đốc.....

Kiệt Tường trừng mắt nhìn cô, nhân viên Trương lập tức biết thân biết phận, không dám nhiều lời.

Không phải lúc này anh ta nói cô có hai lựa chọn sao, có gì bây giờ, có làm thế nào thì cũng vẫn cứ bị đuổi việc. Cô nặng nề bước ra khỏi cửa, lòng không khỏi tự trách bản thân mình ngu ngốc, bị cái lợi nhỏ trước mắt làm cho thân tàn. Tốt rồi, bây giờ, ngay cả công việc cũng không còn nữa.

- Thế nào rồi Hiểu My ? - mọi người trong phòng vừa thấy Hiểu My về đã vội vàng hỏi

Hiểu My chỉ im lặng lắc đầu. Cô không biết phải trả lời thế nào. Rằng chính là giám đốc Trần Tình Như đã chơi xấu cô. Ha ha, thật là nực cười. Tại sao ai cũng muốn đối đầu với cô ? hết Mai Phụng, bây giờ lại là Tình Như. Rốt cuộc cô đã làm gì ? đã hại ai mà bây giờ cả thế giới này, dường như ai cũng muốn hại cô ? Cô biết bầu vùi vào ai đây ? Biết bầu vùi vào cái gì để tin rằng, ở hiền gặp lành ?

Cô đã rất hi vọng, người làm chuyện này là một người nào khác, không phải là đồng nghiệp của cô. Bởi vì, nếu như vậy, ít ra gì, cô cũng có thể tự an ủi mình. Cô biết, bây giờ, không nên làm lớn chuyện hay để lộ chuyện này, cô sẽ tự tìm gặp Tình Như để làm rõ mọi chuyện.

- Hiểu My, tổng giám đốc cho gọi em !

Hiểu My nén tiếng thở dài, nhắm mắt, hít một hơi dài, lên phòng Minh Kỳ.

- Thế nào rồi ?

- Hi, em xin lỗi, em vẫn chưa tìm ra được chuyện gì ? - Hiểu My cười

Một nụ cười méo xệch !

- Em không biết em rất dờ trong chuyện nói dối sao, Trịnh Hiểu My !

- Dạ ?

- Kiệt Tường đã nói cho anh biết, nếu không, em định giấu anh sao ?

Kiệt Tường ? A, tại sao cô lại quên Kiệt Tường chứ ? Trời ơi !

- Em không phải trách Kiệt Tường, anh ta là vì lo cho em thôi - Lúc Minh Kỳ nói câu này, giọng anh hơi nhỏ lại.

Ừ, thì anh đang tự hờn, hờn với Kiệt Tường, vì anh không phải là người đòi công bằng cho người mà anh gọi là người yêu, là vị hôn thê.....

- Em ngồi đi !

Cốc cốc

- Vào đi - Minh Kỳ nhàn nhã ngồi cạnh Hiểu My, anh như đã biết trước sẽ có người gõ cửa và hơn ai hết, còn biết rõ ai vào.

Là Trần Tình Như ?!

- Ngồi đi ! - Minh Kỳ lạnh lùng ra lệnh

Tình Như không hề có cảm giác lo sợ, bởi vì cô sớm đã biết anh là vì lý do gì gọi cô đến, hơn nữa, đó còn là một phần trong kế hoạch của cô. Mọi chuyện thú vị, bây giờ mới là lúc bắt đầu cơ mà ?

- Nói đi, lý do cô làm như thế - Minh Kỳ không tốn thời gian, anh vào thẳng vấn đề

- Đúng, là em đã đưa cho cô Trương đó mẫu thiết kế của Hiểu My !

Hiểu My nghe nhói trong tim một cái. Tại sao, người làm sai như cô ta lại không có một chút ăn năn hối hận nào hết ? Bây giờ, anh còn đang ngao ngễ trước mặt cô.

Minh Kỳ nhếch môi cười khinh bỉ

- Lí do ?

- Anh có chắc là muốn biết ?

Minh Kỳ không đáp lại câu hỏi của Tinh Như, chỉ đưa tách trà lên miệng, mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Điều đó có nghĩa " Nhiều lời "

- Là Hoàng Yến muốn em làm như thế .

Minh Kỳ thấy ngum trà đắng ngắt nơi cổ họng, bàn tay anh như muốn co lại nhưng khuôn mặt lại như không cảm thấy gì.

Hiệu My thấy hơi thở mình ngày càng khó khăn, cô nhìn bàn tay đang đặt trên đùi của Minh Kỳ. Cô biết anh đang nghĩ gì, nhưng bản thân lại không biết mình đang nghĩ gì.

- Đi ra ngoài đi, Trần Tinh Như, từ bây giờ, cô không cần đến đây nữa đâu.

Trần Tinh Như bước đi, không mấy may đau buồn hay ân hận. Đã quyết định lật ngửa ván bài, lí gì lại không biết hậu quả chứ ? Vốn dĩ không định như thế, nhưng gần đây, cô mới nhận ra, mình không còn gì để mất. Hoàng Yến là vì một câu nói lúc say mà chọc giận cô " Trần Tinh Như, hừ, cậu là gì chứ, tôi làm sao lại không biết cậu thích Minh Kỳ chứ ? Nhưng tôi không bao giờ quan tâm, lí do ư, vì Minh Kỳ sẽ không bao giờ đếm xỉa tới cậu, cậu, cả đời cũng không bao giờ thắng nổi tôi, hahaha "

Xem nào, hình như bây giờ, cô mới là người thắng cuộc, Hoàng Yến ạ.

Khóc môi Tinh Như nhếch lên, đắc ý.

Trong phòng, không một tiếng động. Không gian im lặng đến mức người ta có thể nghe rất rõ hơi thở nặng nề của hai người ngồi trong phòng này.

Không ai lên tiếng, lúc này, sự im lặng là cái mà người ta cần để vỗ về trái tim bất ổn của mình.

Hiệu My liếc qua Minh Kỳ, anh vẫn đang cúi gằm mặt, suy tư đến đáng sợ. Cô biết anh đang nghĩ gì, hơn nữa còn biết rất rõ nữa. Bây giờ cô chỉ lo cho anh, cô sẽ không làm gì cả, chỉ ngồi im lặng bên anh thế này thôi. Hoàng Yến, lí do cô ấy làm như thế này với cô, Hiệu My phần nào hiểu được, chính vì thế, cô có nên bỏ qua mọi chuyện được không ? Cơ hội còn rất nhiều, chẳng lí gì cô cứ phải làm cho bản thân và cả Minh Kỳ đau khổ.

Lúc này, sự riêng tư có lẽ sẽ tốt hơn, cô ngồi đây, có lẽ chỉ làm Minh Kỳ thêm khó xử. Hiệu My nhẹ nhàng đứng dậy, định đi ra để anh được yên tĩnh một mình.

Nhưng cô chỉ vừa đứng lên, bàn tay đã bị ai đó nắm lấy. Cô nhìn theo hướng tay

Minh Kỳ vẫn không ngẩng mặt lên nhìn cô, nhưng câu anh nói, cô nghe rất rõ

- Anh xin lỗi, nhưng.....hãy để anh gặp cô ấy !

Hiệu My nghe thấy tiếng trái tim mình rạn nứt. Haha, thì ra, nãy giờ, anh trầm tư như thế....là vì....là vì lo cô sẽ làm khó, sẽ làm tổn thương Hoàng Yến.....

Những tiếng cười dù cứ thốt ra trong im lặng nhưng chỉ mình cô biết, nước mắt cô sắp rơi.

Lúc này, khi cô đang nghĩ cho anh thì người mà anh hướng đến....vẫn là Hoàng Yến !

Lúc này, khi cô đang tìm cách để làm anh không khó xử thì người anh lo lắng.....vẫn là Hoàng Yến !

Cứ bảo cô ngốc nghếch, cứ bảo cô quá đa cảm, nhưng làm ơn, đừng bắt cô thôi không suy nghĩ về chuyện này, bởi vì, nó làm cô đau quá !

Hiệu My cố nuốt những giọt nước mắt chảy ngược vào trong, cười khó khăn

- Em không định đi gặp cô ấy, anh không phải lo đâu. Em chỉ định về phòng thôi ! Anh đừng lo gì cả !

Minh Kỳ ngược mắt nhìn theo Hiệu My. Anh đã làm gì chứ ? lo cô sẽ làm tổn thương Hoàng Yến trong khi người đang gục ngã là cô ? Anh thật sự là điên thật rồi ! Vũ Minh Kỳ, mày điên thật rồi !

Minh Kỳ rất muốn chạy theo, níu lấy tay Hiệu My, nói với cô một câu xin lỗi, nhưng anh lại không có đủ dũng cảm. Anh sẽ làm gì, khi biết rằng người chơi xấu cô lại là Hoàng Yến. Anh biết làm gì khi trước đó mấy tiếng đồng hồ, anh đã lớn tiếng kiên quyết rằng sẽ giúp cô đòi lại công bằng ? Vậy mà giờ đây thì sao chứ, anh níu tay cô không phải để làm cô kiên cường thêm. Anh níu tay cô để bảo cô không tìm gặp Hoàng Yến trong khi đó là việc đương nhiên? Thật không ngờ, Vũ Minh Kỳ anh cũng có lúc làm việc theo cảm tính thế này !

Quán cà phê mùa đông, đông khách hơn và có lẽ cũng ấm cúng hơn. Nhưng đáng tiếc, tâm trạng anh giờ đây lại thật tồi tệ.....

Hoàng Yến vẫn chưa đến.....

Lần đầu tiên đối mặt với tình huống thế này, Minh Kỳ thật sự không biết phải làm gì. Một người là người anh yêu sâu đậm suốt bao nhiêu năm, mãi đến bây giờ anh vẫn không muốn tin, cô lại là người như thế. Nhưng một người đã yêu anh, vì anh mà chịu bao dằn vặt và cũng khó khăn lắm, anh mới có thể làm cô tin anh lần nữa. Nếu Hoàng Yến thật sự là chủ nhân của những trò lố lăng này, anh phải làm sao ???

- Anh đợi em lâu chưa ? em xin lỗi, tắt đường anh ạ !

- Cũng không lâu lắm, em ngồi đi !

Trong chiếc váy dài tới ngang gối, Hoàng Yến thật đẹp. Anh vẫn không thể tin, hay nói đúng hơn là không muốn tin cô gái trước mặt anh đây lại độc ác như người ta nói.

- Hoàng Yến, có chuyện này.....- Minh Kỳ dù đang rất nóng lòng nhưng giọng nói không thể bật ra khỏi cửa miệng

- Sao ạ ? - Hoàng Yến nghiêng đầu nhìn anh dò xét.

- Chuyện này....Tình Như....cô ấy nói....em là người nói cô ấy đánh cắp mẫu thiết kế của Hiểu My ?

Mặt Hoàng Yến sa sầm lại. Cô lại cứ nghĩ, anh gọi cho cô là vì lí do khác, vui vẻ hơn, tại sao lại là chuyện này.

Tình Như ? cô ta....đang phản bội cô ?

Chuyện Minh Kỳ nói, hơn ai hết, Hoàng Yến biết rất rõ nó có phải là sự thật không. Khi người ta lam chuyện xấu, một khi bị phát hiện thì chắc chắn là sẽ rất hoảng sợ. Tất nhiên là phải trừ những người không có lương tâm. Hoàng Yến cô, có còn có lương tâm không ? Bây giờ, thật sự cô đang rất lo sợ. Nhưng cô không thể thủ tội. Một khi cô gạt đầu, mối quan hệ giữa cô và Minh Kỳ sẽ lập tức bay vọt tới số 0. Cô ghét số không !

Hoàng Yến thần nhiên che giấu đi những lúng túng trên mặt mình, đưa cốc nước lên miệng, mắt cô vẫn không rời chiếc bàn làm bằng gỗ trước mặt.

- Anh tin những gì cô ta nói ?

- Anh đang hỏi em !

- Em chỉ cần biết, anh tin em hay tin Tình Như ?

Chiều tròn tâm lí này làm Minh Kỳ nghẹn giọng. Bởi vì, thật sự anh rất muốn tin cô !

Lí do anh yêu cô đơn phương bao nhiêu năm, không phải là nên có lí do chính đáng sao ? Và lí do ấy là gì ? là vì cô dịu dàng, ngây thơ, luôn làm anh thấy muốn được che chở.

Hoàng Yến vẫn chăm chăm nhìn anh, chờ một câu trả lời.

- Đừng hỏi anh, anh chỉ muốn nghe chính miệng em khẳng định, những gì Tình Như nói là không đúng, bởi vì, ba người chúng ta, không phải trước kia, chúng ta là bạn thân sao ?

- Bạn thân ??? Haha, thật là buồn cười, nói như vậy, bây giờ, anh chỉ coi em là bạn ?

- Không phải em muốn thế sao ? - Minh Kỳ chua chát

- Đúng, là vì trước kia em không tốt, nhưng hôm trước, em đã nói rồi, em yêu anh, và anh vẫn còn yêu em, đúng không ?

- Em sai rồi, bây giờ, người anh yêu, là Hiểu My !

Minh Kỳ nói xong, đứng dậy đi. Hoàng Yến vẫn ngồi yên ở đấy, đắm chiêu nhìn vào một góc bàn. Khóe môi cô cong lên. Haizz, biết làm sao bây giờ ? cô lại không thích buông anh ra. Theo lẽ thông thường, những thứ không dễ dàng thì sẽ làm người ta muốn chinh phục hơn. Bây giờ, cô không chỉ muốn chinh phục, mà còn muốn mình là người chiến thắng trong trò chơi cút bắt này. Xem ra, chuyện lần này quả là sơ suất của cô. Tin tưởng Tình Như ư ? Hừ, thật là tởm tợ.

Mọi chuyện sau này, có lẽ chỉ nên tin tưởng chính mình thôi !

Hoàng Yến đưa li nước lên, nhìn một hồi lâu nhưng lại không uống. Hiểu My, hãy cứ đợi xem, trong hai chúng ta, ai sẽ là người thắng cuộc !

Ngày mai là buổi quyết định kết quả cuộc thi, là ngày biết được, những cố gắng suốt mấy tháng trời qua của cô có mang lại kết quả gì, tức là Hiểu My chỉ có đúng một đêm để hoàn thành tác phẩm của mình, Trong khi trước đó, cô phải mất cả tháng trời để tìm ý tưởng và lên kế hoạch, vật liệu, phụ kiện kèm theo.

Bây giờ đã là 8 h tối, Hiểu My vẫn cặm cụi làm việc một mình trong phòng. Chị Bảo Lan đã ở đây với cô suốt từ chiều tới giờ, giúp đỡ cô nhưng không thể cùng cô cả đêm làm việc. Chị còn phải lo cho Bảo My, trong khi, cô là một mình, không hề có bất cứ vương bận nào.

Cả người mệt lã, bụng đói cồn cào, dù là mùa đông, vậy mà trên trán Hiểu My vẫn lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Dù chỉ còn mấy tiếng đồng hồ thôi, nhưng cô không muốn bỏ cuộc. Vì bỏ cuộc là kẻ thua cuộc, chỉ cần cố gắng đến giờ phút cuối cùng, dù kết quả có ra sao thì cứ vẫn là người thắng cuộc.

Hơn nữa, giờ đây, lòng cô như chứa hàng trăm mối tơ vò, nếu không làm việc, cô thật sự không biết phải làm sao để có thể đợi đến ngày mai.

Minh Kỳ đứng ngoài cửa, lặng yên nhìn cô. Cô vẫn say sưa làm việc, tuyệt nhiên không hề biết đến sự hiện diện của anh. Như vậy lại tốt, anh lại có cơ hội ngắm cô lúc làm việc. Lúc cô làm việc, thật sự làm cho người ta có cảm giác rất lạ, rất thích. Đôi mắt chăm chú, tập trung cao độ, như quên hết mọi thứ đang tồn tại trên đời này vậy. Tay lâu lâu lại đưa lên, vén lại mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt. Khuôn mặt biến đổi linh hoạt. Thành thạo bặm môi, nhíu mày. Lúc lại mỉm cười hài lòng. Rồi sau đó, lại tiếp tục tập trung như sợ có bao nhiêu thời gian cũng không đủ để cho cô làm việc.

Tự nhiên trong anh lại dâng lên một cảm giác tội lỗi..

Anh không trực tiếp đưa tay lấy đi thiết kế của cô, nhưng anh chính là nguyên nhân, dù có là gián tiếp đi chăng nữa thì anh vẫn thấy có lỗi với cô vô cùng.

Hoàng Yến nói với anh, là vì Tình Như yêu anh, ghen tị với Hiểu My cho nên mới âm mưu chuyện này. Có khi nào đó là sự thật ?

Bởi vì, anh biết chứ ? Biết Tình Như yêu anh, hoặc là chỉ đơn giản là thích. Anh không chắc lắm, nhưng chắc chắn, đó là một thứ tình cảm không đơn giản, đó là một thứ tình cảm đặc biệt.

Chỉ tiếc rằng, anh chưa từng có cảm giác như thế với Tình Như. Dù từ nhỏ, hai gia đình đã thân thiết, nhưng anh lại không thể có cảm tình gì đặc biệt với cô. Ngày ấy, trái tim anh đã trao trọn cho Hoàng Yến.

Và đến khi Hoàng Yến đi, anh vẫn không thể thích cô, mặc dù người ngày đêm bên anh là cô.....

Vì lí do này mà Tình Như hăm hại Hiểu My, xét cho cùng, người có lỗi với Hiểu My vẫn là anh.

Giờ này, cô chắc chắn chưa có gì vào bụng, cái con mèo nhỏ ấy, chẳng bao giờ biết tự chăm sóc bản thân mình. Nếu anh không ở bên cốc vào đầu cô, thì chắc cô sẽ không chịu sống vì mình đâu.

Lúc nào cũng là người rất giỏi trong việc an ủi người khác, nhưng khi bản thân có chuyện, lại cứ tự chịu đựng một mình.

Cô như thế này, có khi nào là tại anh ?

Nếu như ngày đó, anh không làm tổn thương trái tim mỏng manh của cô, chắc thời gian ba năm vừa qua của cô đã không khó khăn và tồi tệ như thế .....

Nếu như ngày đó, anh không dùng cô để mong lấy được trái tim Hoàng Yến, hôm nay cô đã không phải giả vờ cứng rắn như thế.....

Lốp vô nguy tạo ấy, anh nhất định tự tay tháo ra cho cô, bởi chính anh đã tạo nên nó !

Mùi gà rán thơm phức làm cái bụng đang cố gắng theo chủ phản ứng dữ dội.

Hiểu My nhắm mắt, hít một hơi dài như chưa bao giờ được ngửi mùi gà rán.

Oa, thơm quá ! Cô quay đầu lại, thấy Minh Kỳ đã đứng bên cạnh từ lúc nào, trên tay còn đang giờ cao túi đựng thức ăn.

- Là quý khách gọi món này, đúng không ạ ? - Anh cúi đầu nghiêm túc

Hiểu My cũng giả vờ háng giọng : Anh nhầm rồi, tôi không ăn gọi !

- Thế thì, tôi đành đem về vậy !

- Này, anh đi thật đấy à ? này, Vũ Minh Kỳ !!!!!!! - Hiểu My dờ khóc dờ cười, cô chỉ đùa thôi mà, không lí nào lại dùng thức ăn đã kích cô thế chứ ?

- O, ai bảo không cần chứ ! - Minh Kỳ tiếp tục trêu cô

Đã thế thì.....không thèm ăn nữa, không thèm nữa !!!!!!! Hiểu My quay đi, giận dỗi

Minh Kỳ nhìn thấy điệu bộ của cô thì phì cười. Nó làm anh có cảm giác đây mới là con người thật của cô, rất trẻ con và....cũng rất đáng yêu nữa ^^

Anh đem túi thức ăn đặt lên bàn, vòng tay ôm cô từ phía sau. Cái ôm bất ngờ làm Hiểu My giật mình, định đẩy ra thì anh đã siết chặt tay

- Anh ôm em một lúc thôi, mọi người về hết rồi !

- Anh....sao thế ?

- Anh yêu em, Hiểu My !

Hiểu My đứng yên cho anh ôm. Một cái ôm nhẹ nhàng, chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng nó làm tim cô đập nhanh hơn một nhịp.

- Em ăn từ từ thôi, ăn nhiều vào !

- Ừm, em biết rồi mà, anh cứ làm như em là con nít không bằng - Hiểu My phụng phịu

- Thì em vốn là con nít mà. Mà này.....Hiểu My.....có chuyện này.....

- Ừm, anh nói đi - Hiểu My cắn một miếng thịt gà, tròn xoe mắt nhìn Minh Kỳ.

- Hoàng Yến.....anh nghĩ không phải cô ấy làm chuyện này đâu, anh tin cô ấy, cho nên, em.....

Miếng thịt gà trong miệng Hiểu My tự nhiên lại không có mùi vị gì cả, ngoài sự đắng chát. Quái lạ, hay là họ nếm gia vị không đều nhí ? Lúc nãy ngon thế cơ mà, vậy mà bây giờ lại chẳng cảm thấy gì.

Anh, từ nãy giờ ngạp ngừng....là vì chuyện của Hoàng Yến. Anh đang thay cô ấy giải thích với cô.....Đã nói cô không muốn nhắc tới chuyện này rồi mà, cô có buộc tội Hoàng yến đâu, cũng không nói là sẽ tin lời Tình Như nói.....cần gì, anh phải thay cô ấy thanh minh chứ ?

Anh có biết rằng, anh làm thế này, em sẽ cảm thấy rất buồn không ?

- Ừm, em biết rồi - Hiểu My cố nở nụ cười bình thường nhất có thể.

Không gian im lặng, im lặng đến đáng sợ !

Ừ, là vì anh quan tâm em, hoặc cũng có thể là không muốn nghi ngờ Hoàng Yến, chỉ vậy thôi, đúng không ? cho nên, hãy cứ quên chuyện này đi, anh nhé !

Sau đó, hiểu My lại vui đầu vào mớ công việc chưa ra đầu vào đầu. Bây giờ, cô chỉ biết làm việc, dồn hết mọi suy nghĩ vào công việc, giấu những lo âu vào từng nét bút. Phải rồi, cô cần gì phải nghĩ xem ai là người đã lấy cắp ý tưởng của mình, dù người đó là ai, thì cô vẫn cứ có thể làm việc cô thích. Nhờ người đó, hôm nay cô đã có một bữa gà rán rất ngon !

Một tuần sau cuộc thi chính thức, mọi người lại hồi hộp chờ kết quả. Hiểu My cũng không ngoại lệ, ngược lại, cô lại là người lo lắng nhất.

Thiết kế lần này của cô, chỉ được hoàn thành trong vòng một đêm ngắn ngủi. Cô không biết mình đã thể hiện được hết cái mà ban tổ chức yêu cầu hay chưa.

- Hiểu My, Hiểu My, có kết quả, thư kí Đình vừa báo tin, có kết quả rồi đây !

- Thế nào, thế nào hả ? Hiểu My nhà ta chắc chắn là qua rồi phải không ?

- Ừm, cái này thì.....

- Có nói nhanh không hả ?

- Hiểu My, qua rồi !!!!!!!!

Tiếng hò reo vang lên không ngớt. Không phải cô nghe nhầm chứ ? ai đó véo cô một cái đi, để biết rằng, cô thật sự đã làm được !

Phải, cô thật sự đã làm được !

Hôm nay, là ngày trao giải thưởng cho các cá nhân đã đạt giải trong cuộc thi thiết kế.

Hiểu My chọn cho mình một bộ váy hồ vai trang nhã, và như thường ngày, nó là do cô thiết kế, cắt may, và vẫn là màu trắng !

Đơn giản, sang trọng, lịch sự, thanh lịch - đó là những gì làm người ta thích trang phục của cô !

Minh Kỳ đã chờ cô từ sớm, lúc Hiểu My bước ra, anh đã đứng đợi sẵn bên chiếc ô tô đen sang trọng. Nhìn cô, dù đã biết cô sẽ rất đẹp, nhưng Minh Kỳ vẫn không khỏi ngỡ ngàng.

Đây.....có phải là Hiểu My của anh không ?

Suốt quãng đường đến bữa tiệc, Minh Kỳ lâu lâu lại liếc qua Hiểu My một lần. Điều này làm cô không thấy tự nhiên.

- Anh sao thế hả, anh cứ nhìn hoài, làm em thấy.....hôm nay, em lạ lắm sao ?

- Không, à mà có, hôm nay, em trang điểm !

- Ô, à cái này, tại em..... - Mặt Hiểu My đỏ lên

- Nhưng mà rất đẹp ! - Minh Kỳ thân nhiên nhận xét

Vốn dĩ em không cần trang điểm thì em cũng đã rất đẹp rồi, biết không mèo nhò ? - thật ra Minh Kỳ định nói câu này, nhưng anh sợ sẽ làm cô hoảng hốt. Hi, thôi vậy, cứ từ từ nói mấy câu thế này cho em nghe nhé ! ^_^

Hiểu my và Minh Kỳ vừa xuống xe, các phóng viên đã bao lấy họ. Lí do ư ? À, quên thông báo nhĩ, Hiểu My chính là người đã nhận được giải thưởng cao nhất của cuộc thi. Tác phẩm của cô, đều làm hài lòng cả những vị giám khảo khó tính nhất. Những ánh đèn của máy ảnh cứ chớp nháy không ngừng, phải khó khăn lắm, hai người mới thoát khỏi đám đông ấy.

- Chào, Trịnh Hiểu My - Ngay tại sảnh đường, Hiểu My bắt gặp Hoàng Yến.

Một cuộc đối đầu không có gì bất ngờ nhưng lại làm Hiểu My thấy ngạc nhiên, cô quên rằng, đây là một sự kiện lớn trong giới thời trang, một siêu mẫu nổi tiếng như Hoàng Yến, chắc chắn là sẽ được mời.

Nhưng ngoài ngạc nhiên trước sự chạm mặt không ngờ tới ra, Hiểu My không hề có chút gì lo ngại. Cô tin tưởng Minh Kỳ, bởi vì cô yêu anh !

Sau nghi thức trao giải, mọi người còn phải dự tiệc. Hiểu My, từ đầu đến cuối phải trả lời không biết bao nhiêu câu hỏi của giới báo chí, lại phải uống bao nhiêu rượu chúc mừng, Minh Kỳ đã phải đỡ hộ cô không biết bao nhiêu lần.

Trong lúc mọi người đang say sưa trò chuyện, Hiểu My lên lên sân thượng của tòa nhà, hít thở không khí trong lành để bản thân tỉnh táo hơn. Cô say rồi, đầu óc cứ ong ong !

- Cô vẫn cứ ngu ngốc như ngày nào nhĩ ?

Giọng nói đanh đá làm hiểu My giật mình. Quay đầu nhìn lại, là Hoàng Yến !

- Cô đi theo tôi lên đây ?

- Vẫn cứ muốn tin Minh Kỳ thật sự yêu cô sao ? - Hoàng Yến khoanh tay trước ngực, đứng dựa vào thành tường, không hề đối diện với Hiểu My.

- Ý cô là gì ?

- Không hiểu sao ? haha, xem ra, so với ba năm trước, cô vẫn chẳng thông minh lên là mấy ?

- Cô muốn nói gì ? - Hiểu My nheo mắt nhìn Hoàng Yến, mặt không một chút biểu cảm

- Cô vẫn cứ muốn tin Minh Kỳ là yêu cô thật lòng ?

- Hừ, điều đó, không liên quan tới cô, xin phép, tôi không có thời gian. - Hiểu My cười lạnh một tiếng rồi quay lưng đi. Nhưng cô vừa bước được vài bước thì đã đứng khựng lại một chỗ.

- Nếu thay vì bảo vệ cô, Minh Kỳ muốn bảo vệ tôi, điều đó có nghĩa gì không ?

Hiểu My xoay người lại, đứng đối diện với Hoàng Yến

- Cô nói như vậy, là ý gì ?

- Chuyện cái váy lần trước, đích thực là tôi bảo trần tình Như làm, nhưng Minh Kỳ đã nói gì với cô ? Tôi nghĩ, nếu anh ấy nói là do tôi làm, cô sẽ không thể tươi cười với tôi lúc gặp, đúng không ? - Hoàng yến nhìn Hiểu My, cười nửa miệng thách thức

Hoàng Yến.....anh nghĩ không phải cô ấy làm chuyện này đâu, anh tin cô ấy

Minh Kỳ, anh ấy đã gặp Hoàng Yến, nghe cô thừa nhận, vậy mà với cô, vẫn một mực bảo vệ Hoàng Yến, vẫn nói tin Hoàng Yến ?

- Nói vậy, đích thực là do cô cố tình giờ trò với tôi ?

- Đúng vậy, nhưng xem ra, trò chơi này vẫn chưa vui lắm, nếu biết trước, hôm nay cô vẫn có thể đứng ở đây, tôi đã không nhẹ tay như thế !

- Cô.....

- Hừ, công cụ thì mãi mãi là công cụ. Cô tưởng rằng Minh Kỳ yêu cô sao ? tôi....trở về đây lần này là để yêu Minh Kỳ, cô nghĩ xem, anh ấy yêu tôi biết bao nhiêu năm, không lẽ nào bây giờ nói quên là quên. Tốt nhất, cô nên bỏ cuộc sớm, để không phải ngậm ngùi quay đi như ba năm trước.

- Đó là chuyện của tôi, còn bây giờ, tôi nghĩ cô nên xin lỗi tôi vì chuyện mẫu thiết kế !

- Xin lỗi ? haha, cô thật khôi hài ! À, tôi quên nói cho cô biết, mẫu thiết kế ấy, vốn dĩ tôi đã định vứt sọt rác rồi đấy. Cô cũng nên cẩn thận đấy, đợi khi nào, Minh Kỳ quay trở lại với tôi, lúc đó, cô cũng sẽ như một vật vô ích, bị quăng đi lần nữa đấy.

Chát.....một tiếng chát rộn người trong đêm đông. Giữa những đợt gió đang xào xạc thổi, tiếng đánh ấy làm người ta thấy đau ê ẩm

Hiểu My !!!!

Trong tiếng gió rít, Hiểu My nghe rất rõ tiếng Minh kỳ gọi tên cô. Không dịu dàng, không ôn nhu. Chỉ có giận dữ, chỉ có phẫn nộ.....

- Trịnh Hiểu My ! Em đang làm gì thế hả ? sao lại đánh cô ấy ? - Minh Kỳ giận dữ nhìn Hiểu My rồi lại quay sang Hoàng Yến - Em không sao chứ ?

Haha, Hiểu My muốn cười nhưng nôi khóe mắt cô, nước mắt lại ngập đầy.....

Cô ngước mắt, nhìn thẳng vào Minh Kỳ, cái nhìn mạnh mẽ, không hề lẩn tránh, không hề sợ sệt, lạnh lùng, vô cảm. Từ ngày chấp nhận yêu anh, cô chưa bao giờ nhìn anh như thế. Trong ánh mắt cô, có chứa cả sự hờn tủi, phẫn uất, thất vọng.....

Anh thật sự đang cửa vào trái tim cô !

Hiểu My chuyển cái nhìn lạnh lẽo ấy qua phía Hoàng Yến, cô gái đang ra sức xoa xoa bên má đang đỏ lên bỏng rát.

- Cái tát này là cho mẫu thiết kế của tôi ! Tôi cảnh cáo cô, còn làm chuyện hèn hạ như thế một lần nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho cô !

Đêm càng khuya, gió càng lạnh.....nhưng thật tiếc vì dù có lạnh tới đâu, nó cũng không thể đóng băng mớ cảm xúc rối mù trong trái tim cô !

Cô quay lưng đi, kiêu hãnh, không một lần ngoái lại. Sau lưng chỉ nghe tiếng gọi nhỏ dần của Minh Kỳ.

Nhưng cô không quan tâm, anh lúc này, còn phải bên cạnh Hoàng Yến.....Không hiểu sao, cô lại tát Hoàng Yến.....lại đúng lúc anh tìm thấy chỗ cô.....hừ, thế cũng tốt thôi, ít ra giờ này cô cũng biết rằng, vị trí của cô trong trái tim anh, thật sự vẫn không thể đủ lớn để xóa hết hình ảnh Hoàng Yến.....

Nếu như điều Hoàng Yến nói có ngày trở thành sự thật. Nếu như một ngày nào đó, cô thật sự bị đá văng ra khỏi cuộc đời, ra khỏi trái tim anh, một lần nữa.....cô sẽ thế nào ? cô sợ rằng, mình không còn đủ sức để gắng gượng qua khỏi lúc đó.....

Khi một người có tỏ ra mạnh mẽ thì chưa chắc họ đã không có những lúc yếu đuối. Giả như, cô thật sự mạnh mẽ, thật sự lạnh lùng được thì tốt biết mấy !

Cô rất sợ, sợ bản thân mình ngã quỵ một lần nữa nhưng cô lại không muốn thừa nhận điều Hoàng Yến nói

Buồng tay lúc này ? nín kéo một tình yêu mơ hồ muốn đổ vỡ ? Ai đó làm ơn nói cho cô biết..... cô phải làm sao ?

Phải làm gì để nắng mặt trời có thể soi rọi vào mọi góc ngách trong tâm hồn cô trong khi xung quanh chỉ toàn sương đêm lạnh lẽo.

Phải làm gì để trái tim cô không có thêm bất cứ vết sẹo nào nữa khi xung quanh cô, chỗ nào cũng chỉ thấy toàn dao.

Mình Kỳ, làm ơn.....hãy nói cho em biết.....rốt cuộc, em là gì trong trái tim anh ?

Trong căn phòng tối đen, cô gái ngồi co ro trên giường, tay trượt dài trên chiếc dây chuyền có mặt ngôi sao.

Ngôi sao sáng lấp lánh.....nhưng không đủ để làm ấm trái tim cô !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: The End

Từ sau hôm đó, Hiểu My vẫn cố tình tránh mặt Minh Kỳ.

Điện thoại, không bắt máy.

Giờ làm việc, toàn nhận việc khảo sát thị trường, vốn không phải là công việc của mình để làm.

Nói tóm lại là tất tần tật việc gì để không phải chạm mặt anh.

Ôi, anh điên mất ! Anh có rất nhiều chuyện muốn nói với cô. Muốn giải thích thái độ thái quá trong bữa tiệc, muốn giải thích tại sao lại không thể đuổi theo cô, muốn nói anh rất nhớ cô, nhưng....hình như từ nhỏ, cô đã rất giỏi trong trò chơi trốn tìm hay sao ấy, anh có làm cách nào cũng không thể nói chuyện với cô quá 15 phút, toàn phải mượn cơ công việc, mà đề tài đó thì làm gì có chuyện để nói lâu cơ chứ ? bởi vì thực tế, cô làm việc quá trách nhiệm, lại có năng lực, anh biết bởi móc đầu ra lí do để gọi cô lên phòng quở trách ?

Haizz, thật là khiến người ta đau đầu mà !

Minh Kỳ đang suy tư thì tiếng chuông điện thoại reo. Là Vũ phu nhân !

- Minh Kỳ, mẹ đây, hôm nay ba mẹ về tới nơi, con nhớ về nhà sớm đấy !

- Á, sao ba mẹ lại về đây ? - Minh Kỳ thiếu chút nữa là đánh rơi cả điện thoại - à không, ý con là, có chuyện gì ảnh hưởng đến cuộc sống an nhàn, khiến ba mẹ quyết định về đây ?

- Về để lo đám cưới cho con, con được lắm, đám giỗ chuyện này với bố mẹ, để xem lần này, mẹ xử lí con thế nào !

- Lại là chị Bảo Lan nói mẹ nghe chứ gì ? - Minh Kỳ ỉu xiu

- Ai nói không quan trọng, tối nay, con dẫn Hiểu My đến nhà cho mẹ !

Đưa Hiểu My về nhà ? thôi, xong anh rồi, cô ấy đang giận anh thế này, bảo anh làm sao đưa được nàng về dinh đây ??????????

Nhưng mà mệnh lệnh của mẫu hậu đại phu nhân, có đánh chết cũng không dám làm trái !!!!!!!!!!!!!

À, quên nói với mọi người một chuyện, người mà Vũ Minh Kỳ sợ, trên đời này, e rằng chỉ có duy nhất một người là Vũ phu nhân thôi ! Và dù trên thương trường có lạnh lùng kiêu ngạo đến đâu thì trước mặt Vũ phu nhân, Minh Kỳ cũng không bao giờ dám hó hé ^^

Và thế là, cứ dựa theo lí thuyết mà thực hành, ai gieo nhân thì sẽ gặp quả. Người bị tình nghi số 1 là Bảo Lan lại phải đưa lưng ra, nhận lấy phần trách nhiệm khó khăn.

- Chị làm sao thì làm, ai bảo chị nói với mẹ làm gì ? giờ thì tốt rồi, chị phải đưa Hiểu My về nhà, tối nay, tức là chỉ còn đúng 2 h đồng hồ nữa - Minh Kỳ an nhàn ngồi trên ghế, liếc cái đồng hồ treo trên tường.

- Em còn nói nhiều, chị làm sao có thể như thế được chứ ?.....bla bla.....Thôi được rồi, chị làm là được chứ gì ?????

Cặp mắt sắc lạnh như dao lại một lần nữa làm cho người chị như Bảo Lan thua cuộc. Và thế là, dù biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra nếu Hiểu My biết được cô là gián điệp cho Minh Kỳ bấy lâu nhưng cô vẫn cứ phải làm. Thà một lần bị Hiểu My chu môi giận dữ còn hơn là cả đời phải chịu sự hành hạ của thằng em họ cô đây !!!!!!!!!

Phi vụ thành công với sự giúp đỡ của Bảo My. Giờ này, ba chị em đang hăng hái cho một buổi tối đầy hứa hẹn. Mà không, chỉ có Hiểu My hào hứng thôi ^^

Xe dừng lại trước một ngôi biệt thự sang trọng. À, nhìn có vẻ hơi quen nhỉ ? Nhưng mà trời đã hơi tối, cô lại không nhớ kĩ lắm nên cũng chẳng dám suy tư lâu. Cho đến khi cánh cửa mở ra, Hiểu My suýt chút là đánh rớt cằm mình xuống đất.

Bởi vì, người ra mở cổng cho ba chị em cô.....lại là, mẹ của Vũ Minh Kỳ !

Không phải chứ ? sao cô lại có cảm giác như mình vừa bị lừa ?

- Hiểu My, lâu rồi không gặp con, bác nhớ con quá. Nào, Bảo Lan, Bảo My, vào đi con ! - Vũ phu nhân hồ hởi, vui mừng ra mặt.

Bảo Lan, Bảo My, không phải là nhân viên trong công ti đều được đích thân mẹ của tổng giám đốc quan tâm thế này chứ ?

Linh cảm mạch bảo, có cái gì đó không ổn, và hình như, cô vừa bị lừa lần thứ n thì phải ! ^^

Nhưng Hiểu My lại không thể có lí do chính đáng nào để xin cáo từ trước khi lâm trận. Cô đành mang theo mớ hỗn độn trong đầu, vào nhà, không quên suy nghĩ xem, chuyện gì đang xảy ra. Nhưng mà.....không biết được !

Lúc Hiểu My vào nhà, đã bắt gặp Minh Kỳ đang bung một đĩa trái cây, trong miệng còn ngậm một miếng táo khác.

Bốn mắt nhìn nhau, suýt chút nữa thôi, Minh Kỳ đã phụt nguyên miếng táo. Để cô thấy anh trong hình tượng thế này, chắc chắn con mèo ấy đang nghĩ đến duy nhất một từ " Trẻ con ", và anh biết, cô đang cố nén để không ngã lăn ra đất mà ôm bụng cười.

Mà không trách cô được, nhìn anh lúc này xem, so với hình tượng lúc trước mặt nhân viên, thật khác một trời một vực !

Người khác thì không sao, nhưng với anh, chuyện này quả thật là tương đương với chuyện mặt trời mọc ở đằng Tây !

- Hiểu My, vào đây đi con, Bác Vũ con sốt ruột nãy giờ, rất nôn nóng muốn gặp con đây ! - Vũ phu nhân nhanh chóng kéo tay Hiểu My đi, trước khi Minh kỳ hóa hơi vì ngượng.

- Minh Kỳ, con đứng đây làm gì, mau đến đây đi !

Minh Kỳ bị đẩy ngồi cạnh Hiểu My. Cô theo quán tính nhích qua bên kia một chút, để tránh không va chạm với anh. Chưa bao giờ, cô lại thấy khó khăn khi đối diện với anh như lúc này. Mọi chuyện vẫn cứ như chỉ mới xảy ra hôm qua thôi, và tìm cô vẫn còn nhớ nhối lắm. Cái ánh mắt giận dữ lúc anh nhìn cô, cứ chỉ quan tâm khi nhìn thấy vết tay trên khuôn mặt Hoàng Yến, tất cả, tất cả như chỉ mới hôm qua thôi !

Và bởi vì chỉ mới hôm qua, nên hôm nay, cô làm sao quên được.....

- Bảo Lan, Bảo My, hai đứa có thấy Hiểu My với gia đình chúng ta quả thật là rất có duyên không ? - Bà Vũ đưa miếng táo lên miệng, hài lòng nhìn Hiểu My

Gia đình chúng ta ????

- Dạ, đúng rồi đó bác, nếu không có chị Hiểu My, không biết đến bao giờ cháu mới được gặp lại mọi người - Bảo My cảm kích, trong giọng nói còn pha lẫn chút buồn.

- Nói vậy, chị Bảo Lan và bác là.....?

- Hà, con không biết sao, Bảo Lan và Bảo My là chị họ của Minh Kỳ đấy !

Chị họ ????

Vậy ra, lí do Minh Kỳ biết được hết mọi chuyện của cô, là vì.....????

Bảo Lan biết trong đầu Hiểu My đang nghĩ gì nhưng vẫn quay sang, nhìn cô dò xét. Hiểu My lúc này lại như vừa nuốt phải nắm đá, nghẹn cứng họng không thể nói được gì.

Cô xem Bảo Lan như chị em ruột thịt, tâm sự với Bảo Lan không biết bao nhiêu chuyện bí mật, và phần lớn trong đó có cả chuyện với Minh Kỳ, không phải là cô đã tự mình bán đứng mình, gián tiếp nói với Minh Kỳ, cô vẫn còn yêu anh ???

Không thể nào chứ ? Minh Kỳ luôn biết được, cô đang ở đâu, làm gì, với ai, chuyện gì đã xảy ra với mớ tình cảm hỗn độn của cô.....Tại sao cô lại không nghĩ ra, thông tin bị rò rỉ cơ chứ ?

Trời ơi ! bảo cô làm sao đây ???

Mà thôi, chuyện này cũng không có gì to tát, Hiểu My hiểu Bảo Lan. Cũng có thể, cô và Minh Kỳ yêu nhau, một phần là nhờ vào Bảo Lan. Dù có thế nào, dù hai người họ có quan hệ ra sao, thì bây giờ, chuyện này đã không còn quan trọng với cô nữa.....

.....bởi vì, Minh Kỳ đã biết rất rõ tình cảm của cô.....

Trong khi đó, cô lại cứ như người xa lạ, thậm chí lúc này, cô cũng chẳng tìm ra lí do nào khiến mình tiếp tục tin anh, mọi thứ diễn ra, không quỹ đạo, không trật tự, cô thật sự quay cuồng !

Không khí ám cúng trong căn nhà với bao nhiêu chuyện vui, những tiếng cười giòn tan làm Hiểu My thấy lòng mình nhẹ hẳn. Nhưng càng như vậy, cô lại càng thấy sợ. Rồi có lẽ, sẽ chẳng bao giờ, cô được đến đây nữa, bởi vì.....cô không thể có lí do nào cho sự có mặt của mình ở đây.....

- À, Hiểu My, tuần này, bác sẽ tổ chức một buổi tiệc mừng thành công của con, con nhất định phải tới đấy !

- Dạ ? con sao ? - Hiểu My ngạc nhiên, cong tay chỉ về phía mình, miệng há hốc

- Phải - Bà Vũ không phiền lòng, ngược lại còn thấy cô rất dễ thương, tốt bụng nhắc lại

- O, nhưng mà con.....

- Không sao, con không cần thấy khó xử. Hai gia đình chúng ta từ lâu đã có mối nhân duyên - bà Vũ nói tới đây, đột nhiên quay sang nhìn Minh Kỳ nháy mắt đầy ẩn ý - và lại lần này, là ta thay ba mẹ con chúc mừng con, như vậy có gì không tốt sao ?

- À, không, ý con là.....

- Nếu đã như vậy, con cứ yên tâm, chỉ cần hôm đó đến là được rồi.

Mọi người trong nhà lại tiếp tục ăn trái cây, uống trà, hào hứng góp ý xem nên tổ chức thế nào, giới thời trang dạo này ngoài Hiểu My ra, vẫn chưa thấy có ai vượt trội hơn thì phải, bla bla bla.....Hiểu My ngồi yên lắng nghe, thỉnh thoảng góp vào vài lời đút quăng...

Ai cũng tốt với cô.....Những tình cảm ấy quá nồng ấm, đến mức cô thấy bóng râm trong tim....

- Bây giờ đã muộn rồi, xin phép hai bác, con phải về !

- A, Hiểu My, con ngủ ở đây không được sao ? Bác nhớ con lắm, đã bao lâu rồi, chúng ta không gặp nhau mà ?

- Dạ, con biết, nhưng đề hôm khác ạ, con.....

- Thôi, vậy cũng được, nhưng để Minh Kỳ đưa con về, như vậy bác mới yên tâm

- A, không cần, không cần ạ, con có thể tự về - Hiểu My rồi rút xua tay từ chối - với lại, con muốn đi dạo một chút, không nên phiền như thế đâu ạ !

- Nếu không đồng ý, con ở lại đây ! - Bà Vũ cứng rắn ra lệnh - con ngại gì chứ, dù sao thì cũng sắp trở thành người nhà rồi cơ mà ? - nói tới đây, bà không thể giấu được niềm vui sắp có một cô dâu ngoan, cười thích thú.

Người nhà ????? O_o

Haizz, xem ra chuyện giữa cô với Minh Kỳ, đã được thông tin cho hai bác. Nhưng ước gì, nó đến chậm hơn,lúc đó, ai là người nhà của bác gái, chắc sẽ chính xác hơn.....

Vậy là Hiểu My vẫn cứ phải miễn cưỡng, đồng ý để Minh Kỳ đưa mình về.

Trời đêm lạnh ! Gió vẫn nhẩn nại quạt vào người những đau đớn tái tê....

Minh Kỳ cời áo khoác, choàng qua vai cô gái đang đi phía trước . Cô giật mình, quay đầu lại rồi lại né tránh sự quan tâm của anh

- Không cần đâu, em ổn !

Khi cô nói không ổn với nụ cười thế này, có nghĩa là cô đang rất bất ổn !

Không hiểu sao lúc này, Minh Kỳ lại không tài nào biết được cô đang nghĩ gì. Chỉ thấy mơ hồ buồn, rồi lại nhìn xa xăm. Anh vẫn không thể mở lời, hỏi cô đang nghĩ gì. Cũng không thể khoác tay, ôm lấy cô vào lòng.....bởi vì lúc này, anh biết, nếu cô có buồn, thì nguyên nhân vẫn chỉ là anh thôi.

- Hiểu My à, anh biết em vẫn còn đang giận anh chuyện bữa tiệc, nhưng hôm đó, anh thật sự là không hiểu sao. Không phải em đã nói sẽ không nhắc tới chuyện đó sao, sao hôm đó lại đánh Hoàng Yến ? Anh nghĩ Hoàng Yến chắc chắn không.....

- Vũ Minh Kỳ.....chúng ta.....chia tay đi ! - Hiểu My đột ngột dừng lại, đứng đối diện nhìn thẳng vào Minh Kỳ

- Há ?????

*****

- Vũ Minh Kỳ...chúng ta.....chia tay đi !

- Hiểu My, em vừa nói gì ?

- Em nói...chúng ta chia tay, chấm dứt mọi chuyện ở đây thôi ! - Hiểu My lạnh lùng nói lời chia tay, như đã chuẩn bị từ rất lâu.

- Lí do là gì ? Hiểu My, có phải em vẫn đang giận anh ?

- Em không hề giận anh ! chỉ là lúc này, mãi cho tới lúc này, em mới nhận ra, lẽ ra ngay từ đầu em đã không nên trở lại đây, không nên kéo dài chuyện này.....

- Trịnh Hiểu My! trước khi anh nổi giận, em nên thôi đi ! Được rồi, là anh sai, hôm đó, là anh sai, lẽ ra, anh không nên nổi nóng với em. Nhưng mà, sao có thể vì chuyện này mà em nói chia tay được ?

Minh Kỳ đau đớn nhìn Hiểu My. Anh thật sự không thể hiểu cô đang nghĩ gì. Trong ánh mắt của anh, dù là trong đêm tối, thì vẫn cứ hiện lên rất rõ những bất lực, những nhức nhối không tên.

Hiểu My quay đầu, né tránh ánh mắt ấy của anh. Nhưng Minh Kỳ không cho phép cô né tránh. Anh cần một lời giải đáp. Và chỉ có cô mới có thể làm điều này cho anh. Minh Kỳ đặt tay lên đôi vai đang bắt đầu run lên của Hiểu My, nhất định muốn cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Đôi mắt cô đã bắt đầu ngấn lệ.....

Có thể là vì tay anh làm cô thấy đau ....

Hoặc cũng có thể, vai cô không đau, nhưng trái tim cô thì lại đang quặn quai.....

Yêu một người....đến phút cuối cùng vẫn không thể tin cô một cách vô điều kiện ! Hừ, thật là ngu ngốc !

Anh nói anh sai, nhưng cô biết, anh chỉ nói những lời này, chỉ là muốn an ủi cô, chỉ đơn giản vậy thôi.....Nhưng càng như thế, cô lại càng thấy đau !

Giả như, anh đừng nhìn cô thế này thì tốt biết mấy.....

Giả như, cô chưa từng quen anh.....

Giả như, giả như....trong đầu Hiểu My bây giờ chỉ toàn những câu giả như trống rỗng !

- Minh Kỳ à.....anh thật sự muốn biết lí do ? em sẽ nói cho anh biết !

Không khí im lặng, người ta chỉ còn nghe thấy tiếng gió rít qua từng tán lá. Những âm thanh xào xạt vang lên khiến cho cái lạnh về đêm lại càng thêm tê buốt.....

- Hôm đó, lúc em đi, em đã quyết định sẽ đặt cược một ván bài....rằng nếu anh đuổi theo em, thì lựa chọn của em là đúng....và nếu ngược lại thì.....

- Trịnh Hiểu My, sao em lại có thể trẻ con như thế được ? - Minh Kỳ siết mạnh tay, giọng nói của anh khàn đi trong vô vọng

- Và kết quả, em đã thua.....

Một giọt nước mắt tràn ra, lăn dài trên má Hiểu My. Đôi mắt cô đăm lẹ nhưng lại không hề trốn tránh Minh Kỳ, cô vẫn cứ nhìn thẳng vào mắt anh, như là lời khẳng định, cô đã nói đúng. Giờ này, người trốn tránh không còn là cô nữa. Là anh, không thể nói gì để phủ nhận, để bác bỏ những suy nghĩ trong cô. Anh, chính anh còn không biết phải giải thích thế nào cho hành động của mình cơ mà !

Đôi tay Minh Kỳ bắt lực trượt dài theo cánh tay cô. Không thể níu kéo, bởi vì không thể tìm ra lí do để có thể níu kéo.....

Hiểu My nhìn theo bàn tay anh rời khỏi đôi vai mình, bất giác khoe môi cô nở nụ cười chua chát. Ừ, thì cứ để mình cười, ít ra nó còn có thể cứu vớt cô, rằng cô không hề hối hận....

Một nụ cười để khi quay đi, cô vẫn thấy, lòng mình thanh thản.....

Hai tháng cho một thứ gọi là tình yêu, ba năm cho nỗi đau quặn thắt, sáu tháng để yêu lần hai, và bây giờ, cô không biết, sẽ phải mất thêm bao lâu nữa để có thể xóa tên anh trong trái tim cô.....

Nhưng dù có lâu như thế nào thì vẫn cứ phải quên. Ngoài cách quên ra, không thể có lối thoát khác !

2h sáng.....

Minh Kỳ nằm trở mình liên tục trên giường, hết bật dậy rồi lại nằm xuống, hết nằm xuống rồi lại bật dậy, đi hết vòng này đến vòng khác trong phòng.

Chai rượu đặt ở bàn đã uống quá nửa nhưng anh vẫn không tài nào ngủ được.

Những lời Hiểu My nói, thật sự làm anh suy nghĩ. Nghĩ về những cảm xúc mông lung bây giờ, nghĩ về Hoàng Yến, và nghĩ về Hiểu My. Đã có một thời gian nào đó, anh chắc chắn mình đã quên được Hoàng Yến, chắc chắn rằng, mình chỉ yêu Hiểu My, vậy mà giờ đây, anh vẫn phải liên tục vỗ vào đầu mình vì không thể tìm ra được lối thoát nào.

Nếu như anh yêu Hiểu My thật sự, tại sao hôm đó lại không đuổi theo cô ?

Và nếu anh yêu Hoàng Yến, thì tại sao, bây giờ trong anh chỉ có mỗi hình ảnh của Hiểu My ?

AAAAA - Minh Kỳ tức tối đấm mạnh tay xuống bàn. Anh thật sự sẽ phát điên mất !

Hiểu My nói anh không hề yêu cô, lại một lần nữa, anh làm cho cô khóc.....

Cô gái ấy, không biết đã phải rơi bao nhiêu nước mắt vì anh.....

Minh Kỳ nén tiếng thở dài, chậm rãi nhòm người, sai từng bước về phía cửa sổ. Đêm nay, có rất nhiều sao. Đột nhiên anh lại thấy nhớ Hiểu My kinh khủng. Cô gái ấy, có mặt ở tất cả các ngôi sao trên trời, và rất rõ. Anh có thể nhìn thấy khuôn mặt cười thánh thiện của cô, cả cái chu môi, nhíu mày giận dữ.....

" Chúng ta chia tay đi "

Đôi mày dài của Minh Kỳ bỗng chau lại. Cô muốn anh và cô chia tay ? Nhưng.....anh không muốn ! Cậu không muốn này, không phải là sự ích kỉ nhỏ nhen, là thái độ hiểu nhầm. Mà là vì, anh thật sự không muốn để mất cô một lần nữa.

Hiểu My nói rằng, anh là đang ngộ nhận tình cảm của mình, rằng anh vẫn còn yêu Hoàng Yến. Hừ, con mèo ấy thì biết gì chứ ? chỉ giỏi suy đoán lung tung thôi !

Anh yêu ai, anh sẽ là người rõ nhất ! Không đúng sao ?

Trong mắt Minh Kỳ hiện lên một tia sáng. Khóe môi anh cong lên, Minh Kỳ với tay, lấy chiếc điện thoại trên bệ cửa, trong vòng 30s đã soạn xong một tin nhắn.

" Mèo con, đừng bao giờ có ý định trốn chạy anh, bởi vì, cả đời này, em sẽ không bao giờ có thể quên anh được đâu, ngốc ạ "

Tiếng chuông báo tin nhắn làm Hiểu My giật mình, cô lười biếng ló đầu ra khỏi chăn, tay dụi dụi cổ lau đi dòng lệ đang ngân ngấn trên khóe mi bởi lúc này, nước mắt làm cho những chữ cái trên màn hình điện thoại nhòe hazy đi.

Là từ số máy của Minh Kỳ !

Hiểu My hơi ngập ngừng. Cô băn khoăn không biết có nên mở tin nhắn ra không.....Có lẽ là Minh Kỳ đã suy nghĩ kĩ những gì cô nói và bây giờ, nội dung tin nhắn này có lẽ là lời đồng ý.....chia tay ?

Hiếu My thờ dài, cuối cùng vẫn quyết định nhấn phím OK.

Hừ, lại là một câu ra lệnh, Hiếu My khẽ nhủ mày.

Anh ta....tại sao với cô lúc nào cũng bá đạo như thế cơ chứ ? Với Hoàng Yến....Anh....có như thế đâu.....?

Lúc nào cũng như đi guốc trong bụng cô, lúc nào cũng biết cô đang nghĩ gì, rồi sau đó nói cô ngốc, cốc vào đầu cô một cái thật nhẹ ....

Tại sao anh lại như thế cơ chứ ?

Ừ, thì tại cô ngốc thôi, chỉ có cô ngốc mới yêu anh vô điều kiện, chỉ có cô ngốc mới hết lần này đến lần khác vẫn không thể quên được cái tên của anh. Ừ, là tại cô ngốc, tại cô ngốc.....

Những tiếng nấc cứ thế nghẹn đi, Hiếu My để mặc cho giọt nước mắt lăn dài trên hai gò má, để mặc cho những suy nghĩ theo làn gió tản mát ở một nơi xa xôi nào đó. Chính cô còn không thể nắm bắt được những suy nghĩ của mình lúc này. Mơ hồ, chỉ cảm thấy trống rỗng, thấy tủi thân, thấy mình bất lực với bản thân mình....

Và giọt nước mắt sẽ cuốn trôi tất cả.....

Buổi tiệc diễn ra, Hiếu My chỉ nghĩ đơn giản đó là bữa tiệc chúc mừng như Vũ phu nhân đã nói, nhưng thật ra, chỉ có cô là ngây thơ mới nghĩ thế thôi, còn với ông bà Vũ, đây là dịp tốt để.....giới thiệu con dâu ^^

Chính vì là có ý đồ thâm sâu như thế, nên khách đến dự tiệc, không thể không có Hoàng Yến.

Bà Vũ đứng cạnh Hiếu My, niềm nở chào đón những vị khách đến chúc mừng, không quên kèm theo không biết bao nhiêu câu khen ngợi cho Hiếu My .

Việc Hoàng Yến xuất hiện trong bữa tiệc, Hiếu My không hề nghĩ tới, nhưng hôm nay, gặp cô ấy, Hiếu My lại không có chút gì ngạc nhiên. Quyết định chia tay, cô thấy lòng mình nhẹ hẳn, cứ cố gắng thì sẽ quên được thôi !

Nhưng Minh Kỳ lại khác, anh thấy lòng mình có chút bất an. Anh thật không ngờ, mẹ anh lại mời Hoàng Yến, bởi trước đây, và ngay cả bây giờ cũng vậy, bà không mấy thiện cảm với cô.

- Ô, Hoàng Yến, cháu tới rồi sao ? Bác cứ lo cháu sẽ không tới !

- Vâng, cháu nhất định phải tới chứ ạ ? Cô Hiếu My cũng có mặt ở đây sao ?

- À, tôi.....

- Đương nhiên rồi, cháu không biết sao ? Hiếu My là vị hôn thê của Minh Kỳ nhà bác cơ mà. Bữa tiệc này, là bác cố tình chuẩn bị cho Hiếu My đấy - Bà Vũ không ngần ngại, đỡ lời hộ Hiếu My - Mà thôi, cháu cứ tự nhiên nhé, còn có rất nhiều người mà bác muốn giới thiệu Hiếu My.

Bà Vũ nói xong, nắm tay Hiếu My đi tiếp. Hoàng Yến đứng lại đó một mình, cười nửa miệng.

Ài là vị hôn thê của Minh Kỳ, còn chưa chắc chắn cơ mà ! chưa đến phút cuối cùng, làm sao có thể khẳng định sẽ là Hiếu My ? Không chừng, chỉ ngày mai thôi, hai người bọn họ đã không còn quan hệ gì nữa cũng nên !

- Hoàng Yến, em đến lâu chưa ?

Tiếng Minh Kỳ làm Hoàng Yến thôi không suy nghĩ, quay sang nhìn anh, cô nở nụ cười dịu dàng

- Em cũng chỉ mới tới thôi.

- À, anh có chuyện này muốn nói với em

- Lại có chuyện nữa sao ? ừm, anh định nói ở đây à ?

Minh Kỳ liếc mắt một lượt xung quanh. Chỗ này quả thật là quá ồn ào cho một câu chuyện riêng tư.

- Thôi, chúng ta lên phòng anh được không.

- Được !

Lúc Minh Kỳ và Hoàng Yến rời đi Hiếu My đã vô tình trông thấy !

Chỉ là vô tình thôi, là vô tình, chính vì vậy, cô thấy có cái gì đó nhói lên.

Cảm giác lúc này : hụt hẫng !

Dù cô đã quyết tâm quên anh, nhưng, giữa lí trí và tình cảm luôn có một khoảng cách nhất định !

Mười phút, rồi mười lăm phút.....đôi mắt cô không hiểu sao lại luôn dõi tìm một bóng hình. Vẫn không thấy anh đâu !

Hai người họ, có chuyện quan trọng cần nói với nhau, và chuyện đó, cô không thể biết được.....

- Hiếu My, con gọi Minh Kỳ xuống đây cho bác nhé !

- O, dạ....con....Minh Kỳ....anh ấy....

- Con cứ lên thẳng phòng nó đi, bác có chuyện cần nó làm giúp, nhanh đi con !

Từ tầng dưới lên tầng trên chỉ phải đi qua hai mươi mấy bậc thang nhưng Hiểu My lại thấy mệt mỏi vô cùng. Những bước chân cứ nặng nề. Chủ nhân của nó thì lại đang đấu tranh nội tâm dữ dội xem có nên quay lại hay không ?

- Hoàng Yến à, có chuyện này, anh phải nói rõ với em hôm nay .

- Anh nói đi, em đang nghe đây !

- Dù thế nào thì bây giờ, anh vẫn yêu Hiểu My. Trước kia, tình cảm anh dành cho em là thật, nhưng bây giờ, người anh yêu thật sự, chỉ có Hiểu My. - Minh Kỳ phát âm rõ ràng từng tiếng một, như thể sợ rằng người đối diện không nghe trọn vẹn câu nói của anh. Anh không muốn phải nói lại những lời này một lần nữa.

- Minh Kỳ, em không tin. Anh đã yêu em lâu như thế, tại sao bây giờ lại.....không, em không chấp nhận được. Lần này về nước, là vì em nhận ra, em yêu anh, em không thể mất anh, anh không thể đối xử với em như vậy được.

- Hoàng Yến à.....anh thật sự xin lỗi em, nhưng cứ kéo dài thế này, chẳng có ích gì cả. Người anh yêu, chỉ có Hiểu My thôi !

Cuối cùng thì Hiểu My cũng đã đứng trước cửa phòng Minh Kỳ.

Cánh cửa không hề đóng, chỉ khép hờ, bên trong, Hoàng Yến và Minh Kỳ vẫn đang nói chuyện. Minh Kỳ quay lưng lại phía cô, anh không hề biết sự có mặt của cô lúc này. Hoàng Yến, vì đứng đối diện với cô, nên cô lẽ đã nhìn thấy cô.

Hiểu My hơi ngại, cô lịch sự quay đi, định xuống dưới. Nhưng chỉ vừa bước được hai bước, chân cô đã khựng lại.

- Minh Kỳ, anh có thể hôn em được không ? - Mỗi lời Hoàng Yến nói như nhát dao đâm vào tim Hiểu My .

Minh Kỳ há hốc mồm, chẳng lẽ nào, những gì anh vừa nói cô nghe còn không hiểu sao ???

- Hôn, để chứng tỏ những gì anh vừa nói là thật lòng !

Ánh mắt Hoàng Yến nhìn thẳng vào Minh Kỳ, không rụt rè, không né tránh, cái nhìn kiên quyết, như để khẳng định rằng, yêu cầu cô vừa đưa ra không hề điên rồ như anh vẫn nghĩ.

Chân tay Hiểu My cứng đờ ra, cô vô thức xoay mặt lại.

" Vũ Minh Kỳ, làm ơn, đừng hôn cô ấy " - một bàn tay cô co lại, giữ cho cơ thể mình đứng vững để không gây ra bất cứ tiếng động nào.

- Thế nào, anh không muốn hôn, vậy thì, em sẽ không bao giờ tin những gì anh vừa nói ! - Hoàng Yến tiếp tục hối thúc Minh Kỳ.

" Vũ Minh Kỳ, anh....làm ơn, đừng làm như vậy ....."

- Được, chỉ cần như vậy thì em sẽ chấm dứt mọi chuyện ở đây, đúng không ?

- Em đã nói rất rõ rồi đấy thôi !

Minh Kỳ bước về phía Hoàng Yến, cúi đầu.....

Hiểu My quay lưng đi, không dám nhìn vào trong. Cô cúi đầu, mỉm cười chua chát, một giọt nước mắt lăn dài.....

Lần nào đánh cược cũng đều thua ! Vậy mà cứ tự dối lòng, cứ bắt mình hi vọng !

....Đề rồi đến cuối cùng, người đau khổ vẫn là mình.....

Hiểu My lau đi giọt nước mắt trên má, như một người không hồn bước xuống cầu thang. Cô vô ý va vào thành gỗ, tay tím bầm lên một chút. Nhưng thật lạ, cô lại chẳng thấy có cảm giác gì....

Ừ, là vì tim quá đau nên làm cho mọi giác quan khác mất đi cảm giác.....

Hồ bơi rộng rãi, rộng đến mức, Hiểu My cảm thấy mình thật cô đơn, thật nhỏ bé !

Trong nhà, bữa tiệc vẫn đang diễn ra, sôi nổi, náo nhiệt.

Ngoài đây, chỉ một mình cô đối diện với màn đêm huyền ảo, tối tăm, lạnh giá !

- Thế nào, đến bây giờ thì cô đã hiểu, người Minh Kỳ yêu, là ai rồi chứ ? - Tiếng nói của Hoàng Yến kèm theo sự đắc ý mỉa mai.

Hiểu My không trả lời cô, tiếp tục bước từng bước chậm rãi quanh hồ. Đã quyết định buông tay trước khi nhìn thấy Minh Kỳ hôn Hoàng Yến, thế mà, bây giờ, một mảng trong hồn cô vẫn cứ thấy trống rỗng.

- Cô không nghe tôi hỏi, hay không muốn chấp nhận ?

Im lặng.....

- Hừ, hóa ra, cô rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc như thế này nhỉ ?

Im lặng.....

- Này, Trịnh Hiểu My, cô đứng đó cho tôi !

Hoàng Yến hăng hăng đứng chắn trước mặt Hiểu My

- Cô, đến bao giờ mới chịu từ bỏ Minh Kỳ ?

- Đó là việc của tôi, hừ, cô không đủ tự tin sao ? Nếu như cô đã chắc chắn rằng anh ấy sẽ yêu cô thì cứ cứ phải quấy rầy tôi thế này chứ ? - Hiểu My cười nửa miệng, nhìn Hoàng Yến thách thức.

- Cô....

- Cô Hoàng Yến, tôi xin lỗi, nhưng tôi không có dư thời gian để tiếp tục nói chuyện này với cô nữa ! Phiền cô đi cho.

- Tại sao tôi lại phải đi ? chuyện vui mới chỉ bắt đầu thôi mà. À, xem nào, vừa rồi, cô cũng thấy rồi đấy, Minh Kỳ đã hôn tôi, tức là.....sợi dây chuyền này không nên đeo trên người cô nữa, đúng chứ ? - Hoàng Yến vênh mặt đắc ý rồi bất ngờ giật lấy sợi dây chuyền trên cổ Hiểu My.

- Á..... Cô, trả cho tôi !

- Cô nghĩ tôi có trả không ? Mà cô cũng không cần đòi lại đâu, trước sau gì cũng phải vứt nó thôi, cho nên, cứ để tôi làm hộ cho cô, như vậy không phải tốt hơn sao ?

Hiểu My và Hoàng Yến, hai người giằng co nhau. Hoàng Yến nhất định không chịu trả lại, và Hiểu My thì nhất định không chịu để mất.

ỪM.....

Mặt hồ đang yên ả, bỗng chốc bị khuấy động.

Từ bây giờ, em đã bị anh trời, mãi mãi, chỉ khi nào chiếc dây chuyền này rơi ra mà không phải do em tháo thì lúc đó, em mới có thể rời khỏi anh .

Lần này.....thật sự là không phải do em tháo.....Và như vậy, có nghĩa là.....

Hiểu My vùng vẫy trong nước, cố gắng ngoi lên để không bị nhấn chìm, nhưng vô nghĩa. Cô không biết bơi.....cô sợ.....

Không một bàn tay nào đỡ lấy cô, mắt Hiểu My mờ dần, nước vẫn cứ bắn tung tóe, tay cô vẫn cứ đang cố gắng trong vô vọng.....

Đôi bàn tay buông xuôi, cô không còn chút sức lực nào để vùng vẫy.

Cơ thể nặng dần, cô chỉ mơ hồ cảm thấy mình dần chìm xuống.....Bên tai chỉ nghe loáng thoáng tiếng ai đó gọi tên cô, dù không chắc chắn, nhưng Hiểu My biết, đó không phải là tiếng Minh Kỳ....

Anh luôn xuất hiện những lúc cô gặp khó khăn, nhưng lần này thì không, mối nhân duyên này, có lẽ đã thật sự không thể cứu vãn.....

Bệnh viện.....

Minh Kỳ đứng ngồi không yên, hết đứng lên lại ngồi xuống, nét mặt căng thẳng.

Mà không chỉ có riêng anh, mọi người đều đang vô cùng lo lắng cho Hiểu My.

Chỉ có một người này giờ vẫn thản nhiên không hiểu đang nghĩ gì, đó là Lí Kiết Tường - người vừa cứu Hiểu My.

- Cô Hoàng Yến, chúng ta nói chuyện một chút được chứ ?

- Ồ, tôi sao ? À, vâng, được !

Hành lang bệnh viện rộng rãi, Kiết Tường đi trước, Hoàng Yến lo lắng đi sau. Đột nhiên, anh dừng lại.

- Cô Hoàng Yến, chuyện mẫu thiết kế lần trước cũng là do cô làm ?

- Anh đang nói gì vậy, Lí Kiết Tường ?

- Vậy thì tại sao hôm nay vẫn còn đẩy cô ấy xuống nước ? Kiết Tường không thay đổi ngữ khí, lời nói lạnh lùng đẩy người ta vào bước đường cùng

- Anh đang nói cái gì thế chứ ?

- Tôi nói gì, cô vẫn không hiểu sao ? - Kiết Tường đảo đôi mắt sắc như dao nhọn nhìn Hoàng Yến

Một tia lạnh chạy dọc sống lưng làm người ta rùng mình....

- Lí Kiết Tường, anh đang đứng đây làm nhằm gì thế hả ? Thôi ngay đi !

- Hừ, đang lo cho cô ta à ? - Kiết Tường đứng hằn dầy, xô tay túi quần mĩa mai

- Anh không cần khiêu khích tôi như vậy ? Hoàng Yến, chúng ta vào thôi !

- Đứng đó ! Tôi còn chưa hỏi xong, cô ta chưa thể đi được !

- Anh muốn hỏi chuyện gì ?
- Là chuyện của Hiểu My !
- Hoàng Yến không liên quan đâu, cho nên anh không cần hỏi !
- Vũ Minh Kỳ ! Anh đứng lại đó !

BỐP

- Minh Kỳ, anh không sao chứ ? Máu, anh chảy máu rồi !

Minh Kỳ ngiêng đầu, nhắm mắt, lau đi vết máu trên miệng, trừng mắt nhìn Kiệt Tường .

- Anh không hề yêu Hiểu My, tại sao ngay từ đầu lại nhất định giành lấy cô ấy ?
- Anh nói gì vậy ?

- Hừ, anh không muốn thừa nhận đúng không, nhưng sự thật là thế, anh hoàn toàn không đáng để Hiểu My yêu ! Luôn miệng nói yêu cô ấy nhưng giờ thì xem đi, anh đang dùng dây để bênh vực cho người vừa xô ngã người yêu anh xuống nước, cả chuyện mầu thiết kế lần trước cũng vậy, tôi cứ nghĩ anh sẽ đòi lại công bằng cho cô ấy, nhưng anh lại.....Nếu anh không bảo vệ được cô ấy, tốt nhất nên từ bỏ đi ! - Sự nghiêm túc hiếm thấy của Kiệt Tường làm Minh Kỳ đẹp đi ngọn lửa giận vì vừa bị ăn đòn trong lòng.

Anh, chỉ là vì anh muốn, cho đến lúc kết thúc, Hoàng Yến trong anh không phải là một mảng đau buồn.

Kiệt Tường nói đúng, hơn ai hết, anh hoàn toàn biết Hoàng Yến chính là người đã chơi xấu Hiểu My. Sự việc hôm nay, dù không muốn thừa nhận Kiệt Tường nói đúng, nhưng anh cũng không tìm đâu ra lí lẽ để bảo Kiệt Tường nói sai.....

Bể tắc.....

Minh Kỳ đứng lặng lẽ, mắt dán vào viên gạch đủ hoa văn trên nền. Bên tai anh cứ vang lên những câu hỏi thăm, tiếng Hoàng Yến phủ nhận mọi thứ. Nhưng anh không nghe lọt những câu ấy, trong đầu chỉ mập mờ đôi mắt buồn của Hiểu My, và cả câu nói của Kiệt Tường vừa nãy....." Nếu anh không bảo vệ được cô ấy, tốt nhất nên từ bỏ đi ! "

Từ bỏ ? từ bỏ ?????

- Hiểu My tỉnh rồi, mọi người mau vào đây đi !

Minh Kỳ trở về với thực tại, anh sai từng bước dài vào phòng bệnh như sợ sẽ đánh mất cái gì đó nếu như chậm trễ, dù chỉ là một giây thôi. Trên giường, Hiểu My vẫn chưa thể nào khỏe hẳn, nỗi ám ảnh khi suýt chết đuối làm cô thấy ngột thở.

Đôi mắt mệt mỏi, Hiểu My chỉ thấy trước mắt mình là màu trắng lạnh lẽo, ánh điện sáng choang làm cô chói mắt, sợ hãi nhắm mắt lại, đến khi mở được ra, thì người đầu tiên cô nhìn thấy, là Minh Kỳ !

Cô....không muốn nhìn thấy anh !

Không phải, là tại vì.....sợi dây chuyền, sợi dây chuyền ? Hiểu My sực tỉnh, tay đưa lên cổ mình. Không có, thật sự là không có, thật sự là nó đã bị mất rồi ! Cô vừa đánh mất một thứ, rất quan trọng.....

- Em cứ nghỉ ngơi đi. Cái dây chuyền, anh nhất định sẽ tìm cho em - Minh Kỳ đưa tay lên trán Hiểu My, trán cô vẫn còn nóng quá !
- Không cần - Hiểu My dùng chút sức lực vừa mới khôi phục được, đẩy bàn tay anh ra - Tôi không cần nó nữa, anh cũng không cần vì tôi mà bận tâm !

Sự lãnh đạm chưa bao giờ có làm Minh Kỳ như sụp đổ. Cô nói với anh, nhưng còn lạnh nhạt hơn cả khi mới về nước.....

- Em còn nhiều sức như thế sao ? Nếu em còn không mau im miệng lại cho anh thì đừng trách anh đấy !

Hiểu My hờ hững quay lưng lại phía anh, không nói thêm bất cứ câu nào. Hình như là có mưa thì phải, vì chiếc gối bị ướt một chút mà !

Từ lúc Hiểu My tỉnh lại, mọi chuyện đã không còn nguy hiểm nữa. Minh Kỳ chỉ muốn một mình chăm sóc cô, không cần ai vào thay.

- Ăn nhanh đi - Minh Kỳ chìa mẩu cam vừa bóc ra trước mặt Hiểu My, ra lệnh.

Cô không thèm nhìn anh, mắt vẫn tập trung vào cuốn sách trên tay, nhất định không mảy may dời khỏi.

Xoạt....quyển sách bị cuớp đi trắng trợn !

Hiểu My trừng mắt nhìn Minh Kỳ, không phục

- Sao chứ ? em nhìn gì, ăn đi, nếu không, đừng bao giờ mong thấy quyển sách này lần hai.

Vèo, quyển sách hạ cánh an toàn trên chiếc bàn cạnh đó

- Thế nào hả, em nhất định không chịu ăn chứ gì ? Ừm...- Minh Kỳ đăm chiêu, ra chiều nghĩ ngợi, rồi đứng bật dậy, cúi người xuống gần cô.

Anh ta.....anh ta định làm gì.....anh ta.....

Hiếu My sợ hãi, chớp mắt liên tục, nhích người ra xa khỏi anh

- Anh....anh muốn làm gì ?

- Hừ - Minh Kỳ nhếch môi - Trịnh Hiếu My ! Anh cảnh cáo em, em mà còn không nghe lời anh thì.....

- Hiếu My !

Kiệt Tường ?

Sự có mặt của Kiệt Tường mới có thể ngăn chặn lại hậu quả chưa kịp nói trong đầu ba chấm của Minh Kỳ. Anh bắt đầu đi đứng lên nghiêm túc. Kiệt Tường liếc xéo anh một cái, nở nụ cười về phía Hiếu My

- Cô bé, hôm nay em sao rồi ?

Minh Kỳ : cô bé ??? O_o ==> tên này, chán sống rồi sao ?

- À, vâng, em vẫn chưa thể cảm ơn anh vì đã cứu em, thật may hôm nay anh tới

Minh Kỳ : em - anh ??? O_o ==> con mèo này, muốn chết rồi à ?

Kiệt Tường ngay lập tức nhận ra sự cản trở của Minh Kỳ trong căn phòng này. Anh chau mày nhìn Minh Kỳ

- Anh Vũ Minh Kỳ, anh không thấy anh "hời" bất lịch sự chứ ? Tôi, có chuyện RIÊNG muốn nói với Hiếu My !

- A, tôi.....

bíp bip, điện thoại đổ chuông

"Minh Kỳ, em có chuyện cần gặp anh " - Là Hoàng Yến. Minh Kỳ hơi đắn đo một chút, quay sang Hiếu My

- Em cứ nói chuyện đi, anh đi ra ngoài có chút chuyện.

Rồi anh lại nhìn Kiệt Tường, không an tâm chút nào. Ánh mắt hiện lên rất rõ dòng chữ " Anh, tốt nhất nên an phận một chút, đừng hòng làm gì khi không có tôi "

Kiệt Tường dĩ nhiên quá quen với ngôn ngữ không lời này, anh nhún vai, cười trừ người .

- Hiếu My, em vẫn yêu anh ta chứ ? - giọng Kiệt Tường thoáng chút buồn. Anh biết, anh đang hỏi một câu hỏi mà đã biết rất rõ câu trả lời.

Hiếu My im lặng, không trả lời. Bản thân cô cũng không biết, rốt cuộc mình đang nghĩ gì.

- Anh đã rất lo cho em !

Ồ ???

- Dù anh không muốn chấp nhận, nhưng có lẽ, anh ta thật sự yêu em, Hiếu My ạ ! Chuyện với Hoàng Yến, có lẽ là vì..

- Kiệt Tường à, anh không cần nói nữa đâu ! Em hiểu mà !

Em hiểu.....hiểu mà....., trong tim anh ấy, vẫn không thể quên được Hoàng Yến. Sẽ không bao giờ quên được, đúng không anh ?

Cà phê Mylove.....

- Minh Kỳ, anh ngồi đi !

- Em tìm anh, có chuyện gì sao ?

- Là.....có chuyện này.....em.....em muốn nói, thật ra, chính em là người.....

- Hoàng Yến, không quan trọng nữa rồi, em không cần phải nói đâu !

- Thật ra, chính em là người muốn Tình Như lấy mẫu thiết kế của Hiếu My, cũng chính em là người đã đẩy Hiếu My xuống nước. Nhưng, em thật sự không biết cô ấy sợ nước, cô ấy không biết bơi, em chỉ định....

- Được rồi mà em, không sao nữa rồi ! - giọng Minh Kỳ chùng xuống, một nỗi thất vọng vô hình nào đó bủa vây lấy anh. Anh không thể hiểu nổi mình, nửa muốn Hoàng Yến nói sự thật, nửa lại cầu mong cô sẽ phủ nhận tất cả đến cùng.

- Anh đã biết ?

- Ừ

- Em....xin lỗi !

Dù là đã muộn, nhưng hãy để em nói một lời xin lỗi....trước khi buông tay !

- Lúc nhìn thấy anh hốt hải chạy tới chỗ Hiểu My, em biết mình sẽ không bao giờ thắng nổi cô ấy !

- Hoàng Yến à.....

- Anh biết em mà đúng không ? tại vì em hiểu thắng nên mới như thế. Em thật sự là không can tâm, thật đấy !

- Em.....

- Hi, nhưng bây giờ thì tốt rồi, em đã suy nghĩ rất kỹ, có lẽ anh cũng không hề yêu em, và em cũng chẳng có thể so được với tình yêu mà Hiểu My dành cho anh. Cho nên.....ngày mai, em sẽ lại bay, tìm một người thật sự yêu em và em cũng yêu người ấy, giống như anh và Hiểu My vậy.....

- Ngày mai sao ?

- Vâng, à, quên chuyện này, thật ra, là vì công việc của em ở bên ấy có chút trục trặc, đúng lúc em nghe anh thông báo sẽ kết hôn với Hiểu My, bức bối trong lòng nên em mới về nước đột ngột như vậy. À, mà còn chuyện này nữa, hôm bữa tiệc, là vì em nhìn thấy Hiểu My, nên mới cố tình muốn anh hôn em. Anh, đừng giận em nhé !

Mình Kỳ ngây người, rồi sau đó, anh hiểu chuyện gì đã xảy ra, anh mỉm cười, nụ cười của sự tha thứ !

Một lần giải quyết xong xuôi, Minh Kỳ thấy lòng mình nhẹ hẳn đi.

Con đường rộng thênh thang khi người ta tự thưởng cho mình một ngày không công việc. Gió lạnh vẫn rít lên từng đợt, là cây xào xạc.

Mình Kỳ suy nghĩ miên man, về Hiểu My. Đôi mắt anh ảm áp, nhìn lên bầu trời, Minh Kỳ nở một nụ cười thật hiền. Anh quay xe, không về bệnh viện ngay mà hướng về phía biệt thự Vũ gia.

Kiệt Tường đi khỏi, một mình trong phòng, Hiểu My lại có cơ hội suy nghĩ vẩn vơ.

Cô biết mình vẫn còn yêu anh, yêu anh nhiều lắm. nhưng bây giờ, một chữ yêu từ phía cô thì làm gì được ngoài việc mang lại bao nhiêu đau khổ, cho biết bao nhiêu người ?

Đáng lẽ ngay từ đầu đã không nên làm như vậy, không nên quay trở lại, không nên gặt đầu, không nên để tình cảm chế ngự trái tim mới phải....

Hiểu My bước xuống giường, thay quần áo, nhìn một lượt khắp căn phòng lần cuối, anh không có ở đây, cứ coi như là ông trời thương cô !

Mình Kỳ cúi gập người, dò xét từng góc ngách quanh hồ bơi. Quái lạ, không biết sợi dây chuyền ấy chạy đi đâu, đã hai tiếng đồng hồ rồi mà anh vẫn chẳng thấy tăm hơi nó đâu, lưng và mắt anh đã mỏi rã rời. Nhưng anh nhất định phải tìm cho bằng được, nhất định hông thể để mất sợi dây chuyền đó được....

Dưới đáy hồ, một vật sáng lóng lánh dưới ánh mặt trời. Mắt mình Kỳ sáng lên, anh quên cả việc mình đang mặc đồ sơ mi, nhảy ùm xuống nước.

Chiếc dây chuyền nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay, Minh Kỳ thấy vui như vừa tìm được báu vật.

Ừ, mà thật ra nó là báu vật mà, bởi vì trên đó là MK.....

MK, là MY - KỶ ! ^^

Thay vội bộ quần áo khác, Minh Kỳ cũng không kịp ăn cơm mặc dù thức ăn đã dọn sẵn. Anh muốn nhanh chóng gặp Hiểu My.

Nhưng lúc Minh Kỳ tới nơi, căn phòng trống trơn, không một ai. Cô ấy đi đâu, khi vẫn chưa khỏe hẳn. Cô ấy đi đâu, khi anh đang ở chỗ này tìm cô ?

A, Minh Kỳ dấm mạnh vào tường. Con mèo đó ! Không phải anh đã bảo là không được trốn anh hay sao ? Cô muốn chết thật rồi ! Cứ để xem, cô đi đâu trốn anh ? Minh Kỳ phóng như bay rời khỏi phòng, tay nhấc điện thoại, anh nhất định phải tìm được Hiểu My, nhất định phải tìm được cô gái góc ngách ấy !

Hiểu My ngồi một mình tại sân bay. Cô không biết mình nên bước vào phòng đợi hay cứ ngồi ở ngoài thế này, cô không biết mình phải đi về đâu, không biết cô có muốn đi hay không, cô thậm chí còn không biết mình có nên uống lon cà phê đang cầm trên tay hay không.....

Nơi này, cô chẳng thể ở lại được nữa, nhưng cô lại không muốn đi.....

Nơi này, đã không còn lí do gì để cô ở lại, cô thật sự muốn chạy trốn, nhưng lại không biết, khi chạy đi rồi, liệu mình có trốn được những giọt nước mắt chảy dài hay không ?

Lon cà phê xoay đi xoay lại trên tay, Hiểu My ngồi thất thần như vậy đã mấy tiếng đồng hồ rồi.

- TRỊNH HIỂU MY !

Trịnh Hiểu My ? là ai đó đang gọi cô sao ? tiếng nói này, nghe rất quen.....mắt Hiểu My mờ to hết cỡ, mồm há hốc, anh ta.....sao lại có thể tìm thấy cô ??????

Những tế bào thần kinh còn chưa kịp định hình xem phải làm thế nào thì Hiểu My đã nhăn nhó vì đau. Minh Kỳ đã đứng trước mặt cô, chỉ nhìn sơ qua thôi cũng biết là anh đang không vui.

- Trịnh Hiểu My ! Em được lắm, dám trốn anh cơ đấy !

- O, tôi.....sao anh biết tôi ở đây ?

- Em không nhớ anh đã nói gì sao, anh là ai cơ chứ, là Vũ Minh Kỳ, em quên rồi à, chỉ cần anh muốn, em cả đời cũng không trốn được anh đâu ! Đi, về thôi, em chơi đủ rồi đấy !

- Không, tôi không muốn, anh bỏ ra - Hiểu My vùng vằng, nhất định không chịu để anh lôi xềnh xệch giữa bàn dân thiên hạ một lần nữa - Tôi không muốn đi, anh tìm được

tôi thì sao chứ ? cứ cho là anh giỏi, nhưng như vậy cũng chẳng liên quan gì đến tôi, tôi đã nói rất rõ rồi, tôi và anh, chúng ta không.....Ồ ???????

Không để cho Hiểu My kịp có cơ hội nói mấy lời vô nghĩa, nhấn tâm làm tổn thương mình, Minh Kỳ giật tay, kéo cô nằm gọn trong lòng mình.

Mặc cho cô cố đẩy ra, anh vẫn không nhúc nhích. Đã lâu lắm rồi, anh không được ôm cô như thế này....

- Vũ Minh Kỳ, anh mau thả tôi ra, chúng ta nói chuyện sau - Hiểu My bối rối tới mức muốn độn thổ, xung quanh đây, có biết bao nhiêu người, ai cũng đang nhìn chăm chăm vào họ.

Cô không muốn tên tuổi của mình xuất hiện trên báo vào ngày mai đâu !!!!!

- Vũ Minh Kỳ, anh sao thế hả ? mau thả tôi ra, này.....

Trong lòng Minh Kỳ, Hiểu My chỉ như châu chấu đá xe, mọi nỗ lực đẩy anh ra đều chỉ là việc làm vô ích, tốn thêm nhiều calo mà thôi, cho nên, dù có gãy dựa kiểu gì, Hiểu My vẫn không thể nào thoát khỏi vòng tay anh.

- Hiểu My, em rút cuộc vì sao mà muốn ra đi chứ ? Anh đã nói rồi, không phải sao, không phải là anh đã nói sẽ yêu em sao ? - Giọng Minh Kỳ bi ai, Hiểu My không thể nhìn vào đôi mắt anh, nhưng cô biết, anh đang rất nghiêm túc.

Chân thành ???

Khi người ta nghiêm túc thì liệu người ta có chân thành hay không ?

Hiểu My đứng yên, không cựa quậy trong lòng anh nữa. Hai tay cô buông thõng, nắm chặt lấy lon cà phê trên tay, như chỗ dựa vụng về cuối cùng để cô không ngã quỵ.

Minh Kỳ vẫn đang siết chặt lấy cô. Không hiểu sao, giờ phút này, cô lại rất muốn tin anh, tin những gì anh nói. Nhưng.....

- Hãy nói cho anh biết, lí do em muốn đi - Minh Kỳ đặt hai tay lên vai Hiểu My, cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô

Hiểu My, cô rất sợ ánh mắt ấy, nó làm cô mềm yếu.....cô không muốn như vậy.....

- Trước sau cũng phải đi, đi bây giờ sẽ tốt hơn mà ! - Hiểu My quay mặt đi, cô không muốn Minh Kỳ lại nhìn thấy một Hiểu My yếu đuối của ngày xưa nữa.

- Tại sao lại phải đi. Em....không yêu anh ?

- Tôi.....

- Nhìn thẳng vào mắt anh ! Chỉ cần em nói em không yêu anh, anh sẽ để cho em đi, ngay lập tức !

Ồ ?????

Anh ta....tại sao lúc nào cũng phải làm khó cô như thế ? Nếu đã lựa chọn Hoàng Yến thì tại sao cứ phải dày vò cô mãi thế này.....

cảm giác tủi thân kinh khủng, nước mắt cứ thế tuôn ra, mặc cho chủ nhân của nó luôn miệng bảo đừng. Hiểu My vung tay, hất đôi tay của Minh Kỳ ra khỏi người

- Vũ Minh Kỳ, anh thật độc ác ! Tại sao lúc nào cũng muốn đùa giỡn tôi như vậy chứ ? Anh đã biết mình vẫn còn yêu Hoàng Yến, thì tại sao cứ phải làm tôi đau chứ ? Anh....thật tàn nhẫn .....

Hoàng Yến????????

- Anh nói anh yêu Hoàng Yến lúc nào hả ?

- Hừ, đến lúc này vẫn muốn lừa tôi. Không biết đến bao giờ, tôi mới không còn là con ngốc nữa - Hiểu My cười chua chát

- Đến khi nào, em không suy nghĩ lung tung thế này nữa, ngốc ạ !

- Anh.....

- Em đang nói đến nụ hôn của anh và Hoàng Yến hôm bữa tiệc sao ? - trong mắt Minh Kỳ ánh lên nét thích thú

Ồ?????

- Haha, thật là, tại sao em lại không đến đó sớm hơn, để nghe câu " Anh yêu Hiểu My " chứ hả ?

Ồ?????

Minh Kỳ đưa tay lên, cốc nhẹ vào đầu Hiểu My. Mèo con à, đến khi nào, em mới không ngốc thế này chứ hả. Nếu như hôm đó, em cứ làm như trong phim truyền hình, giả vờ làm rơi thứ gì đó trên sàn nhà để anh biết được em đang đứng đó, thì làm sao hôm nay, anh lại phải tìm em khổ sở thế này chứ ? Em có biết, để tìm ra em, anh đã phải chạy biết bao nhiêu chỗ không hả ? Anh thật sự mệt lắm đấy. Chuyện lần này, anh ghi sổ nợ nhé. Đến khi nào, em không trả được nợ cho anh, anh sẽ bắt em làm tù binh cả đời.....^^

- Nhưng.....

- Nhưng cái gì chứ ? Đi nào, chúng ta nhất định phải làm rõ chuyện này. Thanh danh của anh đã bị em hủy hoại không thương tiếc, anh nhất định không bỏ qua. Em muốn đi chỗ khác nói chuyện, hay muốn đứng đây. À, cũng tốt thôi nhĩ, ngày mai, báo chí sẽ lại rầm rộ về một chuyện tình lãng mạn nhất quả đất này. Thôi, mình đứng đây cho tiện đi !

- KHÔNG !!!!!

Mình Kỳ cười xòa.....trong thâm lặng. Thấy chưa, em sẽ chẳng bao giờ thắng nổi anh đâu ! ^^

Thời gian cũ, địa điểm cũ, và người cũ.....

Hiểu My thờ dài, sao phải đi xa như thế chứ ? đây, đâu nhất thiết phải tới chỗ này để nghe anh phân trần đâu ?

- Em lại đang mĩa mai anh đấy à, cẩn thận đấy, chẳng giấu nổi anh điều gì đâu ?

O_o ==> không phải chứ ? cô dễ bộc lộ cảm xúc lắm à ?

Khung cảnh được nhìn qua ô cửa kính vuông của chiếc ô tô . Không thể nhìn bao quát, vì vậy, cô chẳng biết quan cảnh bên ngoài như thế nào.

Chuyện của chúng ta, lẽ nào, em vẫn chưa thể nhìn thấy hết ? Chỉ cần mở cửa kính ra thôi, mọi thứ sẽ hiện lên trước mắt. Nhưng em vẫn chưa tìm được khóa, anh sẽ giúp em chứ, Minh Kỳ ?

- Nào, đến rồi !

- Nhất định phải lên đó mới nói chuyện được sao ? - Hiểu My ái ngại. Không hiểu sao, cô lại có dự cảm sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra với mình.

- Em đau chân sao ? Không sao, anh bế em

- Á, không cần - Hiểu My nhanh như chớp vọt ra khỏi tầm kiểm soát của Minh Kỳ. Anh chỉ còn biết cười thích thú, xỏ hai tay vào túi quần, lững thững theo sau cô.

Sân thượng cao ngút trời, gió mạnh đến nổi, chỉ cần ai đó sơ ý, chắc chắn sẽ bị gió cuốn đi !

- Hiểu My à, chuyện này, thật sự là do em đã hiểu lầm. Anh không đuổi theo em hôm đó, là vì không biết phải đối diện với em như thế nào. Anh đã không còn yêu Hoàng Yến, nhưng anh lại không thể không dối lòng mình rằng cô ấy vẫn như xưa. Anh xin lỗi, là anh không tốt, đã để em chịu thiệt. Ngày mai, Hoàng Yến sẽ bay đi Mỹ, cô ấy muốn em tha lỗi cho cô ấy ! Và....anh cũng rất muốn được tha thứ - Minh Kỳ đột nhiên quay sang, nhìn vào đôi mắt mơ màng vì gió lạnh của Hiểu My.

Hiểu My không đáp lại anh. Nhưng cô cười. Một nụ cười để mùa đông năm nay thôi giá rét !

Xin lỗi, vì em đã không thể tin anh sớm hơn. Xin lỗi, vì đã bắt anh phải đi tìm em .

Từ bây giờ, từ giây phút này, mọi thứ sẽ là điểm bắt đầu mới, được không anh ?

Không gian yên lặng. Gió thổi. Tóc bay. Mọi thứ đều bị gió làm cho lay động. Nhưng em biết, có thứ không bị gió đùa đùa đấy : Là trái tim, là tình yêu của chúng ta ! Đứng không ?

Gió hờ hững, gió vô tình, nhưng anh không quan tâm, vì anh biết, sẽ có người luôn ở bên anh khi gió về !

Đêm lạnh.....nhưng trong người lại thấy rất nóng, vì bên cạnh còn có một người khác đi cùng.

Mình Kỳ đưa tay nắm lấy tay Hiểu My, cô quay sang nhìn anh nhưng anh giả vờ không biết đến, cứ tiếp tục dõi mắt vào một nơi nào đó trên bầu trời.

Sự im lặng không làm cho người ta thấy ngột ngạt, trái lại giờ này, Hiểu My lại đang thấy rất hạnh phúc.

Nếu như lúc nào cũng như thế này thì chắc cô sẽ thích mùa đông lắm ! ^^

- Hiểu My, sao.....- Minh Kỳ định nói gì đó nhưng rồi lại nghĩ lại, anh hạ giọng - thôi vậy !

Câu nói lấp lửng giữa chừng làm Hiểu My không nén nổi tò mò, nhìn anh chăm chăm, dò xét

- Anh này, có chuyện gì anh nói đi, em đang nghe mà .

- Anh.....có thể....à, ý anh là.....em....

- 1.....2.....3.....4.....5.....để em xem bao lâu anh mới nói xong câu này nhé ! - Hiểu My chu môi làm trò trêu chọc. Đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy cái bộ mặt bối rối bất đắc dĩ như thế này của anh, thật sự là rất thú vị nha !

- Sao không bao giờ em hôn anh thế hả ? - Minh Kỳ thu hết can đảm, dõn vào một câu nói.

Gió mạnh thế này, mà sao câu anh nói lại nghe rõ thế chứ ?

Mặt Hiểu My lập tức biến sắc. Mới mấy giây trước thôi, cô còn thích chí cười thầm vì có thể trêu ghẹo anh, nhưng bây giờ, xem ra tình thế đã đổi ngược thì phải, người bị động lại đang là cô đấy !

Không gian lặng mạn, yên tĩnh thế này, sao anh lại có thể nói.....mấy câu đại loại như thế chứ ????

Mình Kỳ chăm chú quan sát Hiểu My, anh thờ dài thất vọng. Sao anh lại không biết chứ ? cô chắc chắn sẽ chẳng bao giờ chủ động hôn anh. Người con gái này, chỉ giỏi trong mấy bản thiết kế thôi, bảo cô vẽ một nụ hôn còn khó hơn là may một bộ quần áo. Haizzzz

- Thôi, anh biết rồi, anh không nói nữa là được chứ gì ! - Mặt Minh Kỳ xị xuống - chỉ có anh yêu em thôi..... thôi, được rồi, được rồi, anh không yêu cầu quá đáng như thế nữa là được chứ gì ? dù sao thì em vẫn không bao .....um.....um

Mắt Minh Kỳ mở to hết sức có thể. Bài diễn văn sắp hết thì một sự cố không ngờ xảy ra.....

Hiểu My.....con mèo nhỏ ấy.....đang.....đang.....hôn anh ????

Trên tầng thượng của một tòa nhà nào đấy, người ta thấy một cô gái choàng tay qua cổ chàng trai, kiễng chân, hai mắt nhắm mớ màng, môi chạm nhẹ vào môi anh....

Rất nhẹ.....như chuồn chuồn lướt nước.....

Hiểu My, cô ấy đang.....

Mà khoan đã, cái này có được tính là một nụ hôn không vậy ? bởi vì, anh chỉ cảm nhận được một đôi môi ngọt ngào nào đó đang khê trên đầu anh, chỉ là chạm rất nhẹ, một nụ hôn, có thể như thế này không ???

Nếu đó là một nụ hôn, thì nó làm anh thấy mình bức bối quá !

Nếu là không phải, thì là cô đang giỡn với từ thần ! Bởi vì, cô đang khiêu khích anh !

Trong trường hợp này, anh đang là người bị động sao ?

Trong trường hợp này, theo lí thuyết thì cô nên được nhận một "phần thưởng" xứng đáng vì dám chọc giận anh, đúng không?

Trong trường hợp này, có phải là anh nên phản công, tự mình đòi quyền công bằng cho mình không nhỉ ????? ^^

Mọi chuyện diễn ra sau đó, đừng hỏi cô may nhé, bởi vì lúc ấy, cô may đã theo gió bay đi rất xa rồi ! Nhưng mà, có một điều chắc chắn, đó là chị Hằng của chúng ta không ngừng đưa tay lên che mặt, thẹn thùng, xấu hổ. AAAA, ta không biết đâu đây, Hằng Nga ta đây còn đang cô đơn kia mà, này, này.....Oa, oa, oa.....ta không biết đâu.....aaaaaa

Nhưng dù chị Hằng có kêu gào thảm thiết tới cỡ nào thì dưới trần gian, khung cảnh vẫn thơ mộng, thời gian vẫn như đứng lại.

.....Yêu thương vẫn cứ dạt dào.....

People should fall in love with their eyes closed !

Chỉ cần nhắm mắt lại thì người ta sẽ cảm nhận được nhịp đập của trái tim, sự thức giấc của những yêu thương ầm ập. Minh Kỳ này, tại sao trước giờ, em không biết đến câu nói này anh nhỉ ?

- Haizz, anh không biết là khả năng của em lại tệ như thế đấy ! - Minh Kỳ thở dài, mắt nhìn xa xăm

- Khả năng gì cơ ?

Khả năng ? khả năng ?????? Áaaaaaa

Mắt Hiểu My lập tức đỏ bừng lên như quả cà chua chín.

Thật mắt mặt ! Minh kỳ, anh.....có cần phải nói thẳng thừng không chứ hả ?

- Nhưng không sao, anh sẽ từ từ chỉ cho em .

(= _ =) (O _ o)

Chỉ dạy sao ?????

- Mèo con à , đây là lần đầu tiên em hôn đấy à ?

(= _ =) (O _ o)

Mèo con ?????

- Ai cho phép anh gọi em là mèo con thế hả ? - Hiểu My thẹn quá hóa giận, bí quá không biết làm sao, vội lấy có cái tên mới không rõ nguồn gốc ra để chuyển chủ đề.

- Haha, biết ngay là em sẽ lạc đề mà ! Mèo con - là tên em mà ?

- Hiểu My, Trịnh Hiểu My !

- Em không biết người ta vẫn đặt tên cho mèo là My đấy à ?

Có cái này sao ? Bình thường thì hay nghe gọi là Miu mà. Mà chán ghê cơ, cô lại chẳng am hiểu lắm về tên họ của mấy con mèo, không thể nào tranh luận với anh được. Mà cô biết cũng chịu thôi, người bá đạo như anh, sẽ chịu nghe lời cô mà thay đổi sao ? Không bao giờ !

Dù không biết phải thuyết phục, uy hiếp ra sao nhưng vì không phục nên Hiểu My vẫn len lén cúi đầu, lăm bằm bác bỏ trong.....hòa bình ^^

- Dù sao thì em vẫn cứ thấy nó không hợp lí lắm ! Làm sao chỉ vì như thế gọi em là mèo được chứ ?

Minh Kỳ đương nhiên nghe cô nói, dù âm thanh rất nhỏ, vì vốn dĩ, cô chẳng muốn để anh nghe. Trong đêm, nụ cười của anh cứ sâu dần.

Lí do đó, đương nhiên là không hợp lí rồi. Bởi vì, làm gì có cái lí do ấy chứ ?

Nhưng anh sẽ không nói cho em biết lí do thật sự. Cái đó, là bí mật của riêng anh. Khi nào chúng ta già đi, nếu như tâm tình tốt, có thể anh sẽ nói cho em biết. Nhưng bây giờ thì không được đâu. Cái đó.....vì anh muốn, chỉ mình anh được gọi em là mèo thôi. Em không cần biết chuyện này, bởi vì bây giờ, em phải nhớ một chuyện khác quan trọng hơn. Đó là Anh yêu em, mèo ngốc dễ thương của anh ạ ! ^^

Chiếc dây chuyền này, đã đến lúc, nó trở về với chủ của nó

" Hiểu My, em đồng ý lấy anh chứ, đồng ý rằng cả đời này sẽ bên anh, được không "

Trong con gió đông rì rào, cái lạnh chẳng thấm vào đâu khi có một người luôn bên cạnh mình, anh nhỉ ? ^^

- Tú Linh à, tớ hồi hộp quá ! - Hiểu My đưa tay lên ngực, cô có thể cảm nhận được tim mình đang nhảy nhót, một vũ điệu cực kì sôi động là đằng khác .

- Yên tâm đi, bên kia, Minh Kỳ có khi còn run hơn cậu ý chứ ? tớ đếm kĩ lắm rồi, anh ta, nãy giờ, đi qua đi lại, soi gương chỉnh tóc, không dưới hai mươi lần, hahaha

Hai cô gái sẽ cười tới vỡ bụng nếu như không có tiếng ho khù khụ của Kiệt Tường

- Đang nói xấu chú rể với cô dâu đấy à ?

- Không phải là nói xấu, là nói để Hiểu My biết, vị hôn phu của cô ấy yêu cô ấy thế nào thôi ! Mà thôi, hai người nói chuyện đi, tôi đi trước đây.

Tú Linh Đi khỏi, Kiệt Tường nhìn Hiểu My một lượt, xuýt xoa

- Hiểu My à, em thật sự đẹp lắm !

- Hi, cảm ơn anh !

- Anh đã đứng khi tự rút lui nhỉ ?

- Anh rất tốt với em, cảm ơn anh ! Anh nhất định sẽ gặp một cô gái tốt hơn em !

- Đương nhiên rồi em !

Kiệt Tường với Hiểu My mà nói, như một người anh trai thật sự. Luôn có mặt lúc cô cần, sẵn sàng đòi lại công bằng cho cô. Cảm ơn anh, Kiệt Tường !

Khách mời đã đến đông đủ, một đám cưới trong mong đợi của nhiều người. Hai gia đình Vũ Trịnh cười híp mắt, phải, từ giờ, chúng ta mới thật sự là một gia đình .

Tú Linh nhìn Kiệt Tường hồi lâu, quay mặt đi, nhìn vào li rượu trên bàn

- Vẫn không can tâm à ?

- Không phải là không can tâm, chỉ là tôi đang nghĩ, nếu như tôi quen biết Hiểu My sớm hơn thì hôm nay sẽ thế nào ?

Tú Linh bật cười

- Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu ?

- Không sao ?

- Phải, cái đấy gọi là nhân duyên đấy, anh ngố ạ ! - Tú Linh nói rồi đưa cốc nước lên miệng sau khi đã nháy mắt tinh nghịch với Kiệt Tường

Lần đầu tiên anh thấy cô như thế thì phải. Nghiêm túc, không bắt bẻ, lại còn nháy mắt với anh.....xem ra hôm nay sẽ là một ngày đặc biệt thật sự .

Nhân duyên à ? Tôi và em, có thể được gọi là nhân duyên không, cô bé ?

Giai điệu của bài hát Beautiful in white vang lên, trên đoạn thảm trải đầy hoa hồng, cô dâu như một nàng công chúa lộng lẫy, kiều sa. Vẻ đẹp tinh khôi của cô trong chiếc váy trắng làm cho người ta không khỏi ngưỡng mộ. Chú rể đẹp trai, cô dâu kiêu kiêu, thật là xứng lứa vừa đôi !

Minh Kỳ nhìn Hiểu My, thấy lòng mình lâng lâng niềm hạnh phúc khó tả, cô, chắc chắn là cô dâu đẹp nhất !

Những giai điệu cứ vang lên, mỗi lời hát là cảm xúc của anh. Hiểu My à, em thật sự đã là của anh.

Anh yêu em nhiều như thế nào, em chưa bao giờ hỏi anh như bao cô gái khác hỏi người yêu. Là vì em đã biết câu trả lời đúng không ?

Anh, thật sự anh cũng chẳng biết mình yêu em đến đâu, nhưng anh sẽ làm hạnh phúc, đến khi nào anh còn sống !

Chúng ta sẽ cùng nhau ngắm sao, chuyện mà em thích làm nhất. Anh sẽ để em tựa vào vai anh, tai đeo chiếc phone, thả hồn vào những bản nhạc không lời không lời mà em thích. Anh chỉ để em dựa thôi, sẽ không nói câu gì hết đâu, hứa đấy !

Những lúc em khóc, anh sẽ chia ra trước mặt em một cây kẹo thật to, đến khi em hết khóc, nhất định anh sẽ tìm ra kẻ đã làm em khóc, cho tên đó một trận. À, mà nếu là anh thì sao ? Không bao giờ, anh sẽ không bao giờ làm em khóc. mà lẽ là anh thì.....minh hòa nhau em nhé. Anh chỉ cho phép em giận anh 3s thôi đấy ! ^^

Lúc trời lạnh, anh sẽ nắm tay em thật chặt, đủ để gió không bao giờ làm em co ro.....

Như vậy, liệu em có biết anh yêu em rất nhiều không ?

So as long as I live I'll love you,

will have and hold you

You look so beautiful in white

And from now til my very last breath

This day I'll cherish

You look so beautiful in white tonight

.....

Hãy ở bên anh, cho đến khi nào sao không còn sáng nữa, được không ? _____ The
End _____

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hẹn Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương Ngoại Truyện : Duyên Số

Một cái kết cho Tú Linh và Kiết Tường! ^^

Câu chuyện cô may viết kết thúc ở một đám cưới lãng mạn, khi giai điệu của bài hát Beautiful in white vang lên. Hiểu My và Minh Kỳ, dù thời gian họ vì nhau mà đau khổ không phải là ít, nhưng cuối cùng, hạnh phúc đã mỉm cười, đúng không ? Một cái kết có hậu cho thứ gọi là tình yêu thật sự ^^.

Nhưng đó là với Minh Kỳ, anh đã có được người anh yêu, người mà cả cuộc đời này sẽ yêu anh không thay đổi, sẽ vì anh mà chịu đựng, sẽ vì anh mà quên hết mọi ưu phiền trong suốt hơn ba năm trời ở quá khứ và cả ở tương lai sau này nữa. Còn với Kiết Tường, anh, không thể có được Hiểu My, người con gái đầu tiên làm trái tim anh thổn thức chỉ bằng sự tình khiết, nhân hậu ẩn đằng sau lớp vỏ nguy trang tự tạo.

Bạn có còn nhớ không, trong buổi hôn lễ ấy, Kiết Tường đã cảm thấy rất vui cho Hiểu My, cho Minh Kỳ. Anh chấp nhận mình thua, bởi vì suy cho cùng, so với tình yêu mà Minh Kỳ dành cho Hiểu My, anh cũng chưa chắc gì mình đã hơn Minh Kỳ. Họ thực sự yêu nhau, và anh biết, dù sau này, có chuyện gì xảy ra thì họ vẫn cứ yêu nhau ! Một cái buông tay để người mình yêu hạnh phúc, Kiết Tường đã làm rất tốt, nhỉ ?

*Bạn hỏi cô may, có khi nào Kiết Tường và Tú Linh cũng sẽ có một kết thúc có hậu như vậy không ? Ừm, xem nào, cô may thực sự không biết đâu . Bởi vì bạn nhớ không, Tú Linh đã nói với Kiết Tường một chữ rất thú vị và cả bí ẩn nữa : Nhân duyên ! Hiểu My và Minh Kỳ, chẳng ai trong chúng ta có thể chối cãi là giữa họ có một mối nhân duyên tiền định, vì thế, dù có chuyện gì xảy ra thì cuối cùng họ cũng đã đến được với nhau. Còn Tú Linh và Kiết Tường ư ? một nửa của họ, chắc chắn là vẫn còn đang ở một nơi nào đó, có thể rất xa, nửa vòng trái đất chẳng hạn, nhưng biết đâu đấy, sẽ là một người rất gần thì sao nhỉ ? ^^*

Hôn lễ kết thúc trong ngập màu hạnh phúc, Tú Linh mỉm cười, rồi cuộc thi con bạn ngốc nghếch của cô cũng tìm được bến đỗ của trái tim. Có như thế chứ, ở hiền nhất định sẽ gặp lành, Hiểu My hiền lành như thế, nhân hậu như thế, không thể nào cứ bắt nó phải chịu đựng hết bất công này đến bất công khác được.

Đưa tay nhìn đồng hồ, haizz, đã muộn thế này rồi sao ? Tú Linh khẽ đưa tay nâng chiếc váy vương vãi trên người, cô thật sự không muốn vì một chữ đẹp mà sợ ý ngả nhào nơi bậc thang này đâu .

- Tú Linh !

Á, á , á, Tiếng gọi của ai đó thật vô duyên. Đang tập trung suy nghĩ, Tú Linh suýt chút là ngã ngửa vì giật mình. Phù, may quá, có ai đó tốt bụng đã đỡ được cô.

- Là anh ? - Tú Linh vừa chỉnh sửa lại trang phục, vừa tròn mắt ngạc nhiên và sau đó là giận dữ - Anh gọi tôi đấy à ? Anh suýt chút nữa là hại tôi té, tại sao lúc nào gặp anh, tôi cũng không có kết quả tốt đẹp thế chứ ? - cô bĩu môi oán trách

- Là tại tôi ??? - Kiết Tường cong tay chỉ về phía mình - Này, Linh tiểu thư, cô có nhầm không vậy, là tôi, Lí Kiết Tường tôi đây đã không ngại nguy hiểm, chạy tới đỡ cô, nếu không thì giờ này, cô còn có thể bình an vô sự đứng đây lớn tiếng sao ? Thật là không hiểu nổi, cô là con gái kiểu gì thế, không nói được một câu cảm ơn, ngược lại còn trách nhầm cho người tốt ! - kiết Tường có chút phật ý

- Người tốt ???????? - Tú Linh ngẫm đi nghĩ lại, cuối cùng bày ra khuôn mặt hời hợt, nhưng thật không may, khuôn mặt hời hợt ấy không được kéo dài quá năm giây thì đã chấm dứt bởi một tràng cười ngất ngưỡng - Xung quanh đây có người tốt ngoài tôi sao, đâu, đâu, sao tôi không thấy thế nhỉ ? - vừa nói cô vừa đảo mắt khắp bốn phía, cật lực tìm kiếm

(O _____ o) - Tú Linh à, cô thật là.....có thể nào lại phải ngạc nhiên thế không ? Lí Kiết Tường tôi đây, dù không phải là ngây thơ trong sáng, nhưng tôi là người lương thiện thật mà !!!!!!!

Trước điệu bộ của Tú Linh, Kiết Tường thật sự chỉ biết dở khóc dở cười. Gặp cô mấy lần, hình như, chẳng có lần nào anh không bắt gặp. Sau Hiểu My, cô là người đầu tiên lúc nào cũng không thêm đề ý tới tướng mạo, giá thể của anh. Anh thật sự là không can tâm đâu đấy !

- Mà thôi, anh nói đi, tìm tôi có chuyện gì sao ? Đừng nói là.....muốn đi uống rượu giải sầu đấy nhé - Tú Linh nghiêng đầu nhìn Kiết Tường dò xét

Như chỉ chờ có vậy, Kiệt Tường nheo mắt cười, trông đợi : Thế nào ?

Hà ? cô nói đúng rồi á ? Không phải chứ, cô chỉ là đùa với anh ta thôi mà !

- Không, tôi, chẳng có lí do gì phải đi với anh cả ! - Tú Linh phũ phàng buông lời, sau đó nhắm hướng đường về mà bước. Nhưng cô chưa đi được bao xa thì cánh tay đã bị ai đó giữ lại. Tú Linh một phần vì mệt, một phần vì không muốn cứ đứng ở đây làm trò cho người ta nhìn, quay lại, bực bội nhìn Kiệt Tường

- Anh bị sao thế chứ ? tôi muốn về nhà.....

- Tôi đưa em về !

Hà ? Ồ ?

Câu nói của Kiệt Tường làm Tú Linh hơi sững lại trong vài giây. Cô, thật sự không nghĩ anh ta lại có lúc như thế này. Đôi mắt không còn vẻ bồn chồn như mọi khi, giọng anh trầm xuống, khiến cho người ta không thể nào nghĩ khác đi ngoài cách anh đang rất nghiêm túc.

- Không cần, tôi có thể tự về được. - Tú Linh cũng thôi không lớn tiếng, cô nhẹ nhàng rút tay ra khỏi đôi bàn tay to lớn của anh.

- Em tự về được sao ?

- Đương nhiên, tôi không phải là con nít !

Kiệt Tường bật cười thành tiếng. Nhìn cô gái trước mặt anh xem, bĩu môi, khó chịu, nhưng ai dám bảo đây là hành động của một người lớn cơ chứ ? Với anh, nó cứ như là một đứa trẻ đang vờ vĩnh quạ, không được thì chu môi giận dỗi

- Anh cười cái gì chứ ? - Tú Linh mất hết kiên nhẫn, nhìn nụ cười của Kiệt Tường, cô thật chỉ muốn một phát đá văng anh ta đi. Dám cười nhạo cô, có gì đáng cười đâu chứ ?

- Xin lỗi, tại tôi.....

- Thôi, anh không cần giải thích, tôi cũng chẳng cần nghe, anh cười chuyện gì, không quan trọng. Giờ thì, tôi đi được rồi chứ, ngài Lí !

Tú Linh chán ghét bỏ đi sau khi đã kéo dài từ ngài Lí với giọng mỉa mai đáng sợ. Haizz, những người đang trong thời kì thất tình, thật sự là quá nguy hiểm mà !

Kiệt Tường vẫn đứng yên một chỗ, hai tay đút túi quần, khóe môi cong lên thích thú. Vốn dĩ, anh sẽ đuổi theo cô, hộ tống cô về nhà theo nguyện vọng của Hiểu My, nhưng thật không may, cô gái đó lại chọc vào bản tính không lương thiện của anh, anh đã nghĩ lại. Lúc này, trong bữa tiệc, hình như trong một giây nào đó, anh đã nghĩ cô hiền lành, dễ thương thì phải? là lúc nào thế nhỉ ? à, là cái lúc cô nháy mắt tình nghịch, lúc cô cầm ly rượu, nhìn chăm chú và nói với anh rằng, chuyện tình cảm, đôi khi cũng còn phụ thuộc vào chữ duyên . Haizz, xem ra, anh cứ tự tin thế thôi, chứ thật ra, anh chẳng biết chút gì về cô gái này cả !

Nhân duyên ư ? Anh vốn dĩ, sẽ chẳng bao giờ tin vào mấy cái chuyện vớ vẩn ấy ! Bé con à, tôi không thất tình ! Đến bao giờ, em mới thôi coi tôi là kẻ trắng hoa, tôi không có được Hiểu My, thì đúng thế rồi, nhưng không còn từ nào hay hơn ngoài từ thất tình hay sao ? sao em không nói là, tôi là người cao thượng trong tình yêu, như thế sẽ dễ nghe hơn một chút đấy ! Haizz, Kiệt Tường quay vào xe, ngả người ra thành ghế, suy nghĩ miên man, nghĩ về những chuyện đã qua, về Hiểu My, về Minh Kỳ và cả.....cô gái Tú Linh ấy nữa.....

Một mảng nào đó trong kí ức hiện lên hình ảnh một cô bé mặc bộ đồ mèo kitty dễ thương, tay đưa lên trán lau đi giọt mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt, miệng ngâm nga một vài câu hát và mắt thì không rời chảo thức ăn thơm phức trước mặt.....

Sớm thức giấc thấy sao đẹp hơn hôm qua....

Khóe môi Kiệt Tường không hiểu sao lại cong lên. Anh tự nhiên lại thấy rất thoải mái, rất vui

Cô bé Tú Linh đó, đến bao giờ anh mới hiểu hết cô đây ???

Xe vẫn chậm chậm lăn bánh trên con đường sáng rực ánh đèn . Đèn đường, đèn của những cửa hàng còn đang hoạt động. Đã khuya rồi đấy nhỉ ? Không biết ai đó đã về tới nhà chưa ? à, mà cũng có thể là ngủ rồi, hay là vẫn.....A, Kiệt Tường lắc lắc đầu, xua đi hình ảnh một cô gái trong đầu mình. Chẳng biết lí do nhớ, và cũng chẳng biết cô gái đó là ai, nhưng mà, hình như....lại không phải là Hiểu My thì phải ???????

Năng sớm rực rỡ, chen chân vào phòng như sợ ai đó sẽ ngủ quên mà muộn làm. Tú Linh lười biếng kéo chăn trùm kín đầu. Chỉ mới 7h45 thôi mà, vẫn còn sớm, ngủ một chút nữa đi mà.....Ủm, một chút nữa thôi, một chút nữa.....

ÁÁÁÁÁÁÁÁ

Tú Linh bật dậy như con tôm, lao nhanh xuống giường. Trời ơi, không phải chứ, 7h45, xong rồi, xong cô thật rồi, 15 phút, á, cuộc họp, đối tác....aaaaaa, ai đó, làm ơn đánh cho bất tỉnh đi cho rồi, ít ra thì còn có lí do để hôm nay không đi làm

Thay quần áo, vệ sinh cá nhân, chuẩn bị tài liệu, Tú Linh vội tới mức, đồ ăn sáng còn chưa kịp ăn.

Hôm qua về tới nhà thì kim đồng hồ đã chỉ 11h30, lại còn phải hoàn tất hồ sơ, báo cáo, Tú Linh chỉ ngủ được có vài tiếng đồng hồ. Mọi chuyện sẽ không tồi tệ như hôm nay nếu như hôm qua, cô không uống hơi nhiều rượu. Xem nào, lí do uống ấy à, aaaaa, cô không biết đâu, huhuhu.....

Tú Linh một tay xỏ đôi giày búp bê, một tay đóng cửa. Không đến công ti đúng giờ, cô chắc chắn sẽ không an toàn nổi với vị giám đốc đáng kính.

Trễ mười phút, Tú Linh hốt hải ôm đống tài liệu to đùng trước ngực, chạy vội vào thang máy.

Trong phòng họp đã có tiếng người, tức là đối tác đã đến. Tú Linh nhăn mặt, tự trách mình không cẩn thận, lại đến trễ vào một ngày như thế này. Nếu như lần này không ki

được hợp đồng, rất có thể, công ti mà cô gắn bó bấy lâu nay sẽ phải ngừng hoạt động. Nếu như thế, Tú Linh thật sự không biết phải đối diện thế nào với mọi người.

Hít một hơi thật sâu, tú Linh tự trấn an mình, cố lên, nhất định sẽ làm được.

- Xin lỗi, tôi đến muộn, tôi.....

Lời còn chưa nói hết, người Tú Linh đã lập tức bất động một chỗ. Cả lí do đến trễ, cô cũng quên phải nói như thế nào .

Diệp Khang Nhi ???????? Cô ta.....

- Chào cô, Tú Linh, lâu rồi không gặp. - Cô gái trước mặt vừa nhìn thấy cô thì lập tức nhếch môi cười đắc ý. Cô ta khoanh tay trước ngực, ngả người ra ghế, ánh mắt mỉa mai đến mức làm người ta thấy rùng mình.

- *Diệp Khang Nhi, nói đi, có phải cô là người đã chơi xấu nhóm của chúng tôi không ?*

- *Chơi xấu ? Tú Linh, cô đang nói chuyện gì ? - Diệp Khang Nhi ngồi bên ghế đối diện, cười nửa miệng nhìn Tú Linh thách thức*

- *Tại sao bằng kế hoạch của chúng tôi lại bị nộ chậm hơn, tôi đã đưa cho cô sớm nhất, đúng chứ ? Đừng nói với tôi là cô không hề liên quan tới chuyện này, tôi sẽ không tin cô đâu, Diệp Khang Nhi ạ*

- *Hahaha, cô thông minh đấy, Tú Linh, quả không hổ danh là học trò ngoan của thầy. Nhưng đáng tiếc, bây giờ, dù tôi có thừa nhận thì cũng không thể thay đổi chuyện gì. Chuyện lần này, cô đã thua tôi một ván !*

- Cô....

- Sao hả ? cảm giác khi bị chơi xấu thế nào ?

- Lí do là gì ? Chỉ đơn giản là vì cô muốn có điểm cao hơn sao ?

- Không hẳn! Hừ, Tú Linh, tôi không nghĩ cô lại nhanh quên như thế. Tôi với cô, thù hận giữa chúng ta, đâu chỉ đơn giản như thế này, đúng không ?

- Là vì chuyện của Kiến Minh sao ?

- Theo cô ?

Thái độ kiêu ngạo của Khang Nhi làm cả người Tú Linh như muốn nổ tung. Trước mặt cô, cô ta dám ngang nhiên thừa nhận chuyện xấu mình đã làm, lại còn bằng thái độ như mình chẳng làm sai chuyện gì. Nếu như cô ta mở miệng nói một lời xin lỗi, có lẽ cô đã cảm thấy dễ chịu hơn. Ít ra thì cô cũng có thể an ủi mình rằng, người hại cô không hề cố ý .

- Cô, tại sao lại có thể lờ chuyện tình cảm cá nhân vào công việc như thế được ? Chẳng lẽ, cô không biết rằng, Kiến Minh không thích cô ?

- *Tại sao lại không thể ? Tú Linh, cô đã quá xem thường tôi rồi, Kiến Minh thích ai, rồi thời gian sẽ chứng minh cho cô biết, mọi chuyện còn chưa kết thúc ở đây mà, không đúng sao ? Cứ đợi rồi xem, sẽ có một ngày, cô tỉnh ra rằng, với Kiến Huy, cô chẳng là gì cả.*

- Cô tự tin như thế sao ? - Tú Linh nâng cốc nước lên trước mặt, tay xoay đi xoay lại và đôi mắt thì nhìn chăm chăm vào cô gái tự cao trước mặt mình.

- *Phải, Tú Linh, tôi nói cho cô biết, chuyện lần này, chỉ là mở màn thôi. Bằng kế hoạch lần này, cứ coi như là tôi tự giới thiệu bản thân đi, cho cô biết rằng, trong ngôi trường đại học này, không gì mà Diệp Khang Nhi này muốn mà lại không có được.*

- *Hừ - Tú Linh cười lạnh - vậy thì được, tôi sẽ chờ - nói rồi, cô kéo ghế đứng dậy, không thêm nhiều lời. Với những người không nói chuyện bằng lí lẽ được thì hành động lúc nào cũng tốt hơn. Tú Linh có, chắc chắn không phải là một người dễ bắt nạt.*

- Chưa gì đã vội đi sao ? Còn một chuyện rất hay đó, cô không muốn nghe à ?

Tú Linh khựng lại, nhưng không hề quay đầu. Cô dừng lại, chỉ vì hơi tò mò, nhưng sẽ không lâu đâu, cô chỉ dừng lại theo quán tính thôi, bởi vì bây giờ, cô đang chuẩn bị đi, như một câu trả lời

- Không muốn biết, lí do lần trước, suất học bổng của cô đột ngột bị gián đoạn à ? - người phía sau lưng vẫn cố tình nói với theo

Lần này, Tú Linh thật sự dừng lại. Cô xoay người, đứng đối diện với Khang Nhi, trong lòng cô, như có không biết bao nhiêu mối nghi hoặc, tất cả cứ xoay vòng vòng, mọi chuyện....

- Cũng là cô sao ?

- Theo cô ????

Xoạch

Lì nước trên bàn, chỉ trong vài giây thôi đã hạ cánh an toàn trên người Diệp Khang Nhi

- Cô dám.....

- *Hừ, sao tôi lại không dám. Tôi vốn cứ nghĩ, cô sẽ không phải là người hèn hạ thế này. Thật đáng xấu hổ. Tú Linh tôi, không ngờ lại được cô đặc biệt quan tâm như vậy. Tốt thôi, cô muốn đấu chứ gì, tôi sẽ chờ cô. Chuyện lần này, coi như là tôi thua, vì tôi không đủ nham hiểm như cô. Nhưng tôi cảnh cáo cô, đừng dùng thêm bất kì một thủ đoạn nào để hại tôi lần nữa. Tôi, chắc chắn sẽ không để yên cho cô đâu.*

Tú Linh bước ra khỏi quán. Phía trong, mọi người bắt đầu xầm xì, và Diệp Khang Nhi, co nắm đấm oán giận. Đôi mắt cô, như bao phủ bởi một lớp sương lạnh lùng dày đặc. Xem ra, Tú Linh không phải là mấy đứa con gái như mì, dễ bắt nạt như cô ta vẫn nghĩ.

Đám tạt nước vào mặt Diệp Khang Nhi này giữa đám đông, Tú Linh, cô thật sự đã làm tôi nổi nóng !

- Tú Linh ! Tú Linh ! - tổng giám đốc đưa tay hươ hươ trước mặt Tú Linh. Tại sao cô lại như người mất hồn thế này chứ !

Tú Linh bây giờ mới tỉnh lại. Đây, cô gái ngồi trước mặt cô đây, không ai khác, chính là Diệp Khang Nhi. Nhờ có cô gái này, mấy năm học đại học của Tú Linh, thật sự không lúc nào là được yên ổn.

Ngay từ năm đầu vào trường đại học, Tú Linh đã lọt vào tầm ngắm của Diệp Khang Nhi. Bỗng thành tích chói lọi, vẻ ngoài dễ thương.....và quan trọng hơn, Tú Linh là người mà Kiến Minh - chàng trai của Diệp Khang Nhi - tạm thời yêu quý !

Nói là tạm thời, bởi vì với Diệp Khang Nhi mà nói, sẽ không bao giờ, cô thích ai mà lại thích đơn phương !

- Đây là bản kế hoạch, cô xem đi - Tú Linh thần nhiên như không hề có chuyện gì, đẩy tài liệu đã chuẩn bị sẵn về phía Diệp Khang Nhi.

Khang Nhi cầm lấy tập tài liệu, lật qua, lật lại vài lần rồi đẩy lại về phía Tú Linh.

- Cô còn chưa xem xong ?

- Có một số điểm chưa phù hợp, bởi vì, đây sẽ là một dự án lớn của công ti chúng tôi, Tôi muốn cô đọc kĩ lại tài liệu về công ti chúng tôi trước, rồi sau đó mới chuẩn bị.

- Thôi được !

Sau một hồi lâu bàn bạc, Tú Linh tiễn Khang Nhi ra về. Một chiếc taxi đen đã đậu sẵn ở cổng, người trong xe thấy Khang Nhi và Tú Linh, vội vàng bước ra.

Lại là lần thứ hai Tú Linh thấy mình bất ổn. Và quả thật, lần này còn khó khăn hơn, bởi, người trước mặt cô, lại là..... Kiến Minh !

Anh nhìn thấy cô, ngỡ ngàng, bất ngờ, và cả.....khó xử nữa.

Haha, Tú Linh cười trong chừa chát. Tại sao lại có ngày cô rơi vào hoàn cảnh thế này cơ chứ ? Bên cạnh cô, Khang Nhi đang cười thầm đắc ý. Mục đích cô ta đến đây, chỉ có kẻ ngây thơ nhất thế giới mới không nhận ra, ngoài chuyện cô tình đây cô vào tình thế khó xử, chắc chắn không có gì tốt đẹp.

Kiến Minh vẫn đứng sững nhìn cô, có thể là vì không biết phải nói gì, cũng có thể là vì không thể mở miệng nói được.....

Đây, thực sự là người đã từng được cô yêu, yêu chân thành.....

- Anh, chúng ta đi thôi ! - Diệp Khang Nhi khoác tay Kiến Minh, thần mật

Chiếc xe đã đi khỏi rất xa, nhưng Tú Linh vẫn không thể rời chân khỏi đó.

Ánh mắt Kiến Minh nhìn cô, khiến cô nhức nhối. Nó xa lạ đến đáng sợ, thậm chí khoảng cách còn hơn cả những người lạ gặp nhau trên đường. Đột nhiên, một nơi nào đó nhói lên, đau.....

Lúc Hiểu My tới nơi thì chai rượu trên bàn đã vơi đi một nửa. Tú Linh vẫn đang rót rượu vào li, và uống cạn ngay sau đó, như uống nước lã

- Tú Linh, cậu sao thế ? Đây, đừng uống nữa, nói cho tớ nghe, chuyện gì ?- Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh Tú Linh chán nản thế này, Hiểu My thực sự lo lắng

Tú Linh ngược đôi mắt mờ màng lên nhìn cô, cô bây giờ đã không còn đủ tỉnh táo nữa rồi, Tú Linh cười...nhưng nụ cười đó lại làm Hiểu My thấy bất an. Những lúc người ta cười méo mó thế này, chắc chắn là trong tim đang rất nhức nhối.

Và quả thật, Tú Linh đang hỗn loạn lắm.....

- Haha, Hiểu My à....tại sao lại như thế, tại sao....tại sao người ta lại như thế với tớ..... - một giọt nước mắt lăn dài

- Tú Linh à, bình tĩnh, đừng khóc nữa, nói cho tớ nghe, chuyện gì đã xảy ra ?

- Diệp Khang Nhi, cô ta.....tại sao lại không chịu buông tha cho tớ.....Kiến Minh, tại sao.....anh ta lại xuất hiện trước mặt tớ như thế này..... - nước mắt vẫn cứ lăn chả rơi

- Diệp Khang Nhi ? là cô gái mà mấy năm trước, cậu vẫn thường kể cho tớ nghe trong mấy cái email sao ?

- Hừ, anh ta nhìn tớ.....vô hồn....Họ có tình thân mật trước mặt tớ.....

Tú Linh gần như ngã gục trên bàn. Cô thật sự mệt mỏi.....thật sự mệt mỏi lắm.....

Hiểu My chỉ còn biết ôm bạn vào lòng. Trong tim nghe đau nhói, ngoài một cái ôm, cô hoàn toàn không biết phải làm gì để chở che cho Tú Linh. Người ta luôn nhìn thấy Tú Linh với hình ảnh một cô gái nhanh nhẹn, hoạt bát, năng động, vô tư, nhưng chỉ có cô mới may mắn nhìn thấy góc khuất yếu đuối nơi cô.....

Đưa Tú Linh vào nhà an toàn, Hiểu My mới về.

Đêm nhiều sao, sáng lấp lánh. Hiểu My ngồi một mình trên chiếc xích đu ngoài ban công, thả mình theo gió. Đây là chỗ Minh kỳ đã đặc biệt làm cho cô. Rất yên tĩnh, lại có thể thoải mái làm điều cô thích, vị trí này, là chỗ lí tưởng không thua gì sân thượng lúc trước.

Đặt li sữa nóng lên bàn, nhìn một lượt căn phòng. Bàn làm việc không có ai, giường ngủ cũng không, Minh Kỳ chẳng cần mắt công suy nghĩ, chân bước ra ban công.

Vòng ôm từ phía sau làm Hiểu My giật mình, môi cô nở nụ cười dịu dàng

- Em đang nhớ anh à ?

(O ____ o) ==> hờ hờ, không có đâu !

Mình Kỳ hơi không vui với nét mặt phủ nhận thẳng thắn của Hiểu My. Cô thật là, cứ giả vờ nhớ không được à ?

Cái bầu môi giận dỗi của Minh Kỳ làm Hiểu My bật cười : Hi, nhớ anh, một chút !

Một chút ????????? vậy thì không nhớ còn hơn >"<

- Minh Kỳ à !

- Ủm - Minh Kỳ để Hiểu My dựa đầu vào vai mình, ngồi cạnh bên nghe cô nói

- Hôm nay, em gặp Tú Linh, nó...đang rất buồn

- Tú Linh sao ? cô ấy gặp chuyện gì à ?

- Một chút ! em thấy thương nó quá !

- Ủm, anh giúp gì được không ?

- Chuyện tình cảm ! em cũng chẳng biết phải giúp nó thế nào ?

- Tình cảm ư ? tên nào làm Tú Linh đau khổ như thế, chắc chắn không tốt

- Ủm, em cũng nghĩ vậy, chắc chắn là không tốt - giọng Hiểu My có chút trầm xuống, man mác buồn

- Em cũng đã từng hận anh như thế, đúng không ?

- Ủm, rất hận anh - Hiểu My lập tức thừa nhận, điều này làm Minh Kỳ có chút khó xử. Lại thế rồi, con mèo này, giả vờ nói không cho anh khỏi ăn năn không được sao ???

- Anh sẽ không bao giờ làm em buồn thế nữa, tin anh nhé !

- Nào, móc ngoéo nào !

Minh Kỳ bật cười. Bên cạnh con mèo này, anh thấy rất bình yên.....

- Này, em có nghĩ Kiệt Tường và Tú Linh hợp nhau không

- Ủm, em cũng thấy vậy

- Vậy được rồi, anh sẽ tìm cách cho bọn họ phát triển. Một mũi tên trúng hai đích

- Hai đích ?

- Ủ, cho tên Kiệt Tường ấy bỏ luôn ý định giành em từ tay anh !

- Hơ hơ, có chuyện đó đâu ?

- À, nhắc tới chuyện này, anh còn chưa hỏi tội em đấy. Lúc trong bệnh viện, anh ta đã nói gì với em lúc anh đi vắng hả ? cô bé ? anh - em ? em thật to gan mà !

- Sao chứ ? Thế còn anh ? Hoàng Yến, lại còn cả Mai.....

- Haizz, sao bây giờ gió nhiều thế nhỉ, lạnh ghê cơ. Mèo con à, anh ôm em nào, không sẽ bị cảm lạnh đấy - Minh Kỳ nhanh chóng nhích người sát Hiểu My

- Anh lạc đề ! - Hiểu My lè lưỡi trêu chọc

- Lạc đề gì chứ ? Mà lúc này em nói gì ấy nhỉ ? em nói em yêu anh đúng không ?

- == _____ ==

Quá khứ sẽ mãi chỉ là quá khứ thôi. Chi cần anh ôm em trong ngày đầy gió thế này là đủ. Bởi vì, chi cần như thế thôi, em sẽ biết, anh yêu em nhiều thế nào, thật đấy. Bởi vì, em rất giỏi mà ! ^^

Quán cà phê ngày cuối tuần có vẻ đông hơn hẳn so với ngày thường. Tú Linh chọn cho mình chiếc bàn ở một góc khuất của quán, nơi bệ cửa có thể nhìn ra đường, thấy những chiếc lá cuối đông đang lác đác một cách buồn bã.

Bàn nhạc piano không lời vang lên, melody of the night, nghe buồn đến nao nức, đặc biệt là với những người có tâm trạng như cô.

Chỉ còn năm phút nữa là đến giờ hẹn.....với Kiến Minh.....

Có lẽ cô điên thật rồi, lại chẳng biết vì sao lại đồng ý gặp anh, trong khi, suốt thời gian qua, cô luôn tự tìm cách quên đi mọi chuyện.

Một mối tình tuổi học trò ngây dại, chỉ cần một chút sóng gió thôi đã tan ra như bọt biển.....

vô hồn.....

Cô chỉ biết, mình rất muốn nghe một lí do nào đó, đủ để thấy, đủ để nhận ra, mình đã thật lãng phí thời gian khi không thể quên nó

- Em đến lâu chưa ? - Giọng nói nửa lạ nửa quen cắt đứt dòng suy nghĩ của Tú Linh. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, thay đổi đến chóng mặt, chỉ là nhìn thoáng qua thì vẫn là Kiến Minh như ngày nào, nhưng nếu nhìn kĩ một chút, thì, anh đã không còn là Kiến Minh của cô nữa.....

- Tôi cũng vừa tới thôi - Tú Linh hờ hững

- Em uống cà phê à, lúc trước, em không uống được mà ?

- Mọi chuyện đều có thể thay đổi, không phải sao ? - Tú Linh nhìn chính diện vào Kiến Minh, nói rõ ràng từng chữ một

Anh biết, cô đang có ý gì.....

- Xin lỗi em.....

- Về chuyện gì, bỏ rơi tôi lúc tôi khổ nhất ? - cô cười mỉa mai

- Tôi.....

- Ngài Lí, anh sao vậy ?

Tiếng gọi làm Kiệt Tường giật mình, như bị bắt quả tang khi đang làm chuyện xấu. Nhưng anh vẫn không thể nào tập trung vào công việc được. Trong một góc khuất gần cửa sổ, một cô gái rất giống Tú Linh đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông. Mối quan hệ của họ, chắc chắn không phải là đối tác đang bàn việc, lại càng không thể là bạn bè thân thiết, có vẻ như là một mối quan hệ phức tạp. Không hiểu sao, cô gái Tú Linh đó lại càng ngày càng làm anh thấy tò mò. Từ lúc nhìn thấy cô tới giờ, vẻ mặt cô, hình như chỉ là ưu tư, rồi mỉa mai, cả khiêu khích nữa.

Điều đó nói với anh rằng, tên đang ngồi trước mặt cô, chắc chắn không phải là bạn bè tốt.

- Anh thôi đi ! hừ, thật là đáng sợ ! hi vọng, từ bây giờ, tôi và anh, chúng ta không bao giờ phải gặp nhau, vì bất cứ lí do gì nữa

Tú Linh đứng bật dậy, giật dờ rời khỏi quán. Trong mắt cô, người ta không thể tìm thấy bất cứ chút gì ảm áp, tình anh hay nghịch ngợm ngày thường. Tất cả, chỉ có một ngọn lửa bực tức đang dâng trào. Cô bước đi, không hề quay đầu trở lại

- Ông Đinh, lần sau chúng ta sẽ bàn tiếp được không, tôi có chút chuyện, tôi xin phép đi trước - Lí Kiệt Tường cũng nhanh chóng đứng dậy, mắt không ngừng dõi theo tú Linh như sợ sẽ lạc mất cô giữa đám đông đang vội vã ngoài đường.

Tú Linh cứ bước đi, như một người không hồn. Chẳng biết đi đâu, cô cứ để mặc đôi chân tự di chuyển. Lòng cô rối bời, mớ cảm xúc hỗn loạn cứ dần dâng lên, cao ngút, đến nghẹt thở.....

Đưa tay quẹt ngang giọt nước mắt đang tràn ra ngoài và sắp đóng băng vì lạnh, Tú Linh hít một hơi dài, bước vào một quán kem gần đó.

Lúc buồn, Hiểu My thường rủ cô ngắm sao, ngắm trăng. Chỉ cần như thế, cảm giác sẽ thoải mái hơn rất nhiều, nhưng giờ này, kiếm đâu ra sao để mà ngắm cơ chứ. Thôi thì, cô cứ tạm thời đóng băng trái tim của mình lại vậy

Hai hộp kem to đã bày ra trước mặt.

Khi không thể giấu nỗi buồn vào một chỗ nào đó thật kín đáo, cách tốt nhất là ăn để lấp đầy những khoảng trống không tên....

Anh ta nói, vẫn rất yêu cô.....haha, cô không tin.....

Kem rất lạnh, nhưng vẫn chỉ tê buốt nơi đầu lưỡi, còn trong lòng, tại sao lại không thể nguôi ngoai ?

- Sao thế ? - Kiệt Tường ngồi xuống cạnh cô

Tú Linh chán nản ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng rồi lại nhanh chóng quay đi chỗ khác, tiếp tục.....ăn kem^^

- Này, đừng ăn nữa, muốn bị viêm họng à, đã nhiều hộp thế này rồi - lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng bất bình thường của Tú Linh, thật sự anh không biết phải làm thế nào. Không nói không rằng, chỉ lẳng lặng ngồi tập trung vào hộp kem, trong khi trên bàn, đã có không biết bao nhiêu vỏ hộp, cô ta, rốt cuộc là bị sao thế chứ ?

- Không nghe à ? - Kiệt Tường đưa tay, nhẹ nhàng giành lấy hộp kem về phía mình

Bị cướp đi hi vọng sống mong manh, Tú Linh quay đầu nhìn anh, oán giận. Cô chỉ muốn làm thế này để không phải đau nữa thôi, tại sao lại như thế chứ

Tú Linh, anh chưa bao giờ hết yêu em

Câu nói ấy cứ luẩn quẩn bên tai, cô không tin ! Mãi mãi không muốn tin.....

Tú Linh cứ nhìn như bị thôi miên vào Kiệt Tường. Mọi uất hận, những đau đớn chịu đựng bấy lâu như bị kích thích, muốn vỡ tan ra thành từng mảnh thay vì dồn nén nơi một góc con tim

Nước mắt đột nhiên chảy dài.....cô không hề lau đi, cứ để thế này được không, khóc một lần thôi nhé.....cô thật sự mệt mỏi lắm.....kem thật sự là làm cô lạnh lắm.....

Cô gái ấy, thật sự làm anh thú vị không chịu được !

Mà chẳng phải riêng anh đâu, tất cả các cô bé có mặt trong nhà hàng lúc ấy đều há hốc mồm kinh ngạc. Không phải sao ? ai đòi, được bạn trai đẹp trai như vậy bày tỏ tình cảm giữa đám đông, lại đi hét lên như thế chứ ?

Càng nghĩ lại càng không thể nén cười. Kiệt Tường, chẳng biết vì sao lại không thể không nghĩ về chuyện này. Không thể tính là hôn được, bởi vì, trước giờ, có nụ hôn nào lại như thế đâu. Đó là vì, anh thật sự không biết làm cách nào để ngăn cô ấy khóc, rồi quá nên tìm cách bịt miệng lại thôi. Nhưng không hiểu sao, lúc vừa chạm vào, lại thấy.....rất lạ !

Và rồi, ...lại cười !

Quyển sách lại không thể vui như chủ của nó. Nếu như có một ân huệ vào một ngày đông lạnh lẽo, nó nhất định sẽ cầu xin một điều ước nhỏ nhoi là nó sẽ được làm đúng nhiệm vụ của mình, là một quyển sách đúng nghĩa. Bởi vì nhìn xem, cậu chủ Lí Kiệt Tường của nó chỉ giả vờ đọc sách vậy thôi, chứ thật ra, nó đang bị cầm ngược đây. Haizzz, những người thất tình !!!!!!!!! ^^^

Phải khó khăn lắm, Tú Linh mới chớp mắt được một lát.

Cả đêm qua, cô bị dày vò bởi những mảng màu kí ức u ám, bị những lời nói của Kiến Minh làm cho thất vọng, và cả.....một chuyện ngoài ý muốn nào đó nữa.....

Cô lẽ, cả đời này cô sẽ không dám gặp mặt tên Kiệt Tường ấy mất !

A, thật là mất mặt mà !!!!!!!!!!!!!

- Tú Linh, con đang làm gì thế?

- Con ạ ? vẫn đang làm việc mà mẹ!

- Con thu xếp đi, tuần tới bay qua đây với bố mẹ, mọi chuyện đã đâu vào đấy ổn rồi

- Sao ạ ? - Tú Linh lập tức giật nảy người - qua...qua đó ? Mọi chuyện? sắp xếp gì hả mẹ ?

- Con còn đợi đến bao giờ mới chịu kết hôn, không phải Hiểu My đã yên ổn rồi sao ? Bố mẹ cũng không muốn con suốt ngày cứ cắm đầu vào mấy chuyện vớ vẩn và ấy, con qua đây, nếu thích, vẫn có thể làm việc trong công ti nhà mình, không tốt hơn sao ? Với lại, bố mẹ đã nói rồi, nếu con không chịu sớm kết hôn, bố mẹ không yên tâm để con ở đó một mình nữa.

- Con không....

- Lần trước con hứa gì hả ?

Hứa ? hứa gì ấy nhỉ ?

" Con muốn ở đây, con có thể tự lập, còn chuyện kia, bố mẹ cứ yên tâm, con sẽ sớm có người yêu thôi "

Những mảng kí ức cứ từ từ được chấp vả, dù không mấy rõ ràng nhưng đủ làm cho Tú Linh ngầy người đau khổ

Không phải chứ ? cái đó....là cô cứ nói bừa thế thôi mà, làm sao lại tin được cơ chứ ?????

- Cái đó, con.....

- Thế nào ?

- Con đương nhiên có người yêu rồi, cho nên, con sẽ ở đây thôi. Người mà mẹ muốn ấy, con nhất định không chấp nhận anh ta đâu, mãi mãi đấy !!!!!!!!!!!!!

Điện thoại đã không còn gì ngoài những tiếng tút tút khô khan, bà Lâm vẫn không thể tin được vào tai mình. Có phải bà bị lãng tai rồi không, tại sao Tú Linh, con gái bà lại có thể có bạn trai được, mà bà lại không biết nữa chứ ? Rõ ràng, thông tin cho biết, con gái bà vẫn suốt ngày cắm cúi vào làm việc, không hẹn hò, không tụ tập bạn bè ngoài Hiểu My, ở đâu ra một thằng con rể hồ làm bà đứng tim thế này chứ ???????

Thật ra mà nói, bà Lâm đích thực là hiểu rõ tính tình con gái, độc lập, từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ để bà buồn phiền chuyện gì ngoài việc không thích có bạn trai. Trong khi đó, lại nhất định không chịu theo ông bà sang Anh, để con gái cùng một mình ở lại đó, bà thực sự không an tâm, nhưng vì không thể nào thay đổi quyết định cứng rắn của Tú Linh, bà lại phải những nhượng, chịu thiệt để con ở lại, nhưng kèm theo một điều kiện, nhất định phải nhanh chóng cho bà xem mặt con rể. Ít nhất, có người bên cạnh Tú Linh, bà sẽ an tâm rất nhiều. Rằng con gái bà đã hoàn toàn quên được chàng trai có tên Kiến Minh nào đó. Haizz, người ta nói, cha mẹ không thể thắng nổi con cái, xem ra, chẳng sai chút nào mà !!!!!!!!!

Nhưng có khi nào đó lại là sự thật không, rằng Tú Linh đã có bạn trai ấy ? hay nó chỉ lừa bà để được ở lại. Không được, bà không thể dễ dàng tin nó như thế được. Nhất định phải về nước một chuyến. Bà Lâm lập tức vui vẻ với tính toán trong đầu mình, nhấn gọi cho ông Lâm. Cứ thử xem, nếu mà con rể không ưng ý, có chết bà cũng bắt Tú Linh bỏ việc để theo ông bà, không thể để cô cứ sống mãi cùng quá khứ được.

Điện thoại gác xuống rồi mà Tú Linh vẫn như người mất hồn !

Cô đã nói gì thế chứ ? sao lại có thể hi vọng chiều này có thể lừa được mẹ cô chứ ? Giờ thì tốt rồi, báo cô kiểm tra ra người chết thay cho mình đây. Phải để nhìn một chút, lại phải thông ninh để có thể giúp cô đối phó với mấy câu hỏi chết người của mẹ. AAAAAA, cô không biết đâu, không biết đâu đây ! Nhưng mà.....không được, cô

nhất định không thể sang Anh, bây giờ lại càng không thể. Diệp Khang Nhi, có chết cũng phải ở lại đây, cô còn việc phải làm, phải chứng tỏ cho Diệp Khang Nhi biết, cô ta không thể cứ mãi làm khó được cho cô. Nhất định phải như thế. Tú Linh co nắm tay, gương mặt nghiêm túc, đôi mắt cô nhìn xa xăm và khóe môi nhếch lên cười.

- Hiểu My, tớ cần cậu giúp !

*****

- Cái gì ? Tú Linh, tớ không nghe nhầm đấy chứ ? - Hiểu My vừa nghe được nửa câu thì đã mắc nghẹn nơi cổ họng, ngụm nước vừa uống suýt nữa thì phun thẳng vào mặt người đối diện

Tú Linh ngồi bình tĩnh, điềm nhiên như đã dự đoán được trước phản ứng của con bạn.

- Cậu yên đi ! sao lại ngạc nhiên như thế chứ ?

- Này, cậu thích Kiệt Tường từ khi nào thế, lần trước còn nói với tớ là.....ghét mà ! - âm thanh của Hiểu My cứ nhỏ dần lại như sợ bị ánh mắt của cô bạn thiêu chết

- Ủ, thì tớ có thích anh ta đâu. Hừ, một tên con trai lằng nhằng ! Nhưng không sao, vì anh ta chung tình với cậu nên hình tượng trong tớ cũng không tệ như lúc đầu nữa - Tú Linh nhoen miệng cười tình nghịch, một góc nào đó của bộ não hiện về hình ảnh một chàng trai gục trên bàn rượu, đau khổ gọi cái tên Hiểu My.

Ủ, có lẽ anh ta không vô cảm như những gì cô tưởng tượng ra sau khi đọc mấy bài báo với những scandal tình ái với những cô người mẫu xinh đẹp.

Một kẻ si tình chẳng ?

- Này - Hiểu My ngăn người nhìn Tú Linh đắm chiều - đang nghĩ gì thế ? thế sao bây giờ cậu .....

- Tớ đang nghĩ, làm sao để anh ta đồng ý ?

Nhìn về mặt ngây ngốc của Hiểu My.. Tú Linh chán nản thở dài nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích mọi chuyện

- Vậy là bây giờ cậu muốn tớ giúp cậu ?

- Đúng ! Cậu nghĩ xem, còn ai có thể lưu manh hơn để có thể đối phó với mẹ tớ ngoài Lí Kiệt Tường chứ ? - Tú Linh nháy mắt đắc chí

O___o . Này bạn ơi, làm ơn, lúc gặp người ta, đừng có nói cái chữ lưu manh này đấy nhé ! ^^

- Thế cậu định thế nào ?

- Tớ chỉ gọi cậu ra đây để nghe tớ nói rồi chỉnh sửa chi tiết cho tớ thôi. Thật ra, tối qua, mọi chuyện đã được chuẩn bị rất kĩ lưỡng rồi. Này nhé.....bla bla bla.....

- Cheer !!!!! cái chạm li hứng khởi ấy là kết quả sau một hồi bày mưu tính kế, à không, phải nói là bày binh bố trận, chuẩn bị cho một sự kiện quan trọng chứ nhì ? ^^

Công ty Tường Thiên.....

- Tổng giám đốc, có một cô gái muốn gặp anh !

- Không tiếp ! hẹn hôm khác ! - Kiệt Tường lười biếng không thèm mở mắt, tiếp tục thả người theo những điệu nhạc. Hai tay đan chéo để trên bụng, chân gác không khách sáo lên bàn làm việc.

- Nhưng.....cô ấy.....

- Cô không nghe thấy à ? - Kiệt Tường gất lên giận dữ

- Xin lỗi.....tôi chỉ muốn xin tổng giám đốc Lí mười phút thôi - Tú Linh bẽn lễn, nhẹ nhàng lên tiếng

Bẽn lễn ???? Nhẹ nhàng ?????? với anh sao ??????

Lí Kiệt Tường mở tròn mắt nhìn cô gái mặc chiếc váy trắng trước mặt. ANh thậm chí còn không tin tưởng được là người con gái đó lại là Tú Linh. Cô ta ???? uống nhầm thuốc rồi ư ? Nếu không, sao lại có thể nói chuyện với anh như thế ?

Từ lần đầu gặp Tú Linh, anh đã biết, cô chính là người không bao giờ có thể nói chuyện nhỏ nhẹ với anh. Hoặc cũng có thể, cô là sao chổi, là khác tính của anh.

Gặp Tú Linh, chưa lần nào, cuộc đời anh được yên ổn. Chuyện của Hiểu My này, cả chuyện.....à, ừm.....chuyện anh bị người ta nhìn kì dị như thế nào lần ấy nữa, à.....cái lần mà anh.....khụ khụ.....thôi, không nói nữa !

À, mà kể từ lần đó, hình như, anh chưa gặp cô lần nào nữa thì phải ! à, thì, kể ra, cũng rất nhớ khuôn mặt đỏ ửng của cô !

Người đã vào tận phòng, có muốn đuổi cũng không được, huống hồ chi, anh cũng thấy rất thú vị với sự thay đổi chóng mặt này của cô. Nào, để xem, cô gái này lại muốn giờ trò gì với anh !

- Tú Linh, em ngồi đi !

Tú Linh không thoái mái, đưa tay vén nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trước trán. Cô thật sự cũng không thể thích nghi được với hình tượng dịu dàng thực nữa này ngay lập tức, và

cũng không vui khi diễn vai này trước mặt Lí Kiết Tường. Nhưng, cô còn có sự lựa chọn nào khác hay sao cơ chứ ?????

Kiết Tường nãy giờ chăm chú quan sát Tú Linh, khóe môi bất giác cười nhẹ một cái. Bao nhiêu một mỗi tuần rồi theo gió bay xa.....

- Em đến gặp tôi ? đây hình như là lần đầu tiên thì phải ?

- À, vâng, tôi.....tôi.....không hiểu sao lại.....à, vào chuyện chính luôn nhé, tôi cần anh giúp một chuyện ! - Tú Linh chán ghét đến mức quên hết những lời hoa mĩ đã được chuẩn bị để dụ dỗ người khác trước khi nhờ cậy. Thôi, cứ vào thẳng vấn đề đi, xong chuyện, đi ra khỏi đây, sẽ là ngày nắng đẹp ^^

Đôi mày của Kiết Tường lập tức xô vào nhau, anh nghiêng đầu nhìn Tú Linh, chờ đợi sự tiếp tục cho một câu chuyện mà anh tin chắc nó sẽ rất thú vị.

- Tôi có thể giúp em chuyện gì đây ?

- Anh.....anh.....có thể.....

- Có thể.....? - Kiết Tường thật sự là không thể nhịn cười được trước vẻ mặt bối rối của Tú Linh. Đây là lần đầu tiên anh thấy cô như thế

- À, ý tôi là.....anh.....làm bạn trai tôi trong vòng một ngày nhé ! - Tú Linh dồn hết dũng khí, nhắm mắt tuôn ra một tràng nhanh nhất có thể. Bảo cô nói thật chậm ư, có mà giết cô đi cho rồi !

- Hà ? - Mặc dù Tú Linh nói nhanh như gió nhưng Kiết Tường nghe không sót chữ nào. Anh thật choáng váng mà, cô bé đó, luôn làm anh bất ngờ. Hay anh nghe nhầm nhỉ ? làm bạn trai ư ? lại còn trong vòng một ngày nữa chứ ?

- Tôi nói là, anh có thể làm bạn trai tôi trong vòng một ngày không ? - Tú Linh đã bình tĩnh hơn, nhanh chóng khôi phục khuôn mặt nghiêm túc của mình, cô nhìn thẳng vào anh.

Bạn trai ? Một ngày ? - Kiết Tường bị những lời này làm cho tâm trạng không vui. Cô ta nói cái gì chứ ? bạn trai ? một ngày ? muốn chết rồi à ? sao lại có thể đưa ra yêu cầu như thế với anh chứ ? Trước giờ, Lí Kiết Tường anh chỉ có được theo đuổi, chưa bao giờ hạ mình bám đuôi theo bất cứ cô gái nào (chưa bao giờ á ? - à, ừ, thì được rồi, có Hiểu My, được chưa, nhưng mà cái đó, bỏ đi mà, anh phải giữ cho mình một chút kiêu ngạo chứ ? - ^^). Vậy mà, cô gái này, lại dám ngang nhiên ngồi đây muốn anh làm bạn trai MỘT NGÀY ????

- Cô Tú Linh à ? có phải cô nhầm không, hay tai tôi nghe không rõ ? Cô vừa nói, muốn tôi làm bạn trai trong vòng một ngày ?????

- À, vâng, tôi..... - Tú Linh bị cái nhìn của Kiết Tường làm cho hơi sợ hãi, giọng điệu tự hạ xuống một chút. Dù sao thì bây giờ, cũng là cô đang nhờ cậy anh ta đúng không ? không thể để cho ngọn lửa kiêu ngạo trong mình bùng cháy được, nếu không, cô sẽ tự mình phá hỏng mọi chuyện mất. Cứ đợi xem, chuyện này xong xuôi, mẫu hậu yên tâm rồi khỏi, cô sẽ " báo đáp " anh ta hậu hĩnh, CÁ VỐN LẦN LỖI .

Tú Linh tự cho mình đặc chí với những dự kiến thiên tài mới lóe lên trong đầu. Cô cười có một chút "nham hiểm " mà không để ý tới người ngồi cạnh mình đang nhăn nhó khi cố gắng phiên dịch ra ý nghĩa trọn vẹn nhất cho nụ cười ấy.

- Tôi không đồng ý ! - Lòng tự trọng bị sứt mẻ, Kiết Tường hờ hững từ chối

- Hà ?

Tâm tình vui vẻ của Tú Linh bị một lời của Kiết Tường phá hỏng. Người đang trên mây, một giây sau hạ mình trên mặt đất, cảm giác này thật sự không thể thích nghi kịp.

- Anh.....nói, không đồng ý ?

- Phải !

- Tại sao chứ ? - Tú Linh cười khó khăn

- Tôi không thích, đơn giản vậy thôi. Hơn nữa, không phải trước đây, cô Tú Linh đã nói là chán ghét người như tôi rồi không phải sao ?

- A, cái đó, tôi.....(= _____ = không phải chứ, tại sao anh ta lại nhớ kĩ như thế chứ ? mượn việc công trả thù riêng ư ?)

- Tôi....? Thế nào ? - Kiết Tường cười nửa miệng, giả vờ nghiêm túc nhìn cô.

- Tôi.....mà anh khó chịu cái gì chứ ? - Tú Linh không còn kiên nhẫn, đứng bật dậy khỏi ghế, lớn tiếng - Tôi chỉ có sao nói vậy thôi. Anh Kiết Tường thân mến, tôi, thật sự, bây giờ, vẫn không có thêm bất cứ yêu thích gì với anh đâu. Chỉ là, tôi cần anh giúp, ngoài anh ra, tôi thật sự không quen ai gian hơn, nham hiểm hơn, thủ đoạn hơn. Anh không chấp nhận ? được thôi, tôi sẽ có cách khác. Xin lỗi đã làm phiền !

Rầm

Cánh cửa cần phải được tu sửa lại, người ta lúc nào cũng dồn hết sức giằng vào cánh cửa, đứng không nhí ?

Kiết Tường thật sự dở khóc, dở cười. Cô gái đó , thật sự là.....không nói nổi. Cái gì chứ ? " ngoài anh ra, tôi không quen ai gian hơn, nham hiểm hơn, thủ đoạn hơn " ????? Đây là thái độ có thể đem ra dùng khi muốn nhờ cậy ư ?

Hết làm bạn trai một ngày, lại đến gian, nham hiểm, thủ đoạn, Tú Linh, tôi nhất định không chấp nhận, xem em làm gì được tôi chứ ? Đã trót mang tiếng xấu, tôi sẽ cho em biết, tôi có thể xấu đến cỡ nào !

Vứt túi xách qua một bên, Tú Linh chán nản ngã người ra ghế

- Sao thế hả ? thành công mà mất rồi chứ ?

- Thành công gì chứ ? - bị chọc trúng vào bức xúc, Tú Linh ngồi bật dậy, một hơi uống hết li nước Hiếu My vừa mang tới - Hiếu My à, tớ vừa mới phát hiện ra một chuyện .

- Chuyện gì cơ ? nhìn cậu nghiêm trọng như vậy, rốt cuộc là đã có chuyện gì ?

- Tớ mới phát hiện ra, cậu quyết định lấy Minh Kỳ là một quyết định sáng suốt, sáng suốt vô cùng !

O _____ o, tớ biết rồi, cậu đã bị người ta từ chối ^^

- Oa oa oa, tớ không biết đâu, anh ta không chịu giúp tớ. Phải làm sao đây, biết tìm đâu ra người lèo mép như anh ta đây ? Nếu không phải lần trước tớ vui quá, cho mẹ xem ảnh cưới của cậu thì tốt rồi, bây giờ có thể nhờ Minh Kỳ giúp tớ ! - Tú Linh ảo não

- Đây, ý cậu là gì hả, cậu nói Minh Kỳ lèo mép, gian.....

- Hi, không có, ý tớ là, ...hi, ý tớ là, Minh Kỳ của cậu rất thông minh, nhất định có thể giúp tớ đối phó với mẹ ^^ - Tú Linh cười tươi nhất có thể, mong mẹ cười có thể xoa tan được những sai lầm trong câu nói vừa rồi của mình. Thật là, cái miệng hại cái thân mà !

- Tớ cứ nghĩ Kiệt Tường sẽ đồng ý. Cậu đã nói cái gì chứ ? kế hoạch đó cũng không ổn à ?

- Haizz, Tú Linh không nén nổi buồn bực, thở dài. Chuyện đó, cô có làm theo được như vậy đâu .

- Hả, cậu nói thế, người ta không đồng ý là phải rồi ! - Hiếu My chỉ còn thiếu nước đập đầu vào gối. Con bạn cô, sao lại thế chứ ?

- Thì tại, tớ.....mà thôi, bỏ đi. Tớ nhất định sẽ có cách làm anh ta đồng ý !

Và cái kế hoạch thiên tài ấy là mớ rau củ quả, thịt cá này đây ! ^^

- Lâm Tú Linh, em đang làm gì thế ?

- Chờ anh !

- Chờ tôi ? À, lại chuyện lúc sáng sao ?

- Khoan nói chuyện đó, hôm nay, tôi là muốn xin lỗi anh một số chuyện

Kiệt Tường nheo mắt dò xét. Dù anh biết chắc, cô gái này sẽ không tốt tới ức đó, nhưng không hiểu sao vẫn ngoan ngoãn mở cửa cho cô vào nhà !

Xào xào, nấu nấu, mùi thức ăn thơm phức. Kiệt Tường im lặng đứng dựa cửa nhìn cô gái trước mắt đang tập trung nấu ăn. Lần thứ hai rồi đấy nhỉ. Chỉ cần ngửi mùi thức ăn thôi, anh đã biết nó rất ngon. Tú Linh nấu ăn rất ngon, điều này thật sự là không có cách nào để phủ nhận.

- Xong ! - Tú Linh hài lòng mỉm cười vui vẻ nhìn thành quả của mình. Một bàn toàn những món ăn cầu kì, không giống lần trước. Bên cạnh còn có một chai rượu vang và một bình hoa tươi dịu dàng.

- Đây, nếu người ta không biết, sẽ tưởng chúng ta đang hẹn hò đấy cô bé ạ !

- Tốt thôi, vậy anh sẽ đồng ý chứ ? làm bạn trai tôi, một ngày ấy ? - Tú Linh chỉ chờ có thế.

Mẹ cười vụt tắt, Kiệt Tường lại nhanh chóng lãnh đạm như thường. Không hiểu sao, cái yêu cầu của cô lúc nào cũng phải có chữ một ngày thế nhỉ. Anh biết chắc, cô đang gặp rắc rối gì đó, về chuyện tình cảm, và có lẽ, đang muốn anh đóng vai bạn trai để trả thù ai đó chẳng hạn. Anh sẽ vui vẻ đồng ý nếu cô không quá cần trọng tới mức lặp lại hai chữ một ngày ấy. Nó thật sự làm anh thấy bức bối, dù chẳng hiểu lý do gì. Anh biết, có lẽ cô sợ anh sẽ hiểu lầm, nhưng dù sao thì nó vẫn cứ làm anh không vui.

- Tại sao tôi lại phải làm thế ?

Tú Linh kéo ghế ngồi, nghe câu hỏi của anh, cô ngẩng mặt lên, cười dịu dàng

- Anh ăn đi ! À, thật ra thì, ...bla...bla.....

- Vì vậy, tôi phải giúp cô đối phó với bố mẹ cô ? - Kiệt Tường cho một miếng thịt vào miệng, tròn mắt nhìn Tú Linh

- Chính xác !

- Không thích !

- Đây, tại sao chứ ?

- Không thích !

- Tên này thật là ! Anh nói đi, tôi phải làm gì thì anh mới đồng ý chứ ? Đừng nói với tôi là anh vẫn còn đang giận tôi chuyện lần trước phá đám buổi ăn trưa của anh và Hiếu My đấy nhé !

Kiệt Tường phì cười, này, xem lại đi, tôi mà nhỏ nhen thế cơ á ????

- Nếu không thì vì lí do gì ?

- Tôi nói rồi, không thích ! - Kiệt Tường miệng thì nói, mắt thì vẫn tập trung chọn một món tiếp theo cho vào miệng

Tú Linh hậm hực dùng đũa chặn anh lại.

- Không được ăn nữa. Anh phải nói rõ ra, lí do không thích là gì chứ ? tôi chỉ nhờ anh một ngày thôi mà !

- Không thích, không thích đây ! Lí Kiệt Tường tôi, vì cái lí do gì phải hạ mình làm bạn trai một ngày của cô chứ ? Nói cho cô biết, không bao giờ, không bao giờ !!!!!!! - Lí Kiệt Tường bị Tú Linh chọc cho tức giận, hét lớn lên với cô.

Nhận thấy tình thế ngày càng bất lợi cho mình, Tú Linh nuốt giận, hít một hơi dài, nhỏ giọng dụ dỗ

- Thôi được rồi, coi như tôi sai. Được rồi, anh không giúp tôi cũng được, tôi mời anh một li để xin lỗi về chuyện đã quấy rầy anh, được chứ - Tú Linh trưng ra bộ mặt một con cún nhỏ biết lỗi, mong được chủ tha thứ

Kiệt Tường hơi có chút do dự, ngày mai anh phải đi công tác, bình thường thì sẽ không uống một giọt rượu nào, anh không muốn say, rất khó chịu lúc ngồi máy bay. Nhưng anh lại không thể từ chối nụ cười của Tú Linh.

Một li sẽ không sao chứ nhỉ ?

- Tôi thấy cô làm như ba mẹ cô là được rồi, không phải sao ?

- Anh uống đi, không giúp tôi thì thôi, nhiều chuyện làm gì ? - Tú Linh cần nấn

- Thôi, không uống nữa, chiều mai tôi phải đi công tác.

Đi công tác sao ? sáng mai mẹ sẽ tới nơi, nào, ừm....Tú Linh lập tức vạch sẵn ra một kế hoạch khác. Đôi mắt tinh anh của cô thoáng chút lóe sáng, môi nhếch lên cười kín đáo.

- Một li nữa thôi, được chứ ?

- Không, tôi mệt rồi, mấy li rồi chứ ? - giọng Kiệt Tường ưỡ ỏi rõ, đôi mắt anh nặng trĩu, chỉ muốn nhắm lại thôi

Khuôn mặt người con gái trước mặt cứ nhòa dần, nhòa dần.....

Kế hoạch chúc rượu thành công mỹ mãn, Tú Linh vui vẻ nhìn Kiệt Tường gục trên bàn.

Sống mũi cao, có cái gì đó lảng tử, khuôn mặt không phải đẹp theo vẻ đẹp của những chàng trai được miêu tả như vừa bước ra từ truyện tranh, anh ta đẹp, một cách mạnh mẽ.....

Tú Linh chớp mắt, lắc đầu mạnh mẽ mong làm rơi những cảm xúc vừa lóe lên trong lòng. Cô có uống mấy đầu, sao lại say được chứ ? Cô ngồi đây, mục đích là làm gì chứ ? lại có dư thời gian ngồi ngắm người bình luận, điên thật !

Mon men tới gần Kiệt Tường, thật nhẹ nhàng, Tú Linh lục tìm ví anh

- Đây rồi ! Có thể chứ ?

Hộ chiếu, chứng minh....à, như vậy là được rồi nhỉ ?

- Kiệt Tường ! Kiệt Tường, Lí Kiệt Tường ! Này.....

Phải khó khăn lắm Tú Linh mới đỡ được Kiệt Tường lên phòng anh ta. Đây là lần thứ hai rồi đấy ! Chết tiệt, nếu không phải tôi là người tốt, biết ăn năn khi làm chuyện sai thì thử xem .....Tú Linh vừa gắng gượng, đỡ Kiệt Tường vào phòng vừa lăm bắm chửi thầm trong miệng.

- Á á á.....âm

Có lẽ cô không có kinh nghiệm, đã lỡ chúc quá say, Kiệt Tường giờ đây không còn tỉnh táo, cả người dồn lực nặng lên người Tú Linh làm cho lúc cô đặt anh xuống giường cũng theo đà mà ngã lên người anh. Áp mặt vào lồng ngực rộng lớn, tim Tú Linh không hiểu sao lại đập nhanh hơn vài nhịp. Đây là lần đầu tiên cô và một người con trai gần như thế này, lập tức Tú Linh nhận ra mặt mình nóng ran lên. Cô vội vàng tìm cách đứng dậy. Kiệt Tường vẫn không hề có động tĩnh gì. Nhìn anh ta ăn nó, uống say, giờ lại lăn ra ngủ, Tú Linh thật sự không can tâm cho những tổn hao tâm trí của mình, giờ chân đá vào chân anh. ^^

Ngày mới, chim hót rộn ràng bên cửa sổ, một vài tia nắng yếu ớt cuối đông chen nhau ủa vào phòng qua tấm màn mỏng đang hồ hững đu mình theo gió.

Đồng hồ báo thức reo inh ỏi. Chết tiệt, là ai đã đặt báo thức giờ này thế chứ ?

Kiệt Tường mở mắt, đầu đau nhói, cả người như mất hết sức lực.

Tya đưa lên, tìm chỗ thái dương để xoa cho bớt đau, tay anh chạm phải vật gì đó.

Một mảnh giấy ghi nhớ màu vàng, phía trên còn có dòng chữ được viết nắn nót, cẩn thận.

Kiệt Tường mệt mỏi chống hai tay xuống giường, đỡ cả người ngồi dậy, một tay vươn ra bàn bên cạnh, lấy cốc nước cạnh đó.

Đưa chiếc cốc lên sát miệng, uống một ngụm nhỏ, mắt Kiệt Tường vẫn không rời khỏi tờ giấy.

Một cái mặt buồn .

Kiệt Tường, tôi thành thật xin lỗi anh, tôi thật sự không muốn làm thế này đâu. Vì anh nhất định không chịu giúp tôi cho nên tôi mới phải dùng đến hạ sách này. Mong anh thông cảm ! Tôi mượn hộ chiếu và giấy chứng minh của anh một chút nhé. Còn 10 tiếng đồng hồ nữa mới phải lên máy bay, anh đến chỗ này tìm tôi nhé ! à, nhớ ăn mặc đẹp một chút ^^, nhờ anh cả đấy.

Tú Linh !

Một cái mặt cười.

Phụt !!!!!!!!!!!!!

Nước bắn tung tóe !

AAAAAAAAAAAA, Lâm Tú Linh !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Em tưởng mấy cái mặt cười trẻ con này sẽ có thể làm cho người ta nguôi giận sao ? Thật là trẻ con mà !

Phản xạ đầu tiên : tìm ví !

Tiền không mất, giấy tờ không cánh mà bay !

Mà khoan, không cánh mà bay ư ? là kẻ trộm, tên trộm này, nhất định là không muốn sống nữa rồi, lại dám lấy đồ của anh !

Phản xạ thứ hai : gọi điện thoại !

Tút.....tút.....

Lại còn dám không nghe điện thoại, Lâm Tú Linh, em chết chắc rồi !!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương Ngoại Truyện : Duyên Phận (Tt)

Hắt xì ! Hắt xì !

Tú Linh ngồi trong quán, lật qua lật lại tờ giấy chứng minh, cứ chốc chốc lại thấy khó chịu, hắt xì liên tục. Tên Lí Kiệt Tường đó, không phải là đang nói xấu cô đấy chứ ?

- Lâm Tú Linh !!!!!!!!!

Từ xa xa, ai đó đang hùng hổ bước vào, là người quen thì phải nhỉ ? (== _____ ==)

Hơ hơ, cái khuôn mặt này, không mấy thiện cảm thì phải ^^

- Lâm Tú Linh ! Em dám.....

Là Lí Kiệt Tường, quả nhiên, không ngoài dự đoán, ngoài cách phối hợp ra, anh ta không thể chọn cách khác được. Haizz, nếu như ngoan ngoãn làm theo lời cô thì bây giờ đâu phải nhăn nhó như thế này chứ. Cô không phải đã nói rồi sao, Lâm Tú Linh cô, nhất định sẽ làm cho anh ta đồng ý giúp mình. Cứ gắt gì chứ ? là tự anh muốn thế mà. Nhưng không sao, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, hôm nay, cứ coi như Tú Linh cô thay Phật từ bị, cứ cười hòa nghe anh ta trách móc vài câu vậy. Xong chuyện này thôi, mọi mối quan hệ dây dưa sẽ không còn tiếp diễn.

Nhưng xem ra, số của Lí Kiệt Tường không thể làm gì khác ngoài việc đứng người trước Tú Linh. Vốn dĩ, cô sẽ để anh ta giận dữ vài câu, xem như là thù lao, nhưng Kiệt Tường còn chưa kịp tới chỗ cô, Tú Linh đã nhìn thấy ông bà Lâm đi tới. Mãn kịch xem ra phải bắt đầu sớm hơn dự tính. Lí Kiệt Tường, tôi thành thật xin lỗi !

- Anh yêu, mau tới đây đi, ba mẹ sắp tới rồi đấy ! - Liếc qua tấm kiếng phía trước, thấy chiếc ô tô màu đen chuẩn bị đỗ vào bên đường, Tú Linh vội chạy tới, khoác tay Kiệt Tường âu yếm " Lí Kiệt Tường, anh đã tới đây rồi, hợp tác với tôi một chút đi, tôi hứa sẽ không để rắc rối cho anh, thật đấy "

- Vậy sao em yêu - Kiệt Tường siết chặt tay đang đặt trên eo Tú Linh - nếu không hợp tác thì sao chứ, em sẽ đem giấy tờ của anh vứt ra ngoài biển hả em yêu ????? - và cái chữ em yêu được đặc biệt nhấn mạnh theo một âm điệu mỉa mai riêng

- Anh nói đúng rồi đấy - Tú Linh cũng đáp trả anh bằng một câu nói móc kèm nụ cười cứ tưởng thân thiện lắm, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ là họ đang thể hiện tình cảm khi yêu nhau.

Thật ra, có những chuyện, chỉ có người trong cuộc mới biết được. Chỉ nhìn vào tổng thể, sẽ mắc phải sai lầm nghiêm trọng !

Vừa bước vào, ông bà Lâm đã có vài phần hài lòng với người mà ông bà tin chắc là con rể tương lai.

- Cháu mời hai bác ngồi !

Cái nhìn đầu tiên bao giờ cũng quan trọng, và Kiệt Tường đã hoàn toàn thuyết phục được ông bà Lâm. Cừ chi nhẹ nhàng, lịch sự, và nhất là, rất quan tâm đến con gái của ông bà.

- Tú Linh à, em phải ăn nhiều vào đấy ! - Vừa nói, Kiệt Tường vừa bỏ vào chén Tú Linh không biết bao nhiêu thức ăn, giọng nói ngọt như mật.

Không phải là mật thường đâu, eo ôi !

Tú Linh ngồi bên cạnh, không ngừng run lên vì cảm giác nhồn nhột. Người bên cạnh cô, có phải làm hơi quá không ? Cô thật sự không quen được, cô chỉ là muốn anh ta giả vờ nho nhã, lịch sự một chút thôi mà, không nhất thiết phải.....như thế này đâu ! ^^

- À, hai bác có ý định lần này, nhất định phải đưa Tú Linh sang đó sao ạ ?

- Hai bác cứ tưởng Tú Linh lại lừa hai bác, lần này về, nhất định sẽ đem nó theo.....

Kiệt Tường cúi đầu, lẩm bầm " được như vậy thì tốt quá ! ". Âm điệu của câu nói hoàn toàn là rất nhỏ, cảm giác như chỉ có người nói mới biết được nó có ý nghĩa gì, thế mà không hiểu sao, cô gái bên cạnh anh lại biết anh đang làm gì, giữ nguyên nụ cười thiện cảm với hai người lớn ngồi đối diện, ánh mắt không hề lệch hướng, nhưng những ngón tay thon dài dưới gầm bàn thì không thương biết, véo mạnh vào người Kiệt Tường

- Á ! cô gái.....này.....hì, hì, à, ý cháu là, hai bác làm ơn đừng làm như thế. Ở đây, Tú Linh đã có cháu lo, cháu nhất định làm cô ấy hạnh phúc. Khi nào Tú Linh đồng ý lời cầu hôn của cháu, nhất định phải nhờ hai bác... ÁAaaaa - Cái véo thứ hai trong ngày

- Ba mẹ ăn đi ! Anh à, anh cũng ăn đi, lo xa làm gì ?

Ý nghĩa đầy đủ nhất của câu nói ấy là " Anh mau im lặng đi, nói nhiều quá đấy ! "

Kiệt Tường đáp lại sự quan tâm của Tú Linh bằng một cái nheo mắt như đang cười, nheo mắt nhé, không phải là cười bình thường đâu !

- Cảm ơn em !

Ý nghĩa đầy đủ của câu nói này là : " Cô được lắm, dám véo một cái nữa thử xem, tôi sẽ.....cứ đợi đấy, xem xong chuyện, tôi xử lí cô thế nào "

Ông bà Lâm @_@, xem ra chúng ta quá lo rồi, nhìn hai chúng nó xem, thể hiện tình cảm không ngại ngần nữa chứ, tốt quá !

Và đã nói ở trên, đôi khi, một số chuyện, không thể nhìn bên ngoài mà đánh giá, nhỉ ? ^^

Buổi ra mắt kết thúc trong thắng lợi, ngày mai, ông bà Lâm sẽ rời khỏi, công chuyện của công ti, đương nhiên không thể vắng mặt chủ quá lâu được.

Chiếc xe ô tô đen vừa đi khỏi, Tú Linh thở hơi ra, ngồi phịch xuống ghế. Thật sự, chưa bao giờ cô lại hồi hộp như thế, kể cả khi đứng trước toàn bộ công ti mà thuyết trình. Tại cái tên Lí Kiệt Tường này cả thôi, anh ta hợp tác không trên tinh thần tự nguyện, mấy lần suýt làm cô đứng tim vì sợ vỡ kế hoạch. Nhưng cũng may, không có gì nghiêm trọng, bởi cô đã nhanh chóng chữa cháy kịp thời, nếu không thì.....đừng mong thấy hộ chiếu hay giấy chứng minh lần hai nhé ! chúng nhất định đã cháy cùng cô rồi.

- Được rồi chứ, Tú Linh tiểu thư ? bây giờ, hộ chiếu, chứng minh ! - Kiệt Tường chìa tay ra trước mặt Tú Linh

Nén những phần uất vào trong, Tú Linh cố gượng cười một cách thân thiện nhất

- Cảm ơn anh ! Rất nhiều, nhờ có anh, hôm nay tôi đã biết thế nào là lòng dạ tiểu nhân ! Lí Kiệt Tường, tôi đã năn nỉ anh hết lời, vậy mà anh vẫn không chịu phối hợp. Nếu như không phải tôi thông minh, chắc đã bị anh hại chết rồi ! - Tú Linh không vui, bĩu môi mĩa mai, không quên dành tặng anh cái lườm lạnh người.

- Sao chứ ? tôi làm gì sai sao ? Đây là thái độ gì thế chứ ? Tôi cứ nghĩ sẽ được cô cảm ơn rồi rít đây chứ. Hừ, xem ra.....Haizz, thật là thất vọng mà. Mà nhắc đến chuyện này, tôi còn chưa tính với cô chuyện cô véo tôi đấy - nói đến đây, Kiệt Tường không khỏi xót thương cho mình, Tú Linh ấy, nhìn như vậy thôi, nhưng thật sự là làm anh đau chết được !

- Cái véo thứ nhất, lí do là vì ai đó dám thể hiện ý đồ nguy hiểm ra mặt, tôi chỉ véo để anh tỉnh mộng ra thôi. Cái véo thứ hai, xem nào, ừm, "Khi nào Tú Linh đồng ý lời cầu hôn của cháu, nhất định phải nhờ hai bác", "cháu nhất định làm cô ấy hạnh phúc"- Tú Linh giả vờ ho ho vài cái, giả giọng Kiệt Tường, lặp lại nguyên văn câu nói của anh - Lí Kiệt Tường, tôi cũng muốn làm anh hạnh phúc mà ! - Tú Linh chống hân hai tay lên bàn, đỡ lấy khuôn mặt trắng hồng, chớp mắt nhìn Kiệt Tường, ra chiều nghiêm túc thật sự, nhưng nụ cười trên môi cô, có thể nào xem là không có chút ý đồ nào không ? Làm ơn đi, chỉ có kẻ thiếu năng mồm bị bộ mặt này của cô làm cho điên đảo. Còn anh ư ? Không bao giờ !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Biết mình có ở đây tranh cãi thì cũng chẳng được gì, mà còn có nguy cơ mất mặt rất cao, Kiệt Tường thở dài, cầm lấy giấy tờ trên bàn, liếc nhìn Tú Linh lần cuối, rồi xò tay túi quần, thư thái rời khỏi nhà hàng.

Anh có biết không nhỉ ? Rằng phía sau anh ấy, có một người đang đắc chí cười đấy ! Đôi môi anh đào cong lên, nụ cười tinh nghịch có thể làm mây mù bay xa, nhường chỗ cho những niềm vui rạo rực. Chọc giận anh ta, thật sự là rất vui ! Tú Linh vợ vội túi xách cạnh bên, chạy theo Kiệt Tường

- Lí Kiệt Tường, tôi cũng muốn làm cho anh hạnh phúc mà ! Thật đấy ! Thật mà !

- Lâm Tú Linh, cô làm ơn đi, tôi thua rồi, thua rồi, cho nên, cô tha cho tôi đi - Kiệt Tường chỉ biết cười khỏ, anh rút cuộc đã nói gì chứ, lúc nãy, nhất định có chết cũng phải kể tội cô ta, thì giờ này, cô ta còn có cơ hội bám theo làm anh điên lên thế này sao. Con tiểu yêu tinh này, phải bay sang Anh, lập tức !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thật là không có cái đại nào giống cái đại nào ! Anh là vì lí do gì, đã giúp cô gái này chứ, rõ ràng, mấy tờ hộ chiếu hay chứng minh này, có làm khó anh được đâu. Vậy mà, không hiểu sao, lại có thể diễn đạt đến thế. Nếu như cô gái này đi, nếu như chưa bao giờ có buổi ăn trưa khiêu khích làm vỡ tan mọi kế hoạch cho Hiểu My của anh ngày ấy, nếu như.....à, ừ, nếu như.....ý anh là, ừm.....nếu như không có cô gái này bên cạnh, cuộc sống của anh sẽ thế nào nhỉ ?

Bình yên hơn ?

Nhưng mà, lần trước, nếu không phải Tú Linh, anh làm sao có thể nghỉ xuôi mà buông tay Hiểu My. Nếu không như thế, anh với Hiểu My, và cả với Minh Kỳ, chắc sẽ không thể như thế này được nữa.

Cảm nhận về Tú Linh trong anh, rốt cuộc là thế nào nhỉ ? Tú Linh á.....

Đó là một cô gái, mới sáng sớm đã hát vang nhà, mặc bộ đồ kitty, một tay đào thức ăn, một tay lau mồ hôi trên trán.

Đó là một cô gái, chỉ mới lúc trưa còn đánh đá, tìm cách chọc giận cho anh mất hình tượng trước mặt Hiểu My, thế mà chỉ cần mục đích đạt được, để Minh Kỳ và Hiểu My rời khỏi, đã lộ nguyên hình là một con thỏ vô lo, an tâm ngủ thiếp trong xe anh, chẳng thèm đòi co với anh nữa.

Đó là một cô gái đã thần thần nói chán ghét anh, nói anh đa tình, nói anh chỉ biết dụ dỗ thực nữ nhà lành, khẳng định chắc chắn rằng sẽ không bao giờ mắc cái bẫy tình phong lưu do anh đặt ra, vậy mà, anh chỉ vừa cúi đầu, đã lo sợ đến nhắm nghiền mắt, để rồi sau đó, đồ mặt thẹn thùng đến mức muốn độn thổ.

Đó là một cô gái, vì bạn bè, đã sẵn sàng hi sinh anh (==_____==) .(Này, nói qua nói lại, anh vẫn cứ nhớ chuyện Tú Linh bắt tay với Minh Kỳ, hại anh không thể tỏ tình với Hiểu My à ? - tất nhiên, không thể quên được mà, giờ này nhớ lại vẫn cứ thấy đau lòng đấy, híc) ^^

Đó là cô gái, lúc anh buồn vì thất tình, đã nghiêm túc nói với anh rằng " mọi chuyện còn phải phụ thuộc vào chữ duyên, anh ngốc ạ "

Hi, là ai ngốc còn chưa biết nữa mà !

Kẻ ngốc chắc chắn phải là kẻ đã làm anh mất mặt trong cửa hàng kem. Là kẻ đã hét toáng lên, trong khi có bao nhiêu người mong được nhận nụ hôn từ anh !

Đó là một cô gái, là cô gái đầu tiên, nấu cho anh ăn những hai lần (những hai lần á ? O ____o)

Và mấy món đó, anh đều cảm thấy rất ngon !

Những thước phim của kí ức hiện về, rõ ràng, dù người ta, chẳng ai nhấn nút lưu. Tú Linh trong anh à, có thể lắm chứ, một con tiểu yêu tốt bụng !

Bởi vì, con tiểu yêu ấy, có bày ra đủ trò, thì cũng chẳng tính kế hại ai. Bằng chứng là, buông tay Hiểu My, anh thấy mình thanh thản, và Tú Linh làm cho anh tin rằng, một nửa của anh đang ở đâu đó, không thể là Hiểu My, nhưng vẫn đang ở đâu đó, có thể rất gần, và cũng có thể rất xa, và một ngày nào đó, anh sẽ tìm ra cô gái ấy !

Một chữ duyên sẽ kéo những người thuộc về nhau trở về bên nhau, dù không hề tìm kiếm, cứ tạm tin vậy đi !

Kiệt Tường liếc mắt qua phía Tú Linh, chỉ thấy cô gái ấy chống cằm nhìn xa xăm ra cửa kính

- Tú Linh, cô sao thế, không phải là thức ăn có vấn đề đấy chứ ?

- Ừm - Tú Linh vẫn không rời khỏi những hàng cây hai bên đường cứ đang lùi dần về phía sau chỉ khẽ ừm một tiếng để đáp trả

Con tiểu yêu này sao lại thế nhỉ, mới lúc nãy thôi còn làm anh phát điên lên được, vậy mà giờ lại trầm tư đến đáng sợ. Về mặt này, anh thật sự không quen được.

Không khí trong xe im lặng, những hàng cây cứ trải dài, chẳng biết đến đoạn nào là hết cây nhỉ, cây cứ lùi dần, nhưng thực tế ra, nó chẳng được như vậy, chỉ là do người ta nghĩ vậy thôi, là vì người ta cố bước qua chúng, nhưng chỉ cần ngoái đầu nhìn lại, một lần thôi, sẽ thấy cây nguyên vẹn một nơi.

Những kí ức buồn mà em đã cất bấy lâu nay, không ngờ, đến ngày mờ tỏ, vẫn không hề vương bụi. Chỉ là người ta cứ cố mong nó cũ kĩ đi, nhưng sao mãi mãi lại không thể được.

Kiến Minh, đến bao giờ, em mới có thể quên anh ? Rốt cuộc thì phải đến bao giờ, những kí ức mới chịu ngủ yên, mới thôi không nhức nhối thế này ?

- Kiệt Tường, anh.....cảm giác thế nào khi nhìn thấy Hiểu My hạnh phúc bên Minh Kỳ ? - Tú Linh nói rất khẽ, mắt vẫn nhìn xa xôi nơi bầu trời xanh thẳm

Kiệt Tường nghe cô hỏi, khẽ nghiêng đầu nhìn cô. Cô gái này, bị làm sao thế chứ ? lại có lúc cô để anh nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi thế này cơ à. Cảm giác ư ? Ghen tị ? Vui mừng ? Thất vọng ? Hụt hẫng ? Bình yên ?

- Cô làm sao thế ?

- Không được trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi !

- Tôi.....cảm thấy rất thoải mái, bởi vì, như cô đã nói đấy thôi, mọi chuyện còn phải nhờ vào chữ duyên.

Tú Linh nghe Kiệt Tường trả lời, bất giác quay qua nhìn anh, mỉm cười an lành. Ừ, phải rồi, một chữ duyên. Đôi mắt lại lơ đãng qua tấm kính trong suốt, Tú Linh nói rất nhỏ, chỉ đủ để mình cô nghe " Ừ, duyên đã hết, tạm biệt "

Dù không biết có vẫy tay được không thì vẫn cứ muốn nói một lời tạm biệt.....

Những yêu thương xa xôi.....

Những đau khổ dày vò.....

Tạm biệt.....

Chiếc xe sang trọng cuối cùng cũng có thể dừng bánh trước một căn nhà có hàng rào trắng với những nụ hoa bé xinh giống hệt.....cô chủ của chúng !

- Lí Kiệt Tường, dù sao thì, thật sự....cảm ơn anh ! Xin lỗi, từ giờ, tôi sẽ không làm phiền anh như thế này nữa đâu.....

- Chỉ cảm ơn suông thế này thôi sao ?

- Hà ?

Kiệt Tường chỉ biết phì cười trước vẻ mặt ngây ngốc của Tú Linh.

- Ý tôi là, tôi là người làm ăn, không thể chỉ nhận lời cảm ơn suông như thế được. Tôi, ít ra cũng phải nhận được hiện vật mới đúng chứ, không phải sao ?

- Hiện vật sao ?

- Đúng, hiện vật ! - Kiệt Tường vẫn không có ý định buông tha cho Tú Linh. Có phải lúc nào cô ấy cũng dễ bảo như thế này đâu ^^

- Anh muốn gì ?

- Ừm - Kiệt Tường giả vờ chau mày nghĩ ngợi, mặc dù trong đầu đã sớm toan tính ra mọi thứ - một bữa ăn thì thế nào, tôi đã nhượng bộ em lắm rồi đấy !

Hừ, không phải là vừa mới ăn sao ? Thiếu gia như anh ta sao lại có lúc thiếu cơm được chứ ? chắc chắn là chỉ muốn cô mất tiền. Thật là nham hiểm, thật là đau lòng !

Vì anh ta, cô đã tiêu không biết bao nhiêu tiền lương cho mấy món ăn hạng sang, không thể nào lại muốn vắt sạch ngân quỹ của cô như vậy chứ ?

Tú Linh đứng một chỗ, lòng đau xót nhăm tính số tiền sắp phải không cánh mà bay ra khỏi ví của mình. Con số không nhỏ một chút nào, thật sự là không nhỏ một chút nào đâu .....

Những tiếng nắc nhen ngào cứ thế nện thẳng nơi cổ họng. Tú Linh à, làm ơn liếc mắt vào trong xe một chút đi, có một người, không hiểu vì lý do gì mà cứ tùm tùm cười kia kìa. Có thể lắm chứ, nụ cười của anh sẽ không thể nào kiềm chế được đâu !

- Thế nào ? - Kiệt Tường nén những thú vị của mình vào trong, nghiêm túc nhìn cô

- Tôi.....được rồi, khi nào anh rảnh, chúng ta đi ăn trưa.

- Không cần phiền phức thế đâu ! Ngày mai, người làm của tôi xin nghỉ, em có thể đến nhà tôi, nấu bữa sáng cho tôi ! Vậy là được rồi.

(O _____ o)

Không phải chứ ? Lí Kiệt Tường à, anh đang gián tiếp muốn xem tôi là người làm của anh à ?????

- Tôi.....tại sao phải làm thế ? Mới sáng ra đã phải nấu đồ ăn sáng cho anh sao ? À, tôi biết một nhà hàng có điểm tâm rất ngon, hay là anh đến đó thử đi, tôi đảm bảo anh sẽ rất thích.....bla bla.....

Bài thuyết trình của Tú Linh trôi chảy, mạch lạc, rất có sức thuyết phục đối với người đọc , người nghe. Giọng đọc truyền cảm, tạo nên thiện cảm khiến người ta chỉ biết chống cằm nghe chăm chú. Đương nhiên, Kiệt Tường cũng chỉ là người trần mắt thịt, anh hùng không thể qua nổi ái mỹ nhân, bản thân anh cũng đang rất hào hứng nghe cô nói.

Chương trình quảng cáo kết thúc thành công bằng một nụ cười thay cho dấu chấm câu.

Tin rằng, cô đã làm rất tốt.

- Tôi biết rồi, thế thì sao ?

=====

Câu hỏi vô duyên ấy mà cũng có thể nói ra ư ? Không nhằm chứ ?

Tú Linh chỉ biết quay đầu che đi khuôn mặt đang bắt đầu đỏ lên vì ngượng của mình. Cô nói nhiều như vậy, dùng hết lời hoa mỹ như vậy, vậy mà ai đó lại chỉ biết ngây mặt ra nhìn cô rồi hỏi một câu vô tội như thế sao ?

Lí công tử à, tôi là đang muốn anh đến đó ăn sáng để không phải nấu bữa sáng trả nợ đấy ! ^^

- Thế nhé, tôi muốn ăn mấy món lần trước ở nhà em đấy ! Tôi sẽ thức dậy lúc 7h sáng, và khi thức dậy, tôi muốn ăn sáng sớm một chút, ngày mai sẽ là một ngày bận rộn, tài xế Trương, đi thôi !

À, được rồi, 7 h sáng à , nhớ rồi, 7h sáng ! A, khoan đã, Lí Kiệt Tường, anh đứng lại đó cho tôi. Anh là đang ra lệnh cho tôi đấy à ? này, Lí Kiệt Tường, anh đứng lại đó cho tôi. Tôi có nói là sẽ đồng ý sao, không bao giờ, không muốn, không nấu, không nấu đâu !!!!!!!!! Lâm Tú Linh tôi, nhất định là đã hết nợ, không nấu, không nợ nần gì hết, không nấu , không nấu !!!!!!!!!!!!!

Xe chạy không quá nhanh, Lí Kiệt Tường vẫn có thể nhìn thấy đáng vẻ trẻ con đáng yêu của Tú Linh. Anh bật cười. Nụ cười còn kéo dài đến khi gửi xong một tin nhắn, và cả đến lúc về nhà ^^

Lalala

Có tin nhắn

" Lâm Tú Linh, tốt nhất, em nên biết phối hợp một chút. Em nghĩ xem, trước khi đi công tác, bây giờ, tôi có nên đến thăm bố mẹ vợ tương lai một chuyến không nhỉ ? ^^ "

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Lí Kiết Tường, anh đáng ghét !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! AAAAAAAAAAAAAAAAAA

Người đáng ghét thì cứ đáng ghét, người đáng thương thì cứ đáng thương, ông trời thật là bất công !

Chưa bao giờ Tú Linh chán việc nấu ăn như thế này ! Tên Kiết Tường đó, thật biết cách làm khó người khác !

Xem như không còn nợ nần, một bữa ăn thôi mà, cứ vậy đi .

Tú Linh dọn sẵn thức ăn lên bàn, toàn những món đơn giản nhưng trông rất ngon. Nếu không vì một vài lí do thì có lẽ bây giờ cô đã trở thành đầu bếp rồi đấy ^^

Lúc Kiết Tường thức dậy thì mặt trời đã bắt đầu lên cao, nắng rực rỡ, tấm màn mỏng bay bay vì một vài đợt gió nhẹ.

Đêm qua, lúc từ sân bay về đến nhà thì đã rất khuya. Thế mà, không hiểu sao, hôm nay lại có thể dậy sớm như thế này. Tú Linh đó, không biết có làm theo những gì anh nói hay không ? Dám phản kháng lại lời nói của anh thì con tiểu yêu ấy nhất định là sẽ chết chắc.

Chưa bước xuống hết cầu thang, Kiết Tường đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

- Tú Linh !

Đáp lại những tiếng gọi của anh chỉ có sự im lặng. Đã đi rồi sao ? Chán thật, anh đáng lẽ phải dậy sớm hơn một chút nữa mới được.

Nhìn những đĩa thức ăn dọn sẵn trên bàn, Kiết Tường bắt gặp mỉm cười. Cảm giác có người nấu ăn cho mình, thật sự rất ấm áp.

Những món này, rất ngon, ngon hơn nhiều so với ở những nhà hàng sang trọng.

Reng...

Là ai mới sáng sớm đã gọi cửa chứ. Không phải là Tú Linh chứ ? Quên gì à ? Kiết Tường vội vàng chạy nhanh về phía cửa, không hiểu sao, anh lại rất hi vọng đó là Tú Linh.

- Ô, mẹ ? sao mẹ....à, ý con là, lâu rồi không gặp mẹ, con nhớ mẹ lắm !

Thằng con lẻo mép này, đích thực là do bà sinh ra, bà Lí chỉ còn biết thờ dài.

Lẻo mép cho lắm vào, giờ này bà vẫn chưa có con dâu .....

Mùi thức ăn tỏa ra, rất thơm, không phải nói hôm nay người làm nghỉ việc sao ?

- Kiết Tường à, thức ăn này ở đâu ra vậy ?

- Ô.....con.....

- Là cô gái nào à ? - Bà Lí lập tức hớn hờ ra mặt

Thái độ này.....chỉ cần anh khai ra một cái tên thôi, có lẽ, không lâu sau, anh sẽ phải đám cưới mất !

Bởi vì, trước giờ, căn nhà này, hoàn toàn chưa bao giờ có cô gái nào được đặt chân vào. Hôm nay, lại không những là vào, mà lại còn nấu thức ăn cho anh, mẹ anh sẽ tin là anh trong sạch hay sao ?

Không thể để chuyện này xảy ra ? Anh...còn chưa muốn kết hôn, mà không, nói đúng hơn, anh vẫn chưa tìm được người anh yêu, như đã yêu Hiểu My .....

- Đương nhiên là con trai mẹ nấu rồi !

Con trai mẹ nấu ? Lừa ai đây hà con trai ?

- Vậy ư? - Bà Lí ném thử một món, trong lòng thầm đánh giá cô gái nấu ra món ăn chắc chắn là cô con dâu mà bà đang tìm kiếm - vậy con nấu cho mẹ ăn đi, con trai có năng khiếu này, tại sao mẹ chưa bao giờ biết chứ ?

Quả nhiên, Lí phu nhân không dễ đánh lừa. Kiết Tường ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng thì như ngâm phải viên thuốc đắng. Bảo anh nấu ăn ư ? Đánh cho anh một cái cho rồi !

- Mẹ à, không phải con đã nấu rồi sao ? mẹ ăn đi? bây giờ, con phải đi làm, mẹ cứ ở chơi đi nhé, con phải đi đây, hôm nay có cuộc họp rất quan trọng .

- Này, Kiết Tường, Kiết Tường.....

Tiếng gọi vói theo dù có lọt vào tai người nghe thì ai đó cũng đóng chặt cửa phòng lại rồi ! ^^

Buổi tối, không muốn về nhà sớm vì vẫn chưa tìm ra được giải pháp khả thi, Kiết Tường hẹn Minh Kỳ tại một quán rượu quen.

- Này, thất tình à ? - Lúc Minh Kỳ đến thì Kiết Tường đã ngồi ở đó, bên cạnh còn để sẵn một chai rượu

Nghe cái giọng điệu trêu chọc của Minh Kỳ anh cũng chẳng thêm bận tâm. Nếu không như vậy, anh sợ mình sẽ nhận nhầm người quen mặt. Không khiêu khích anh, chắc chắn không phải là Minh Kỳ.

- Uống gì đây ?

- Nước lọc !

- Hà ? nước lọc á ? này, rượu này không hợp à ?

- Không, chỉ là, tôi bây giờ, tạm thời, không uống rượu được.

- Tại sao ?

Đáp lại câu hỏi đó, Minh Kỳ chỉ cười cười không nói gì.

- Biết rồi, sợ Hiểu My không cho hôn chứ gì ? - Kiệt Tường thích thú đưa li rượu lên miệng.

Lại cười.

Nụ cười này có nghĩa là " Anh đã nói đúng rồi " ^^

Này, tôi gọi anh ra đây để thể hiện mình hạnh phúc thế nào à ?

Kinh nghiệm lập tức được rút ra: " dù có gặp rắc rối gì, khó khăn đến đâu trong chuyện tình cảm cũng không nên gọi người đã có gia đình ra chia sẻ. Cứ nhìn người trước mặt xem, bỏ mặt anh đang gặp vấn đề, lại cứ ngồi tùm tùm cười khi nghĩ đến vợ hiền. Haizz, ôi cái cuộc đời này, bất công thế là cùng "

Lại chỉ biết uống rượu.

- Sao thế ? hôm nay có chuyện gì thế ?

Rốt cuộc thì cũng chịu nhìn thấy tôi rồi à ? (=____=)

- Nào, nói đi, tôi đến đây là để giúp đỡ anh mà ^^

Kẻ nói người nghe, câu chuyện bắt đầu. Minh Kỳ chốc chốc lại đưa cốc nước lên miệng, nghĩ ngợi suy tư rồi đôi mắt lại lóe lên tia nguy hiểm.

Nguy hiểm đủ để Kiệt Tường không nhận ra là anh đang mưu tính gì trong đầu.

- Chuyện đó thì có gì khó chứ ? Ai là nguyên nhân thì người đó phải giải quyết thôi, anh cần gì phải ngồi đây lo lắng trong khi người ta đang thành thoi ngồi nghỉ.

- Ý anh là.....

- Đương nhiên, Lí Kiệt Tường, trước giờ, tôi mới biết anh cũng có lúc như thế này. Mẹ anh muốn anh kết hôn với người đã nấu mấy món đó đúng không, thì cứ thế mà làm thôi ! - Minh Kỳ nhún vai giễu cợt

(O _____ o) đây là ý tưởng á ?

Kiệt Tường chán nản nhìn Minh Kỳ thờ dài rồi lại tiếp tục uống thêm một chút rượu nữa. Điệu nhạc vẫn sôi động bên tai, nhưng lòng thì không thể nào vui như thế được.

- Anh không thích Tú Linh thật chứ ?- Minh Kỳ lơ đãng nhìn vào cốc nước trên bàn, nhưng khuôn mặt thì không có chút gì là đang đùa giỡn

Thích Tú Linh ????

Chưa bao giờ anh có khái niệm này trong đầu....

Nhưng cảm giác với Tú Linh, chắc chắn không phải là ghét.....

Không ghét, nhưng chắc gì đã là yêu.....

A, không nghĩ nữa, anh còn nhiều chuyện phải làm, nhiều chuyện phải suy nghĩ nữa.

Kiệt Tường không thể vào trọng tâm câu hỏi, Minh Kỳ chỉ biết cười khò, lắc đầu. Haizz, xem ra, mọi chuyện không dễ như anh đã nghĩ. Trái đất chắc chắn là đang tồn tại một tên ngốc như anh đã từng.

- Anh có thể nhờ Tú Linh hướng dẫn cho cách nấu một vài món đơn giản, vậy là được đúng không ?

- Nhờ Tú Linh ? Tại sao lại nhất định phải nhờ Tú Linh ?

- Haizz, tên này, anh nghĩ xem, Lí phu nhân lại để anh qua mặt dễ dàng thế ư ? Nhờ người khác đi, hương vị khác, để xem, Lí phu nhân sẽ tin anh đấy.

- Đúng ! - Kiệt Tường vui mừng vỗ tay - Minh Kỳ, anh không hổ là đối thủ của tôi, cả chuyện này cũng nghĩ ra được, anh đúng là không tầm thường, có lẽ tôi nên thừa nhận anh nham hiểm hơn tôi nhiều. Cảm ơn, bạn tốt !

Này, anh đang khen hay là đang chửi xéo tôi thế hả ??????

Về đến nhà, phải khó khăn lắm, Kiệt Tường mới tẩu thoát an toàn khỏi những câu hỏi của Lí phu nhân. Lúc cánh cửa phòng đóng lại là lúc điện thoại Tú Linh đổ chuông.

Là Lí Kiết Tường sao ? - Tú Linh cầm điện thoại trên tay, chần chừ không biết có nên bắt máy không - Anh ta lại có chuyện gì thế không biết, không phải là thức ăn lúc sáng ngon quá nên bây giờ gọi điện cảm ơn đấy chứ ? (ừ, cái này có thể xếp vào mục tường tượng được rồi ^^)

Nhưng dù là vì lý do gì thì cũng không nên nhắc máy.

Một cái chạm tay nhẹ nhàng, điện thoại im lặng, không gian lại trở về với sự bình yên vốn có của nó.

1s....

2s....

3s....

Reng.....

Xin lỗi anh nhé Lí Kiết Tường, tôi đang bận - Tú Linh tự an ủi mình, cho mình lý do và nhấn nút tắt máy, ừ, đơn giản vậy thôi.

Bên kia màn hình, một khuôn mặt cứ hết đen xám xịt lại đỏ lên vì giận. Dám không nghe máy, có phải muốn chết rồi không ?

Hai tâm hồn không cùng đồng điệu cảm xúc, cuối cùng, chịu thiệt vẫn là hai chiếc điện thoại đáng thương. Một kẻ gọi, một người tắt máy, cứ như vậy kéo dài, cả hai cứ không ngừng tỏ thái độ phản kháng.

Lí Kiết Tường, nói cho anh biết, tôi đang chờ một cuộc điện thoại quan trọng, nếu không, bây giờ anh có cơ hội làm mấy trò vô bổ thế này sao ?

Điện thoại reo liên hồi, không thể tập trung vào công việc, cuối cùng, Tú Linh vẫn phải cắn răng nén giận mà nghe máy

- Đây, anh có chuyện gì thế hả ? - nghe cái giọng gắt gỏng bên kia đầu dây, Kiết Tường thích thú bật cười rất khê nhưng nhớ tới chuyện này giờ, có người cố tình chống đối anh, tâm tình lại lập tức không vui

- Cuối cùng cũng chịu nghe máy, Lâm Tú Linh, em được lắm, dám tắt máy của tôi !

- Anh không có gì để nói chứ gì, tôi tắt máy đây !

- NÀY !

- Sao chứ ?

- Tôi đang gặp rắc rối, ...vậy đây !

- HẢ ???? tôi, tại sao phải làm theo ý anh chứ ? Anh tự đi mà giải quyết, tôi rất bận, không rảnh đâu - Tú Linh thiếu chút nữa là ngã ngửa xuống giường, lại chuyện gì xảy ra vậy chứ

- Tôi tự đi mà giải quyết sao ? Ừm, vậy được rồi, em mau chuẩn bị đi, có lẽ tuần tới, à không, có lẽ ngày mai, đích thân Lí phu nhân của công ti Tường Thiên chúng tôi sẽ mời em dùng cơm trưa đấy. Thật tình ra, xét cho cùng, chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi, chỉ là.....

- Được rồi, được rồi, tôi giúp anh là được chứ gì ? chỉ cần giúp anh nấu vài món ăn thôi là được chứ gì ?

- Đúng vậy ! - Khóe môi của Kiết Tường bắt đầu cong lên, cá đã mắc câu !

- AAAAAAAA, Lí Kiết Tường, anh đúng là khắc tinh của tôi !

Cụp

Điện thoại đã ngắt kết nối, Kiết Tường vẫn không khỏi ngơ ngẩn nhìn vào màn hình. Gì chứ ? Khắc tinh ư ? haha, thật là....trước giờ chưa có cô gái nào lại mở miệng nói với anh câu này đây. Tú Linh à, em mới là khắc tinh của tôi đây !

Đêm đã khuya lắm rồi, ngủ thôi nào. Ngày mai, anh sẽ phải làm một chuyện mà từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ làm. Nấu ăn ư ? nghe cũng không khó lắm nhỉ ? Nhất là khi, bên cạnh còn có người hướng dẫn cho mình, và đó lại là một con tiểu yêu, là khắc tinh của mình ! Ngày mai, sẽ vui lắm đây !

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương Ngoại Truyện

Không vui ! Hoàn toàn không vui chút nào !!!!!!!!!!!!!!!

- Tú Linh à, sao lại phải rắc rối như thế này chứ ? không phải chỉ cần cắt nhỏ ra là được rồi sao ?

Kiết Tường chỉ vừa hé răng phàn nàn một câu thôi là ngay lập tức đã phải cúi đầu vì cái lườm lạnh người của Tú Linh.

- Anh không muốn làm chứ gì ? được thôi, vậy thì tự đi mà tìm cách khác, chỉ cần không ảnh hưởng tới tôi là được rồi - Tú Linh nhún vai, bắt cần

Bây giờ mới biết, hại người hại mình, nếu hôm đó không cao hứng muốn hành hạ Tú Linh, hôm nay, anh đã không phải như thế này.

Ồ hiền gặp lành, ác giả ác báo, tại sao câu này lại đúng ngay vào lúc này chứ ??????

Bất công, bất công quá !!!!!!!!!!!!!

Cà rốt tía hoa, hành tây cắt hạt lựu, này Lâm Tú Linh , không phải em cố tình làm khó tôi đấy chứ ??? Kiệt Tường khẽ liếc về phía Tú Linh. Xem đi, trong lúc anh đang chinh chiến gian khổ thì ai đó lại đang ngồi vắt vẻo trên thành bếp, tai đeo headphone, mắt nhắm, môi cười, miệng nhắm theo lời bài hát !

Không thèm chấp, không thèm quan tâm.....nhưng trong lòng thực sự là cay cú quá !

Xong !

Kiệt Tường cuối cùng cũng có thể mỉm cười mãn nguyện nhìn thành quả của mình. Rất đẹp nha ! ^^

- Haizz, Li Kiệt Tường, không phải tôi đã chỉ cho anh rất kĩ rồi sao ? Cái gì thế này, xem đi - Tú Linh một tay cầm bông hoa cà rốt của Kiệt Tường, một tay cầm của mình lên so sánh - anh có thấy mức độ đẹp của nó chênh lệch quá nhiều rồi không hả ? Như thế này thì lừa được ai chứ ?

- Ủ, tôi cũng thấy nó chênh lệch nhiều quá ! của tôi, chắc chắn là đẹp hơn rất nhiều !

== _____ ==

- Thôi, bỏ đi, anh đập trứng vào tô đi !

- Há, đập trứng ? Tô á ? - Kiệt Tường cong tay chỉ vào mình

- Không phải anh, là tôi sao ?

- Được thôi, đập trứng thì đập trứng, tôi không tin, mấy cái trứng này lại có thể làm khó được thiếu gia nhà họ Lí !

Hì, thì không làm khó được, nhưng tinh thần phản kháng của mấy cái trứng nhỏ này thì có lẽ là rất cao ^^

Quả thứ nhất, vì quá mạnh tay nên vỏ trứng và lòng trứng gắn bó với nhau trong một khối thống nhất

Quả thứ hai, vì hơi lệch tay, ừm, chỉ một chút thôi, trứng cứ thế, an toàn nơi thành bếp chứ không phải là tô

Lí Kiệt Tường : Mồ hôi chảy ra nơi mai tóc, hai tay run run.....

Lâm Tú Linh : đôi mày nhíu lại, hai tay đập vào đầu.....

Vậy là, loay hoay cả buổi trời, Lâm Tú Linh vẫn phải đích thân vào bếp. Cái bụng cồn cào vì không được ăn khiến cô không thể tiếp tục chịu đựng được nữa.

Giữa người biết làm và người không biết làm chỉ khác nhau ở điểm chủ yếu : nhìn người biết nấu ăn, hẳn sẽ cảm thấy món ăn dễ thương hơn nhiều, căn bếp đẹp hơn nhiều, rau củ ngon hơn nhiều và tâm trạng cũng sẽ vui hơn nhiều ^^

- Kiệt Tường, anh nhìn kĩ một chút đi, món này, phải xào thật nhanh, nếu không, rau củ sẽ nhũn, không ngon đâu. Còn nữa, thứ tự xào cũng phải chú ý nhé, cái này lâu chín hơn, phải cho vào trước.....

Tú Linh vẫn vừa nhanh tay đảo thức ăn trong chảo, vừa kiên nhẫn hướng dẫn nhưng Kiệt Tường lại không thể tập trung vào những gì cô nói, đôi mắt anh, chẳng hiểu vì sao lại cứ dán chặt vào khuôn mặt trắng hồng của cô.

Tú Linh còn nói gì đó, rất nhiều, rất cặn kẽ, nhưng Kiệt Tường lại chẳng thể nào tiếp thu, tâm trí anh, hoàn toàn bị thu hút bởi dáng vẻ của cô lúc này. Tập trung cao độ, dịu dàng.....

Kiệt Tường cứ như thế, khoanh tay trước ngực, dựa người buông thả vào chiếc tủ lạnh cạnh đó, trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc lạ lẫm vô cùng.....

Anh cũng đã có một lần nhìn thấy cô nấu ăn, nhưng hôm đó khác hôm nay, ở cự li gần thế này.....Kiệt Tường chợt tỉnh, nhắm mắt lắc đầu cho xua đi những thứ hỗn tạp đang nhen nhóm trong đầu mình.

Anh đến đây là để học nấu ăn, mặc dù bây giờ, đầu bếp chính vẫn đang là Tú Linh thì anh cũng không được nghĩ lệch lạc nữa.

Tú Linh mà biết anh đang nghĩ gì trong đầu, đang làm gì trong lúc cô ấy nhiệt tình giảng giải thì anh có mà.....híc, đừng tưởng tượng nữa có được không, sẽ là một kết thúc không có hậu đấy !

Cuối cùng thì cũng được ăn, hai cái bụng đã đói đến mức có thể ăn hết toàn bộ thức ăn trên bàn. Rất nhiều món ! Hôm nay, dù không thể theo đúng như kế hoạch ban đầu nhưng so với Kiệt Tường lại vô cùng có lợi, thay vì phải chịu đựng gian khổ thế này, Tú Linh sẽ nấu sẵn cho anh, và chỉ việc hâm lại, dọn ra bàn, chỉ vậy thôi. Haizz, anh thật sự không muốn gian xảo vậy đâu, nhưng mà, hết cách rồi !

Hai người dùng bữa, đến khi ăn xong, theo lí thuyết thì người nấu không có nghĩa vụ dọn dẹp đúng không ? ^^

- Nhưng tôi không biết rửa chén ! - Kiệt Tường cười méo mó

Haizz, như vậy mới nói, giữa lí thuyết và thực hành, luôn có một khoảng cách nhất định !

Vậy là, Tú Linh lại phải xắn tay áo lên, rửa bát ! Có ai đó cảm thấy tội lỗi không vậy ?

Trong lúc Tú Linh rửa bát, Kiệt Tường nhàn rồi, lại cầm cái cốc cạnh đó lên ngắm soi. Cái này, có lẽ là rất được yêu quý, vì nó được cất giữ rất cẩn thận.

Cốc bằng sứ dày, nhưng không hề nặng, điều đặc biệt là trên đó có in hình nhìn rất ngộ nghĩnh. Cô gái này trẻ con thật, anh bật cười.

- Này, anh đang cười cái gì thế hả ?

Choang

Bốn mắt nhìn nhau rồi lại nhìn những mảnh vỡ trên sàn nhà.

Cái cốc đó.....cái đó....là.....

Á

- Kiệt Tường, anh không sao chứ, chảy máu rồi, được rồi, anh ra ghế ngồi đi !

Cảm giác tội lỗi khiến Kiệt Tường chẳng biết phải nói gì, cũng chẳng biết mở miệng giải thích thế nào cho sự vô ý của mình. Cái cốc ấy, hẳn là phải rất quan trọng với Tú Linh. Anh thấy cô thần thờ khi nhìn nó vỡ vụn. Chỉ tại, anh đang nghĩ mông lung, bất ngờ nghe cô gọi nên giật mình, nên.....

Tú Linh không hề nói nặng anh, và bây giờ, cô ấy vẫn đang bôi thuốc cho anh. Vết xước nhỏ này thì là gì chứ, lại cứ nhất định muốn bôi thuốc, so với anh, nó chỉ như bị một chú kiến vô ý nào đó chạm nhẹ vào thôi mà. Nhưng Kiệt Tường vẫn ngồi yên cho Tú Linh muốn làm gì thì làm, không hề nói một chữ nào.....

Là vì anh biết, Tú Linh đang buồn, chuyện gì đó.....

- Kiệt Tường, anh rốt cuộc là làm được gì hả ? chẳng thể tiếp thu nổi cách nấu mấy món ăn đơn giản, không biết rửa bát, nhặt mảnh vỡ thì để bị cửa vào tay, anh thật là....

- Tôi....

- Haizz, cô gái nào lấy được anh, chắc hẳn sẽ là người " hạnh phúc " nhất thế giới !

- Xin lỗi, cái cốc đó, rất quan trọng với em đúng không ?

- Đilen à ? một cái cốc thì có gì quan trọng chứ ?

- Thật không ? Á,..... này, em cố ý đấy à ? - Kiệt Tường bị Tú Linh cố ý ấn mạnh tay, đau đớn trừng mắt lên nhìn cô

Vậy mà ai đó lại dám cười trên ngui anh ! Được rồi, được rồi, là anh có lỗi, nhưng cô lần này thôi đấy !

Chuyện cái cốc và ánh mắt buồn mơ hồ của Tú Linh làm Kiệt Tường trở mình suốt đêm

Cô ấy nói không buồn, nhưng anh không thấy thế. Rốt cuộc là chuyện gì ? Là ai đã tặng cái cốc ấy chứ ?

Lúc có anh, Tú Linh nói không có gì, nhưng có thật là không sao không ?

Cái cô gái ấy, thỉnh thoảng lại làm anh hơi lo, vì những phút trầm tư không báo trước, và lần này, anh cảm giác là ỉnh đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Ngày mai, sẽ phải tìm cho ra cái cốc hết như vậy !

Tay cầm một mảnh vỡ của chiếc cốc, Tú Linh lơ đãng nhìn ra màn trời đen đến đáng sợ.

- Tú Linh, đợi đã !

- Gì thế ?

- Cậu giữ cái cốc này đi.

- Cốc ư ? - Cô bé mở túi, vui vẻ cầm lấy cái cốc có in hình một thiên thần đang cười - Kiến Minh, cậu lấy cái này ở đâu ra thế ?

- Quan tâm làm gì, nhớ giữ cẩn thận đó, cậu mà làm vỡ thì cậu chết chắc

Câu đe dọa ấy làm cô bé bật cười. Ủ, sẽ giữ, như một lời hứa nhé !

Khóe môi bất giác hơi cong lên, nhưng bên mí lại nặng trĩu và ướt nhoe đi. Đã lâu lắm rồi đấy nhỉ, cái cốc này, chẳng biết lí do gì mà nó vẫn còn tồn tại đến ngày hôm nay. Đáng lẽ, nó nên vỡ đi từ lâu lắm rồi mới phải. Bởi vì, lời hứa từ một phía, có gì đâu mà đáng trân trọng chứ ?

Cô bé thiên thần vui vẻ này, sẽ chẳng thể cười nổi nếu biết rằng, cậu bé thiên thần kia đã bay đi xa lắm.....

Chỉ tại một lí do đơn giản thôi, cô chủ của nó, không thể đủ dũng khí để quên đi mọi chuyện, vứt bỏ quá khứ, dù đó chỉ là những kỉ niệm ngây ngô của một thời áo trắng

Dù rất xa.....nhưng.....những kỉ ức ấy, cả vui cả buồn, dù muốn dù không, cũng đã trót lưu lại rồi. Nút delete thì không hiểu sao lại không thể dùng được.....

mà cũng có thể, là vì, không đủ can đảm để nhấn.....

Giọt nước mắt vẫn cứ chưa chút nơi khóe môi đang cười. Đêm buồn, và lòng người u uất.....

6h sáng.....

Lấy hai tay xoa xoa thái dương, Tú Linh khẽ nhủ mảy may nhỏ.

Đêm qua, không ngủ được, lại thức tới tận 3h sáng, mãi mới ngủ thiếp đi được một chút, bây giờ lại tỉnh, trong người thật sự không còn chút sức lực nào.

Nếu như được ước, cô sẽ ước rằng hôm nay không phải đi làm

- Tú Linh !

Giọng nói vừa quen vừa lạ ấy làm Tú Linh sững lại. Không hề quay đầu, nhưng cô biết, ai đang gọi mình. Và cô, thật sự không muốn quay đầu lại.

- Tú Linh ! anh có chuyện muốn nói với em !

- Nhưng tôi không có gì để nói ! - Tú Linh hờ hững

- Chúng ta tìm nơi nào đó ăn sáng được không, anh thật sự muốn gặp em !

- Tôi không muốn- Tú Linh giận dữ hét lên - rốt cuộc phải làm sao anh mới buông tha cho tôi chứ ? Kiến Minh, hôm nay không có Diệp Khang Nhi đi cùng anh sao ? Không phải, lúc nào, anh cũng có cô ta bên cạnh sao, hà cớ gì còn muốn làm khó tôi chứ ?

- Đừng nhắc đến Diệp Khang Nhi ở đây được không, chuyện của chúng ta, không cần phải có cô ấy !

- Chuyện của chúng ta ? Hừ, thật là nực cười, anh kiếm đâu ra cái khái niệm " chuyện của chúng ta " thế ?

- Tú Linh à !

- Làm ơn, đừng bao giờ gọi tên tôi thân mật như thế, cái tên ấy không phải để cho anh gọi đâu - khuôn mặt Tú Linh vẫn lạnh như băng, cô bước qua anh, như hai người xa lạ vô tình gặp nhau trên đường

Nhưng chân cô còn chưa bước qua, cả người đã nằm gọn trong lồng ngực ai đó

Ồ.....

- Đây, anh làm gì thế, mau thả tôi ra, nhanh lên

- Anh sẽ buông em ra nếu như em đồng ý đi với anh

- Anh rốt cuộc là muốn gì chứ ?

- Không muốn gì cả, chỉ có điều, Tú Linh à, anh thật sự thấy nhớ em

Một góc nào đó trong lòng nhói lên, đau không lý do. Anh ta có thể nói nhớ cô, trong khi....

- Được rồi, tôi đồng ý !

Kiến Minh hài lòng nói lỏng tay, dù những lời Tú Linh nói không có câu nào là nhẹ nhàng, nhưng anh biết, đó là cái giá anh phải trả. Cho những nông nổi nhất thời, và cho cả những sai lầm trong quá khứ.....

- Tài xế Trương, đi thôi

- Cô chủ, đi đâu ạ, về nhà hay là tiếp tục đi theo hai người kia

- Về nhà - cô gái ngồi trong xe gạt lên, ánh mắt hung dữ đến đáng sợ

Cô thật sự muốn dùng tay nắm vỡ kính chiếu hậu của xe ô tô, nơi có hai người đang đi cạnh nhau.

Lâm Tú Linh, cô sẽ không bao giờ thắng được tôi đâu ! Không bao giờ !

- Anh nói đi, chuyện gì ?

- Chúng ta.....quay lại như trước kia được không ?

- Haha - Tú Linh đau xót cười nửa miệng - quay lại như trước kia, trước kia, chúng ta có mối quan hệ nào đó hay sao chứ ?

- Chuyện lúc đó, thật sự là có hiểu lầm, anh.....

- Dù sao thì đó cũng là chuyện của quá khứ, anh không cần phải nhắc lại, bởi vì, tôi thật sự không muốn nhớ. Cứ coi như, chưa bao giờ quen biết nhau, vậy là được.

Nhìn bóng Tú Linh khuất dần sau cánh cửa, Kiến Minh chỉ biết lặng người đi. Anh mãi mãi, không bao giờ được là bạn cô nữa.....

.....và đã không thể là bạn, thì một mối quan hệ đặc biệt nào đó cũng không bao giờ có cơ hội tồn tại.....

Phải khó khăn lắm, Tú Linh mới không để những giọt nước mắt rơi trước mặt Kiến Minh. Anh ta, không có tư cách nhìn thấy cô yếu đuối, bởi vì, chính là vì anh ta, hôm nay cô mới phải khóc như thế này.

Hiểu lầm ư ? quay lại như trước kia ư ? Hừ, thật là trêu ngươi ! làm sao lại có thể là hiểu lầm, làm sao lại có thể quay trở lại như trước kia khi chính anh ta đã cầm dao, đâm cho cô một nhát, làm cho người ta có cơ hội cười nhạo cô ?

Tại sao anh không biết rằng, một khi hoa đã tàn thì mãi mãi không thể rực rỡ như trước nữa

Tình cảm, một khi đã rạn nứt, không thể nào trở về như trước được nữa.....

Dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa.....

Huống hồ gì, bây giờ, cái tên Kiến Minh chỉ làm cho tim cô đau nhói.....cô hoàn toàn chắc chắn rằng, mình không giống như Hiểu My, Hiểu My không biết mình vẫn yêu Minh Kỳ, nhưng cô, cô biết mình không hề yêu Kiến Minh nữa

- Tú Linh ! Tú Linh - một chị đồng nghiệp hươ hươ tay trước mặt Tú Linh - em làm sao thế, nghe điện thoại kia

- À, vâng, cảm ơn chị ! - Lúc này, tâm hồn treo ngược cành cây của cô mới trở về với thực tế - Alo

- Là tôi, Kiệt Tường, thưa nay, em có rảnh không ?

- Không rảnh - câu trả lời phát ra mà không mất lấy 1s suy nghĩ

- Nay !

- Có chuyện gì ?

- Chuyện quan trọng ? Em làm gì mà không rảnh chứ ?

- Gặp đối tác

- Ở đâu ?

- Ủm, nhà hàng.....

- Được rồi, tôi sẽ tới đó, xong chuyện, tôi sẽ gặp em

- Nay ! Kiệt Tường, khoan đã, nay !!!!!!!!!!!

Tôi có nói là muốn gặp anh sao ? (O _____ o)

Đặt điện thoại qua một bên, Kiệt Tường mỉm cười nhìn chiếc cốc sứ trên bàn

Dù hoa vẫn không giống lắm, nhưng nhìn chung là tạm ổn. Chiếc cốc này, là đích thân anh tìm kiếm. Là Li Kiệt tường anh đấy, không phải là thư kí của anh đâu !

Hi vọng, Tú Linh sẽ thích nó !

Nhưng mà khoan đã, anh đang làm cái gì chứ ? Chỉ vì một cái cốc của một cô gái mà lãng phí mất một buổi sáng, giờ này lại đang suy nghĩ xem phải nói thế nào để người ta không chấp nhất lỗi lầm đã qua. Không nhầm chứ ? Thức ăn hôm qua, thật sự là không có vấn đề gì chứ ? ^^

Kiểm tra lại tài liệu lần cuối cùng, Tú Linh hít một hơi sâu, đem theo túi xách đến chỗ hẹn. Hôm nay, là ngày Diệp Khang Nhi kí hợp đồng với công ti cô, thật sự thấy hơi nặng nề.

Chuyện lúc sáng, thật sự là không thể coi như không có gì.....

Lúc Tú Linh đến chỗ hẹn, Diệp Khang Nhi đã ngồi đợi từ bao giờ. Hôm nay, thảo nào thời tiết u ám đến thế, Diệp Khang Nhi lại có thể đến trước cả cô.

- Xin lỗi, tôi đến trễ

Diệp Khang Nhi liếc mắt về phía cô, một cái nhìn không hề có chút thiện cảm nào. Bên ghế đối diện, Kiến Minh cũng đang nhìn cô, không khí có chút không được tự nhiên, chuyện lúc sáng.....

- Lâm Tú Linh, tôi quên nói cho cô biết, hợp đồng này, tôi quyết định không đồng ý nữa, thật xin lỗi vì đã không báo trước cho cô.....

- Khang Nhi à, em nói gì thế ? - Kiến Minh gần như không tin vào tai mình được nữa, tại sao lại có thể thay đổi quyết định nhanh như vậy ?

Không hiểu sao, Tú Linh lại có thể bình tĩnh như bây giờ, cứ như cô sớm đã biết trước kết quả này vậy. Giương mặt không hề biến sắc, nhưng chỉ mình cô mới biết, những ngón tay đang đặt dưới bàn đang bắt đầu run lên vì giận.

Diệp Khang Nhi, cô ta đang ngang nhiên cười nhạo cô.....

Cô ta, thật sự là đang nhìn cô khiêu khích.....

Tú Linh co chặt năm ngón tay, cố giữ để mình không đứng lên, đánh cho Diệp Khang Nhi một cái

- Lí do là gì ? có điểm nào khiến cô Diệp không hài lòng sao ?

- Chẳng sao cả ! Chỉ là vì.....- Khang Nhi bỏ dở câu nói giữa chừng, quay đầu về phía Kiến Minh, rồi lại nhanh chóng tặng cho Tú Linh nụ cười khinh người đáng ghét - tôi

thích như vậy !

Chỉ là vì tôi thích như vậy thôi sao ?

- Vậy tại sao cô không nói như vậy ngay từ đầu, cô có biết.....

- Phải, là vì hôm nay tôi mới có ý định này, Lâm Tú Linh ạ. Nếu như không phải vì cô cố tình chọc giận tôi, tôi sẽ không quyết định như vậy đâu ?

- Tôi chọc giận cô ?

- Khang Nhi, em thôi đi, em đang làm gì thế hả ?

- Anh im đi ! Kiến Minh, một phần chuyện này, không phải cũng là nhờ anh sao ? Lâm Tú Linh, tôi phải nói rõ ràng cho cô biết, đừng nghĩ cô có thể làm gì cũng được, Kiến Minh không còn yêu cô đâu....

- Diệp Khang Nhi ! - Kiến Minh gần như là bật dậy khỏi ghế - .....những lời nói này, anh sợ sẽ làm cho Tú Linh.....

.....Không phản ứng ????

Cô ấy....không hề có phản ứng gì ?

Tú Linh khoanh hai tay trước ngực, ngả người ra ghế, nhìn Khang Nhi cười cợt : Vậy thì hãy hỏi Kiến Minh xem, anh ấy có yêu cô không ?

- Cô .....

- Tú Linh ? - Tiếng gọi chen ngang này, không thể là ai khác ngoài Kiệt Tường - em xong chuyện rồi chứ ?

- Ừm, xong rồi !

- Vậy thì đi thôi. A, khoan đã, đây là.....?

- Là đối tác ! Đây là cô Diệp Khang Nhi, và đây là anh Kiến Minh

Một vài hành động xã giao thông thường, cái tên Lí Kiệt Tường chẳng có gì xa lạ, hơn nữa còn là có quan hệ hợp tác lâu năm với gia đình cô, nhưng điều khiến Khang Nhi băn khoăn là mối quan hệ giữa Tú Linh và anh. Tại sao lại có vẻ thân thiết như vậy ?

Trong lúc Khang Nhi quan sát tình hình thì Kiến Minh lại hoàn toàn không thể nói được câu nào. Không lẽ nào....

- Hai người là.....? - câu hỏi của Khang Nhi như tháo gỡ những nút thắt đang tồn tại trong Kiến Minh

- Chúng tôi là...

- Anh ấy là bạn trai tôi ! - Lúc Tú Linh nói câu này, ánh mắt vô cảm hoàn toàn là hướng về phía Kiến Minh

Hả ? Bạn trai ?????

- Haha, bạn trai, đúng rồi, là bạn trai ! - Kiệt Tường nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tú Linh thì không hiểu sao lại gật đầu đồng ý, con tiểu yêu này, chắc chắn là có lí do riêng, nhưng anh thật sự bất ngờ, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên anh bị một cô gái ngang nhiên gần cho cái mác bạn trai mà không hề báo trước thế này, đúng không ? Nếu được nói với Tú Linh một câu lúc này, anh sẽ nói ngắn gọn, súc tích thôi : Tú Linh này, sao tôi không biết em đã yêu tôi nhỉ ? ^^

- À, ra vậy, thì ra hai người là, à, thật đẹp đôi, đúng không Kiến Minh ?..... Kiến Minh ?

- À, ừ....

Ừ, nghĩa là, những gì Tú Linh nói lúc sáng, không phải là vì vẫn còn đang giận anh, là cô ấy thật sự không còn chút tình cảm gì với anh.....

- Vậy chúng ta đi thôi, Kiệt Tường !

Tú Linh khoát tay Kiệt Tường, đi ra khỏi nhà hàng, phía sau, vẫn còn một ánh mắt đang nhìn theo họ. Nhưng điều cô muốn chính là như vậy, chỉ cần như vậy là được rồi đúng không ?

- Lâm Tú Linh, cô thật sự không tin những gì tôi nói ?

- Tại sao tôi phải tin cô ? - Tú Linh ném cho Khang Nhi cái nhìn chán ghét rồi quay lưng đi

- Khoan đã, tôi đã nói muốn Kiến Minh đi du học cùng tôi, anh ấy đã đồng ý, được, nếu như cô chắc chắn là anh ta yêu cô nhiều như thế thì tôi nghĩ anh ta sẽ không đồng ý với tôi đâu, tiếc thật !

Không cần biết là vô tình hay cố ý thì những lời nói vừa rồi của Khang Nhi cũng làm cho Tú Linh thấy ngẹn thở vô cùng.

Và kết quả.....cô không cần phải nhớ đâu đúng không ? Tú Linh cô hoàn toàn không suy diễn lung tung, không làm khó, không ép buộc phải lựa chọn, cô chỉ hỏi anh có thể yêu cô mãi không thôi, và chính Kiến Minh nói muốn chấm dứt mọi chuyện, nói.....

- Lí Kiệt Tường, chúng ta đi uống rượu đi !

- Hà ?

Lời còn chưa kịp nói hết thì Kiệt Tường đã bị Tú Linh nắm tay kéo đi. Lại thế nhỉ ? không phải nên là hoàng tử nắm tay nhân vật nữ chính của mình mới đúng chứ ? A, khoan đã, hi, anh nhầm, nhầm rồi, ai là nhân vật chính của ai chứ ?

Điên mất !

Quán rượu một đêm se lạnh đông đúc hơn mọi ngày, hoặc cũng có thể là vì hôm nay, tâm trạng ai cũng không ổn hơn mọi ngày.

- Anh không uống à ? Tôi mời mà ! - Tú Linh liếc mắt nhìn Kiệt Tường, hỏi cho qua chuyện mà không cần chờ đợi câu trả lời đã rót thêm rượu vào li của mình.

- Lâm Tú Linh, em sao thế hả ? Lại còn mời tôi uống rượu, lí do là gì ? lúc này, còn nói tôi là.....bạn trai - không thể tin được là Kiệt Tường anh lại có lúc ngập ngừng khi đánh vần hai cái chữ này, nhưng thật sự là hơi khó nói, mà chẳng biết lí do tại sao.

- Chứ anh muốn sao ? bạn gái à ?

Phụt !!!!!!!!!!!!!

Ngum rượu chưa trôi qua cổ họng đã phải ngậm ngùi nói lời chia tay ^^

Kiệt Tường dờ khóc dờ cười, ôm cổ họ sặc sụa .

Cái cô gái này, thật là....

Nhưng Tú Linh dường như không có ý định chọc giận anh, ánh mắt vẫn lơ đãng vào chai rượu trong suốt đã vơi đi một nửa.

- Đừng uống nữa Tú Linh, tôi vẫn có chuyện quan trọng cần giải quyết với cô, đi thôi !

- Khoan đã, khoan....

Và dù có khoan hay không khoan thì một khi Kiệt Tường đã muốn, chẳng ai ngăn cản được anh....

- Cái này..... - Kiệt Tường chìa ra trước mặt Tú Linh một túi giấy màu hồng dễ thương

Một chiếc cốc !

Một cô bé đang ôm gấu bông, cười vui vẻ !

Tú Linh nhoen miệng cười, chua chát....vì khóe mắt cô bây giờ, đã ướt....

Ừm

Chiếc cốc biến mất trong hồ nước

- Đây....là lời hứa của tôi và anh ta.....từ ngày xa xưa lắm....

Giọng nói cứ bị ngắt quãng bởi những giọt nước mắt, ghé đá im lặng, Kiệt Tường chỉ biết lặng người nhìn Tú Linh, và nghe cô nói

Trong lòng bỗng chốc thấy khó chịu, giận dữ...Nhìn cô gái bên cạnh mình, Kiệt Tường chẳng hiểu mình nghĩ gì, chỉ là anh muốn làm theo trực giác một lần, choàng tay qua vai cô, một cái ôm rất khẽ....

Người như thế không xứng đáng với em đâu, hãy tin tôi, cô bé ạ.....

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương Ngoại Truyện

Bao nhiêu bản nhạc có trong đĩa đã được bật hết, Kiệt Tường xoay người sang nhìn cô gái đang ngủ thiếp trong xe. Bất giác lại có cảm giác rất lạ. Hạnh phúc và bình yên. Ừ, lần trước cũng thế này nhỉ ? Cũng uống rượu hơi say rồi mệt mỏi mà tựa vào thành xe. Anh còn nhớ rất rõ, lần trước, là chính anh đã phá đám giấc mơ của cô, ừm, thật là có lỗi quá ^^

Nhưng lần này sẽ không như thế nữa, anh vẫn đang chạy xe rất chậm, anh muốn được nhìn cô ngủ như thế này. Tiếng động cơ không còn, một bản nhạc nhẹ nhàng vẫn đang diễn ra, Kiệt Tường chống tay, chăm chú quan sát. Nhìn cô bé này ngủ thật là thích, đôi mi cong vút, giấc ngủ an lành đến mức không hề phòng bị. Nghiêng người qua một chút, cúi người xuống một chút, dịu dàng một chút.....anh đã nói rồi phải không, cô ngủ mà không hề phòng bị, một nụ hôn thì có khó gì chứ ? ^^

Này, tiểu yêu à, hình như anh yêu em mất rồi, thật đấy !

Và chỉ giây sau đã bối rối gãi đầu gãi tai : không, làm sao tôi lại yêu em được, không thể, không thể !

*****

- Lí Kiết Tường, anh sẽ đồng ý yêu em chứ ?

- Cái gì, ai cơ ? không đòi nào - Kiết Tường xua tay cười khẩy mĩa mai, một tay gạt đi hai tay Tú Linh khỏi cánh tay mình

Cô chỉ còn biết đau khổ đứng nhìn anh đi thật xa, thật xa.....

- Kiết Tường à, đừng đi mà !

Bóng tối cứ ngày càng bủa vây lấy cô gái bé nhỏ tội nghiệp, giọt nước mắt lăn dài trên đôi má ửng hồng.....

ÁAAAAAAAAAAAAAAAAA

Giấc mơ kì lạ làm Tú Linh choáng tỉnh, hai bên trán, mồ hôi ướt cả mai tóc.

Cô.....cô vừa mơ thấy ác mộng !

Lí Kiết Tường, cô, anh ta.....(=_____ =). Thôi, bỏ đi, dù sao thì đó cũng chỉ là một con ác mộng

Tiếng đồng hồ reo inh ỏi, đã 7h rồi sao ?

Trời ơi, làm sao cô vào nhà được thế nhỉ ? Kí ức trong đầu giờ đây không còn gì ngoài một chữ đau

Không đau mới lạ đấy, chưa bao giờ uống nhiều như thế, lại không phải là rượu vang nữa chứ ? Chẳng biết, hôm qua, dũng khí của cô ở đâu mà bùng phát mạnh mẽ như thế.

Hì, mạnh mẽ tới mức có thể tỏ tình với Lí Kiết Tường trong giấc mơ ^^ . Tú Linh vừa uống một ngụm nước, vừa nhớ lại giấc mơ kì cục vừa rồi, chỉ biết tự mình cười mình. Hay thật, lại có lúc cô tỏ tình với Kiết Tường lại còn bị anh ta bỏ rơi nữa cơ đấy. Đúng là mọi chuyện không có thật ở thế giới này đều có thể tồn tại trong những giấc mơ. Anh ta mà biết cô đã mơ gì thì chắc chắn sẽ bỏ lăn ra đất, ôm bụng cười, và còn cả.....sẽ hạnh phúc đến mức ngất đi ! Trong giấc mơ của cô, anh ta cao ngạo thế còn gì ^^

Tin nhắn

Là của Kiết Tường

- Dậy chưa thế hả ? Nếu dậy rồi thì ăn đi, đừng có nghĩ về tôi nữa !

(O _____ o) Haha, "đừng có nghĩ về tôi nữa", đồ ảo tưởng ! - Tú Linh mè nheo, lè lưỡi nhìn.....cái điện thoại ! ^^

Trên bếp đã để sẵn một tô cháo, chắc là anh ta rồi, chu đáo thật ! Tú Linh nghĩ thầm trong đầu rồi mỉm cười vui vẻ. Tên Kiết Tường đó, ừm.....không xấu chút nào ! Ngoài Hiểu My, ừm.....anh ta.....là người đầu tiên nhìn thấy cô khóc.

Khoan đã, khóc ư ? Hình như hôm qua, anh ta, ôm cô ?

Ôm ? Ôm ? AAAAAAAAAA

Tú Linh ơi là Tú Linh, thật mất mặt mà ! tại sao lúc nào ở bên cạnh anh ta cũng như thế chứ. Một lần ở tiệm kem, đã tự dạn lòng là không bao giờ thế nữa, vậy mà bây giờ lại.....híc, không phải chứ ? Thật mất hết hình tượng !

Nhưng mà, tại sao cô lại như thế ? Thật sự là, bên cạnh Kiết Tường, cô mới thật sự là cô !

Bỏ đi, bỏ đi, không được nghĩ bậy bạ nữa - Tú Linh thở dài, cốc nhẹ vào đầu mình - Cho chừa cái tội nghĩ linh tinh đi !

Trong lúc Tú Linh cốc đầu mình, ở một tòa nhà cao tầng, có một người khác cũng đang ở trên mây ^^

Một nụ hôn vụng trộm...và bây giờ thì nó hại anh thế thảm như thế này đây. Haizz.....

Bây giờ anh mới phát hiện ra.....ừm, cái gì, không minh bạch thì sẽ làm cho lương tâm người ta cắn rứt. Cảm giác này, thật sự là...ừm, là, rất.....vui. Không biết cô gái ấy có biết là anh đã hôn cô không nhỉ ?

Dù có cắn rứt thì vẫn cứ thấy vui vui,cảm giác này..... làm sao thế nhỉ ?

Chưa gì hết đã thấy nhớ ai đó kinh khủng, cảm giác này....là như thế nào chứ ?

A, điên mất !

- Alo, ai đấy ạ ?- Tú Linh áp điện thoại vào tai, tay bận rộn lục tìm tài liệu

- Ai đấy ạ ? Đây, em lưu tên tôi trong điện thoại là gì vậy hả ? - Kiết Tường thoáng chút bức bối, tại sao lại không biết là anh gọi chứ, đừng nói là không thèm lưu số anh đấy ?

- À, là Lí Kiết Tường sao ? ừ, xin lỗi, tôi không nhìn màn hình, mà này, có chuyện gì chứ ? từ sáng tới giờ, anh gọi cho tôi bao nhiêu lần rồi hả ?

Bao nhiêu lần á ? ơ ? mấy lần nhỉ ?

- Đây, Lí Kiết Tường, có phải anh rảnh quá nên tìm cách phá tôi không, tha cho tôi đi, tôi bận lắm, gác máy đây !

- Đây, khoan, khoan đã, này.....

Tôi còn chưa biết em lưu tên tôi là gì trong điện thoại cơ mà ? sao lại gác máy như thế chứ ?

Rốt cuộc là em lưu tên tôi là gì ?

Câu hỏi nêu ra, không tìm được câu trả lời khiến Kiệt Tường bức bối không yên, vò đầu bứt tóc.

Bên kia màn hình, có một người cũng đang vò đầu bứt tóc, dứ dứ nắm đấm về phía điện thoại. Chỉ tại một cuộc gọi không đúng lúc, cô quên mất mình đang tìm gì. Gọi cô toàn vào giờ làm việc, chắc chắn là cố tình trả đũa cô mà !

*****

Một ngày một mỗi.....

Lê đôi chân đã mất hết sức lực lên từng bậc thang, Tú Linh thật sự chỉ muốn ngã quỵ xuống đất, bao nhiêu công việc của một tuần dường như dồn lại trong một ngày, tăng ca tới giờ này mới xong, bụng đói cồn cào, tay mỏi rã rời.....bây giờ, cô chỉ ước gì mình được ngủ một giấc, thật lâu.....

Á

Người đang đứng vô duyên trước cửa nhà làm Tú Linh giật mình, suýt nữa thì.....

Ơ ? Kiến Minh ? anh ta ....?

- Tú Linh, em phải làm việc muộn thế này à ? đã ăn gì chưa ?

Bỏ qua những lời hỏi han, quan tâm ân cần đó, Tú Linh hờ hững nhìn anh, lạnh nhạt

- Cảm ơn, tôi rất tốt. Bây giờ thì anh biết rồi đấy, tôi muốn vào nhà.

- Khoan, khoan đã.....Có chuyện này, anh muốn hỏi.....Em, thật sự là.....không còn yêu anh nữa ? - ánh mắt Kiến Minh cố nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng chỉ anh mới biết, thật sự, để nhìn cô như thế này, anh đã phải cố gắng biết nhường nào, anh thật sự rất sợ, sợ một tiếng không nơi cô.

Cho nên, Tú Linh à, em làm ơn, đừng thừa nhận như thế cô được không ?

- Không !

Bàn chân dường như không thể đứng vững được dù ở đây, giờ này, không hề có trận động đất nào. Tú Linh đã trả lời anh, câu hỏi mà bấy lâu nay anh mong muốn được nghe câu trả lời từ chính cô. Bao lâu nay, anh vẫn không thể quên cô, sự thật là vậy, nhưng anh đã phạm một sai lầm nghiêm trọng thật rồi, đáng lẽ ra, ngày đó, không được buông tay cô ra, dù bất cứ giá gì đi nữa thì cũng không được để cô quay lưng lại với anh....

Tú Linh nói câu này, không hề tránh né cái nhìn dò xét của anh, thì bảo anh làm sao có thể tiếp tục dỗ ngọt mình rằng một ngày nào đó sẽ được cô tha thứ đây ?

Đáng lẽ ra ngay từ đầu đã không nên vì sự nghiệp mà bỏ cô một mình ở đây, lại còn nói những lời làm cô tổn thương. Bây giờ thành công rồi, người anh yêu thương nhất không muốn bên cạnh anh, tất cả mọi thứ trong phút chốc bỗng trở nên vô nghĩa.

- Vậy, em yêu.....Kiết Tường ?

- Đúng vậy, anh ấy là người tôi yêu, thật sự !

- Tú Linh à, em.... - Kiến Minh đưa tay nắm lấy đôi bàn tay thon dài của Tú Linh, như sự níu kéo cuối cùng

Cô không đẩy tay anh ra như mọi lần, chỉ nhìn anh lạnh lùng, và vô cảm. Và anh thật sự là không thể chịu được cái nhìn này. Ánh mắt này, không phải là lần đầu tiên cô nhìn anh như thế, nhưng lần này, nó vẫn làm anh nhói đau...và đôi tay, không cần đôi tay khác đẩy ra thì vẫn tự động buông ra .

Một cái buông tay, thay cho một dấu chấm hết.....

Cạch

Cánh cửa phòng đóng lại, Tú Linh ôm ngực hít một hơi dài. Nhìn qua tấm kính mờ, bóng dáng Kiến Minh khuất xa dần. Cảm giác lúc nhìn người ta đi lúc nào cũng thật khó chịu, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy rất an tâm, như biết chắc rằng mình đã làm rất tốt. Phải, cô đã làm rất tốt.....

Kể từ nay, mọi thứ mới chính thức bắt đầu.....

*****

Kiệt Tường hẹn Tú Linh ở một nhà hàng sang trọng, là anh muốn mời cô dùng cơm trưa

- Haizz, tôi chắc chắn là không đắc tội gì với anh đấy chứ Lí Kiệt Tường - vừa bỏ túi xách xuống ghế, Tú Linh đã cười trêu chọc

Kệ cô đấy, anh đây rộng lượng bao dung, chẳng thèm đòi co cãi vãi, Kiệt Tường nhún vai bỏ qua, nếu mà cô không cười như thế, với anh xem ra lại không quen nổi.

Và nếu mà cô không cười như thế, anh sẽ thấy thiếu thiếu cái gì đó....rất quan trọng.....

- Tú Linh, em ăn đi !

Tú Linh đang chuẩn bị cho miếng thịt vào miệng lập tức bị lời nói dụ dỗ của Kiệt Tường làm cho nghẹn lại

Haha, " Tú Linh, em ăn đi " ??? Nếu mà không phải đã ngồi ở đây hơn 10 phút, cô có lẽ sẽ tưởng mình ngồi nhầm bàn, ăn nhầm với người lạ mất (= _____ =)

- Kiệt Tường à ? Anh nói thật cho tôi biết đi, rốt cuộc là tôi lại làm gì đắc tội với anh vậy ? A, hay là, mẹ anh phát hiện ra chuyện gì rồi à ? Không đúng, kế hoạch hoàn hảo như thế, làm sao lộ được ! Hay là.....

(O___o)

- Này, Lâm Tú Linh, em thật là kì lạ, tự nhiên lại ngồi đây suy đoán lung tung. Tôi đang mời em ăn thôi mà, sao phải căng thẳng như thế chứ ? - Lần này, cô làm anh phật ý thật sự rồi đấy nhá

- A, thế à, hi, thật ngại quá, anh như thế này, tôi...haha, thật sự là dị ứng quá , haha

Haha ? đồ ngốc ! em chỉ biết cười ngốc nghếch thế thôi à ? Tôi, Li Kiệt Tường tôi đang cố tình quan tâm em đấy ! Con tiểu yêu ngốc nghếch này ! Lại có thể suy diễn ra bao nhiêu lí do trên đời, lí do đơn giản như thế lại không thể nghĩ ra.

- Em, vói.....tên Kiến Minh đó.....- câu nói của Kiệt Tường ngập ngừng rồi bị bỏ lửng giữa chừng

Tú Linh đương nhiên hiểu anh muốn hỏi cô điều gì, và không hiểu sao cô lại ngẩng lên nhìn anh, mỉm cười dịu dàng.

- Ổn cả rồi !

- Anh ta làm sao lại có thể buông tay em như thế....lần trước, tôi thấy.....

- Tôi nói là tôi yêu anh !

- À, hóa ra là.....Hà ?

Nhìn vẻ mặt ngây ra của Kiệt Tường, Tú Linh bật cười rồi nâng ly rượu vang lên, nhìn Kiệt Tường hối lỗi

- Kiệt Tường à, thành thật xin lỗi, lại lợi dụng anh mà không xin phép. Nhưng tôi thật sự hết cách rồi. Thật sự thì tôi cũng không muốn như thế này đâu . Nhưng anh yên tâm đi, sẽ không có bất kì rắc rối nào xảy ra nữa đâu, tôi xin hứa, sẽ không lặp lại chuyện này lần nữa đâu. Tôi biết chứ, nếu để báo chí viết bậy bạ thì sẽ rắc rối cho anh, cho nên.....

- Tôi cũng vậy !

- Hà ? cũng vậy ? chuyện gì ?

- À, là.....ý tôi là, tôi cũng không muốn gặp phải mớ rắc rối như thế này, cho nên, tốt nhất là cô liệu hồn đấy, tôi mà bị nổi tiếng vì mấy cái tin tình ái vớ vẩn với cô là không xong với tôi đâu đấy !

(=___=) Biết rồi, biết rồi ! Biết ngay mà, anh thì làm gì có chuyện nhẹ nhàng cảm thông cho tôi cơ chứ ? Sớm biết thế này đã không thật thà khai ra mọi chuyện với anh - Tú Linh cúi đầu, lén lút nhìn Kiệt Tường bĩu môi và trong lòng thì không ngừng than trách mình quá lương thiện ^^

Dù đã biết rất rõ như thế, nhưng không hiểu sao lại thấy một chút hụt hẫng len lỏi vào trong tim.....

Đối diện với cô, một khuôn mặt nóng bừng, làm gì thế không biết. Đáng lẽ là anh định nói là anh không để ý mà. Sao lại thành ra thế này chứ ?

Ôi, trời ơi, ai đó đánh cho anh một cái đi, sao lại thấy khó thở thế này chứ ?

Đã hai hôm nay, Kiến Minh như người mất hồn.

Không đến công ti, quần áo lười thôi, cơm nước không thêm quan tâm tới, người chỉ nồng nặc mùi rượu.

Phải, anh đang chán đời lắm, kể từ khi rời khỏi nhà Tú Linh, anh không thể tập trung vào chuyện gì, mọi thứ như rời khỏi quỹ đạo, rối rắm, và mờ mịt

Xung quanh anh, giờ này, chẳng có ai nữa thật rồi.

Điện trong phòng bật sáng, Khang Nhi tựa cửa nhìn anh

- Kiến Minh, anh muốn như thế này bao lâu nữa ? Là vì Tú Linh sao ?

Kiến Minh không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn lơ đãng ra ngoài bầu trời đen kịt. Không khí ngột ngạt đến không thở được, chỉ còn nghe tiếng côn trùng vang lên nhức nhối.

Suy nghĩ mấy ngày liền, chỉ một vấn đề, cuối cùng, khi tinh thần đã ổn định, Kiến Minh quyết tâm không để bản thân hối tiếc thêm nữa.

Anh biết rất rõ mình cần gì, và chắc chắn, sai lầm trong quá khứ sẽ không được tiếp tục nữa. Dù cơ hội còn lại không nhiều, anh cũng muốn bản thân mình cố gắng. Cố gắng để không bao giờ phải ân hận vì mình đã từ bỏ quá sớm.

Đứng trước gương, tay chỉnh sửa lại cổ áo, Kiến Minh nghiêm túc đến đáng sợ " Tú Linh à, anh sẽ không từ bỏ em đâu "

Tại một ngôi nhà đầy hoa và nắng.....

Hiệu My mở mắt, nắng sớm tràn vào căn phòng, đẹp lung linh. Trên eo cô, đôi bàn tay ấm áp của Minh Kỳ vẫn đang ôm chặt. Hiệu My mỉm cười thật hiền, xoay người nhìn khuôn mặt thật gần của anh. Anh vẫn đang ngủ rất say. Hiệu My áp người vào lồng ngực rộng lớn, lắng nghe từng nhịp đập nơi trái tim anh, một cảm giác bình yên đến lạ. Hiệu My ngẩng đầu, thật nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn thật nhẹ, thật nhẹ....

Cặp mày Minh Kỳ khẽ phản ứng, khóe môi cong lên dần, vẽ thành một nụ cười vui vẻ. Mắt anh vẫn đang nhắm nghiền nhưng vòng tay thì ngày càng siết chặt.

Hiệu My giật mình, thoáng bối rối như bị phát hiện làm chuyện xấu, vội vàng nhắm nghiền mắt, vờ ngủ.

Nhưng hình như ai đó cố tình không biết đến khuôn mặt đang dần ửng đỏ của cô, nhất định không buông tha

- Anh không phiền nếu em tiếp tục hôn lên anh đâu !

Haha, hôn lên, hôn lên ! Hiệu My thật sự chỉ muốn trốn trong chăn để không phải nhìn thấy khuôn mặt anh lúc này, không cần nhìn cũng biết là đang cười. Thật bất công mà, tại sao anh lại tỉnh lúc đó chứ ?

Minh Kỳ vui vẻ, cúi đầu hôn cô, không quên kèm theo một câu làm Hiệu My ngượng ngùng : Mèo à, em thật không có năng khiếu làm chuyện xấu !

Phải rồi, là vì em là người có thiên lương trong sáng, đương nhiên là không thể làm chuyện xấu được rồi, thật không giống như ai kia !

Hiệu My định ngồi dậy, nhưng lập tức bị một bàn tay mạnh mẽ kéo cô lại, cô chỉ còn cách vô lực ngã nhào vào lòng anh.

- Còn sớm mà, ngủ thêm một chút đi !

- Không được !

- Gì mà không được chứ ! Hôm nay em thử đi làm sớm xem, anh sẽ trừ lương em đấy ! - Minh Kỳ phật ý, giận dỗi

(O ____ O) đi làm sớm sẽ bị trừ lương á ????

- Hôm nay em có hẹn thật mà, anh mau thả em ra đi ! - Hiệu My nhỏ giọng dụ dỗ

- Hẹn sao ?

- Phải, hôm nay, em có hẹn với Kiệt Tường, hôm qua đã nói với anh rồi thôi ! Haizz, anh chỉ ậm ừ cho qua chuyện thôi đấy à ?

Phải rồi, tối hôm qua, Hiệu My có nói với anh chuyện này, mà có lẽ, vì anh buồn ngủ quá nên quên mất . Có một người nào đó lập tức sa sầm nét mặt. Là hẹn với Lí Kiệt Tường sao ? tên đáng chết này, chưa thông qua anh đã dám tự ý hẹn gặp con mèo nhỏ của anh. ^^

Tuy vậy, Minh Kỳ vẫn an phận buông Hiệu My trong luyến tiếc. Ai bảo anh tấm lòng rộng lượng bao la ?

Cuộc gặp gỡ với Kiệt Tường làm Hiệu My thật sự băn khoăn.

Cô dám chắc là Kiệt Tường thích Tú Linh, thế mà anh nhất định không chịu thừa nhận, một mực phủ định. Haizz, nhắc đến Tú Linh, cô nhìn thấy rất rõ sự thay đổi tâm tình một cách đột ngột của anh, vậy mà còn dám nói không thích. Thế nhưng, khi hai kẻ ngốc chưa nhận ra nhau giữa biển người bao la rộng lớn thì phải làm sao nhỉ ?

- Em đang nghĩ gì thế ? - Minh Kỳ vòng tay từ phía sau, ôm gọn Hiệu My vào lòng

Cô hơi giật mình vì đây là công ti, thật sự không muốn bị ai nhìn thấy, nhưng dù thế thì cũng chịu thôi, cô có lên tiếng thì Minh Kỳ sẽ chịu nghiêm túc như lời cô nói hay sao ? Một sự thật đau lòng nhé : không bao giờ đâu !

- Anh có nghĩ Kiệt Tường thích Tú Linh không ?

- Ừ, có !

- Sao anh chắc chắn như thế được ?

- Điều đó là đương nhiên rồi mà ! - Minh Kỳ cười cười - mà em đang nghĩ về chuyện của hai người đó à ?

- Em rất muốn Tú Linh sớm tìm được nhân duyên của mình, và cả Kiệt Tường nữa. Em có cảm giác hai người đó....em rất muốn thử, nhưng lại không biết làm cách nào.

- Ngốc ạ - Minh Kỳ cốc đầu Hiệu My thật nhẹ - hỏi anh thì không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy rồi !

Mắt Hiệu My lập tức sáng lên : " anh biết cách ? "

- Đương nhiên !

- Vậy thì..... - Hiệu My nhìn Minh Kỳ, chờ đợi kế hoạch thiên tài của anh

- Không nói cho em biết !

- Anh....

- Muốn anh nói cho em nghe cũng được thôi..., Minh Kỳ nhip nhip ngón tay trò đang đặt trên má, nhìn Hiệu My cười cười

Nụ cười này, là ý gì ?

Minh Kỳ à, anh thật là.....cơ hội ! Nhưng vì bạn bè, Hiệu My đành chấp nhận hi sinh bản thân mình, mi một cái rất nhẹ lên má Minh Kỳ.

Mục đích đạt được, anh mới hài lòng nói cho cô nghe kế hoạch để kiểm tra xem Kiệt Tường có thật sự đã phải lòng Tú Linh.

.....

- Chồng à, anh thật sự rất giỏi đó ! - Hiểu My thần phục khen ngợi, không ngờ anh lại có cách hay như thế, biết vậy, đã nói chuyện với anh sớm hơn.

- Tất nhiên - Minh Kỳ ngheén mặt thay cho câu hiển nhiên - như vậy thì có phải em nên...

- Em đi làm việc tiếp đây, hết giờ nghỉ trưa rồi - Hiểu My nhanh chóng biến mất

Sau lưng cô, nụ cười của ai đó cứ ngày càng sâu dần, anh đã bao giờ nói chưa nhỉ, rằng con mèo của anh là dễ thương nhất thế giới ấy ? (Haizz, nói nhiều lắm lắm rồi.....)

Sáng sớm hôm nay, Tú Linh đã thức dậy, mệt mỏi nhớ về cuộc gọi lúc tối hôm qua.

- Tú Linh, cậu đã thấy đồ tớ đem tới cho cậu chưa ?

Tú Linh vừa mở túi, lôi ra một bộ váy vừa nói vào điện thoại

- Đã thấy, đã thấy, sản phẩm mới của cậu đây à ?

- Ủ, đẹp không ?

- Đương nhiên là đẹp ! Nhưng mà, liên quan gì tới tớ ?

= ____ =

- Ngày mai, cậu mặc bộ đó hộ tớ nhé, hẹn cậu ở....., lúc 8h, không được trễ hẹn, nếu không, hậu quả là gì cậu biết không ?

Hậu quả á ? nghe có vẻ quan trọng nhỉ ?

- Nhưng mà tớ cũng cần biết chuyện gì chứ ?

- Tú Linh à, không cần biết đâu, nhớ đấy nhé, tớ nhờ hết vào cậu đấy !

Ngao ngán nhìn bộ váy trên tay, Tú Linh khẽ thờ dài, không biết Hiểu My có chuyện gì, chắc lại muốn thử nghiệm sản phẩm mới. Chẳng biết là vinh hạnh hay bất công khi cô luôn là người được ưu tiên thử những mẫu thiết kế mới nhất mà Hiểu My tâm đắc.

Tú Linh hài lòng ngắm mình trong gương, mỉm cười trong nắng sớm.

Một chiếc váy màu lam dài đến gối, làm tôn lên vẻ dịu dàng và thủy mị, vì đầu mùa đã se se lạnh, Hiểu My còn tình ý để thêm một chiếc áo khoác thêm bên ngoài mỏng, ngắn đến giữa eo, tay lửng màu trắng làm cô thêm vài phần trang nhã. Mái tóc dài thẳng mượt, thả dài trên lưng làm cô thêm vài phần nhu mì, trang điểm nhẹ nhàng nhưng rất quyến rũ. Cô đẹp như pha lê mỏng manh nhưng tỏa sáng lấp lánh.

Ngồi chờ hơn 10 phút, vẫn chưa thấy Hiểu My đâu, Tú Linh lơ đãng nhìn dòng xe cộ tấp nập chen nhau, ánh nắng buổi sớm mai nhẹ nhàng đến mức phải tập trung lắm người ta mới nhìn thấy nó, nhưng thật lạ, dường như tất cả lại đang tập trung lên người Tú Linh, rực rỡ một cách kì lạ.

- Tú Linh !

Nghe tiếng gọi, Tú Linh giật mình đứng dậy, đối diện với cô, sao lại là Kiệt Tường ?

- Mọi người đến rồi sao ? Tú Linh à, hôm nay, em đẹp quá ! - Minh Kỳ vừa kéo ghế cho Hiểu My vừa nhìn Tú Linh một lượt - hơi lạ, nhưng rất đẹp. Sao hôm nay lại thay đổi như thế này vậy ? lát nữa, em có hẹn à ?

Hẹn á ? Kiệt Tường quay sang nhìn cô chờ đợi một câu trả lời

- À, không, Minh Kỳ, anh hiểu nhầm rồi, em..

- Hi, Tú Linh à, cậu thật sự rất đẹp đó, bộ váy này rất hợp với cậu, đúng không Kiệt Tường ?

- À, ừ, ...rất đẹp - ánh mắt lại một lần nữa không tự chủ nhìn qua phía cô, mặt mày xám xịt khi nghĩ đến chữ hẹn cùng cái nháy mắt ẩn ý của Minh Kỳ, thầm nghĩ " ăn mặt đẹp như vậy là để ai ngắm chứ ". Chốc lát sau lại bá đạo nghĩ " ai cũng không được ngắm ".

Tú Linh bị những lời nói và ánh nhìn của mọi người làm cho mất tự nhiên. Đặc biệt là Kiệt Tường, đây là lần đầu tiên cô xuất hiện như thế này trước mặt anh, cảm giác hơi ngượng ngùng. Cô dồn hết phần uất nhìn về phía Hiểu My, đôi phần đoán được ý đồ của cô bạn, lửa giận ngút đầu.

Hiểu My và Minh Kỳ ngồi bên ghế đối diện, đắc ý cười cười, hết nhìn Tú Linh lại nhìn Kiệt Tường, " ta biết hết rồi nhé ".

Sau buổi hôm nay, Kiệt Tường lại không thể tìm cho mình được bất cứ lí do gì để xóa bỏ hình ảnh Tú Linh trong đầu.

Tập tài liệu dày cộm có hình ảnh cô, cửa kính có nụ cười của cô, và bây giờ, hàng ngàn hàng vạn Tú Linh đang bay qua bay lại xung quanh anh.....

Chẳng lẽ nào, những gì Minh Kỳ nói, là đúng ?

Chẳng lẽ nào, cảm xúc đêm hôm trước, không phải là ảo giác ?

Chẳng lẽ nào, anh thật sự đã yêu cô ?

Và còn vô số những câu chẳng lẽ nào như thế, nhưng có duy nhất một điều phi lí : tại sao mọi câu chẳng lẽ nào đó đều nhằm một mục đích, khẳng định chắc chắn rằng, anh đã yêu cô ?

Ngây người khi nhìn cô, quan tâm đến mọi cảm xúc của cô, muốn được gặp cô mọi lúc, ngồi tò mò xem cô lưu tên mình là gì trong điện thoại, cứ có cơ hội là lại muốn hôn cô, thấy bình yên và vui vẻ khi bên cạnh cô, ấm áp khi ngồi cùng cô trong một bàn toàn những món ăn do cô nấu.....

Như thế thì liệu đã được xếp vào cột yêu chưa nhỉ ?

Ừm, chắc là quá đủ rồi !

Kiệt Tường mỉm cười khi nghĩ đến khuôn mặt ửng đỏ của Tú Linh lúc sáng, đêm đã khuya, chỉ cần nghĩ đến ai đó làm mình vui, ai đó làm mình nhớ đến phát điên, ai đó làm tim mình loạn nhịp, giấc mơ chắc chắn sẽ rất đẹp, đúng không ?

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Ngào Nghe Em Nói Em... Hận Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.